

မဟူရာ

(လွိုင်ကော်)

အဖြူမှာရွှေပုံဖြန်းပါတဲ့ တောင်ပံများရဲ့သခင်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
အချွန်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

စိုးတင်ရာ
စိုးတင်ရာ
စိုးတင်ရာ

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပစားကိုး ဝုဆိန်မိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေးအရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဆုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- ❖ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- ❖ စည်းတမ်းပြည့်ဝသော ဝိသိကဓလေ့စနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့် ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်ရွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး။
- ❖ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားဇာလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ စစ်ပျန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး တွန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြှင့်မားရေး။

ပန်းကုံးစုသိစာပန်းချီ

မဟူရာ (လွိုင်ကော်)

အဖြူမှာ ရွှေမှုဖြန်းပါတဲ့ တောင်ပံများရဲ့သင်

ငါ၏ မျက်ရည်စက်သည် ...

သင့်အား ကူးစက်နိုင်စွမ်းအောင်

ဩဇာမရှိလေသော မျက်ရည် ...

ငှါတစ်ယောက်တည်း အတွက်သာ

သက်ဝင်တုန့်ပြန်ခံစားစေသည့်

သီးသန့်မျက်ရည်စက်များသာ ...

ဖြစ်နေပါလိမ့်မည် ...။

အမုန်းတွေကို သွန်ချနေပုံက

အမြင့်မှကျသည့်

ရေတံခွန်ကြီးနယ်ဖြစ်နေသည် ...။

အမုန်းတွေ ပြိုကျနေခြင်း ...။

ချစ်တယ်ဆိုတာနဲ့

အားကိုးတယ်ဆိုတာ

အတူယှဉ်တွဲနေတတ်ပေမယ့်

အားကိုးခြင်းတစ်ခုတည်းကြောင့်

အချစ်ဆိုတာဖြစ်မလာနိုင်ဘူး...။

ကိုယ်ရချင်တဲ့ချစ်ခြင်းကို မရတဲ့အခါ . . .

ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး တစ်ခုလိုတော့

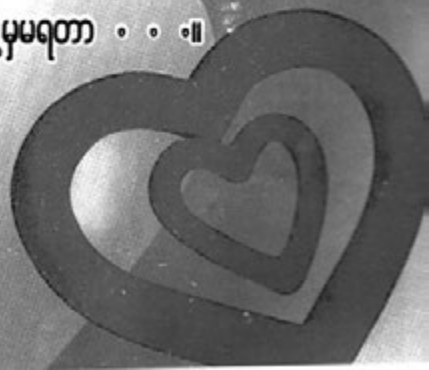
နှလုံးအိမ်ကို ဖိစီးတတ်တာပေါ့ . . .

အဲဒီဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခုကို

ရင်ထဲကဖယ်မထုတ်နိုင်ပါဘူး . . .

ချစ်ခြင်းဆိုတာ . . .

ရင်ထဲက ဖယ်လို့မှမရတာ . . .။

ဘဝနိုးချိကားတစ်ချပ်ဟာ

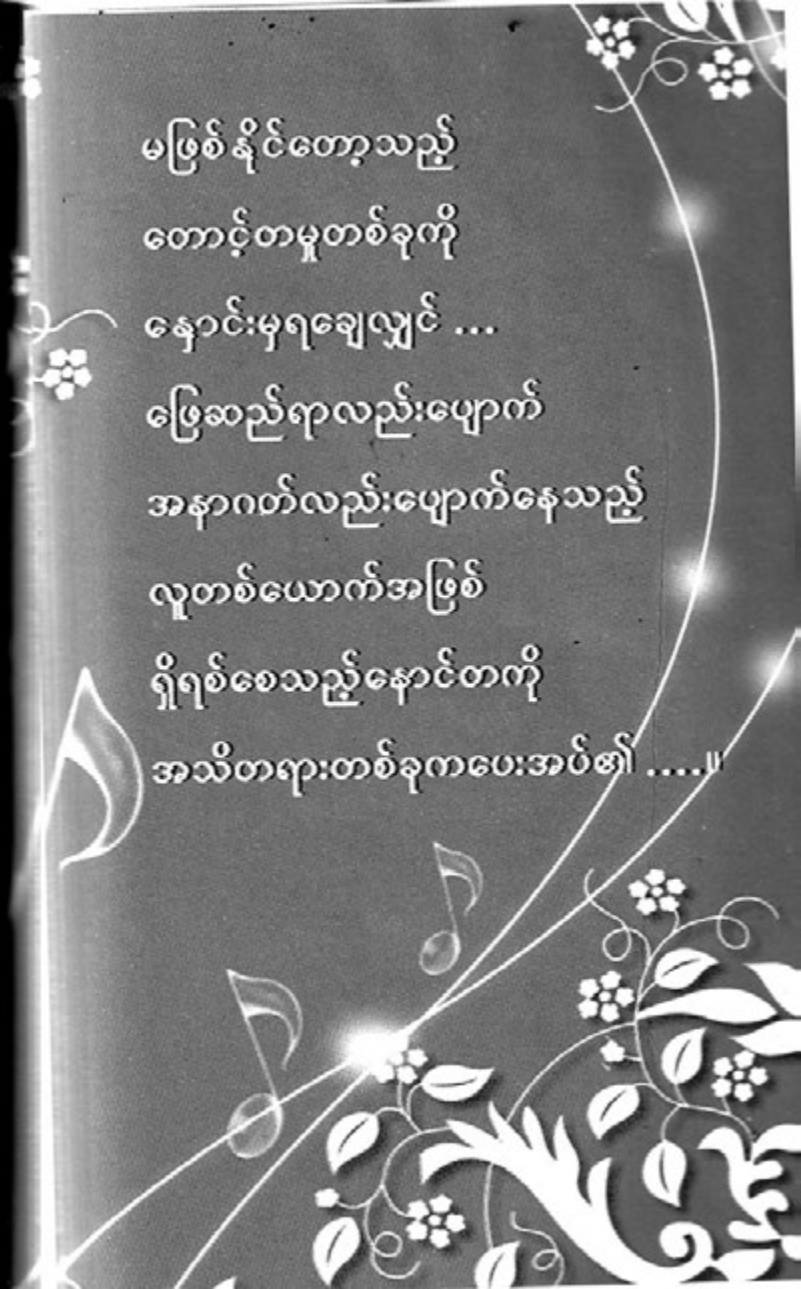
ဆွဲတတ်သူရဲ့လက်နဲ့ဆုံမှ

ဖြစ်တည်လာရတာပါ...

ဖြစ်ခွင့်ရှိရတာပါ...။

မဖြစ်နိုင်တော့သည့်
တောင့်တမှုတစ်ခုကို
နှောင်းမှရချေလျှင် ...
ဖြေဆည်ရာလည်းပျောက်
အနာဂတ်လည်းပျောက်နေသည့်
လူတစ်ယောက်အဖြစ်
ရှိရစ်စေသည့်နှောင်တကို
အသိတရားတစ်ခုကပေးအပ်၏.....။

ငါ၏ နှလုံးသားတံခါးကို
 သင့်အား ပွင့်လှင့်ပြုရုံနဲ့ ...။
 သင့်အား ခြိတ်နိုးသော
 ငါ၏ အချစ်တွေကို
 သင့်အား မမြင်စေရအံ့နဲ့။

မဟူရာ
 (လွိုင်ကော်)

အဖြူမှာရွှေပုံဖြန်းပါထဲ့ စောင့်ပံ့များရဲ့ သခင်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေနိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/
အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)
ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၄၂၃)၊ (၁)ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလော့က်အညွှန်း” (CIP)

၀၉၅-၀၃

မဟူရာ(လွိုင်ကော်)
အဖြူမှာ ရွှေမုံဖြန်းပါတဲ့ တောင်ပံများရဲ့သခင်/မဟူရာ(လွိုင်ကော်) ရန်ကုန်၊
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၅။
၂၈၈ စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁) အဖြူမှာ ရွှေမုံဖြန်းပါတဲ့ တောင်ပံများရဲ့သခင်

ရွှေသမင်

စာပေမှ စိတ်တင်ဆက်သည်။
စာအုပ် ၈၅၆၊ စုတ်မြို့၊ ပျက်စီးမြေများကို
စာနီတိုးအတိုင်း၊ ပေးလျှော်ရမည်။

မဟူရာ

(လွိုင်ကော်)

အဖြူမှာ ရွှေမုံဖြန်းပါတဲ့ တောင်ပံများရဲ့သခင်

ရွှေသမင်စာပေ
အမှတ် (၃၇/၃၉)၊ ၄၄ လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပုန်း- ၂၉၆၁၁၀

မေတ္တာအားဖြင့် အချစ်အားဖြင့်
အချစ်အားဖြင့် အချစ်အားဖြင့်

၀၆
၁၉၇၅

ရွှေသမင်္ဂါပေ

အဖြူဆိုတာ အချစ်ရဲ့သင်္ကေတ
သိစမ်းပါ ခင် ...။

ခင်ပန်မို့ ပျိုကားဆင်
ချစ်ဥယျာဉ် ပန်းဖြူပွေး
တစ်တောလုံး ပွေးချင် ...။

ပန်းဖြူလွင် ဥယျာဉ်နန်းမှာ
စံမြန်းပါ မောင့်သခင်
ရဲတိုက်ပင် ဖြူစင်မဆိုး
ပုလဲလုံးနဲ့ ဆင် ...။

မောင်နှလုံးသားနဲ့ ထုဆစ်
ရွှေစင်အနှစ်နဲ့ လင်းလက်
အချစ်ငှက်နဲ့ ပန်းသခင်
မင်းသာလျှင် ရင်ခွင်နန်း
စံကာမြန်းကာ ပျံကာသန်းကာ
အဖြူမှာ ရွှေပုံမြန်းပါတဲ့
တောင်ပံများရဲ့ သခင် ...။
ထြော် ...

အဖြူမှာ ရွှေပုံမြန်းပါတဲ့ တောင်ပံများရဲ့သခင် ...။ ။

အခန်း (၁)

လဆန်းစ ညတစ်ည၏ လကွေးကွေးသည် ကောင်းကင်ယံ၌ ကြယ်များစွာတို့၏ ဦးညွတ်ရာ အလှသခင်အဖြစ် ရှိ၏။ လအကွေး၏ အလင်းသည် နောက်တစ်ညအတွက် ပို၍ အကွေးအပိုက် ကြီးလာချေမည့် လတစ်စင်းအတွက် ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးနေရင်း လောကကြီးအား လ၏ အလင်းကို ပျံ့ပျံ့လှဲလှဲ အပ်နှင်းစေသည့်အဖြစ် ...။

နဒီဦးချောင်းအစပ်မှာ တပြန့်တလျားရှိနေသော ဂျုံခင်းတွေကလည်း လေနှင့်အတူ ယိမ်းယိမ်းနွဲ့နွဲ့...၊ ညဉ့်သည် အလယ်မျဉ်းကို ကျော်စပြုနေပြီ ...။

သန်းခေါင်ကျော်ကာလ...၊ သူ မအိပ်နိုင်သေး ...။ ယာတောအိမ်၏ အပေါ်ထပ် ဝရန်တာဆီမှ မြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်နေမိရဆဲ ...။ ထင်းရှူးသစ်လုံးအိမ်သည် တစ်ထပ်ဖြစ်ပေမယ့် .. ထပ်မိုးအဖြစ် အမိုးစောက်စောက်နေရာဆီမှ ဝရန်တာတစ်ခု ထုတ်ထားတာမို့ နှစ်ထပ်ပမာတော့ ရှိနေသည်ပါပဲ ...။ မီးဖိုဆောင်ဆီမှ မီးခိုးခေါင်တိုင်ငယ်လေးသည် အငွေ့အသက် ကင်းနေ၏။ ခုချိန်လောက်ဆို လေးလေးတိုး လည်း အိပ်နေလောက်ပြီ ...။ သူ အပေါ်ထပ်ဆီမှ ဆင်းလာမိရပါ၏။

ဧည့်ခန်းသည် လိုက်ကာအရောင်တင်ဆီ သုတ်ထားတာမို့ ထင်းရှူးသစ်လုံးတိုင်သည် တောက်ပစိုလှနေသည့်နံရံတွေ ဖြစ်နေကြပါချေသည့်အဖြစ် ..။ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် နေသည့် သစ်လုံးအိမ်လေးပေမို့ ဧည့်ခန်းသည်လည်း ပန်းချီဆန်နေသည်ဟု စွဲလေးလေးတိုး ကတော့ ပြောတတ်သည်ပါပဲ ..။ သူ့လက်ရာ ပန်းချီကားတချို့သည် သူ၏ ယာတောအိမ်၏ နံရံမှာ နေရာယူထားကြသည်။

ပန်းချီကား တစ်ချပ်နှင့် တစ်ချပ်သည် တူမနေ ..။ မနက်ခင်းတစ်ခုနှင့် အတူရှိနေသည့် မြေနီလမ်းလေးတစ်ခုသည် လမ်းဘေးသစ်ပင်များနှင့်အတူရှိနေသည့် ပန်းချီကားလည်း ပါသည်။ တစ်ပင်လုံး ပွင့်ဝေနေသည့် ပန်းစံကားဖြူပင်တစ်ပင်တည်း၏ ပုံလည်း ပါသည်။ ကောင်းကင်ယံမှာ ဗိုင်းတစ်အုပ် ပျံနေသည့်မြင်ကွင်းသည် နေဝင်ခြင်း၏ အလှနှင့်အတူ ရှိနေတာမို့ ဗိုင်းဖြူတွေ အိပ်တန်းပျံချိန်ဟုလည်း နားလည်စေနိုင်သည့် ပန်းချီကားလည်း ပါသည်။

ကောင်ငယ်လေးတစ်ယောက် စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်လေးနှင့်အရောင်လွင့်နေသော အနီရောင် ဘောင်းဘီခုံးဆစ်ဖုံးလေးဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ဘောလုံးကန်နေသည့်ပုံလည်း ပါသည်။ ပန်းချီကားတွေက မူသေ ဖြစ်မနေ ..။ စိတ်၏စေရာအတိုင်း ဖြစ်တည်လာကြပါသည့် လက်ရာမြောက်ပန်းချီကားချပ်များအဖြစ် .. ယာတောအိမ်၏ နံရံမှာ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်၏ အနုပညာဂုဏ်ကို ဝင့်ကြားနေကြသည့်နယ်ရှိချေသည့်အဖြစ်။ ဟုတ်သည် ..။ အနုပညာဂုဏ် ..။ သူသည် အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ ဘော်တွင်းကြီးကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေရပြီ။ ဒါပေမယ့်.. ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်၏ဘဝကို သူ မြတ်နိုးခြင်းက ပို၍ ရင်မှာ ဖြစ်တည်၏။

တစ်ယောက်တည်း ချောင်းစပ်ဆီသို့ ဆင်းလာမိရချိန်မှာ စိတ်သည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်သော ညတစ်ညမှာ သူတစ်

ယောက်တည်း ရှိနေသည်။ ယာတောအိမ်၏မျက်နှာစာမှာက ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုသည် ပုဏ္ဏရိုက်ပင်၏ ကန်သတ်ရာစည်းရိုးတွင်းမှာ ရှိနေလျက်..။ ပုဏ္ဏရိုက်ပန်းရောင်စုံသည် ပန်းဥယျာဉ်၏ ခြံစည်းရိုးအဖြစ် လှပစွာ ရှိချေ၏။ အပန်းရောင်၊ အဝါရောင်နှင့် အနီရောင် ပုဏ္ဏရိုက်ပန်းတို့က ပွင့်နေကြသည်တည်း။ အတွင်းဘက် ဥယျာဉ်တွင်းမှာကျတော့လည်း နှင်းဆီရောင်စုံပင်တန်း ..။ ကျောက်ခက်စိမ်းပင်တန်း ..။ ရွက်လှပင်တန်းလေးတွေဖြင့် လှပနေသည်ပါပဲ ..။

တစ်ဖက်မှာကျတော့ သူနှင့် လေးလေးတိုး တို့ စိုက်ထားသည့် ခရမ်းချဉ်ပင်တွေက ဘောင်တချို့မှာ ဝါးတိုင်ထောင် ချည်မျှင်ထိန်းထားသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် အမြင့်သို့ တက်နွယ်ကာ ပင်ကိုင်းတံတွေမှာ နီရဲတချို့ စိမ်းတချို့ဖြင့် သီးနေကြသည်။ ခရမ်းချဉ်သီးက နှစ်မျိုး ..။ တစ်လုံးချင်း သီးသည့် ခရမ်းချဉ်နှင့် အတွဲလိုက် အလုံးငယ်လေးတွေ ပြုတ်ခဲစွာ သီးသည့် ခရမ်းချဉ်သီးတွေ ဖြစ်နေကြတာမို့ ..။ မြင်ကွင်းသည် ချစ်စရာကောင်းနေသည်ပါပဲ ..။ သူနှင့် လေးလေးတိုး တို့၏ မုန်ညှင်းခင်းတွေ၊ ဟင်းရွက်ခင်းတွေက အိမ်၏ဘယ်ဘက်ခြမ်းတို့မှာ ဘောင်တွေဖြင့် ရှိနေကြတာမို့ ..။

ဤနေရာလေးမှာ သူ ပျော်သည်လေ ..။ ဤခံစားချက် .. ဤမြင်ကွင်းမျိုးကို သူ ရန်ကုန်မှာ မရနိုင် ..။ ဥယျာဉ်နှင့် စိုက်ခင်းကြားမှာ အလှစိုက် မြက်ခင်းစိမ်းမြဲမြကလည်း ရှိချေ၏။ ချောင်းစပ်သို့ သူရောက်လာပြီ ..။ ဂျုံခင်းတွေက သူ့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည့်နယ် ရှိချေ၏။ လှေကို သူ ချည်တိုင်မှ ကြိုးကို ဖြုတ်လိုက်ကာ လှော်တက်ကို လှေဝမ်းမှာ ထည့်၍ ခေါင်းအောက်မှာ လက်ကို ယှက်အုံးထားလိုက်ကာ လှေဝမ်းမှာ ပက်လက် သူ နေလိုက်မိရသည်။ ရေစုန်အတိုင်း လှေသည် ကမ်းစပ်ဆီမှာ တငြိမ်ငြိမ်သွားနေသည့်အဖြစ် ..။ ဤဘက်မှာကျတော့ ဝါးရုံရိပ်သည် ရှည်လျားစွာ ရှိနေကြပြီ ..။ ဝါးကိုင်းတံတွေက လေအနှံ့မှာ

ယိမ်းခါနေကြပါချေ၏။ ဝါးရွက်တံချွန်ချွန်တွေက ဝါးရိုးတံ၏ အရွေ့အတိုင်း ပါသွားနေကြတာမို့ လအကျွေးနှင့် တိမ်အုပ်တို့၏ မြင်ကွင်းသည် ဝါးရိုးတံ ရွက်တံတို့၏ ဟိုဘက်သည်ဘက်ဆီသို့ ရွေ့နေချေသည်တည်း ...။ အလွန်လှသည် မြင်ကွင်း ...။

သူသည် .. ည၏ အလှတရားထဲမှာ နစ်မြုပ်နေသည့် လူတစ်ယောက် ...။ ညကို ပိုင်စိုးနေသည့်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ကမ်းစပ်အတိုင်း လှေ၏ ရေစုန်အမျောနှင့်အတူ ရှိနေချိန်မှာ ကြားလိုက်ရသည်က မော်တော်တစ်စင်း၏ အသံ ...။ ငြိမ်သက်နေသည့် ချောင်းရေပြင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ တဖြည်းဖြည်း နီးနီးလာသည်နှင့်အညီ လှိုင်းပုတ်သံက ချောင်းကမ်းနားတို့မှာ ဟိုဘက်သည်ဘက် ခတ်နေကြပြီ ...။ လှေသည် လှိုင်းအပုတ်နှင့်အတူ လိုက်၍ လှုပ်ခတ်ယိမ်းထိုးနေသည့်အဖြစ် ...။

ထိုအချိန်မှာပင် ရေလယ်လောက်မှာ မော်တော်၏ စက်သံ တန့်သွားသည်။ နောက်တော့ တစ်ခုခုကို ရေထဲပစ်ချလိုက်သံ ...။ ချက်ချင်း မော်တော်ဘုတ်ကို စက်ကုန်ဖွင့် မောင်းဆင်းသွားသံ ...။ ချောင်းစပ်ရှိ ရေတို့ ပို၍ ဘောင်ဘင်ခတ်ပုတ်နေသည့် ခံစားချက်တွေဖြင့် သူ ရင်ထဲက တစ်ခုခုကို သိနေရင်း ကျန်ခဲ့ရချေသည်တကား ...။

ဤမျှ ညဉ့်နက်ချိန်ကြီးမှာ အဘယ်သူသည် မော်တော်ဘုတ်ကို စက်ကုန်မောင်းလာကာ ချောင်းလယ်မှာ မည်သည့်အရာကို ပစ်ချခဲ့ရပါသတဲ့လဲ ...။

လူခြေတိတ်ချိန် ...။ လူမြင်သူမြင် မရှိနိုင်ချိန်မှာ လာပစ်ခြင်း...။ သူ ချက်ချင်း ရေလယ်ဆီသို့ လှေကို လှော်ခတ်လာမိရပါပြီ ...။ ရေပြင်သည် ကြည်လဲ့နေ၏။ သူ ရေထဲဆင်းကာ ရေငုပ်၍ ဟိုဟိုသည်သည် ရှာနေမိသည်။ တစ်ခုခုကိုတော့ သူ တွေ့ရမှာ အသေအချာပဲ ဖြစ်နေသည်လေ ...။ ရေစီးအတိုင်း သူ ရေငုပ်၍ ကူးခတ်ရှာနေခြင်း ...။

“ဟော့ ..”

သူ တွေ့ရပါပြီ ...။ အဖြူရောင် ညဝတ်အင်္ကျီရှည်ပုံစံဖြင့် ရေထဲမှာ လက်လေးတွေ ဟိုသည် ရွှေ့လျားနေရင်း ...။ ဆံပင်တွေ ရေစီးအတိုင်း ပြန့်ကြဲရွေ့လျားနေရင်း ရှိနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ...။ ရေကြည်ကြည်တွင်းမှ မြင်ကွင်းသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာကို တော့ ခွဲခြားသိနေစေသည်တည်း ...။ သူ ကောင်မလေးရှိရာသို့ ကူးသွားကာ ဆွဲပွေ့၍ ရေပေါ်သို့ ကူးခတ် တက်လာမိရပါပြီ ...။ ရေနှင့်အတူ မျောနေသည့် လှေရှိရာသို့ သူ ကူးခဲ့ကာ .. ကောင်မလေးကို အရင် လှေဝမ်းထဲ တင်သည်။ မျက်ဝန်းများ ပိတ်ကျငြိမ်သက်နေတာကို ကြည့်ရင်း သူ လန့်လာသည်။

ကောင်မလေး အသက်မှ ရှိပါရဲ့လား မသိ ...။ ကမန်းကတမ်း လှေကို ကမ်းစပ်သို့ လှော်ခဲ့ကာ .. ကမ်းကပ်ပြီးတာနှင့် ကောင်မလေးကို ပွေ့၍ ပခုံးပေါ် မှောက်လျက်သားပုံစံဖြင့် ထမ်းကာ ကမ်းစပ်မှာ ပြေးသည်။ ကောင်မလေး ရေတွေ အန်လာ၏။ ဒါပေမယ့်.. ညည်းသံ မထွက် ...။ လုံးဝ သတိမေ့နေသည့်ပုံစံကြီးဖြင့် ငြိမ်နေသည်ပါပဲ ...။ ဒါပေမယ့် အသက်မှန်မှန်ရှူနေပြီ ...။ သူ ထိုအခါမှ စိတ်အေးသွားရသည်ပါပဲ ...။

ကောင်မလေးကို ပွေ့၍ အိမ်သို့ သူ ပြန်ခဲ့ရကာ မတတ်နိုင်ပြီမို့ လေးလေးတိုး ကို အခန်းတံခါးပုတ် နှိုးရပါ၏။ အိပ်မှုနံ့မှားသံဖြင့်...

“ဟ .. ငါ့လူရ .. ဘော်တွင်းကို ဒီအချိန်ကြီး သွားမလို့လားကွ.. အစောကြီးထပြီး စားသောက်တော့မလို့လား .. ဘာကိစ္စများ ခေါင်းထဲ ပေါ်လာပြန်တာတဲ့လဲ ကျေးဇူးရှင်ရယ် .. အိပ်ကောင်းချိန်ကြီးကွ .. မဟုတ်သေးပါဘူး ငါ့ကောင်ရာ ..”

တံခါးက ပွင့်မလာသေး ...။ ညည်းညည်းညူညူဖြင့် ပြောနေသံက အရင် သူ့ထံ ရောက်လာပြီ ...။ အခန်းတံခါးဖွင့်၍ လေးလေးတိုး ပုဆိုးတိုတို .. စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်ဖြင့် ထွက်လာရင်းမှ သူ့ကိုရော ကောင်မလေး

ကိုရော တွေ့ရတော့ မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြူးကျသွားရပါချေသတည်း...။ အိပ်ချင်တာတွေ လွင့်ခနဲ ပျောက်သွားသည့်ဟန် ...။

“ဟ .. ငါ့လူ .. ဒါက .. ဘာကြီးလဲကွ .. ဟေ .. ရေစိုစက်လက်နဲ့ မင်းရင်ခွင်ထဲ ပါလာတာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပဲ ..။ သူက ဒီ အချိန်ကြီး မင်းကို ဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုလာဆုံတာလဲ .. ဟေ့ကောင် .. ကောင်မလေးပုံစံက .. လက်တွေ့ဘာတွေကလဲ တွဲလောင်းကြီးကျလို့.. ငြိမ်လိုက်တာကလည်း ငြိမ်ငြိမ်ပါလို့ .. သေနေတာလားကွ .. ဟေ ..။ ဘုရားရေ .. မင်း .. ဘယ်တုန်းက ရည်းစားရှိလိုက်တာလဲကွ ငါ့လူရ.. ခု .. စကားများရန်ဖြစ်ရင်း .. ဒီ ချိန်းတဲ့ ညတွင်းချင်းကြီးမှာ ရေထဲခုန် ဆင်းသေလို့ မင်း ဆင်းဆယ်လာတာလား ..”

ရွှေပင် ချထားလိုက်ဖို့ကောင်းသည့် လေးလေးတိုး ၏ လျှာပါ တည့်။ သူ့မျက်စိထဲက အချုပ်ခန်းသံတိုင်တွေချည်း မြင်နေရလောက် အောင် လေးလေးတိုး အံ့ဩတကြီး တရစပ် မေးနေသည့် မေးခွန်းတွေ က မြားဦးတည်ပေးနေသည်ကိုးလေ ...။

“သူ့ကို သိတောင်မသိပါဘူး လေးလေးတိုး ရေ .. ဘာတွေပြောနေတာလဲဗျာ .. လူတစ်ယောက်လည်း ဆင်းဆယ်ခဲ့ ကယ်ခဲ့ရသေး တယ် .. လေးလေးတိုး ပါးစပ်နဲ့ လက်ထိပ်စော်လည်း နံနေရသေးတယ် ဖြစ်နေပြီ ခင်ဗျ ..”

သူ ညည်းမိချိန်မှာ လေးလေးတိုး ပို၍ မျက်လုံးမျက်ဆံ ကျယ်လာကာ ...

“ဟ!... ငါ့လူရင်ဘတ်မှာ သွေးတွေကွ ..”

ဟု ပြောတော့မှ ရေစိုအေးစက်ဖြစ်နေတာမို့ သူလည်း သတိမထားမိခဲ့ ...။ ခုမှ ငုံ့ကြည့်တော့ သူပါရော၍ မျက်ကလူးဆန်ပြာ ဖြစ်ကုန်ရပါပြီ ...။ ဟုတ်သည် ..။ သူ့ရင်ထက်ရှိ ရေစိုရှုပ်အင်္ကျီနေရာမှာ သွေးတွေက ရဲနေသည်ကောလေ ...။

ကယောင်ကတမ်းနိုင်စွာ သူ့လက်တွေက ကောင်မလေး၏ခေါင်းကို ဟိုစမ်းသည်စမ်း ခုမှ စမ်းမိသည်။ နောက်စေ့ဘက်ဆီမှ သွေးထွက်နေခြင်း ...။

“တစ်ယောက်ယောက် ရိုက်လိုက်ပုံရတယ် လေးလေးတိုး .. မော်တော်ပေါ်က ပစ်ချခဲ့တာဗျ .. ခန့် အိပ်မရလို့ ချောင်းစပ်မှာ လှေဝမ်းထဲ လှဲပြီး ရေစီးအတိုင်း ပါသွားနေတုန်း ကြားရလို့ .. ဆင်းကယ်ခဲ့တာ .. မဖြစ်ဘူး .. ဒဏ်ရာကြောင့်များ မေ့နေတာလား .. ဟိုဘက်က .. ဒေါက်တာ မြတ်မြတ်နွယ် ကို သွားပင့်ပေးပါဗျာ ..”

ဟု ပြောတော့ လေးလေးတိုး ခါတိုင်းလို လျှာကြောမရှည်နေရဲ့..။ ဇာတ်လမ်းစုံ စပ်စုဖို့ သတိပင် မရ ...။ ကားဂိုဒေါင်မှ ကားကို ကသော ကမျောထုတ်ကာ တစ်လမ်းကျော်ဆီမှ ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် ကို အပင့်သွားချေ၏။

သူ.. ကောင်မလေးကို ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာရှည်ကြီးမှာ ခေါင်းအုံးလေး သွားယူလာကာ လှဲထားပေးမိရသည်။ စောင်လည်း ခြုံထားပေးမိရပြန်သည်။ နောက်တော့ တံခါးဝမှ ထွက်ထွက်မျှော်နေမိရသည်က ကားသံ.. မကြာလိုက်..။ ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် ရောက်လာရသည်ပါပဲ.. ဒဏ်ရာကို စမ်းသည်။ ချုပ်ပေးသည်။ ပတ်တီးစည်းသည်။ ရေစိုအဝတ်တွေကို သူ့အဝတ်တွေဖြင့် အဝတ်ခြောက် လဲပေးရသည်ကလည်း ဒေါက်တာ မြတ်မြတ်နွယ် ပဲ ဖြစ်လေသည်။ သူ့အိပ်ခန်းမှာ ကောင်မလေးကို နွေးနွေးထွေးထွေး စောင်နှစ်ထပ်ဖြင့် ခြုံပေးကာ အစစ မြတ်မြတ်နွယ် ပဲ စီစဉ်ပေးသွားသည်ပါပဲ ...။ လေးလေးတိုး ဖျော်တိုက်သည့် ကော်ဖီပူပူကို ဘူတူသောက်ဖြစ်ကြရင်းမှ ...

“ကြည့်ရတာ .. အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ မေ့ဆေးမိထားပုံ ရတယ် ကိုခန့်ရာပြည့် .. ပြီးတော့ .. ခေါင်းကဒဏ်ရာကလည်း မနက်ဖြန်မှာ တော့ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ် ..”

ဘယ်လိုက ဘယ်လို တွေ့ခဲ့သည်ဆိုတာတွေကိုတော့ မြတ်မြတ်နွယ်
ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးနေစဉ် ..၊ ဒဏ်ရာကို ရှုပုံနေစဉ်တွေမှာ သူ ပြောပြ
ခဲ့ပြီးပြီမို့ အိပ်ပျော်ငြိမ်သက်နေပါသည့် ကောင်မလေးနှင့် ပတ်သက်၍
မြတ်မြတ်နွယ် ကလည်း မှတ်ချက်ပေးလာသည်ပါပဲ။

“တော်တော်ချောတဲ့ ကောင်မလေးပဲ ကိုခန့်ရာပြည့် .. ချမ်းသာပုံ
လည်း ရတယ် .. ဝတ်ထားတဲ့ နားကပ်ကိုက အပွင့်ကြီးစိန်တွေ .. လက်စွပ်
ကလည်း အပွင့်ကြီး စိန်လက်စွပ် .. ကြည့်ရတာ .. ဆွဲကြိုးတောင် စိန်
လည်သီးနဲ့ ဖြစ်နိုင်တယ် .. ချောင်းထဲ ဆွဲကြိုးကျကျန်ခဲ့တာမျိုးပဲ ဖြစ်
နိုင်တယ် ..”

မိန်းမဆိုတာ ဤသို့ပါပဲလေ ..၊ အစစ ထောင့်စေ့နေအောင် ကြည့်
တတ်သည်တည့် ..။ သူကတော့ စိန်နားကပ်လည်း သတိမထားမိ ...။
စိန်လက်စွပ်လည်း မျက်စိထဲ မတွေ့မိ။ စိတ်ပူလက်ပူဖြင့် ရှိနေတာပဲ
သိနေခဲ့ရချိန်မှာ ..။ မြတ်မြတ်နွယ် ကတော့ လူနာလည်း ကြည့်ရင်း...
လေ့လေ့လာလာဖြင့် သုံးသပ် မှန်းဆကြည့်တာတွေပင် ရှိခဲ့ပြီးနေပြီ။
သူသည် လူညံ့တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ပဲဟု ခုမှ ဝန်ခံချင်လာ၏။
အလွန်တော်သော ထက်မြက်သည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်
အဖြစ် အမြဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်တစ်လုံး ရှိနေခဲ့မိရလေသမျှ ...။ လူ
ကံပင် မခတ်တတ်ချေပြီလား .. ဉာဏ်ကူ၍ပင် မလေ့လာတတ်ပြီလား
ဟူ၍ ကောင်မလေးနှင့်ကျတော့မှ ကိုယ့်အရည်အချင်းကိုယ် ပြန်အမှတ်
ပေးရမလို ဖြစ်နေသည်ကောလေ ..။

အသားဖြူဖြူ .. ပျောင်းပျောင်းနွဲ့နွဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ဆိုတာလောက်ပဲ သူ အကြမ်းဖျင်း သိထားရလျက် ..။ စိတ်ပူနေတာတွေ
ကြောင့်ပင်လျှင် ကောင်မလေး ချောလား မချောလားပင် ဂရုမစိုက်မိခဲ့...။
သေချာမကြည့်မိခဲ့ ...။

မြတ်မြတ်နွယ် နှုတ်ဆက်တာမို့ အလိုက်တသိဖြင့် လေးလေးတိုး

ကားဖြင့် ပြန်လိုက်ပို့ပေးချိန်မှာ သူ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာမိရသည်။ ခုတင်
ဘေးမှာ ထိုင်ခုံချ၍ ခုမှ ကိုယ် ကယ်လာသည့် ကောင်မလေးကို သေချာ
ကြည့်မိရပါ၏။ မည်းနက်သော ဆံပင်နက်နက်လေးတွေကို တဘက်
ကြီးဖြင့် မြတ်မြတ်နွယ် သုတ်ပေးခဲ့ကာ ဖားလျားချထားတာမို့ ခုတင်
ထက်မှာ ရေစိုဓာတ်ခံ ကျန်နေဆဲ ဆံပင်တွေက ထူထဲစွာ ဖြန့်ကြဲလျက်
ရှိနေသည်။ မျက်နှာလေးက ဖြူည နုနေသည်ပါပဲ ...။ မျက်ခုံးလေးက
ထူစိမ်း၍ ကွေးကွေးလေးရှိကာ ထူထဲသော မျက်တောင်တွေက ကော့
ရကျော့ရှိနေသည်။ နှာတံလေးက ထင်းနေကာ စင်းတန်းသေးသွယ်၏။
နှုတ်ခမ်းလေးက အနားသပ်လေး ထင်းနေကာ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးက
ဖူးဖူးအိအိ နိုင်နေ၏။ အတော်လှသည့် ကောင်မလေး ...။ လက်လေးတွေ
ကအစ အရိုးအဆစ်မထင် ..၊ အိနေအောင်လှသည့် လက်လေးတွေ...။
ခုမှ စိန်လက်စွပ်လည်း ဂရုစိုက်မိရသည်။ စိန်နားကပ်လည်း သတိထားမိ
ရပြီ ...။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကတော့ အအေးဒဏ်ကြောင့်ထင် .. အနည်း
ငယ် ပြာနှမ်းနှမ်းလေး ဖြစ်ချင်နေသည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ချိန်ကြီးမှာ ရေထဲ နစ်မြုပ်ခဲ့ရသည့် ကောင်မ
လေး...၊ အေးချေမည်သာ ...။ ဟိတာပိန်လေး ဖွင့်လိုက်မိသည်က ကောင်မ
လေး အပူဓာတ်ရအောင်ပါ ...။ အပူပေးစက်ကြောင့် အခန်းသည် ပို၍
နွေးထွေးလာ၏။ ခြင်ထောင်ကို ချခဲ့ကာ အခန်းပြင်သို့ သူ ထွက်မိရချိန်
မှာ ခေါင်းထဲ၌ ပါလာသည်က မေးခွန်းများ ...။

“သူ့ကို ဘယ်သူက တမင်တကာကြီး ရေထဲ ပစ်ချခဲ့တာတဲ့လဲ...
ဒီမိန့်ကလေးကို .. ဒီဒေသမှာ ငါ မမြင်ဖူးပါဘူး ..၊ အေးလေ .. ငါ
မသိတဲ့သူထဲကလည်း တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ဒီမှာရှိနေမှာပဲပေါ့...
ဒါပေမယ့် မဟုတ်သေးပါဘူး .. ငါ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုထင်နေတာက
ဘစ်ခုပဲရှိတယ် .. ဒီကောင်မလေး .. တခြားကဖြစ်မယ် ..၊ ဒီကို တမင်
ခေါ်လာပြီး .. ဒီလိုလုပ်ကြံလိုက်ကြတာ ဖြစ်မယ် .. ဘယ်သူလဲ .. ဘာလို့

အဲသလို လုပ်ရက်ရတာတဲ့လဲ.. ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးကို .. ဘာလို့ သေစေချင်နေကြတာတဲ့လဲ .. သူက ချမ်းသာပုံ ရတယ် .."

အတွေးတွေက မတန့် ..။

ကောင်မလေး သတိကောင်းကောင်းရလာချိန် ..။ နိုးလာချိန်မှာ ဖြင့် .. အစစ ပြောပြပေလိမ့်မည် ..။

လေးလေးတိုး ပြန်မရောက်လာသေး ..။ သေချာနေတာ တစ်ခုကတော့ ခုမှ ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် ကို လေကြော့မပြတ်နိုင်စွာဖြင့် လေးလေးတိုး ရှိနေလိမ့်မည်။

သူ ဘယ်လိုကောင်မလေးကို ပွေ့၍ လေးလေးတိုး ၏ အိပ်ခန်းတံခါးရှေ့ ရောက်သည်ဆိုတာကအစ ..။ ဘယ်လောက်ထိ လေးလေးတိုး လန့်သည်ဆိုတာက အလယ် ..။ ဘယ်လို .. ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် ကို ပြေးပင့်ရသည်အဆုံး .. အားလုံး လေကြော့မဆုံး ဖြစ်နေချေမည်သာ တည့် ..။

သူ .. လှမ်းလင့်မြင်ရာ ဝါးရုံရိပ်ဘက်ကို ငေးနေမိသည်။ ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းထဲဝင်လာသည်က သူ့ငယ်ဘဝ ..။ ငယ်တုန်းက ရတနာမှူးအိမ်ကြီးမှာ ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်အရွယ် ခန့်ရာပြည့် ဆိုသည့် ကောင်ငယ်လေးကို ထမင်းချက် ဒေါ်ကြီး အိမ်စိုး မှ ပြောပြောပြတတ်ပါသည့် ဥစ္စာစောင့်ပုံပြင် ..။

"ဥစ္စာစောင့်မလေးတွေက သိပ်လှတာ .. သူတို့က အလွန် အလှကြိုက်ကြတာကွယ့် .. ဆံပင်ဆို .. အရှည်ကြီးရယ် .. ခေါင်းမှာလည်း သရဖူတွေ ဘာတွေနဲ့ပေါ့ .. ကျောက်စီရတနာကလစ်တွေနဲ့ .. လည်ဆွဲလက်ကောက် ခြေကျင်းတွေနဲ့ပေါ့ .. သူတို့ ဝတ်တာက ခါးထောင် အင်္ကျီလိုဟာမျိုးလေ .. ခန့်လေး အငြိမ့်မင်းသမီးတွေ ဝတ်တာ မြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား .. အဲဒါမျိုးတွေ ဝတ်တာ .. သူတို့ဆိုတဲ့သီချင်းဆိုရင်

သိပ်ချိုသာတာတဲ့ .. သူတို့က .. လူတွေ .. ခုခေတ်မှာ ဝတ်တဲ့အဝတ်လှလှတွေ ဝတ်ချင်ကြတယ်လေ .. ညဘက် .. သူတို့ သိုက်နန်းကထွက်တဲ့ အခါ .. တောလက်ကျေးရွာတွေမှာ .. အဲ ကျေးလက်တောရွာတွေမှာ.. တချို့က ပိုးဖဲအဝတ်လှလှလေးတွေ လျှော်လှန်းလို့ မခြောက်သေးရင်.. ခြံထဲဝင်းထဲ လှန်းထားတတ်တာ ရှိကြသလေ .. အဲဒါတွေယူပြီး သူတို့ အဝတ်နဲ့ လဲဝတ်ကြ .. ဝါးရုံတောမှာ သီချင်းဆိုကြသတဲ့ .. မနက်ကျတော့ .. သူတို့မင်းသမီးအဝတ်တွေ ပြန်လဲဝတ် .. အဝတ်တွေကို သေချာခေါက်ပြီး ဝါးရုံတောထဲမှာ အထပ်လိုက် ချန်ထားခဲ့ကြတာတဲ့ .. ပိုင်ရှင်တွေက သူတို့လှန်းထားတဲ့ အဝတ်တွေ ပျောက်ရင် .. အဲဒီ ဝါးရုံတောမှာ သွားရှာကြတယ်ဆိုပဲ.. ဒေါ်ကြီးအိမ်စိုး ကို ရွာမှာတုန်းက .. ဒေါ်ကြီးအိမ်စိုး ရဲ့ဘွားဘွားက ပြောပြတယ်လေ .. ဒေါ်ကြီးအိမ်စိုး က အဲဒီတုန်းက .. သား ခန့်လေး လောက်ပဲ ရှိသေးတာပေါ့ .. ဒေါ်ကြီးရဲ့ ရွာမှာ ဝါးရုံတောကြီး ရှိတယ်ကွယ့် .."

ဘာကြောင့် ဒေါ်ကြီးအိမ်စိုး ၏ ပုံပြင်ကို သတိရချင်နေရပါသတဲ့လဲ ..။ အလွန်လှသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို .. ဝါးရုံတော၏ အရိပ်မှာ သူ လှေဝမ်းထဲရှိနေချိန်မှာ .. ကယ်တင်နိုင်ခဲ့၍များလား..။ ဤကောင်မလေးကတော့ ဥစ္စာစောင့် မဟုတ် ..။ ဒါပေမယ့် အတော်လေးလှသည့် ကောင်မလေး ..။ ဥစ္စာစောင့်မလေးတွေက မနက်ဆို ပြန်သွားကြသည်တဲ့။

"သူလည်း မနက်ကျရင် သူ့အိမ်ကို ပြန်မှာပါပဲ .. သူ့အိမ်ရှိရာကို ငါနဲ့ လေးလေးတိုး တို့ ကားနဲ့ အရောက်ပြန်ပို့ .. သူ့မိသားစုဆီမှာ သေသေချာချာ အပ်ရမယ် .. သူတို့ဘက်က တစ်ခုပဲရှိတယ် .. နောက်ဆုံး ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ထပ်မကြုံရအောင် ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဂရုတစိုက်နဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူကြရမှာပေါ့ .. အင်း.. ပြာသာပြောနေမိရတယ် .. ဒီကောင်မလေးမှာ မိဘတွေရော ရှိကြရဲ့

လား မသိဘူး .. သူ့မိဘတွေရှိနေရင် ဒီလို ဘယ်အဖြစ်ခံမလဲ .. အဲသလို သာ သူဟာ မိဘမဲ့လေးဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ သနားစရာပဲ .. ဒေါက်တာ ပြောတာကတော့ သူဟာ မေ့ဆေးထိထားတဲ့သဘောမျိုး ဖြစ်နေတယ်.. ဒေါက်တာကတော့ သူ့ကို ဆေးတွေဘာတွေလည်း ထိုးပေးခဲ့တာပဲလေ.. မနက်ကျရင်တော့ အဖြစ်စုံကို ငါတို့သိအောင် ဒီကောင်မလေး ပြောပြ မှာပါ ..”

သူ အတွေးတွေနှင့် လုံးထွေးနေသည်။ ထိုစဉ်ခိုက် သူ့အိမ်၏ တံခါး ရှေ့မှာ ရေစိုစက်လက်နှင့် နောက်ထပ် ရောက်လာသည်က ခွေးကြီးတစ် ကောင် ဖြစ်နေတာကို အံ့သြမှင်တက်စွာ မြင်လိုက်ပြန်ချေသည်တကား။ အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီးသည် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်၏ အိမ်တံခါးရှေ့မှာ မျက်နှာညှိုးငယ်ငယ်ဖြင့် ရပ်နေပါ၏။

ဘယ်အချိန် ရောက်လာသည် မသိ ။ သူ သိလိုက်ချိန်မှာ ခွေးကြီး က တံခါးရှေ့မှာ ငြိမ်သက်ရပ်နေချိန် ဖြစ်နေပြီ။ ခွေးကြီး၏ မျက်လုံး တွေမှာ ရန်လိုရိပ်မရှိ။ သူ့ကို ကြည့်နေသည့်အကြည့်တွေက ညှိုးငယ်ငယ် ဖြစ်နေသည်။ ရန်ကုန်ရှိ ရတနာမှူးအိမ်ကြီးမှာ ခုလိုပင် သူ့မှာလည်း အယ်လ်ဇေးရှင်း ဂျက်ကို ရှိသည်လေ။။ ခွေးတွေ၏အထာကို သူသိသည်။ ခွေးတို့၏ မျက်လုံးကို သူ နားလည်သည်။ ပြီးတော့ .. ထူးခြား တိုက်ဆိုင် လွန်းနေသည်က ဤခွေးကြီးသည်လည်း ရေစိုစက်လက်နှင့် ဖြစ်နေ သည်။ ပင်ပန်းနေတာလည်း သိသာနေသည်။ ညကြီးအချိန်မှာ ရေစိုစက် လက်ဖြင့် ရှိနေဖို့ဆိုတာ ချောင်းထဲ ဆင်းကူး၍သာ ဖြစ်နိုင်သည်လေ။

“အိ .. အိ .. အိ ..”

အသံတိုးတိုးပေးကာ ခွေးကြီး ရှေ့သို့ တိုးလာပါ၏။ သူ့ခြေထောက် ကို လျှာဖြင့် ခပ်ဖွဖွ လျက်သည်။ မော့ကြည့်သည့် မျက်လုံးတွေက ကျေးဇူး တင်ကြည့် .. ။ ဟုတ်သည် .. ဂျက်ကိုကို သူ တစ်ခုခုကျွေးလျှင် စားရင်း သူ့ကိုကြည့်သည့် အကြည့်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

နောက်တော့ သူ့ထံမှ ဘာအသံမျှ ထွက်မလာတာမို့ အိမ်တွင်းဘက် ကို ခွေးကြီး လှမ်းကြည့်ပါချေ၏။ သူ နားလည်လာသည်။

“ဒီကောင်ကြီးဟာ ဟိုကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်ရမယ်.. ကောင်မ လေးကို ရေထဲပစ်ချတဲ့ကိစ္စထဲမှာ .. ဒီခွေးကြီး သိခဲ့ရလိမ့်မယ် .. သူ့ သခင်မလေး ထင်ပါရဲ့ .. သူ့ရှာနေတာ ကောင်မလေး ဖြစ်နေမလား..”

သူ အလိုလို သိလိုစိတ်တွေ ဖြစ်လာရရင်းမှ စဉ်းစမ်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်တော့ ခွေးကြီးမှ ငြိမ်၍ အကဲခတ်သလို လိုက်လိုက်ကြည့်နေသည်။ တားမြစ်မည်မဟုတ်ဟု နားလည်လိုက်၍လား မသိ ။ အထဲသို့ ခြေလှမ်း တွေ ခပ်နှေးနှေးဖြင့် စတင်၍ ဝင်၏။ မဝံ့မရဲဟန် ။ နောက်တော့ သေချာပြီဟု နားလည်လိုက်ပုံဖြင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန် တိုးလာသည်။ သူ ဆက်လုပ်ရမည်က တစ်ခုပဲ ရှိပါ၏။ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခြင်း ။

“လာ .. လာခဲ့ ..”

ဟုလည်း တစ်ချက် လှည့်ခေါ်လိုက်မိသည်ပါပဲ။ ခွေးကြီး အိပ်ခန်း တွင်းသို့ ဝင်လာပြီ ။ သူလည်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခုတင်ဘေးမှာ ရပ်၍ လှမ်းကြည့်နေမိရပါပြီ ။ ခုတင်ထက်မှာ စောင်ခြုံရင်း ငြိမ်သက်နေ သည့် ကောင်မလေးကို မြင်တော့ ..

“အိ .. အိ .. အိ .. ဝတ် .. ဝ .. ဝ .. ဝတ် ..”

အသံတိုးတိုးလေးမှ တိုးတိုးလေး ။ ခွေးကြီး၏ နှုတ်မှ ပွင့်ကျလာ ပုံက ကောင်မလေး နိုးသွားမှာ စိုးနေပုံပင် ပေါက်နေသည်။ ခုတင်ဘေး သို့ ရောက်လာတော့ ခြင်ထောင်ကို သူ ပင့်တင်လိုက်မိရပါ၏။ ခွေးကြီး ကဖြင့် ခုတင်ခေါင်းရင်းနေရာမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ကောင်မလေး ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။ ခုတင်၏ မွေ့ရာခင်းပန်းနုရောင် ဆက်မှာ ဖေးတင်နေပါသည့် ကောင်မလေး၏ လက်ဖမိုးလေးတွေကို ဒုဒုညင်ညင် လျက်ပေးနေသည်။ အသံကလည်း ခွေးကြီး၏ နှုတ်မှ တိုး သဲ့စွာ အိအိအင့်အင့် အသံထွက်နေသည်ပါပဲ ။

နောက်တော့ သူ့ကို မော့ကြည့်လာပါ၏။ သူ့ခြေဖမ်းတွေကို လျှာဖြင့် လျက်ပေးနေပြန်သည်။ သူ ငြိမ်သက်နေရာမှ သေချာစွာ တိတိပပ သိလိုက်ရသည်က ဤခွေးကြီးသည် ကောင်မလေး၏ ခွေး .. ကြည့်ရတာ ကောင်မလေး မော်တော်ဘုတ်နှင့် ပါသွားချိန်မှာ ဤခွေးကြီးသည်လည်း နောက်မှ ရေကူး၍ ချောင်းရိုးအတိုင်း လိုက်လာတာ ဖြစ်မည်။ မော်တော်ဘုတ်ဆိုတာ မြန်တာမို့ မမှီလိုက်နိုင်ဘဲ ခပ်ဝေးဝေးမှာတော့ ကျန်ခဲ့ချေမည်သာ ..။ ဒါပေမယ့် .. သခင်၏ အနံ့ကို ကောင်းစွာ ခံနိုင်စွမ်းသည့် အယ်လ်ဇေးရှင်းတို့၏ မျိုးရိုးဗီဇသဘာဝအရ .. အနံ့ခံ၍ အိမ်သို့တိုင် အောင် ရောက်ခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် .. သူ .. ကောင်မလေးကို ကယ်တင်ပြီး ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ချိန်မှာ အစစ မြင်သွားခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နောက်မှ လိုက်လာကာ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ခု .. အစစ သခင်မလေးအတွက် စိတ်ပူရမည့်သူတွေ မဟုတ်တာကို နားလည်ပုံဖြင့် အခန်းတံခါးရှေ့သို့ ရောက်လာခြင်းများပေလား မသိ ..။ အယ်လ်ဇေးရှင်းတွေက အလွန်ဦးနှောက်ကောင်းသည့် ခွေးမျိုး.. မှောင်ရိပ်တစ်နေရာမှာ ခိုနေပြီး သခင်မ၏ အခြေအနေ ..။ အဘယ်သို့သော် အိမ်မျိုးမှာ ရောက်နေသည်လဲဆိုတာလည်း ခွဲခြားစောင့်ကြည့်နိုင်သည့် အကောင်ကြီးတွေ ဖြစ်ပါ၏။

“အေးလေ .. မင်း အနံ့ခံပြီး လိုက်လာတာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ငါ့ကို မင်းရဲ့ သခင်မနဲ့အတူ ကမ်းပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် .. ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဒီကို မင်း ရောက်လာတယ်ဆိုတာတော့ မင်းပဲ သိမှာပေါ့ကွာ - ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရောက်ရောက် .. မင်းကိုတော့ ချီးကျူးသကွ .. သခင်မလေးကို မင်း ဒီအထိ .. လိုက်ကြည့်တဲ့အတွက် ဆိုပါတော့ ..။ အကယ်၍ ငါ .. ရေထဲက မင်း သခင်မလေးကို ဒီညမှာ ကယ်တင်ဖို့ အဲဒီချောင်းကမ်းမှာ ရှိမနေရင်လည်း .. မင်း .. သခင်မကို ရေထဲမှာ ရအောင်များ လိုက်ရာ .. လိုက်ကယ်ဖို့ ကြိုးစားနေမလား ငါ့ကောင်ကြီးရာ ..”

ခွေးတို့၏ သခင်အပေါ်တည်သော သစ္စာကို သူ နားလည်နေရင်း ခွေးကြီး၏ ခေါင်းကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖွဖွသပ်ပေးမိရပါ၏။ အံ့မယ် ..။ မျက်စိလေးပင် မှေး၍ ခံနေသေးသည့် ကောင်ကြီးပါလားလေ ..။ သခင်ကို ကယ်တင်၍ ရှိ.ရီ.ကျို.ကျို.လေးပင် ငြိမ်နေသေးသည့် ခွေးကြီးပါ..။

ထိုစဉ်မိုက်.လေးလေးတိုး ၏ ကားသံ ကြားရသည်။ လေးလေးတိုး မကြာမတင်မှာပဲ အခန်းထဲ ဝင်လာတော့ ခွေးကြီးကို မြင်တာမို့ လန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ...

“ဟာ!.. ဘယ်ကကောင်ကြီးလဲကွ .. ရေတွေလည်း စိုလို့ .. သွားပါပြီကွာ .. အခန်းကြမ်းခင်းကော်စောတွေတော့ စိုကုန်ပါပြီ ..”

ဟု တစ်ချက် ညည်းသည်။ ညကြီးအချိန်မတော် ပြုန်းစားပျင်းစားကြီး အခန်းထဲ အမြင့်သား ရောက်နေသည့် ခွေးကြီးကိုလည်း အံ့ဩနားမလည်နိုင်သလို ငေးကြည့်နေသည်။

“အဲဒါ .. ဒီကောင်မလေးရဲ့ ခွေးပဲ လေးလေးတိုး .. အဲဒါ .. အသေအချာပါပဲ ..”

ဟု ပြောကာ ဗီရိုကို သူ ဖွင့်သည်။ တဘက်ဟောင်းတစ်ထည်ကို ယူ၍ ခွေးကြီးကို သုတ်ပေးနေမိရပါသည့်အဖြစ် ..။ ငြိမ်ခံနေရာမှ သူ့လက်မောင်းတွေကို လျှာဖြင့် လျက်လိုက် ..။ လက်ဖမ်းတွေကို လျက်လိုက်ဖြင့် ကျေးဇူးတင်ပါသည်ဟု ပြောနေသည့်နယ် ရှိနေပါသော ခွေးကြီးကို လေးလေးတိုး ခုထိ ငေးကြည့်နေမြဲ ..။

“ဒီကောင်ကြီးကို .. နွားနို့ကို နွေးအောင် တစ်ချက်နွေးပြီး တိုက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ် လေးလေးတိုး .. သိပ်ပူလို့တော့ မဖြစ်ဘူး .. သူ သောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ .. ပူသွားလိမ့်မယ် .. ဟင်းချိုပန်းကန်လုံး ဘစ်လုံးထဲမှာ ထည့်လာပေးပါဗျာ .. သနားပါတယ် .. သူ ချမ်းနေတယ် ..”

ဟု ပြောတော့ လေးလေးတိုး မငြင်း ..။

မီးဖိုခန်းဘက်ဝင်သွားသည်။ သိပ်မကြာလိုက် ... ဟင်းချိုပန်းကန် လုံးထဲမှာ နို့တွေ ပါလာ၏။ ခွေးကြီး၏ရှေ့မှာ လေးလေးတိုး ချပေး သည်။ တကယ်လည်း သောက်ရှာသည်ပါပဲ ...။ နွားနို့သောက်နေရင်း လည်း သခင်ကို ကြည့်လိုက် ... သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက် ... အိခနဲ အသံလေး တိုးတိုးပေးလိုက်ဖြင့် ရှိနေရှာသည်။

"သနားစရာကြီးကွာ .. တွေ့စတုန်းကတော့ ငါလည်း လန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ် .. ရတနာမျိုးမှာက ဂျက်ကီရှိတာဟုတ်ပေမယ့် .. ဒီကောင် ကြီးက ဂျက်ကီမှ မဟုတ်တာ .. ခွေးတစ်စီးဆိုတော့ လန့်သပေါ့ကွာ.. ခုကျတော့လည်း နားလည်တတ်လိုက်တာကွာ .. စကားများပြောတတ် ရင် .. ငါတို့နှစ်ယောက်ကို သိုင်းကျူးလို့ ပြောမယ့်ကောင် ဖြစ်နေပြီ.."

ဟု လေးလေးတိုး တစ်ချက် ခပ်ညည်းညည်း ပြောနေချိန်မှာ ခွေး ကြီးက ကုန်နေပြီဖြစ်သည့် နို့ပန်းကန်လုံးကို နှုတ်သီးဖြင့် အခန်းထောင့် ဆီသို့ တွန်းတွန်းပို့ပြီးမှ သခင်အိပ်နေရာ ခုတင်ခြေရင်းမှာ ခွေအိပ်လိုက် ပါသတည်း ...။

အခန်း (၂)

ထူထဲသော ဘိုကေကြီးကို လက်ချောင်းတွေ ထိုးထည့်၍ ဗျင်းဗျင်း ပါအောင် ကုတ်ပစ်ရင်း လေးလေးတိုး စိတ်လက်ညစ်နေသည်။ သူ လည်း ဘာပြောရမှန်း မသိနိုင်ပဲ ငေး၍သာ ကောင်မလေးကို ကြည့်နေ မိရဆဲ ...။

ငိုနေသည့် ကလေးမ ...။ အိပ်ရာမှ နိုးထစ မိန်းကလေးတစ် ယောက် .. မျက်နှာပင် မသစ်နိုင်သေး ...။ ငိုနေပြီ ...။ မငို၍လည်း မဖြစ်ချေပြီကိုးလေ ...။

ဤကိစ္စ သူလည်း မဖြေရှင်းနိုင် ...။ လေးလေးတိုး လည်း မတတ် နိုင်...။ ကာယကံရှင် ကောင်မလေးကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်အမည် ကိုယ်မေ့...။ ကိုယ့်အတိတ် ကိုယ်မေ့ဖြင့် ရှိနေသည်ကိစ္စ ...။ အတိတ်မေ့သည်ဆိုတာ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ မြင်ဖူးသည် ...။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးသည်။ ရုပ်ရှင်ကျ တော့လည်း အကြည့်ကောင်း .. ဝတ္ထုကျတော့လည်း အဖတ်ကောင်း...။ ဇာတ်လိုက်ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် .. ကောင်လေးပဲဖြစ်ဖြစ် အတိတ်မေ့ နေသည်ဆိုလျှင် စိတ်ကဝင်စားနေပြီ။ အတိတ်ကို ပြန်သတိရသည့် အခန်းက သေချာပေါက် ပါလာမည်လေ...။

ထိုအခါကျတော့လည်း မင်းသား မင်းသမီးဆိုတာ သူဌေးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆင်းရဲသားလည်း ဖြစ်နေနိုင်သည်။ လူဆိုးတစ်ယောက် ယောက်ကြောင့် အရိုက်ခံရ ... အတိတ်တွေ မေ့ ... နောက်တော့ ... အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပြန်သတိရ ...။ ဤတွင် စာတ်သိမ်းမည်။ ခု ဥစ္စာက တကယ့်လက်တွေ့ထဲ လာဖြစ်နေသည့်ကိစ္စ။ ဤကောင်မလေး အတိတ်ကို ပြန်သတိရနိုင် မရနိုင်ဆိုတာ ကံသေကံမ မပြောနိုင် သည့်ကိစ္စ မဟုတ်တော့ပြီ ...။

“ကံ .. ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ .. ဒီဥစ္စာကြီးက ပထမအခက် နော်.. နောက်ထပ် အခက်တွေ အများကြီး ထွက်လာနိုင်သေးတယ် .. အခက်များလာရင် အပင်ကြီးဖြစ်မှာ .. အပင်ကြီးဖြစ်ရင် ရှင်းမလွယ်ဘူးကွ..”
လေးလေးတိုး သူ့ကို မေးလာပါ၏။

“အရေးထဲမှာ .. ကောင်မလေး သနားပါတယ် .. သူ့ခမျာ အိပ်ရာက နီးလာတာနဲ့ .. ငါတို့ သူ့ကို ဝိုင်းမေးသမျှ ဟိုဟာလည်း မဖြေနိုင်.. ဒီဟာလည်း မဖြေနိုင်နဲ့ .. တင့်တို တယိုယို ဖြစ်နေရချိန်ကြီးမှာပာ ..”

သူ ခပ်တိုးတိုး ပြောရပါ၏။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီ ပွပွညိုညိုကြီးနှင့် သူ့ညဝတ်ဘောင်းဘီအညိုစင်းကြီးကို ဝတ်ထားတာမို့ ကောင်မလေး၏ ပါးလျှလျကိုယ်လေးနှင့် အဝတ်တွေက မတန်တဆကြီး ပွချောင်နေသည့်အဖြစ် ..။ ခေါင်းမှာကလည်း ပတ်တီးကြီးနှင့်ဖြစ်နေသည်။ မျက်ခုံးထင်းထင်းလေးနှင့် မျက်ဝန်းလေးတွေ၏ ကြားမှာရှိနေသည့် မျက်ခွံလေးတွေလည်း နီအစ်နေပြီ။ မနက်စောစော ကောင်မလေး နီးလာချိန်မှာ သူ့ရော လေးလေးတိုး ရော ဆိုဖာရှည်ကြီး တစ်ခုစီဖြင့် အိပ်ခန်းထဲမှာ စောင်တွေ မြဲကြွေးနေကြရာမှ ..။ ကောင်မလေး၏ ခေါ်သံကြောင့် နီးလာကြ ..။ ကုမန်းကတမ်း ခုတင်ဘေး ရောက်သွားကြရ ..။ မေးကြ မြန်းကြချိန်ကျတော့မှ ပြဿနာ၏အစသို့ ရောက်၏။ ကောင်မလေး ဘာကိုမျှ မဖြေနိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ အတိတ်ကို မေ့နေပြီ ...။

“သေချာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး မိန်းကလေးရယ် .. ခေါင်းအေးအေး ထား စဉ်းစားကြည့်ပါဦး .. မနေညက မိန်းကလေးကို ချောင်းထဲ ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့လူက ပစ်ချခဲ့တာလေ .. နေဦး .. ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့လူဆိုတာက ငါတို့ဘက်က မသိတာကို ပြောတာနော် .. မိန်းကလေးကတော့ သိမှာပေါ့ .. သိနိုင်တာပေါ့ .. အဲသလို ပစ်ချခဲ့တာကို ဒီကအစ်ကိုက ကယ်ခဲ့တာကွယ် .. ဒီခွေးလည်း ရောက်လာတယ်လေ .. ဒီခွေးကို သေချာကြည့် .. သူ့ကို သိတယ်မဟုတ်လား ..”

အရေးထဲ ကိုယ့်အမည်ပင် မသိသည့် ကောင်မလေးကို ခွေးအမည် မေးနေသည့် လေးလေးတိုး ပါတည့် ..။ သူ .. တားလည်းမတားချင်..။ မေးစေတော့ ..။ မေးရင်းပြုရင်းဖြင့် ပြန်များ သတိရသွားလျှင်လည်း အမြတ်တစ်ခု ထွက်လာသည်ပေါ့ ..။

“ဟင့်အင်း .. ကျွန်မ ဘာကိုမှ မသိတာပါ .. ဘယ်သူက ကျွန်မကို ရေထဲ ပစ်ချခဲ့တာလည်းဟင် .. လူတွေကို မြင်လိုက်သေးလား .. အရပ်မြင့်လား .. ဝုလား ..”

“အေး ကောင်းတယ် .. ညည်းလေးက တပြန်မေးနေသေး ..”
လေးလေးတိုး ခေါင်းကိုစိုဗျင်းဗျင်းပါအောင် ထပ်ကုတ်ပြန်၏။ ဆံပင်တွေလည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေပြီ ..။

“ဒီခွေးက .. ညည်းရဲ့ ခွေးကွယ် .. သေချာကြည့် ..”
ခုတင်ဘေးမှာ ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်၍ သခင်ကိုကြည့်နေသည့် ခွေးကို လက်ညှိုးတိုးပြု၍ ပြောတော့ ခွေးကလည်း မခေ ..။ ဝုတ်ခနဲဟောင်သံပေးသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြမ်းပေါ်မှာ ဟိုသည်နည်းနည်း ဝီ ရွှေလိုက် ..။ ကိုယ်ကိုလှုပ်လိုက်ဖြင့် သခင်ကို ကြည့်နေ၏။ နောက်တော့ ကောင်မလေး၏ လက်လေးတွေကို လျှာဖြင့် သွားလျက်နေပြန်သည်။ နက်မှောင်သော မျက်ဝန်းလေးတွေဖြင့် ကောင်မလေး ခွေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်မှ အတန်ကြာ၏။

ကောင်မလေး၏ လက်နုနုလေးတွေကလည်း ခွေးကြီး၏ ခေါင်းကို ဖွဖွသပ်ပေးနေသည်။

“၇ .. ၇ .. အိအိ .. ၇ ..”

အသံလေးတိုးတိုးဖြင့် ခွေးကြီးသည် အကောင်ထွားကြီးနှင့် မလိုက် အောင် နူးညံ့သော အသံနုနုကို နှုတ်မှ ပွင့်ကျလာနေရင်းမှ ရုတ်ခနဲ ခုတင်ပေါ် အဆွေသား ခုန်တက်လိုက်ကာ ကောင်မလေး၏ ဘေးမှာ ခွေလှဲလိုက်တော့ သူ့အိပ်ရာကိုတော့ဖြင့် ဤသခင်နှင့် ဤခွေးအပိုင် သိမ်းလိုက်ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရပါပြီ ..။ ကြည့်ရတာ ကောင်မလေးနှင့် ဤခွေးကြီး အိပ်ရာထဲ များတူတူတက်ဆော့နေကြတာတွေ ရှိနေဖူးခဲ့ သည်လား မသိ ..။

“ကဲ .. ငါလူ .. ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ .. သူ့အိမ်ကိုလည်း ဝိုဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး .. ငါတို့အိမ်မှာ ထားဖို့ဆိုတာလည်း မင်းရဲ့ ဒက်ဒီနဲ့ မာမိတို့ ပြဿနာတက်မယ်ထင်တယ်နော် ..”

ပြတင်းဘက်ကို လက်ကုတ်ခေါ်လာကာ ခပ်တိုးတိုး ပြောနေသည့် လေးလေးတိုး ကို သူ ခေါင်းခါပြမိသည်။

“မသိသေးဘူးဗျာ .. ဒက်ဒီနဲ့ မာမိတို့ သိလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူးဗျာ။ မာမိအကြောင်း လေးလေးတိုး အသိဆုံးပဲ ဥစ္စာ .. ခုလို .. ဘာမှန်း ညာမှန်းမသိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာမျိုးကို မာမိ ဘယ်လိုမှ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး လေးလေးတိုး ရ ..”

သူ တိုးတိုးပြောနေရသည်။ လေးလေးတိုး ကောင်မလေးဘက် လှည့်ကြည့်တော့ သူလည်း လှည့်ကြည့်မိသည်ပါပဲ။ ကောင်မလေးကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ မျက်ဝန်းနက်နက် လေးတွေမှာ အားငယ်ရိပ်တွေ ပြည့်နေ၏။ အားကိုးရာ ပျောက်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေ ..။ နေစရာလည်း ပျောက်နေသည့် စံစားချက်တွေက မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ညှိုးပျော့စွာ အားငယ်ရိပ်ကို ဖြစ်တည်နေစေသည်

တည့် ..။ မျက်ရည်ကျနေသည်ကလည်း လက်ဖမိုးလေးဖြင့် သုတ်သုတ် နေသည့်ကြားမှ မတန့်နားနိုင်ရှာ ..။ သူ .. ရင်ထဲမကောင်းနိုင် ..။ လူတစ်ယောက်မှာ အားကိုးရာပျောက်သည်ဆိုသည့်စံစားချက်သည် အနှိပ်စက်ဆုံး ဖြစ်ချေသည်ကောလေ ..။

“ကောင်မလေးက ရုပ်ချောရုပ်သန့်လေးကွ .. ဒါပေမယ့် .. ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာဆိုရင် .. အဲသလို ရုပ်ချောချောလေးတွေက လူဆိုးဝိုင်းကြီး တစ်ခုရဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေ ဘာတွေတောင် ဖြစ်နေတာ ရှိတယ်နော် .. ခုလည်း .. ဒုစရိုက်နယ်ထဲက လူတွေထဲကပဲ သူ့ကို ကိစ္စတုံးအောင် လုပ်ကြတာလား မသိဘူး ငါ့လူ .. သူတို့ထဲက သစ္စာဖောက်ပြီး သူ့ကို အပျောက်ရှင်းပစ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် ..”

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ..။ ညဘက်ဆို .. အခွေတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြည့်တတ်သည့် လေးလေးတိုး ..။ ခုလည်း ကြည့်ခဲ့သမျှကလည်း စုံထောက်ဇာတ်လမ်းတွေက ခပ်များများပေမို့ ကောင်မလေးသည်ပင် လျှင် ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်တွေဘာတွေ ဖြစ်နေသည်။

“ဟာဗျာ .. လေးလေးတိုး ကလည်း .. သူများသားသမီး နုနုဖန်ဖန် .. ဖြူဖြူညညလေးကို .. မဦးမချွတ် ပြောရတယ်လို့ .. ဒီရုပ်က လူဆိုးရုပ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ .. အရေးထဲ လေးလေးတိုး ကလည်း တုတ်ထိုးနေပြန်ပြီ .. သူများသားသမီးကို ဒုက္ခတွင်းထဲ တွန်းပို့တဲ့ တုတ်လေ ..”

သူပြောတော့ လေးလေးတိုး ထပ်၍ ကောင်မလေးကို ကြည့်သည်။

“အေးကွ .. ငိုနေတာကတော့ သနားစရာလေး ဖြစ်နေတယ် .. ဒုစရိုက်လုပ်တဲ့လူမျိုးဆိုတာ ဒီလောက်တော့ သနားစရာကောင်းလောက်အောင် စိတ်ထား မနုဿနီတူးကွ ..။ ငါကြည့်တဲ့ ရုပ်ရှင်ထဲကဆို .. အဲဒီမင်းသမီးက လူဆိုးလေ .. မျက်လုံးကြီးကိုက လှသလောက် မာနေတာ .. ငါတောင် အံ့ဩတယ် .. ဒီလောက်လှတဲ့ မျက်လုံးဟာ ဒီလောက် မာကျောနိုင်သလား ဆိုပြီတော့လေ ..”

ရက်ရှင်ဇာတ်လမ်းကတော့ အရှည်ဆက်နေဆဲ .. ဒါပေမယ့် .. လေသံပြောင်းစ ပြုလာပြီ။ ကောင်မလေးကို လူဆိုးသူဆိုးဟူ၍တော့ မသတ်မှတ်တော့သည့် နားလေးတိုး ဖြစ်နေပြန်၏။

လေးလေးတိုး နောက်တစ်ကျော့ ကောင်မလေးထံ ရောက်ပြန်၏။

“ဒီကောင်ကြီးနာမည်ကို တွေးကြည့်ပါလား .. မှတ်မိရင် .. ချည်ခင်အစတစ်ခု တွေ့သလို .. အားလုံး ပြန်မှတ်မိနိုင်တယ်ကွ ..”

လက်မလျှော့သေးဘဲ လေးလေးတိုး ပြောနေခိုက်မှာ ကောင်မလေး ခေါင်းသာ တွင်တွင်ခါနေသည်။

“ဒီမယ် .. ဟေ့ကောင်ကြီး .. မင်း နာမည် ဂျက်ကီ လား ..”

ငနဲက မလှုပ် .. လေးလေးတိုး ခေါင်းကုတ်ပြန်၏။

“တော်မီ .. ဘွန်ဖို .. တိုင်းဂါး .. ဘော်ဘီ ..”

ဘယ်နာမည်ကိုမှ ခေါင်းထောင်မကြည့် .. သခင်မ၏လက်ကို လျက်နေလိုက် .. လက်ပေးလိုက် .. လက်ဖြင့် သခင်၏ပေါင်ကို ပုတ်လိုက် .. ခေါင်းဖြင့် လက်မောင်းကို ခွေလိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“မင်း နာမည်က ဘာလဲကွ .. ရှားပါးလိုက်တဲ့နာမည် .. ကဲ .. အောက်နက် .. ညိုလုံး .. မြီးရှည် ..”

အမြီးဖွားရှည်ကြီးပါ မချန် .. ထင်ရာကို နာမည်တွေပေးနေတော့လည်း မထူး။

“အေး .. အဲဒီမှာ ချွဲလိုက်တာလိုက်ပဲ လုပ်နေ ..”

ထိုအခါကျတော့ ဝုတ်ခနဲ လှမ်း၍ ခေါင်းထောင် အသံပေးလာတော့ လေးလေးတိုး ပေစောင်းပေစောင်းဖြင့် ခွေးကြီးကို ကြည့်သည်။ နာမည်ခေါ်သမျှ အများကြီးထဲမှာကျတော့ တုတ်တုတ်လှုပ်ဖော် မရ။ ခုကျတော့ ဝုတ်တဲ့လားလေ ..။

သူ .. ရုတ်ခနဲ တွေးမိလာသည်က စောစောက လေးလေးတိုး ပြောသည့်အထဲမှာပါသည့် စကား ..။ ချွဲသည့်ခွေး ..။ တာသည့်ခွေး ..။

“ဟေ့ကောင် .. မင်း .. ဖိုးတာ လား .. ဖိုးတာ လား ..”

သူ ကောက်ကာငင်ကာ မေးတော့ ငနဲက ခေါင်းတွေထောင် ..။ လက်တွေဘာတွေ အကျသား အိပ်ရာထက်မှာ ထောက်၍ ဆောင့်ကြောင့်တွေဘာတွေ့ထိုင် ..။ ပါးစပ်ကြီး ရှေ့တိုး၍ ...

“ဝုတ် .. ဝုတ် .. ဝုတ် .. ဝုတ် ..”

ဟု အမြီးတွေဘာတွေ လှုပ်ရမ်းကာ အသံတွေ ပေးနေချေသည်။ သေချာပြီ ..။ ဤငနဲ၏အမည် ဖိုးတာ ..။

“ဖိုးတာ ..”

“ဝုတ် ..”

“ဖိုးတာ .. ဖိုးတာ .. ဖိုးတာ ..”

“ဝုတ် .. ဝုတ် .. ဝုတ် ..”

အံ့မယ် ..။ နာမည်သုံးခါခေါ်တော့ သုံးခါ ပြန်ဝုတ်သည့်ခွေး ..။ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ သူ့ဘေးမှာ လာထိုင်သည်။ သူ့လက်ကို လျှာဖြင့် လျက်သည်။ မြေဖမိုးကို လျက်သည်။ လက်ပေးသည်။

သဘောက .. ကျွန်တော့်နာမည် ဖိုးတာ ဟု ဖြေသည့်သဘော ..။ သူ့လက်တွေက ဖိုးတာ ၏ခေါင်းကို သပ်ပေးမိရပါပြီ။ ကောင်မလေးကို သူ ကြည့်ကာ ...

“ငါ့ညီမ .. နည်းနည်း စဉ်းစားကြည့် .. ဒီကောင်ကြီးက ဖိုးတာလေ .. ငါ့ညီမရဲ့ ခွေးနာမည်က ဖိုးတာ ..”

ကောင်မလေး ခေါင်းသာ တွင်တွင်ခါနေရင်းမျှ ချိုးပွဲချ ငိုတော့ သူလည်း ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်တော့ပြီ။ ဒဏ်ရာကလည်း ရှိနေသေးသည်။ စိတ်သောက အရမ်းဖြစ်ရမည့်အချိန်မျိုး မဟုတ်။ မဖြစ်သင့်သည့် ဝိစူ ..။

“ကျွန်မ .. ဘာကိုမှ မမှတ်မိတာ အမှန်ပါ အစ်ကိုရယ် .. ဒါပေမယ့် .. ဒီမှာ မနေနဲ့ဆိုရင်လည်း မနေပါဘူး .. ကျွန်မ .. သွားပါ့မယ်..”

ပြောလိုနေရင်းမှ လက်အုပ်လေးချီကာ ကောင်မလေး သူ့ကို ကြည့်ရှုသည်။ မျက်ရည်ဥလေးတွေက ပါးပြင်နုနုဥလေးထက်မှာ စိရိသွယ်ကျနေတာမှ မနား ...။

“ကျွန်မကို ကယ်တင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရတာမို့ .. ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ အစ်ကိုရယ် .. သေကံမရောက်လို့ မသေရပေမယ့် .. ဘာကိုမှ မမှတ်မိတော့တာမို့ သေသွားတာကမှ ကောင်းဦးမှာပါရင် ..”

ဟု ပြောလည်း ပြော ..။ ကန်တော့လည်း ကန်တော့ရာသည့်ကောင်မလေးကို သူ မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်မိရင်း ရင်ထဲဆို့နေသည်။ လေးလေးတိုး လည်း နှုတ်ဆိတ်နေပြီ။ စိတ်ထဲက သနားနေတာ သိသာနေသည်ပါပဲ။

ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်တွေဘာတွေ ထင်တုန်းက ထင်ကြေးတွေ နင်းပေးခဲ့ပါသည့် လေးလေးတိုး ..။ ခုကျတော့ ပါးစပ် အာစေးမိနေပြီတည်း ..။ သက်ပြင်းရိုက်ကာ သူ့ခုတင်ဘေးမှာ ထိုင်ခုံဆွဲ၍ ထိုင်မိရပါ၏။ ‘ဖိုးတာ လည်း ခုတင်ပေါ် ခပ်တည်တည် ပြန်တက်၍ သခင်ဘေးမှာ ခွေလှဲလိုက်ပြီ ..။ ခေါင်းကို ကောင်မလေး၏ ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားနေသေးသည့်အဖြစ် ..။

“မင်းကို .. မနေစေချင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရယ်.. ဒီမှာပဲနေ ..။ နောက်တော့မှ ဒဏ်ရာသက်သာလာရင် မှတ်မိချင်လည်း မှတ်မိလာမှာပေါ့ကွယ် .. ကဲ .. လေးလေးတိုး .. မနက်စာလေး လုပ်ပေးပါဦးဗျာ .. ညီမလေးမှာ ဘာမှကို စားရသေးတာ မဟုတ်ဘူး .. မနက်စာ တူတူစားကြမယ်လေ .. စားပြီးရင် ညီမလေးကို ဆေးတိုက်မယ် .. ဟုတ်ပလား ..။ ကဲ .. ငါ့ညီမ .. ဟိုဘက်ခန်းက ရေချိုးခန်း .. အဲဒီဘေးဘက်က အခန်းက ရေအိမ်ခန်း .. မျက်နှာလည်း သစ် .. မိရိုထဲမှာ

တဘက်တွေရှိတယ် .. ယူသုံး .. ဟုတ်ပလား .. အစ်ကိုလည်း မီးဖိုဘက် ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် .. စိတ်အားမငယ်နဲ့နော် .. အစ်ကိုတို့.. လေးလေးတိုး တို့ ရှိတယ် .. ပြီးတော့ ညီမရဲ့ ဖိုးတာကြီး လည်း ရှိနေတာကွ .. ကဲ .. ကဲ .. မျက်ရည်သုတ် .. မျက်ရည်သုတ် ..”

သူ ပြောတော့လည်း ကလေးနယ်ပင် ငြိမ်၍ နားထောင်ရှာသည့် ကလေးမ ..။ အနီးကပ်ထိုင်နေရတာမို့ ကောင်မလေး၏ ဖြူစင်ရိပ်လေးတွေ မျက်နှာမှာ ထင်းနေတာကို သူ မြင်နေရသည်။ ကလေးတစ်ယောက်နယ် အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေး..။ သူ ပြောသည့်စကားကို နားထောင်လျက် မျက်ရည်သုတ်နေပုံလေးကလည်း ဆရာခိုင်းသမျှ နာခံသည့် တပည့်ပေါက်စလေးနယ်ပါ ..။ သူ .. ထရပ်မိသည်။

အလိုလို သူ့လက်ဖဝါးတွေက ကောင်မလေး၏ ခေါင်းလေးပေါ်ဖေးတင်မိကာ ခပ်ဖွဖွ သပ်ပေးမိရပါ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ မသိလိုက်နိုင် မိမှာ လက်တွေက ခေါင်းလေးပေါ် ရောက်သွားရပြီ..။ ဆံစလေးကို သပ်ပေးနေမိရပြီ ..။

သူ .. သူ .. ဤကောင်မလေးကို သနားနေမိတာ သေချာနေချေပြီတကား ..။ ထိုစဉ်ခိုက်မှာ ကောင်မလေး၏ လက်လေးတွေကလည်း သူ့လက်တွေအပေါ် အားကိုးစွာ ဖေးတင်လာကြပါ၏။ သူ့လက်တွေက ကောင်မလေး၏ ဆံစတွေပေါ်မှာ ..။ ကောင်မလေး၏ လက်နုနုလေးတွေက သူ့လက်ပေါ်မှာ ..။ မော့ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသည်။ မျက်တောင်ကော့ ထူထူလေးတွေမှာ မျက်ရည်စတို့ စိုစိုစွတ်နေ၏။ ပါးပြင်နုနုထက်မှာ အကြောမျှင်တို့ ရှိန်းမြဲမြဲ ထင်နေကြသည့် ကောင်မလေး ..။ တကယ့်ကို နုနုဖန့်ဖန့်နိုင်နေသည့် ကလေးမ ..။ ဤကောင်မလေးမှာ သူ့မှတစ်ပါး အားကိုးရာမရှိ ..။ သူ.. ဘယ်နှယ်လုပ်၍ ပစ်ပစ်ရက်ရက် လုပ်ရက်နိုင်ပါ့မည်တဲ့လဲလေ ..။

“ကျွန်မ .. ကျွန်မမှာ .. အစ်ကိုပဲ .. ရှိ .. တာ .. အားကိုး .. စ..

ရာ .. ဆို .. လို့ .. အစ်ကိုနဲ့ .. လေးလေးတိုး .. ဆိုတာတို့ပဲ .. ရှိတာ.. ကျွန်မ .. အခု .. စသိသိချင်း .. ကြားရတာ .. ဒီနာမည်တွေပဲရှိတာ .. ဒါကိုပဲ .. သိ .. ရ .. တာပါရှင် .. အစ်ကိုတို့ လက်မခံရင် ကျွန်မ .. လမ်းပေါ်မှာပဲ သွားထိုင် .. နေဖို့ပဲရှိတော့တာပါ .. အစ်ကိုတို့ ပြောတာ နားထောင်ပါ့မယ် .. ခိုင်းတာ .. လုပ်ပါ့မယ် .. အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် စလုံးဟာ .. စိတ်ထားကောင်းကြတယ်ဆိုတာ .. ကျွန်မ .. သိနေပါတယ် .. ကျွန်မအသက်ကို .. ကယ်တာ အစ်ကိုပါ .. အစ်ကိုပဲ ကယ်ခဲ့တယ်လို့ သိခဲ့ရတာပါ ..”

နေရဖို့အရေး ..၊ နေခွင့်ထိုင်ခွင့်မှာ အနေ မျက်နှာမပူရ .. အစား မျက်နှာမပူရဖို့အတွက် .. အားကိုးတကြီး ပြောနေသည့် ကလေးမ ..၊ အောက်ကျိပြောနေသည့် ကလေးမ ..။ ဪ .. ခိုင်းသမျှကို လုပ်ပါ့မည် တဲ့လား ..။ နုဖန့်နေသည့် လက်လေးတွေက လုပ်နိုင်ပါ့မည်တဲ့လား လေ ..။ သူ .. သနားလာမိရသည်ပါပဲ ..။ ကောင်မလေး၏ ခေါင်းကို သူ ခပ်ဖွဖွသပ်ပေးကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ..၊ ပြုံးပြမိရပြီ။ နောက်တော့ .. အခန်းတွင်းမှ သူ ထွက်လာမိရပါပြီ ..။

ဤမိန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဒေါက်တာ မြတ်မြတ်နွယ် ဤမနက်မှာ နောက်တစ်ကျော့လာ၍ ကောင်မလေးကို ကြည့်ချိန်မှာ အစစတိုင်ပင်ရချေဦးတော့မည်သာ ..။

“သေချာတာတစ်ခုကတော့ .. မင်းကို .. သေစေဖို့အထိ လုပ်ကြံကြတဲ့သူတွေ ရှိနေကြတယ်ဆိုတာရယ်.. အဲဒီလူတွေဟာ .. မင်း အသက်ရှင်နေတယ်ဆိုတာ သိသွားကြရင် .. အသေသတ်ဖို့ ဆက်ကြိုးစားကြမယ်ဆိုတာတွေပဲ ကောင်မလေးရေ .. ဒီတော့ .. အရေးကြီးဆုံးကတော့.. မင်း အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတာ .. ဘယ်သူမှ မသိကြဖို့ လိုတယ်.. အဲဒါကို ဒေါက်တာ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ငါ ပြောပြရလိမ့်မယ် မိန်းကလေးရေ ..”

သူ တွေးနေမိရာမှ ဤမိန်းကလေး၏ အသက်လိုခြံရေးသည် အလိုလို သူ့အပေါ် တာဝန်ရှိလာချေပြီဆိုတာ ပို၍ နားလည်လာနေချေသည်တကား ..။

အကြည့်က ဝါးရုံပင်တန်း ဝါးရုံအုပ်ဆီသို့ ရောက်၏။
မိမ်းမြမြ ဝါးပင်ဝါးရွက်တို့က တယ်မီးနဲ့နဲ့ ..၊ ဝါးရွက်တံတို့သည် မနေ့ညက မြင်ကွင်းတစ်ခုအကြောင်းကို အချင်းချင်း တိုးသဲ့စွာ ပြောနေကြချေသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားလာမိရပြန်၏။

အနုပညာသည်တစ်ယောက်၏ ခံစားမှု ..၊ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်၏ ခံစားမှု ..၊ နူးညံ့သည့်ခံစားမှုတွင် ကောင်မလေးကို သနားသည့်စိတ်ကလည်း ဒွန်တွဲ၍ ပါလာနေချေသည်ကောလေ ..။

အခန်း (၃)

“ကျွန်မကို ဘယ်သူက သေစေချင်တယ်ဆိုတာ မသိနိုင်သေးပေမယ့် .. ကျွန်မရဲ့ အတိတ် .. ကျွန်မရဲ့ ဘဝမှာ .. မိဘဆိုတာ ရှိနေလား.. မရှိတော့ဘူးလားဆိုတာကိုတော့ ခုအချိန်မှာ ကျွန်မ .. မသိနိုင်သေးပေမယ့် .. သေချာတာတစ်ခုကတော့ .. ကျွန်မမှာ အကယ်၍သာ မိဘတွေ ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင်ဖြင့် .. သတင်းစာထဲကဖြစ်ဖြစ် .. သမီးပျောက်ကြော်ငြာတစ်ခုကတော့ ပါကိုပါလာမှာပါ .. အဲဒီအခါကျတော့လည်း.. ကျွန်မဟာ အတိတ်ကို မမှတ်မိနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်နေပေမယ့် .. မိဘရင်ခွင်ကိုတော့ ပြန်ရောက်ရမှာ အသေအချာပါပဲ .. ဒါကြောင့် .. အဲသလို ပြန်ရောက်ပြီးတဲ့အခါကျတော့မှ .. ကျွန်မကို ဘယ်လိုလူမျိုးက သေစေချင်တယ်ဆိုတာ စုံစမ်းယူရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်.. ဘာလို့လည်းဆိုတော့ .. ဒီက ဒေါက်တာ ပြောပြတဲ့စကားတွေအရ .. ကျွန်မဟာ အဲဒီလို ချောင်းရေထဲ ပစ်ချခံရချိန်မှာ မေ့ဆေးမိထားတယ်ဆိုတာ ပါနေတော့ .. ကျွန်မကို သေကြောင်းကြံတဲ့သူဟာ .. ကျွန်မကို နီးနီးကပ်ကပ် နေနေရင်းနဲ့ ကြံစည်သူလည်း ဖြစ်နေနိုင်တယ်လေ .. ဖြစ်နိုင်တာက .. ဒီလို ညအချိန်မတော်ဆိုတာမျိုးက .. ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေချိန်မှာများ .. မေ့ဆေးပေးပြီး .. မော်တော်ပေါ်တင် .. ချောင်းရေထဲ ပစ်ချတာလည်း ဖြစ်နိုင်နေတယ်လေ ..”

ကောင်မလေးကို သူ ငေးကြည့်နေမိရင်းမှ ရင်ထဲ အလိုလို သိလာသည်က ဤ သူငယ်မလေးသည် အရည်အချင်း မည့် ..၊ အတွေးအခေါ်လည်း ရှိသည်။ ဆက်စပ်ထိုးထွင်းဉာဏ်လည်း မြင့်သည်။ တစ်နည်းဆိုလျှင်ဖြင့် ထက်မြက်သည်။ ဤ မိန်းကလေးသည် အတိတ်မှောဝမှာပင် ကျန်ရစ်ရာ ဘဝတစ်ခု၏ အစိတ်အပိုင်းတွေကို ပြန်၍ အစဖော်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနိုင်နေသည့် အတွေးအခေါ်တွေ ရှိနေချေသည်ကောလေ ..။

ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် ကို သူ ကြည့်တော့လည်း ငြိမ်နေတာကို တွေ့ရသည်။ နောက်တော့ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လာပါ၏။ ကောင်မလေး၏ စကားကို ထောက်ခံသည့်အကြည့် ..။

“ဒါကြောင့် .. ခု လောလောဆယ်မှာ အမှုတွေဘာတွေလည်း ကျွန်မ .. မဖွင့်ချင်သေးပါဘူး .. အိမ်တွင်းရေး တစ်ခုခုကြောင့် ခုလို ကျွန်မကို သေကြောင်းကြံသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်.. မိဘတွေ ဝန်းကျင်မှာ မျက်နှာပျက်စရာ ကြုံနိုင်တယ်လေ .. ရေရေရာရာ ဘာကိုမှ မသိရသေးချိန်မှာ ကျွန်မ ခုလို ခဏနေကြည့်ချင်ပါတယ် .. ဒီကအစ်ကိုနဲ့ မမတို့ ခွင့်ပြုပေးကြပါ ..”

သူ ငိုနေမိသည်။ ကောင်မလေးကို စောင့်ရှောက်ထားရတာ ကိစ္စမရှိ ..။ သူ့အတွက် အခက်အခဲ မရှိ ..။ ဆေးကုသစရိတ်ဆိုတာလည်း သူ့အတွက် ဘာမျှ မထောင်းတာ ..။ ဒါပေမယ့် .. ဤကိစ္စက .. လူတစ်ယောက်ကို သေကြောင်းကြံစည်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။ စက်သည်က.. ဘာယက်ရှင်ကလည်း အမှုမဖွင့်ချင်ပါဟု အသနားခံနေပြန်သည်တည့်..။

“အကယ်၍ .. သတင်းစာထဲမှာ လူပျောက်ကြော်ငြာ ပါမလာဘူး ဆိုရင်တော့ .. ကျွန်မမှာ မိဘတွေ မရှိကြတော့ဘူးလို့ နားလည်လိုက်ရမှာပါပဲ .. ဘယ်မိဘကမှ .. သမီးတစ်ယောက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားတာကို ငြိမ်နေမှာမှ မဟုတ်တာ ..”

ကောင်မလေး ပြောနေရင်းမှ ခေါင်းလေး ငုံ့ချလိုက်သည်။ မျက်

တောင်ထူထူလေးတွေက မျက်ရည်ကို ထိန်းနေသည့်နယ် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ဖြစ်နေ၏။ သူ ရင်ထဲမကောင်း ...။

“အဲသလိုဆိုရင်တော့ဖြင့် .. ကျွန်မဟာ .. တစ်ကောင်ကြက်ဆိုပေမာ် .. အဲဒီ လုပ်ကြံသူကို ရအောင် စုံစမ်းယူရမှာပါပဲ .. သူတို့ သေစေချင်တဲ့သူတစ်ယောက်ဟာ မသေခဲ့ဘူးဆိုတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ.. သူတို့ကို .. စုံစမ်းဖော်ထုတ်မယ့်လူတစ်ယောက်ဟာ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ .. သူတို့ရဲ့ ကံမကောင်းခြင်းတစ်ခုကို .. ဖြစ်တည်စေမယ့် ကံကြမ္မာ ဖြစ်နေမှာပါပဲ ..”

အဲခဲ၍ ပြောလာချိန်မှာ မျက်ရည်ဝဲနေသည့် မျက်ဝန်းတွေက လက်တောက်နေသည်။ ခံပြင်းနာကြည်းရိပ်သည် မျက်ဝန်းဝယ် ပြည့်သိပ်၏။ မိဘတွေ မရှိကြချေပြီလားဟု ခံစားရင်း ကြေကွဲနင့်ခါနေသည့် ရင်သည် မျက်ရည်ကို ဝန်းစုစေသည့်နယ် ...။ သေစေသည်အထိ .. ကြံစည်ရက်စက်ကြသည့်သူတွေအပေါ် ခံပြင်းရိပ်သည်လည်း မျက်ဝန်းအိမ်ဝယ် လက်တောက်စူးရှနေသည့်အရိပ်တွေကို ဖြစ်တည်စေချေသည်။

“စိတ်ဓာတ်ကတော့ အနိုင်အမာထဲကပဲ ..”

ဟု သူ ပို၍ သိလာနေပြန်သည်။ သူ့ထံမှာ နေခွင့်ရဖို့ သတိလေးစသည်လာချိန်တုန်းက ခခယယ တောင်းပန်သည့် ကောင်မလေးသည်.. ရန်မူသည့် ရန်သူအပေါ်ကျတော့ ပြတ်သားရင်ဆိုင်ပုံသည့် သတ္တိတွေဖြင့် ပြည့်ဝနေသည့် ကောင်မလေး ဖြစ်နေပြန်သည်တကား ...။

“ဒါပေမယ့်.. မင်းက.. ဒီမြို့ကတော့ မဟုတ်တာ အသေအချာပဲကွ.. ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတယ်ဆိုတာက အရေးကြီးတယ်.. ပြီးတော့ .. မင်း အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတာကိုလည်း လောလောဆယ်မှာ အဲဒီလူဆိုးတွေ ဆိုပါတော့ကွာ.. သူတို့မသိဖို့က အရေးကြီးတယ် .. မြို့ထဲမှာ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မင်း ဟိုဟိုသည်သည် သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးကွ.. မြင်သွားတာနဲ့.. သူတို့ကတော့ မင်းကို ရန်မူကြမှာပဲ..”

သတ်ဖို့ ကြိုးစားကြမှာပဲ .. ဆိုသည့် စကားသည် သူ့နှုတ်မှ မထွက်ရက်နိုင် ...။ ဒါကြောင့် .. ရန်မူဖို့ ကြိုးစားမှာကိုပဲ ထည့်ပြောမိခြင်းပါ..။

“နွယ် .. သူ့ကို .. ဆရာကြီး ဦးသီလ ဆီတော့ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်ကိုစန့်ရာပြည့် .. သူ့ခေါင်းကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ဖို့ လိုတယ် .. ဆရာကြီးက ဦးနောက်နဲ့ အာရုံကြော အထူးကုဆရာဝန်ကြီးလည်း ဖြစ်တယ် .. ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးလည်း ဖြစ်တယ် .. ရဲ့ထားတဲ့ ဆေးဘွဲ့ဆိုတာ တန်းစီနေတာပဲ .. ဆရာကြီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံကို ခေါ်သွားရလိမ့်မယ် .. ဒါကတော့ ညီမလေး ငြင်းလို့ မရဘူး .. ဒါက .. ဒဏ်ရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရေးကြီးတယ် ..”

ကောင်မလေး ငိုငင်နေသည်။ နောက်တော့ ခေါင်းခါပြန်၏။

“ကျွန်မက .. ကာယကံရှင်ပါ .. ကျွန်မ .. လောလောဆယ်မှာ.. ဒီဒဏ်ရာထက် .. လူပျောက်ကြော်ငြာတစ်ခုကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ပိုအရေးကြီးတယ်လို့ ထင်ပါတယ် .. မမကို .. ကျွန်မ .. နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောပါရစေ .. အစ်ကို ခွင့်ပြုပါ ..”

မိန်းမသားချင်း ပြောချင်သည်ဆိုတော့လည်း သူ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ရသည်ပါပဲ ..။ ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် မနက်ဘက် ရောက်လာချိန်မှာ လူနာကို အခန်းထဲ ဝင်ကြည့် ..။ ဆေးထိုးပေး ..။ စမ်းသပ်နှင့် ရှိခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှာ ကောင်မလေး တောင်းဆိုလာသည့်စကားတွေက ကြော်ငြာတစ်ခုကို စောင့်ကြည့်ချင်သည်ဆိုသည့် စကားတွေ ဖြစ်နေတာမို့ .. သူ့မှာ အမှုဖွင့်ခိုင်းဖို့ကိစ္စ ရပ်လိုက်ရမလို့ ဖြစ်နေချေသည်တည်း..။ မြို့ထဲရောက်တော့ လေးလေးတိုး ရေပိုက်ဖြင့် ကားရေဆေးနေရာမှ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာတဲ့လဲ ... ဒေါက်တာက .. ဆေးကုသပေးနိုင်တယ်လို့ ပြောလား .. ဒဏ်ရာက ဘာတဲ့လဲ .. မကြာခင် .. သူ့အတိတ်ကို ပြန်သိလာနိုင်မယ်တဲ့လား .. မြန်မြန် သတိရရင်တော့ ကောင်းမယ်ကွ .. ကောင်မ

လေး သနားပါတယ် .. ဒေါက်တာက ပြောတယ် .. ဒဏ်ရာကိုတော့ ဓာတ်မှန်ရိုက်ချင်တယ်တဲ့ .. မနေ့ညက ငါ .. သူ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးတော့ ပြောတယ်လေ ..”

သူ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ ခေါင်းကုတ်မိသည်ကလည်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ် ဖြင့်ပါ ..။

“ခက်တယ်ဗျ .. သူက .. ကာယကံရှင်လေ .. အမှုလည်း မဖွင့်ချင် သေးဘူးတဲ့ .. ဒဏ်ရာကိုလည်း ဓာတ်မှန်မရိုက်ချင်သေးဘူးတဲ့ .. အံ့မယ် .. ပြောပုံက အပိုင်ဗျ .. ဒဏ်ရာကြောင့် သေမယ်ဆိုရင် .. သူ သေပြီးနေပါပြီတဲ့ .. မသေနိုင်တဲ့ ဒဏ်ရာမို့ သူ အသက်ရှင်နေသေးတာ ဆိုပဲဗျ .. စကားများ တတ်လိုက်ပုံက .. ရှေ့နေကျနေတာပဲ .. တော်တော် ကတ်ကတ်သက်သတ် ပြောတတ်တယ်ဗျ .. ကောင်မလေး ရှေ့နေများ ဖြစ်နေလား မသိပေါင်ဗျာ ..”

သူ ညည်းတော့ လေးလေးတိုး ကားရေဆေးတာကို ရပ်၏။ အိမ် ရှေ့ ပေါ်တီကိုအောက် လှေကားထစ်မှာ ထိုင်နေသည့် သူ့ဘေးမှာ လာ ထိုင်သည်။ ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာသည်က မီးခိုးတွေ အူအူထနေအောင် ဖြစ်နေ တာမို့ ..

“အရေးထဲ လေးလေးတိုး ရာ .. လူကိုလာပြီး ဆေးလိပ်ဖွဲင်းတိုက် နေတာ ကျနေတာပဲ .. ဒီမှာ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲဗျာ .. မတော်တဆ .. ခန့် လက်ထဲ သူ့ရှိနေချိန်မှာ .. အဲဒီဒဏ်ရာနဲ့ .. တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ ..။ တချို့ဒဏ်ရာတွေက .. ချက်ချင်း ဟိုဒင်းမဖြစ် ပေမယ့် .. ရက်နည်းနည်းကြာလာမှ .. ဟိုဒင်းဖြစ်တာမျိုး ရှိတယ်လေ.. ခေါင်းထဲကကိစ္စ .. အပြင်က မြင်ရတာမှ မဟုတ်တာ .. ကိုယ့်လက်ထဲ တစ်ခုခု .. ဟိုဒင်းဖြစ်သွားရင်.. ခန့် အမှုပတ်မှာဗျ .. အဲဒါလည်း ထည့် တွက်ရမှာလေ .. ခုဥစ္စာက .. သူက .. ကာယကံရှင်ဆိုပြီး .. အမှုမဖွင့် ချင်ပါဘူး .. ဆရာဝန်ကြီးဆီ မသွားချင်ပါဘူးနဲ့ လုပ်နေတော့.. ဇွတ်

ခိုင်းရမှာလည်း ခက်နေပြန်ရော ..”

သူ ပြောတော့လည်း လေးလေးတိုး မျက်လုံး နည်းနည်းပြူးလာ သည်။ ပေါင်ကိုလက်ဖြင့် ပုတ်၍ ...

“ဟုတ်သကဲ့ .. အဲဒါ .. အကျပ်ရိုက်တာပဲ .. မင်း .. ကောင်မလေး မျက်နှာ သေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့ရဲ့လား .. ဖြူဖပ်ဖြူရော်တွေ ဖြစ်လာ နေသလား .. မနက်က .. ကော်ဖီလေးဘာလေး .. ထမင်းစားခန်းမှာ ကြက်ဥပေါင်မှန့်ကြော်လေး ဘာလေး စားနေတုန်းကတော့ ငါ အကဲ ခတ်တော့ ခတ်ခဲ့သား .. အသားအရေက ဖြူတူတူ .. ဝါတာတာနဲ့ ရှိ နေသလိုပဲကွ နော် ..”

အရေးထဲ ခုမှ လူကိုလာ၍ ခြောက်လှန့်လုံးတွေဖြင့် ပစ်နေသည့် လေးလေးတိုး ကို သူ ဘုကြည့် ကြည့်မိရပါပြီ။ အားပေးဖော်မရသည့် အပြင် ခြောက်လှန့်ဖော်တွေပင် ပါနေသည့် လေးလေးတိုး ခမျာမှာလည်း အလန့်တွေ ကူးနေသည့်နယ် ခေါင်းတွေကုတ် ..။ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး ဖိဖွာနေတာ မြင်ရပြန်တာမို့ တကယ့်ကို လေးလေးတိုး စိတ်ညစ်နေ သည်ပဲဟု သိလိုက်ရပြန်သည်။

“အဲဒါပြောတာ .. အဲဒါပြောတာ .. နားရွက်တိုနဲ့ ခြေနှစ်ချောင်း မကယ်ကောင်းဘူးတဲ့ .. စကားပုံကြီး အတိအလင်းရှိတာကွ .. ခက်တာ က .. မကယ်ပြန်ရင်လည်း .. ခု ဥစ္စာက .. ရေထဲ နစ်သေမယ့်ကိစ္စမျိုး ဆိုတော့ .. မဖြစ်ပြန်တာမို့ ကယ်ရပြန်ရော .. ငွေချေးတာတို့ ဘာတို့ ဆိုတာက ငြင်းလို့ရသလေ .. ခု ဥစ္စာက .. ငြင်းလို့ရတဲ့ကိစ္စမျိုး ဖြစ်မနေ ဘူး မဟုတ်လား .. ဒီတော့ကာ .. ကယ်တဲ့ကိစ္စ ကယ်ခဲ့ပြီးပြီ .. ခြေနှစ် ချောင်းနဲ့ နားရွက်တိုကို ကယ်တဲ့အထဲမှာ .. ခြေလေးချောင်းနဲ့ နားရွက် ထောင်လေးတောင်မှ အဆစ်ပါနေသေးတာပဲကွာ .. ဖိုးတာ လေ ..”

တကယ်ပြောနေသည်လား ..။ အနောက်ပြောနေသည်လား သူ လည်း လေးလေးတိုး စကားတွေကို အကဲမဖမ်းတတ်နိုင်ပြီတည့် ..။

မျက်နှာကတော့ လေးလေးတိုး သိသိသာသာပျက်နေတာအမှန်။ ခုတင်ထက်မှာ ခြေထောက်လေးတွေ တွဲလွဲချ၍ ထိုင်ရင်း ကောင်မလေး ဘာတွေများ မြတ်မြတ်နွယ် နှင့် ပြောနေချေသည် မသိ။ ကြာတော့ ကြာလာပြီ ။ နောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်မိပြန်၏။ အိမ်မကြီး၏ အဝင်တံခါးရွက်ကြီးကတော့ ပိတ်လျက် ရှိနေပြီ ။ ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် ထွက်မလာသေး ။

“ဒါပေမယ့်ကွာ .. ဒေါက်တာတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်ကွာ.. သူက သက်သေပေါ့ကွ .. မင်း ပြောသလို .. ကောင်မလေး ဟိုဒင်းဖြစ်သွားရင်.. ကောင်မလေးကိုယ်တိုင်က .. ဓာတ်မှန်လည်း အရိုက်မခံ .. အမှုလည်း အဖွင့်မခံ .. ဆေးလည်း ဆရာဝန်ကြီးတွေ ဘာတွေနဲ့ အကုမခံ .. အဲသလို ရှိခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အချက် .. ဒေါက်တာ ဒေါ်မြတ်မြတ်နွယ် က မင်းဘက်က သက်သေခံမှာပေါ့ကွ .. အကယ်၍ .. ကောင်မလေး ဟိုဒင်းဖြစ်သွားရင် လေ ..”

ဆေးကုတာကို အသေအချာလိုအပ်သည့်အတိုင်း အကုအသေမခံ၍ များ ကောင်မလေး သေသွားလျှင် .. ဆိုသည့်စကားကို.. သူလည်း ပြောမထွက် ။။ လေးလေးတိုး လည်း ပြောမထွက်တာမို့ .. ဟိုဒင်းဖြစ်ရင်.. ဟိုဒင်းဖြစ်ရင်ဖြင့် ညှပ်ညှပ်ပြောနေကြရခြင်း ။

“ကောင်းတာကတော့ကွာ .. ကောင်မလေး ဟိုဒင်းမဖြစ်ဖို့ပဲကွာ.. သူ ဟိုဒင်းဖြစ်တော့ .. ငါတို့မှာ .. သူ ဟိုဒင်းဖြစ်တဲ့အလောင်းကြီးနဲ့ ကျန်ခဲ့မှာ ။ လူသေရင် .. မြေမြှုပ်ရတာကွ .. လူမသိသူမသိ မြှုပ်လိုရတဲ့ ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ .. ဟိုဒင်းကွာ.. လူတွေသိရမှာလေ .. အဲဒီအခါကျတော့ .. စစ်လားဆေးလားတော့ ရှိကိုရှိမှာ .. အဲဒါလည်း အခက်တကုာ အခက်ပဲကွာ .. အခုက အခက်ရဲ့အစ ရှိသေးတာ.. သူ .. ဟိုဒင်းဖြစ်သွားတာနဲ့ .. အခက်ရဲ့ အလယ်မဟိုချက်ကို ရောက်ပြီသာ မှတ်.. မဖြေရှင်းတတ်ရင်တော့ .. အခက်ရဲ့ အဆုံးမှာ မင်း ဒုက္ခတွေ့မှာ အသေ

အချာပဲ .. ဒီတော့ကွာ .. ငါ .. ဒီကိစ္စ .. စုံစမ်းသင့်တာတွေ စုံစမ်းမှကို ဖြစ်မှာ ..”

“လေးလေးတိုး ကလည်းဗျာ .. လူတောင် မသေရသေးဘူး .. အလောင်းတွေဘာတွေ ထည့်ပြောရသလားဗျ .. နိမိတ်ကိုမကောင်းလိုက်တာများ လေးလေးတိုး ရာ .. ဖွ .. လွဲစေဖယ်စေ ..”

သူ အလန့်တကြား ပြောတော့ လေးလေးတိုး သူ့ကို မျက်စိစွေ၍ ကြည့်သည်။ နောက်တော့ သူ့ကို ပခုံးပုတ်၍ ထရပ်၏။ သူ မော့ကြည့်တော့ ...

“ဟ .. ထလေ .. ဒီကိစ္စ .. ကောင်မလေးက မလုပ်ချင်ပေမယ့် .. ငါတို့က ငြိမ်နေလို့ ရမလားကွ .. စုံစမ်းသင့်တာ စုံစမ်းရမှာပေါ့.. သူ ပြောသလိုတော့ ငြိမ်နေလို့ မဖြစ်ဘူးကွ .. ဒီမှာ ငါ့လူ .. ငါတို့မှာ ခြေလေးချောင်းနဲ့ နားရွက်ထောင် ရှိတယ်လေ .. အဲဒါနဲ့ သဲလွန်စတွေဘာတွေ ရှာနိုင်တာပေါ့ကွ .. အခု အထဲပြန်ဝင် .. ဒေါက်တာကို ပြော .. ခဏလောက်တော့ ကောင်မလေးနဲ့ နေပေးပါလို့.. မကြာခင် ပြန်လာပါ့မယ်လို့ .. ဒါပဲ ပြော .. ကဲ .. အဝတ်အစားလဲ ..”

ပြောကာဆိုကာဖြင့် လေးလေးတိုး အိမ်ထဲအရင်ဝင်တာမို့ သူလည်း မနေသာ ။ လိုက်ဝင်ရပါ၏။ အခန်းတံခါးကို သူ ခေါက်တော့ ဒေါက်တာ မြတ်မြတ်နွယ် တံခါးလာဖွင့်သည်။ မျက်နှာထက်မှာ အရိပ်တစ်ခု စွန်းထင်းနေ၏။ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားသည့်အရိပ်ဟု သူ ထင်လာမိပြန်သည်။ ကောင်မလေးကို သူ အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်မိတော့လည်း စောစောကနယ်ပင် ခုတင်ထက်မှာ ခြေထောက်လေးတွေ တွဲလွဲချထိုင်နေရင်း ခေါင်းလေးငုံ့ ငြိမ်နေတာကို မြင်ရပြန်၏။

“သူပြောတာကို .. လောလောဆယ်မှာတော့ .. ခဏစောင့် နားထောင်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းပါတယ် ကိုခန့်ရာပြည့် ..”

ဟု ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် ပြောလာတော့ သူ နောက်ထပ်

ကောင်မလေးကို ကြည့်မိရပြန်သည်။ ဒေါက်တာ့ကို ဘာတွေများ ကောင်မလေး ပြောခဲ့သည် မသိ ..။ ခုကျတော့လည်း ကောင်မလေး ဘက်မှ ပြောပေးနေသည့် ဒေါက်တာ ဖြစ်နေပါချေသည်ကောလေ ..။

“နွယ် တစ်ခုပဲ သူ့ကို ချောပြောရပါတယ် .. ဓာတ်မှန်တော့ ရိုက်ပါလို့ .. ညဘက်ကျတော့မှ .. လူရှင်းချိန်မှာ .. ဆရာကြီးရဲ့ ဆေးရုံကို ခေါ်သွားပါ့မယ်လို့ .. ဆရာကြီးကိုတော့ နွယ် ကံပဲ ကြိုတင်ပြီး လူနာကို ဘယ်အချိန်မှာ ခေါ်လာခွင့်ပြုပါလို့ ခွင့်ပန်ထားပါ့မယ်လို့ .. အဲသလို ပြောတော့ .. သူ အဲဒီတစ်ချက်ကိုတော့ .. တော်တော်လေး စဉ်းစားပြီး မှ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ ..”

“ခက်တယ်ဗျ .. သူ့ဒဏ်ရာတွေအတွက် .. သူက ပိုစိတ်ပူရမှာလေ .. ခုညစွာက မနည်းပြောနေရတယ်လို့ဗျာ .. ပြောတာဆိုတာကို နားထောင်တတ်တဲ့သူကို ကယ်တင်ရတာ ကောင်းပေမယ့် .. ခေါင်းမာတတ်တဲ့သူကို ကယ်မိတာမို့ .. ခက်တာပါပဲဗျာ .. ဒေါက်တာ ခဏလောက်တော့ နေပေးပါဦး .. မကြာပါဘူး .. ကျွန်တော် ပြန်လာပါမယ် .. ဟေ့ကောင်ကြီး .. ဖိုးတာ .. လာ ..”

မနက်စာစားစဉ်ကတည်းက ကြမ်းပေါ်မှာ ကြွေပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်ထဲ ပေါင်မုန့် သုံးချပ် ..။ ပြီးတော့ .. ကြွေပန်းကန်လုံးထဲ ကော်ဖီ တစ်ခွက်ထည့်၍ ကျွေးမွေးထားတာမို့ .. မနေ့ညကထက် ပို၍ပင် ရင်းချာလာနေပါသည့် ဖိုးတာ ..။ သခင်မကိုလည်း သူက စောင့်ရှောက်ထားတာ နားလည်နေပုံဖြင့်လည်း ရှိနေပါသည့် ဖိုးတာ ..။ ခုကျတော့လည်း ခေါ်လိုက်တာနှင့် ခုတင်ခြေရင်းမှာ ခွေအိပ်နေရာမှ သူထဲ စိတ်ပါလက်ပါ ရောက်လာပါ၏။

“လာ .. လိုက်ခဲ့ ..”
“ဝုတ် ..”

သူ့ကို မော့၍ ဝုတ်သည်။ ကောင်မလေးဘက်ကို လှည့်၍လည်း

ဝုတ်သည်။ သဘောက .. လိုက်သွားရမလားဆိုသည့် ဝုတ် ..။ ကောင်မလေး ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ဖိုးတာ ခြေအကြွ ခြေအချ ကြွကြွရွရွဖြင့် နောက်က ပါလာသည်ပါပဲ ..။ လေးလေးတိုး က ဖိုးတာ ကို ထမင်းစားခန်းထဲ ခေါ်သွားကာ နောက်ထပ် ပေါင်မုန့်တွေ ထပ်ကျွေး ..။ နွားနို့တစ်ခွက်ကို ပန်းကန်လုံးထဲထည့်နှင့် ကျွေးမွေးနေတော့ ဖိုးတာ မှာ စားကောင်းသောက်ကောင်း ဖြစ်နေရသည်ပါပဲ။ သူ .. ဖိုးတာ ကို ခေါင်းလေးသပ်ပေးတော့ အိခနဲ အသံပေးကာ မော့ကြည့်ပြီး နွားနို့ဆက်သောက်နေသည်။ အမြီးရှည်ဖွားဖွားကြီးက လှုပ်လှုပ်ယမ်းယမ်း ..။ သဘောက .. သူ့ကိုရော .. လေးလေးတိုး ကိုရော ခင်မင်သည့်သဘာ ..။

လေးလေးတိုး ဖိုးတာ ကို ရပ်ထားသည့် ကားရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ အံ့မယ် .. ငနဲက အသားတကျ ထိုင်သည်တည့် ..။

“ဒီကောင်.. ကားပေါ် ဒီလိုပဲ ပါနေကျနဲ့တူသကွ.. ကဲ.. ငါ့လူ.. နောက်ခန်းက ထိုင် .. ထွက်မယ် ..”

အံ့မယ် ..။ လေးလေးတိုး ကလည်း နေကာမျက်မှန်တွေဘာတွေနှင့် ဖြစ်နေသည်။ လောင်းပင်တွေ ဘာတွေနှင့် ဂျာကင်တွေနှင့် ဖြစ်နေသည်တည့် ..။ သူသာ .. တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာမှ အဝတ်အစား မလဲဖြစ်ပဲ အိမ်နေပုဆိုးအညိုကွက်စိပ်လေးနှင့် စပိုရှပ်လေးနှင့် ဖြစ်နေရခြင်း ..။ ဖိုးတာ ကို လေးလေးတိုး ကြည့်ကာ တစ်ချက်ရယ်၏။ ကားနောက်ခန်း ဆိုဖာရှည်ကြီးထက်မှာ ရှိနေသည့် နေကာမျက်မှန်ကို သားရေကွင်းနှင့် ချိတ်ချည်ကာ ဖိုးတာ ကို မျက်မှန်တွေဘာတွေ တပ်ပေးနေသည်က လမ်းဘေးမှာ ကားကို ခဏရပ်ပြီးချိန်မှာပါ။ ပြီးတော့ .. ခေါင်းပေါ်လည်း မြက်ဦးထုပ်ဝိုင်းကြီး ဆောင်းပေးကာ လည်ပင်းမှာ ဤနှင့် သိုင်းချည်သည်။

“ဒီမှာ .. စကူပီဒူးထဲက ခွေးလိုပေါ့ကွာ .. ရုပ်ဖျက်တာပေါ့ .. အံ့မယ် .. ဒီကောင်ကြီး လိမ္မာတယ်ကွ .. တွေ့လား ငြိမ်ခံတာပဲ ..”

ဆိုတာပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေတာကလည်း အကျအနက္ခ .. ဒါ .. ဖိုးတာ ကို မမှတ်မိအောင် လုပ်တာလေ ..။ အယ်လ်ဇေးရှင်းတွေက .. စာကလေးတွေ တွေ့လား .. အဲသလိုပဲ ..”

ပြောနေရင်း လေးလေးတိုး တစ်ချက်ရယ်သည်။

“စာကလေးကွာ .. ဘယ်စာကလေး ကြည့်ကြည့် .. တစ်ပုံထဲရယ်.. ခွဲလို့ မရဘူးကွ .. ဟိုစာကလေးက ဘာအရောင် .. ဒီစာကလေးက ဘာအရောင်ဆိုတာ မရှိဘူး .. အဲသလိုပဲ .. အယ်လ်ဇေးရှင်းတွေကလည်း.. အမွှေးအမြင်တွေဘာတွေ .. အရောင်အဆင်းတွေ ဘာတွေ တစ်ကောင် နဲ့တစ်ကောင် တူကြသကွ .. သခင်တွေကပဲ ခွဲနိုင်တာ သိရဲ့လား .. ကိုယ့်ခွေး သူ့ခွေး .. အဲသလို သခင်တွေပဲ ခွဲသိနိုင်သလို .. ရှိတော့ကာ.. ဒီကောင့်ကို .. ခေါ်သွားရင် .. တခြား .. အဲ .. သခင်မဟုတ်တဲ့သူက တော့ .. ရတ်ခနဲဆို ဘယ်မှတ်မိနိုင်မလဲကွ .. ပြီးတော့ .. ငါတို့က .. ဖိုးတာ ဟာ ငါတို့ရဲ့ .. တခြားသော အယ်လ်ဇေးရှင်းကြီးလိုလို ဘာလိုလို လုပ်ထားတာလေ .. ရုပ်ရှင်ထဲကလိုပေါ့ကွာ .. ခွေးကို ရုပ်ဖျက်ထား တယ်ဆိုပါတော့ .. ခွေးလိမ္မာကားတွေမှာ မတွေ့ဖူးဘူးလား .. အဲသလို.. ငါ .. အခု လုပ်နေတာကွ ..”

စုံထောက် လေးလေးတိုး နှင့် .. ခွေးဖိုးတာ တို့ ဇာတ်လမ်းက တော့ ဘယ်လိုဆက်မည် မသိ။ ရုပ်ရှင်ထဲကလိုတွေ ဘာတွေ လုပ်နေ သည်ကတော့ လေးလေးတိုး ပါ ..။ ဖိုးတာ ကလည်း ရုပ်ရှင်ထဲက ခွေးလိမ္မာလိုလို ဘာလိုလိုပင် ဖြစ်နေသည်။ ကျကျနန ထိုင်နေသည့် အဖြစ် ..။ ကြည့်ရတာ .. ကောင်မလေးသည်လည်း .. ခွေးကိုချစ်သည် ဖို့ .. ခုလို .. မျက်မှန်တွေ ဦးထုပ်တွေ တပ်ပေး ဆောင်းပေးဖူးတာတွေ များ ရှိခဲ့ဖူးသည်လား မသိ ..။ ခုတော့ .. ဖိုးတာ ကဖြင့် ဆိုက်ကောင်း ကောင်းနှင့် ထိုင်ရင်း ရှေ့ကို ကြည့်၍ ...

“ဝုတ် ..”

ဟု အသံထွက်လာနေပြီ ..။ သဘောက .. ကားမောင်းတော့ ..ဟု များ ပြောနေသည်လား မသိ ..။

လေးလေးတိုး ကားမောင်း၍ ထွက်လာတော့ ဖိုးတာ ရှေ့တည့် တည့်ကိုလည်း ကြည့်သည်။ ဘေးဘီကိုလည်း ကြည့်သည်။ တစ်ခုခုကို ရှာဖွေကြည့်နေသည့်ပုံ ..။

သူလည်း ခုကျတော့ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်လာနေပြီ ..။ လေးလေးတိုး ၏ အိုင်ဒီယာက မဆိုး ..။ အကြံကောင်းတစ်ချက် ပွင့်လိုက်ပုံက တစ် ယောက်ယောက်ကိုများ ခြွေရာခံနိုင်ချေမည်လား မသိ ..။

ကားကို မြို့ထဲ ဟိုဟိုသည်သည် ပတ်၍ မောင်းသမျှ ဖိုးတာ ကလည်း လက်နှစ်ချောင်းကို လှုပ်လိုက် ..။ ဖင်ကလေးရွှေ့လိုက်ဖြင့် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ ပါပါလာနေသည်။ ဒါ မမယ့် .. တစ်ချက်မှ .. ဝုတ်တာမျိုး အသံထွက်မလာ ..။ ငြိမ်နေသည်။

“ဝုတ် .. ဝုတ် ... ဝုတ် .. ဝုတ် .. ဝုတ် .. ဝုတ် ... အီ .. အီ ...”

ရွှေကောင်းကင်ဟိုတယ်ရှေ့ လမ်းပေါ်အရောက် ဖြတ်မောင်းတာ နှင့် ဖိုးတာ ဝုတ်တော့သည်ပါပဲ ..။ ဖြတ်မောင်းနေချိန်မှာလည်း ဝုတ် သည်။ ခြံဝန်းကျယ်ကြီးနှင့် လှပသော ဟိုတယ်ကြီးကို ကျော်၍ ဆက် မောင်းတော့လည်း ခေါင်းတွေဘာတွေလှည့်၍ ကြည့်ကာ ဝုတ်သည်။ ကားတံခါးမှန် တင်ထားတာကိုပင် လက်တွေဘာတွေနှင့် ပုတ်၍ဝုတ် သည်။ သေချာပြီ ..။ ရွှေကောင်းကင်ကို .. ဖိုးတာ သိနေချေသည် ဘကား ..။ ကားမောင်းရင်း ပေါင်ကို ဖြောင်းခနဲပါအောင် လေးလေးတိုး ဝုတ်ပါ၏။

“ဒါ ပြောတာ .. ဒါ ပြောတာ .. ဒါ .. သဲလွန်စပဲကွ .. သေးငယ် တဲ့ စာကလေးတွေနဲ့ ကြီးမားတဲ့ အယ်လ်ဇေးရှင်းတို့ဟာ အဲဒီမှာ ကွ ဘာပဲ .. ခွေးက သဲလွန်စပေးတတ်တယ်ကွ .. စာကလေးက ချေးပါတာ နဲ့ စကားများတာပဲ တတ်တာ .. ဟက် .. ဟက် ...”

“စာကလေးကို ဟိုစာကလေးနဲ့ ဒီစာကလေးဆိုပြီး လူတွေခွဲခြားယူလို့ မရသလို .. အယ်လ်ဇေးရှင်းကိုလည်း ဟိုတစ်ကောင်နဲ့ သည်တစ်ကောင် လူတွေ ခွဲခြားရခက်သကဲ့ .. ဒါကြောင့် .. ဒီကောင်ကြီးကို ရုပ်ဖျက်ပြီး ငါ ခေါ်သွားရင် .. သဲလွန်စ ရနိုင်တယ်လို့ သဘောပိုက်ပြီး လုပ်ခဲ့တာလေ .. အခုတော့ ..” ငါ့လူနဲ့ ငါ .. နှစ်ယောက် တူတူသွားပြီး ဟိုမှာ စုံစမ်းကြမယ်ကွာ .. အဲသလိုလုပ်လို့တော့ ရပြီကွ .. ဟေး..ဟေး..”

အူတမြူးမြူးဖြင့် လေးလေးတိုး အိမ်ဘက် ကားပြန်မောင်းလာချိန်မှာ သူ့ ဖုန်း မြည်လာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ မာမိုဖုန်း ဖြစ်နေပါ၏။ သူ အကျပ်ရိုက်နေသည်။ ဖိုးတာ ကလည်း တပတ်ပတ် လုပ်နေဆဲ .. နောက်ဘက်ကိုပဲ တလှည့်လှည့်ဖြင့် ဝတ်မဆုံး ..။ ကားကို ရပ်၍ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လျှင်ဖြင့် ဟိုတယ်ထဲ ရောက်အောင် ခြေကုန်သုတ်မည့် သဘော ..။ သူ .. ကားကို ရပ်ခိုင်း၍လည်း မရ ..။ ရပ်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းတာနှင့် ဖိုးတာ ခုန်ပေါက်လိုက်ဆင်းမှာ သေချာနေသည်။ ပြီးတာနှင့် ဟိုတယ်သို့ ပြေးချေမှာ သေချာနေသည်မို့ သူ့ရော လေးလေးတိုးရော နောက်က လိုက်ပေရော .. ဆိုတာလို ခွေးတစ်ကောင်နှင့် လူနှစ်ယောက်ဇာတ်လမ်း ရုပ်ရှင်ထဲကလို ဆက်ရိုက်ဖို့ပဲ ကျန်မည်သာ ..။

တစ်ယောက်က ဂျာကင်နှင့် မျက်မှန်နှင့် ..။ ခွေးက ဦးထုပ်နှင့် မျက်မှန်နှင့် ဖြစ်နေဦးမည် ..။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ကြည့်လိုက်ကြမည့်အမျိုး ..။

“မာမိုဆီက ဖုန်း.. ခက်တာပဲဗျာ .. ဒီကောင်ကြီး ပါးစပ်ကို ပိတ်ခိုင်းလို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး.. မာမိုကို ဖုန်းပြောရင် သူ့အသံတွေ ပါကုန်မှာဗျ .. ဘယ်ကခွေးသံလဲ ဘာလဲနဲ့ မာမိုမေးမှာ .. ဂျက်ကီထရန်ကုန်အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တာလေ .. ဒီမှာ .. ဘယ်ကခွေးသံမှ ပါနေစရာ မရှိတဲ့ဥစ္စာ ..”

သူ ညည်းတော့ လေးလေးတိုး သက်ပြင်းရှိုက်၏။

“အဲဒါကြောင့် အရေးကြီးတယ်လို့ ငါ ထင်နေတာပေါ့ ငါ့လူရာ.. ဒီကောင်မလေး .. ငါတို့အိမ်မှာ ခုလိုရှိနေတာကို .. မမလေး ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ .. ဒါကြောင့် .. သူ့နောက်ကြောင်းကို ငါတို့အမြန်ဆုံး လိုက်နိုင်ဖို့ လိုတယ်လေ၊ သူ့အိမ်သူ ပြန်ရောက်သွားရင် ကိစ္စငြိမ်းတာပေါ့ကွာ .. ဘယ်ကမှန်းမသိ .. ဘာမှန်းမသိတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် .. ငါ့လူနဲ့အတူ တစ်အိမ်ထဲ ရှိနေတာမျိုးကို မမလေး ဘယ်လက်ခံနိုင်ပါ့မလဲ .. ပြီးတော့ .. ကောင်မလေးက .. အပျိုလား .. အိမ်ထောင်နဲ့လားဆိုတာလည်း ငါ့လူရော ငါရော .. သိထားကြတာမဟုတ်ဘူးလေ .. အကယ်၍ .. အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုရင် .. သူ့များမိန်းမ .. ငါတို့နဲ့ တူတူ တစ်အိမ်တည်းရှိနေတာမျိုး .. မမလေးက .. ဘယ်လက်ခံနိုင်ပါ့မလဲ .. အဲဒါတွေ .. မမလေး မတွေးဘဲ ရှိမလားကွ ..”

ဟု ပြောလာတော့မှ သူ ရင်ထဲ ပိုရှုပ်ထွေးလာသည်။ ဤမျှအထိ တော့ သူလည်း မတွေးထားမိ ..။ ခုကျတော့မှ လေးလေးတိုး နယ် သူလည်း တွေးလာရပြီ ..။

“စက်ရုံက .. စက်ရုံစောင့် ဘာထူး ရဲ့ မြေးလေး သက်သက်ကို .. အိမ်မှာ အဖော်ခေါ်ထားမှ ဖြစ်မယ် လေးလေးတိုး ..”

ဟု သူပြောမိရပါပြီ ..။ သက်သက် က ကောင်မလေးထက် ငယ်သည်။ ကျောင်းသူအရွယ် ..။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကောင်မလေးထံပါးမှာ အနီးတကပ် ရှိနေဖို့ အရေးကြီးသည်လေ ..။

အခန်း (၄)

“မာမိ ဖုန်းခေါ်နေတုန်း မထူးဖြစ်တာက .. သား ရေချိုးနေချိန် ဖြစ်နေလို့ပါ မာမိ ရ ..”

အိမ်ရောက်တော့မှ ခြံထဲသွားထိုင်ကာ မာမိကို ဖုန်းပြန်ဆက်ရင်း လေပြည်ထိုးရသည်တည့် ..။

ဖိုးတာ ကိုလည်း အိမ်ထဲခေါ်သွားခိုင်းလိုက်ပြီ ..။ လေးလေးတိုး နောက်သို့ ဖိုးတာ ငနဲ မျက်မှန်ကြီးနှင့် ဦးထုပ်ကြီးနှင့် ဟန်တဝင့်ဝင့်ဖြင့် လိုက်သွားပြီမို့ မာမိထံ ဖုန်းဆက်နိုင်ခြင်းပါ။ ဖိုးတာ ၏အသံ ဖုန်းထဲမှ တစ်ဆင့် မာမိထံ မရောက်ဖို့ လိုသည်ကိုးလေ ..။

“ရွှေအင်ကြင်းကို မရောက်သေးဘူး ဆိုပါတော့ .. အသံက တိတ်နေတာပဲ .. ဘော်တွင်းကို သား ရောက်နေပြီဆိုရင် လူသံသူသံ ကြားနေရမှာလေ .. စက်ရုံကိုလည်း မရောက်သေး .. ဘော်တွင်းကိုလည်း မရောက်သေးပဲ ဒီအချိန်ထိ အိမ်မှာ သား ဘာလုပ်နေတာလဲ .. မာမိကို မှန်မှန် ပြောစမ်း .. သား နေမကောင်းလို့များ အိမ်မှာ ဒီနေ့ အလုပ်မဆင်းနိုင်သေးပဲ ရှိနေရတာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမိရာ .. ဒီနေ့ လေးလေးတိုး ဘာစိတ်ကူးရတယ် မသိဘူး .. မနက်စောစော အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်တယ်လေ .. အလုပ်ရပ်တဲ့ အချက်အပြုတ်ကြောင့် .. မနက်စာ ဘရိတ်ဖတ်စလည်း နောက်ကျရတာ မာမိရ .. သူ့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကလည်း .. ကြက်ဥပြုတ်လည်း ပါတယ် .. ငါးဖယ်ဆုပ်နဲ့ ချက်သတဲ့ .. ကြက်သားနဲ့ မချက်ဖူးတဲ့ .. ငဖယ်ဆုပ်ကို အရင်ကြော် .. အုန်းနို့နဲ့ ပြန်နှပ် .. အဲဒါကို .. ဟင်းအနှစ် ဖြန့်ချက် .. ကုလားပဲပြုတ် .. ကြိတ်စက်နဲ့ပြန်ကြိတ် .. အဲဒါကို ဗလင်ဒါနဲ့ အရည်အနှစ်ဖြစ်အောင် ပြန်မွှေ .. ကြက်သွန်နီတွေ အဖြူတွေနဲ့ အနှစ်ချက်တာတွေဘာတွေထဲ အဲဒီကုလားပဲ အနှစ်အရည်တွေ ပြန်ထည့်ချက် .. မာမိရာ .. ကြာလိုက်ပုံများ အလုပ်သွားဖို့ မနက်ခင်းဆိုတာ.. နေမြင့်တဲ့အထိ ဖြစ်မလာနိုင်သေးပဲ အိမ်မှာ သောင်တင်နေရတာဗျ ..”

မတတ်နိုင် ..။ လေးလေးတိုး ပြီးခဲ့သည့် ညနေက ချက်သည့် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို ဤမနက်ချက်သည့် အချက်ဖြစ်အောင် လိမ်လိုက်ရခြင်း ..။ တကယ်လည်း လေးလေးတိုး ၏ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဆိုတာက အတော်လေး စေ့စေ့စပ်စပ်ချက်သည့် အချက်ပေမို့ အရသာကောင်း သလောက် ချက်ချိန်ကလည်း ကြာသည်လေ ..။ မုန့်တီချောက်ကြော်တဲ့ ..။ နက်ကြော်တို့ကလည်း ပါသေးသည်။ အားလုံးအိမ်မှာ ကြော်ဘာတွေဘာတွေ လုပ်တာမို့ .. တကယ်တမ်းသာ ပြောရလျှင်ဖြင့် ဈေးဦးခိုင်းပြီး စတီးလ်ချိုင့်ထဲ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ဝယ်စားလိုက်ချင်တာက သူ့သဘောပါ ..။

စားတော့ နှစ်ယောက်တည်း ..။ ချက်လိုက်ပြုတ်လိုက်ရတာက အနှိမ်မနည်း ..။ လေးလေးတိုး ကို သူ အားနာသည်လေ။ ဒါပေမယ့် လေးလေးတိုး က ကိုယ်တိုင်လည်း ချက်သည်။ ပြီးတော့ .. တစ္ဆတ်စွတ်စားသည်။ စိတ်ကြိုက် အဝတ်းသည့် လေးလေးတိုး ပါ ..။

“အေး .. မာမိလည်း ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာ မိုင်းမော် ကို ရောက်ချင်

ရောက်လာမယ် သား .. သစ္စာရတနာမှာမှ မှာ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုခု ပေါ်လာတာမျိုး မရှိဘူးဆိုရင်ပေါ့ .. သစ္စာရတနာမှာမှ ဆိုင်ကြီးအတွက် ပန်းထိမ်အလုပ်ရုံမှာ ပုံဆန်းတွေလုပ်ဖို့ကိစ္စ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် .. မာမီ မှာထားတဲ့ စိန်နဲ့ မြတွေ ရောက်လာရင်.. အဲဒီကိစ္စဖြစ်ပြီးမှ မာမီ သား တို့ဆီကို ရောက်လာနိုင်လိမ့်မယ် .. သားရဲ့ ဒက်ဒီကိုပဲ သစ္စာရတနာမှာ ဆိုင်နဲ့ ပန်းထိမ်အလုပ်ရုံကို လာကြည့်ခိုင်းလိုက်တော့မလို့လေ .. သားနဲ့ မာမီ နှစ်ပတ်လောက် အတူတူ လာနေမလို့ကွယ့် .. ပြီးတော့ .. သား အတွက်.. အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စလေးဘာလေးလည်း ပြောဆိုချင်တာ ရှိနေတယ်လေ ..”

ဘုရားရေ .. အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စဆိုတာကြီးက မာမီခေါင်းထဲ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ရောက်လာပြန်သည် မသိ ..။

“အလိမ္မာ ချွေးမမျိုးမှ မာမီက သဘောကျတာဆိုတော့ .. အခုမာမီ မြင်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကို .. သား မြင်ဖူးအောင်လို့ ဓာတ်ပုံလေး လာပြချင်တာ .. မာမီမိတ်ဆွေ အသိတစ်ယောက်ရဲ့ တူမလေးကွယ့်-လူလည်း ချစ်စရာလေး ..”

“မာမီ .. အရမ်း စကား သွားမလွန်နဲ့ နော် .. အရမ်း စကားသွား မလွန်နဲ့ .. သား .. အဲဒီကိစ္စတွေ စိတ်ကူးထဲတောင် မရှိသေးဘူးဗျ ..”

သူ အလန့်တကြား ပြောတော့ မာမီ ရယ်နေသည်။ နောက်တော့လည်း လေသံချိုလေးဖြင့် ချောချောမော့မော့ လှမ်းပြောနေသည်ပါပဲ။

“မာမီမျက်စိထဲ တွေ့တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးဆိုတာက .. ခုမှ ဒီတစ်ယောက်တည်း ရှိဖူးတာကိုလည်း လျှော့မတွက်စမ်းပါနဲ့ သားရယ် .. ကံပါ .. အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ ဘယ်လို တွေ့ဖူး ကြုံဖူးသွားတယ်ဆိုတာ နောက်တော့မှ မာမီနဲ့ သားတို့ တွေ့တဲ့အခါ ပြောပြမယ် ..”

မာမီ ပြောနေချိန်မှာ ရုတ်ခနဲ ခုန်ပေါက်ပြေးလာသည့် ဖိုးတာကို သူ တွေ့လိုက်ရတော့ မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးလာရပါပြီ။

မာမီဘက်က ဖုန်းပြောတာ မပြီးချိန်မှာ သူ့ဘက်က ဖုန်းပိတ် ဒီကံတာမျိုးလည်း မလုပ်ရဲ ..။ ဖိုးတာ ငနဲ၏ ပါးစပ်ကိုလည်း သူ ပိတ်နိုင် ..။

“ဝုတ် .. ဝုတ် .. ဝုတ် .. ဝုတ် ...”

ပါးစပ်ထဲမှ အမဲရိုးကို သူ့ရှေ့မှာ လာချပြီး သူ့ခြေဖမ်းတွေကို သွားဖြင့် လျက်လိုက် မော့၍ ဝုတ်လိုက် ..။ ခုန်ပေါက်ပြလိုက် ..။ မြက်ခင်း ဘက်မှာ ပြေးလိုက် ..။ ဝုတ်လိုက်ဖြင့် သူ့ကို ဖော်လံဖားနေသည့် ဖိုးတာ..။ ဘက်က လေးလေးတိုး ကျွေးလိုက် ပေးလိုက်သည့် အမဲရိုးမျက်နှာ ခြင်္သေ့ သူ့ကို လာဖမ်းနေသည့် ဖိုးတာ ဆိုတာ သူ သိနေသည်။ သူ့မှာက ဆေးမွေးထားတာမို့ ခွေးတို့၏ စရိုက်ကို နားလည်သည်။ ဂျက်ကီ လည်း ခုလို ဖော်လံဖား ကျွမ်းသည့် ဂျက်ကီ ပေပဲလေ ..။

“ဟဲ့ .. ဘယ်က ခွေးသံလည်း သား ..”

“ဟိုဘက်ခြံကပါ မာမီရာ ..”

လွတ်ခနဲ သူ ဖြီးဖြန်းလိုက်မိပြီးမှ မှားပြီဆိုတာ သိလိုက်ပေမယ့် ဆောက်ကျသွားပြီ ..။ သူ့ယာတောအိမ်ဆိုတာက ခြံကျယ်ကြီး ..။ ဘေး ဘက်မှာ ဘယ်ကခြံဆိုတာမှ မရှိ ..။ ဘိုးဘိုးလက်ထက်ကတည်းက ခြံနားကျယ်ကြီးမှာ ဤယောတော သစ်လုံးအိမ်ကို ဆောက်ထားခဲ့ခြင်း..။ ဤဘက် တစ်လမ်းလုံးဆိုတာက ဘိုးဘိုး၏ ခြံဝန်းမြေနေရာတွေချည်း ခြံနေသည်လေ ..။

“ဟော့ကောင်ကြီး ဖိုးတာ .. ပြန်လာစမ်း .. ဒီမှာ .. မင်းရဲ့ မမလေး ခြံထဲ ဒေါက်တာနဲ့ ဆင်းလာတာကွ .. ဒီမှာနေပေါ့ကွ ..”

ဆိုသည့် လေးလေးတိုး ၏ အသံ ..။

“ဖိုးတာရေ .. လာ .. လာ ..”

ဟု ခေါ်သည့် ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် ..။

“ဖိုးတာ ကို ခေါ်ကြည့်ပါလား ညီမလေး .. ဖိုးတာ လို့ .. ပြန်မှတ်

မိလာမှာပေါ့ .. ခွေးကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနဲ့လေ ..
ဟု ပြောနေသံ ..။ သူ့ဘက် လျှောက်လာရင်း ပြောနေကြလေသမျှ
သူ ငြိမ်နေရင်း ချွေးပြန်နေရပြီ။ မာမိ ကြားသွားပြီလား မသိ ..။

“ဖိုးတာ ရေ .. ဖိုးတာ ရေ ..”

ကောင်မလေး၏ လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သံ ..။ ဝုတ်ခနဲ အသံလေး
ပြီး ဖိုးတာ ပြေးသွားချိန်မှာ ...

“ဘယ်က မိန်းကလေး အသံတွေလဲ သား .. ဒီမှာ သား .. မာမိ
ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း .. ဘယ်သူတွေ ရောက်နေတာလဲ .. မောင်တိုး
အသံလည်း မာမိ ကြားတယ်နော် .. သားဆီမှာ မိန်းကလေးတွေ ရောက်
နေတယ်ဆိုပါတော့ ..။ ကြည့်စမ်း .. မိန်းကလေးတွေ စိတ်မဝင်စားပါ
ဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ အမေလုပ်တဲ့သူကို အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ စကား
မလွန်ပါနဲ့တွေ့ဘာတွေ အလန့်တကြား ထုတားနေတဲ့ သား .. ခုဏ
တော့ .. မိန်းကလေးအသံလည်း ကြားရတယ် .. ခွေးသံလည်း ကြား
ရတယ် .. အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ အကောင်းစားအနံ့လေးတောင် ရနေသလို
ပါပဲလား သားရဲ့ .. ဒီမှာ .. မာမိ မကြာခင် ရောက်လာမယ် သား -
ဒါပဲ ..”

မှန်မှန်ဖြေစမ်း ဟု ပြောတုန်းက ပြောပေမယ့် ..။ သူ ဘာမှ မဖြေ
လိုက်နိုင်ခင်မှာပဲ မာမိဘက်က ပြောချင်တာတွေ ပြောချလိုက်ပြီး ဖုန်း
ချသွားချေသည်တည်း။

သွားပြီ ..။ လုပ်ကြံချက်လိုက်သည့် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ဆိုတာကြီးက
ခုကျတော့ အိမ်မှာ ကောင်မလေးတွေ ခေါ်ကျွေးသည့် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ
ဘဝကို ရောက်ကုန်ပြီကောလေ ..။ သူ့ စိတ်အိုက်အိုက်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်
လိုက်သည်ပါပဲ။

ထိုစဉ်ခိုက် လေးလေးတိုး တစ်ယောက် ဟန်းဖုန်းပြောနေရင်း ခင်
သုတ်သုတ် သူ့ထံ လျှောက်လာနေသမျှ မြင်နေရင်းဖြင့် ...

“သွားပြီ .. လေးလေးတိုး ဒီလောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေမှဖြင့်..
သေချာပြီ .. မာမိဆီက ဆက်တာ ဖြစ်မယ် ..”

ဟန်းဖုန်းလေး တသသဖြင့် အမြဲပျော်နေတတ်ပါသည့် လေးလေးတိုး
ခမျာ ခုကျတော့ မျက်နှာမသာမယာဖြင့် သူ့ဘေး ရောက်လာချေပြီ
တည်း ..။

“ဘာအုန်းနို့ခေါက်ဆွဲမှ မချက်ရပါဘူး မမလေးရယ်... ဒီကောင်
ပေါက်ကရပြောနေတာပါ ..”

လေးလေးတိုး ခမျာ ဖြေရှင်းချက် ထုတ်နေရပါသည့်အဖြစ်..။ အုန်း
နို့ခေါက်ဆွဲ အချက်ကောင်းနေသည့် လေးလေးတိုး အဖြစ် သူ ဉာဏ်တွေ
ကျယ်ပြီး မာမိကို စောစောက လှည့်ပတ်ညှာဝါး လုပ်ခဲ့လေသမျှ ..။
ခုကျတော့ ထိုအုန်းနို့ခေါက်ဆွဲသည် လေးလေးတိုး ကို မြားဦးထိုး ဒုက္ခ
ဖြစ်ကိန်း ဆိုက်နေခြင်း ..။

“တကယ်ပါ မမလေးရယ် .. ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အိမ်မှာခေါ်ပြီး
အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်မကျွေးရပါဘူး ခင်ဗျာ .. ဘယ်ကခွေးမှလည်း
မရောက်ပါဘူး .. ဘယ်က မိန်းကလေးတွေမှလည်း အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ
လာမစားကြပါဘူး .. ဘယ်က ခွေးသခင် ကောင်မလေးတွေမှ ဒီအိမ်ကို
ရောက်တယ်လို့ ကျွန်တော် မတွေ့လိုက်ရပါဘူး ခင်ဗျာ ..”

အံ့မယ် ..။ လိမ်သည်မှ .. ရိုးရိုးမဟုတ် ..။ ကဗျာဆန်နေသေး
သည့် လေးလေးတိုး ပါတည့် ..။ ဘာတဲ့ .. ဘယ်ကခွေးသခင် ကောင်
မလေးတွေမှ အိမ်ကိုရောက်တယ်ဟု မမြင်ပါတဲ့ ..။ စပီကာခလုတ်ကို
လေးလေးတိုး စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် နှိပ်ကာ သူ့ဘေးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်
ထိုင်သည်။

သဘောက.. ဘယ်လိုနည်းဖြင့် ထိုအုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်သည်ကိုစွ
ကြီးကို ရှင်းမည်လဲ .. ဆိုသည့် ညှိနှိုင်းမှုတစ်ခု ..။ မျက်လုံးဖြင့်လည်း
လှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုင်း .. ငါ့လူ .. မမလေးကတော့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်ပြီး ငါက မင်းရဲ့ ကောင်မလေးကို အိမ်မှာကျွေးနေသလားလို့ မေးနေပြီ..”

ဆိုသည့်အကြည့် .. မျက်ခုံးကြီး ပင့်ပြသည်။ မျက်လုံးကြီးပြူးပြ သည်။ လည်ပင်းကို လက်ဖြင့် ညှစ်ပြသည်။ လျှာထုတ်ပြသည်။ သဘောက လျှာထွက်ကိန်းဆိုက်နေပြီဆိုသည့် သဘော .. စိတ်လက်ညစ်နေသည့်ကြားမှ သူ လွှတ်ခနဲ ပြုံးမိရသည်ပါပဲ။

ဟာသပြက်လုံးကောင်းတစ်ခုကို ပြောနေတာထက်ပင် ရယ်ဖို့ ကောင်းနေသည့် လေးလေးတိုး၏ အိုက်တင်တွေကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်ချိန်မှာ လေးလေးတိုး ဒေါသ ဖြစ်လာပုံဖြင့် သူ့လည်ပင်းကို လာညှစ်ချေသတည်း ..။

“ဒီမယ် .. မညာနဲ့ မောင်တိုး .. မမလေး ကြားတယ်နော် .. ခွေးသံလည်း ကြားတယ် .. မိန်းကလေးအသံလည်း ကြားတယ် .. အိမ်ကို ကောင်မလေးတွေ ရောက်နေတာကိုတော့ဖြင့် သားက ဖုံးဖုံးဖိဖိလုပ်နေပေမယ့် .. အိမ်မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်စားတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဖွင့်ပြောထားသလေ .. ကဲ .. ဖြေစမ်း .. အဲဒီကို သားနဲ့အတူ နေထိုင်ဖို့ လွှတ်လိုက်တဲ့ကိစ္စမှာ .. သားကို မထိန်းဘဲ .. မြှောက်ပေးနေတယ်ပေါ့လေ .. မမလေး အဲဒီကို အမြန်ဆုံးလာခဲ့မယ် .. နားလည်လား၊ နှစ်ကောင်စလုံး ကြပ်ကြပ် သတိထား .. မဟုတ်တာ မမလေး တွေ့လိုက်ဖြင့် မင်းကို .. အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဆိုင် ဖွင့်ပေးမယ် .. အဲဒါပဲ ရောင်းစားနေခဲ့ဒါပဲ ..”

မာမီ ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်တော့ လေးလေးတိုး ခေါင်းကုတ်ချေသတည်း ..။

ကုတ်သည်မှ တဖျင်းဖျင်း အသံတွေပင် ထွက်လာနေသည်အထိ.. မာမီကို ကြိုတင်လန့်နေရင်း လန့်ကုတ်ကုတ်နေတာ သိသာနေသည်ပါပဲ ..။

“သေချင်တာပါပဲ ငါ့လူရာ .. နေစမ်းပါ ... ဘာကိစ္စနဲ့ .. အဲဒီအုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကြီးက မမလေးဆီ ရောက်သွားရတာလဲ .. ငါ့နှယ်နော် .. သေလိုက်ချင်ပါရဲ့ .. ဘယ်သိမလဲကွ .. မမလေး ဆီက ဖုန်းဝင်လာလို့ .. နံပါတ်ကြည့်ပြီး မမလေး ဖုန်းမှန်း သိတာနဲ့ .. ဖိုးတာ အသံ.. ဟိုကောင်မလေးအသံ .. ဒေါက်တာအသံတွေ မကြားရတဲ့ အိမ်နောက်ဖေးဘက်ကို ငါ သွားထူးမိတာ .. မေးလိုက်သမှ ဆက်တိုက် .. အိမ်မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်ပြီး ကောင်မလေးတွေ ကျွေးနေတယ်ပေါ့လေ .. ဘာလေဆိုတော့ .. ငါမှ မချက်တာ .. ညည်း မိတာပေါ့ကွ .. အဲဒီမှာ ငါ့ခေါင်း ခဲမှန်တာပဲ .. ဒေါသကျောက်ခဲကြီးလေ ..”

သူ့ကို မေးပေမယ့် မဖြေဘဲရှိနေတော့ လေးလေးတိုး မျက်စိစွေ၍ ကြည့်သည်။ လောလောဆယ်မှာ ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် ရော ကောင်မလေးရော .. ဖိုးတာ ရော အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားကြသဖို့ ကျေးဇူးရှင်တွေကို ကျေးဇူးတင်နေရသည်က သူပဲ ဖြစ်နေရပါ၏။

“မသိပါဘူး လေးလေးတိုး ရာ .. ခုထိ အလုပ်မသွားသေးဘူးလားဆိုတော့ .. အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်ကျွေးနေလို့ မိုင်းတွင်းနဲ့ စက်ရုံကို မရောက်သေးတာပါလို့ လိမ်ရုံလေး လိမ်လိုက်မိတာ .. ဒီလောက် .. ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာတွေ ကျယ်ပြန့်လာမယ်လို့ ဘယ်ထင်မိမလဲဗျ ..”

“အဲဒါပြောတာ .. အဲဒါပြောတာ .. ဒါမျိုးခေါ်တဲ့ ဖုန်းကျတော့.. ဗြဲနဲ့ပါ .. ဖုန်းထဲ တန်းခနဲ ဝင်တယ် .. ငါ့ကြီးဒေါ်ကြီးဆီ ဆက်တဲ့အခါ ကျတော့ .. ဆက်သွယ်မှုဧရိယာပြင်ပ ရောက်ရတာနဲ့ .. ခေါ်ဆို၍ မရဘာနဲ့ .. ဒီဖုန်းကိုက .. ညဉ့်မကောင်းဘူး ..”

တကယ်က ဘယ်က ကြီးဒေါ်မှလည်း ရှိတာမဟုတ် ..။

ဖုန်းအခေါ် ခက်ချိန်ကို ကြီးဒေါ်ကြီးကို ခေါ်ချိန်ဟု စကားဝှက်ပင် သုံးသည့် လေးလေးတိုး ပါ ..။ ခုကျတော့ .. မာမီဖုန်း ချက်ချင်းဝင်သည့် ကိစ္စသည်လည်း ဟန်းဖုန်းကို မျက်စိစပါးမွှေးစူးစရာ အချက် လာဖြစ်နေ

သည့်က လေးလေးတိုး ပါ ..။

“ဒီမှာ .. ဒီကိစ္စ .. ရှင်းမှဖြစ်မယ် .. မမလေး ရောက်လာလို့ .. အဲဒီကလေးမ ရုပ်ချောလေး .. အတိတ်မေ့ဆိုတာကို အိမ်ပေါ်တင်ထား တဲ့ကိစ္စ .. ငါ့ဘက် ကျောက်ခဲခေါင်းမှန်ကိန်း ဝင်နိုင်တယ် .. ဒီတော့.. မမလေး ဒီကို ရောက်မလာခင် .. အဲဒီကလေးမ ဘယ်ကလာတယ်ဆို တာ ရအောင် စုံစမ်းပြီး .. သူ့အိမ်သူ့ကို ပြန်ပို့လိုက်နိုင်ဖို့ အရေးကြီး တယ် သိလား .. မမလေးက ပြောသလို လုပ်တတ်တာနော် .. ငါ့ကို အုန်းနှို့ခေါက်ဆွဲဆိုင် ဖွင့်ပေးနေမှ ဟုတ်ပေဖြစ်မှာ .. မရောင်းပါရစေနဲ့ ပြောလည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး .. တကယ်ခိုင်းမှာကွ .. တစ်နေ့တစ်နေ့ အဲသလောက် စုံစေ့နေအောင် ကရိကထများတဲ့အလုပ်ကို ငါ လုပ်ရမှာ မောသကွ .. ကိုယ်စားဖို့ .. မင်းစားဖို့ ချက်တာမျိုးဆို အိုးသေးခွက်သေး ချက်ရတာမျိုးလေ ..။ သေချင်တယ်ကွာ .. မင်း .. မဟုတ်သေးပါဘူး ငါ့လူရာ .. ပြီးတော့ .. ဒီလောက် သေးသေးကွေးကွေးလေး ညာမိတဲ့ အညာတစ်ခုက .. အဲသလောက်ကြီးတဲ့ ကျောက်ခဲကြီး ငါ့ခေါင်းလာ မှန်ရသတဲ့လား ..”

လေးလေးတိုး ခမာ ခေါင်းတခါခါဖြင့် ခြုံသံပါအောင် ညည်း၏။ သူလည်း ရင်ထဲ မချောင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

“တကယ်မချောင်ဘူး လေးလေးတိုး ရ .. ရင်ကျပ်ကိန်းပဲ .. မာမိ ကတော့ အသေအချာ ရင်ကို လာကျပ်မှာဗျ .. ကောင်မလေး တွေလိုက ဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းထိုးခံလိုက်ရုံပဲ ရှိမယ် .. ခေါင်းခေါက်ခံဖို့ လေ ..”

“အေး .. မင်းတို့နှစ်ယောက် ခေါင်းခေါက်ခံရမယ့်ဆိုတာ ခု ကတည်းက .. ကြိုတင် သဘောပေါက်ထား ..”

“ဟာ .. ကောင်မလေးကို ဘယ်ခေါင်းခေါက်မှာလဲ .. လေးလေးတိုး နဲ့ ခန့် ကို ခေါက်မှာပေါ့ မာမိက ..”

“အေး .. ကာကွယ် .. မင်း ကောင်မလေးကိုကျတော့ ခေါင်း ခေါက်တောင် မခံနဲ့ .. ငါ့ခေါင်းကိုသာ ခဲထုခံခိုင်း .. အဲဒါပြောတာ.. ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ နားရွက်တိုရယ် .. ခြေလေးချောင်းနဲ့ နားရွက်ထောင် ရယ် .. ဘာကိုမှ .. အိမ်ပေါ် ခေါ်မတင်ကောင်းဘူးဆိုတာ ခုမှ .. ယုံမိ တယ် သိလား .. ငါ ပြောပါရောလား .. အခက်ပဲလို့ .. အခက်တွေ များလာရင် အပင်ဖြစ်မယ်လို့ .. အခု .. အပင်ဖြစ်ပြီ .. ဒုက္ခပင် ..”

လေးလေးတိုး မာမိကို တကယ်လုံတာ သူ အသိ ..။ မာမိက စိတ်ထားဖြောင့်သည်။ လိမ်ညာတာကို မကြိုက် ..။ ခုကိစ္စက .. သူ့ရော လေးလေးတိုး ရော လိမ်ညာထားတာ ရှိနေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှန် အတိုင်း အားလုံးပြောပြမိခဲ့လျှင် အကောင်းသားဟု ခုကျတော့လည်း နောင်တ ဖြစ်ချင်ချင် ..။

အဆူခံရမှာလန်ပြီး ညာမိသည်။ ညာမိ၍ အဆူခံကိန်း ဆိုက်တော့ မညာမိဘဲ အမှန်အတိုင်း မပြောမိတာကို မချင့်မရဲ ဖြစ်မိရပြန်သည်။ မတတ်နိုင် ..။ ပြန်၍ နောက်ဆုတ်၍ မရသည့်အတူတူ .. ကောင်မလေး ကို ဘယ်က ကောင်မလေးဆိုတာ သိအောင် စုံစမ်းဖို့ပဲ ကျန်တော့သည် တည့် ..။

ဤအတိုင်း ငြိမ်နေ၍တော့ မဖြစ် ..။ လှုပ်ရှားရမည်လေ ..။

အခန်း (၅)

ရွှေကောင်းကင်၏ ကားပါကင်နေရာမှာ ကားကို ရပ်ပြီးတာနှင့် လေးလေးတိုး ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်း၏။ ကားရှေ့ခန်း မောင်းသူနေရာမှာ သူ ထိုင်နေသည်။ သူ့ဘေးမှာက ဖိုးတာ ...။ ထုံးစံအတိုင်း ကောင်းဘို့ဦးထုပ်ကြီးနှင့် ...။ မျက်မှန်နှင့် စတိုင်တင်းနေသည့် ဖိုးတာ ...။ ဟိုတယ်ထဲ ရောက်ကတည်းက ဖင်တကြွကြွ ...။ လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် အောက်ဆင်းမည်တကဲကဲ ဖြစ်နေသည်တည်း။ နောက်ခန်းမှ လေးလေးတိုး ဆင်းသွားချိန်ပါ အတူလိုက်ပါသွားရတာကို ပါးစပ်မငြိမ်ဘဲ တအိအိ လုပ်ကျန်ခဲ့ခြင်းပါ ...။

လေးလေးတိုး ဟိုတယ်အဝင်တံခါးရှေ့ ရောက်တော့ ဧည့်ကြိုကောင်လေးနှင့် ရပ်စကားပြောနေပြီ ...။ သူ့ဘက်ကိုလည်း လှမ်းကြည့်သည်။ လက်ညှိုးလည်း ထိုးပြသည်။ ပါဂျီရိုး ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်နေသည့် သူ့ကိုလည်း မြင်ပုံရသည်နယ် .. ဖိုးတာ ကိုလည်း မြင်သွားပုံရပါ၏။ ဖိုးတာ ကတော့ သီးသန့်ဟိုတယ်တစ်ထပ်ဆောင်တွေဘက်ကို တကြည့်ကြည့် လုပ်နေ၏။ သူ .. နားလည်စပြုလာပြီ ...။ ကောင်မလေး ထိုတစ်ထပ် သီးသန့်အုတ်ဆောင်လှလှလေးမှာ တည်းခိုခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်သည်။

လေးလေးတိုး မှ ဧည့်ကြိုကောင်လေးကို ကြည့်ကာ ...

“ဒီမှာ တည်းခိုတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို လာတွေ့တာပါ ညီလေးရ .. ကိုယ့်ရဲ့သူဌေးက ခွေးချစ်သူများဆိုပြီး အင်တာနက်မှာဆိုလား .. ဖေ(စ်)ဘွတ်(စ်)မှာဆိုလား .. ဘာလား ညာလား မသိပေါင်ကွာ .. ကိုယ်နားမလည်တဲ့ဥစ္စာကြီးနဲ့ သူတို့ချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်ကြတယ်ဆိုလား ဘာလားပါပဲ .. အဲဒါ .. ကောင်မလေး ဒီမှာလာတည်းမယ်ဆိုတာ သူ့ကို အဲဒီ ဘာခေါ်မလဲကွာ .. သူတို့ချင်း အဲဒီ ဖေ(စ်)ဘွတ်(စ်)နဲ့ ချိန်းချက်တယ်ဆိုလား ဘာလားကွာ .. အဲဒါ .. လာတွေ့တာ .. ဟိုမှာ တွေ့လား ငါ့သူဌေးက ခွေးကြီးနဲ့လာတာကွ .. ခွေးကိုလည်း အဲသလို ရှိုးနဲ့ထားတာလေ .. သူ့ကောင်မလေးကို လာစုံစမ်းခိုင်းတာ .. အဲဒါကွာ .. ဘာတဲ့.. ကောင်မလေးနာမည် .. သူဌေးကတော့ ပြောလိုက်ပါရဲ့ .. ငါ မေ့သွားပြီကွ .. ကျွတ် .. ပါးစပ်ဖျားတင် မေ့နေတယ် .. ခွေးလည်းပါလာတယ်ဆိုပဲ .. ကောင်မလေးက ခွေးလည်း ဒီဟိုတယ်ကို ခေါ်လာတာလို့ ပြောတယ် .. သူတို့ချင်း ဖုန်းချင်းကျတော့ မဆက်သွယ်ထားကြဘူးတဲ့ .. အဲဒီ ချိန်းချက်တာနဲ့ပဲ ချိန်းချက်ကြတယ်ဆိုလားပဲကွာ .. ငါက တောသားကွ .. သူတို့ဘယ်လိုတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် .. ခုလို .. ချိန်းချက်ထားကြတယ်ဆိုတာ ဉာဏ်လိုက်မမိပေါင်ကွာ ..”

လေးလေးတိုး ပြောနေတော့ ဧည့်ကြိုကောင်လေးမှ ပြုံးကာ ...

“ဪ .. မမလေး သွန်းသစ္စာမြိုင် ကို ပြောတာနဲ့တူတယ် .. ဟုတ်တယ်ဗျ .. ခွေးလည်း ပါလာတယ်.. ခွေးပါလာတာမို့ ဟိုတယ်ကြီးထဲမှာတော့ တည်းလိုမရဘူးလေ .. ဘေးအခန်းတွေအတွက် ခွေးဆိုတာက လန့်ချင်လန့်ကြမှာဆိုတော့ .. သီးသန့်တည်းခို တစ်ထပ်တိုက်ဆောင်လေးမှာ တည်းဖြစ်တာ အစ်ကိုကြီးရ .. တစ်နေ့ကပဲ ပြန်သွားကြတယ်လေ .. မနက်အစောကြီး ပြန်သွားတာဗျ .. လာတာမှ ဝီးလ်ချဲ့နဲ့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်လည်း အဖော်ပါတယ် .. ရုပ်ခပ်ချောချောအစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လည်း ပါတယ်၊ ခွေးကြီးကလည်း ချစ်စရာကြီးဗျ .. သခင်ပြော

တာကို နားထောင်တယ်လေ .. မနက်စာ ဘရိတ်ဖတ်စ် ကျွန်တော် သွားပို့ပေးတုန်းကဆို .. အဲဒီခွေးကို .. ဖိုးတာ .. ထိုင်နေ .. ဆိုပြီး မေလေး သွန်းသစ္စာ က ပြောလိုက်ရင် .. တကယ်ငြိမ်ထိုင်နေတာမျှ .. ကျွန်တော်တို့က အလှည့်ကျ ဧည့်ကြိုလုပ်ရတာလေ .. ဧည့်ကြိုမလုပ်တဲ့ နေ့ဆိုရင် ရွမ်းဆားဗစ် လုပ်ရတယ်ခင်ဗျ .. အဲသလို ရွမ်းဆားဗစ်လုပ်ရ တဲ့နေ့ဆိုရင် ကတ်စ်တာမာတွေက သဘောကောင်းတာမျိုးရှိနေ ကြုံနေ ရရင် .. ဘောက်ဆူးလေးဘာလေး ပေးတာရှိတယ်လေ .. အဲဒီ မမ သွန်းသစ္စာမြိုင် ကတော့ သဘောကောင်းတယ်ဗျ .. မုန့်ဖိုးပေးပါတယ်.. ပြီးတော့ .. ဖိုးတာ အတွက်လည်း ပေါင်မုန့်တို့တာတို့ မှာတာ ပို့ပေးရ တာ ရှိတယ်လေ .. အဲဒါ .. မမလေးက ရန်ကုန်မှာ မြေမုန့်ဟိုတယ်ဆို တာ ရှိတယ်တဲ့ .. သူ့ဟိုတယ်တဲ့လေ .. ကျွန်တော် အဝေးသင်နဲ့ ဥပဒေ တက်နေတယ်ဆိုတော့ .. ရန်ကုန်မှာ လာအလုပ်လုပ်ချင် လုပ်ပါတဲ့ .. အဲဒီမှာနေရင်း ကျောင်းဆက်တက်ချင်တက်ပါဆိုပြီးတော့တောင် ပြော ခဲ့သေးတာ .. ကျွန်တော့်မှာ အမေအိုနဲ့ ညီမလေးရှိနေလို့ မလိုက်ဖြစ်နိုင် ပဲ ဖြစ်နေတာ ခင်ဗျ .."

လေးလေးတိုး ပြုံး၍ ဧည့်ကြိုကောင်လေးကို ကြည့်ကာ ...

"ကိုယ့်သူဌေးလည်း .. ဒီမြို့မှာရှိတဲ့ ရွှေအင်ကြင်း ဘော်တွင်းပိုင်တဲ့ သူလေ .. သူကတော့ အလွန်ကျေးဇူးတင်မှာကွ .. အဲဒီ သွန်းသစ္စာမြိုင် ဆိုတာ .. နာမည်ပဲ သူ့ကို အသိပေးထားတာလေ .. ခု .. မဆုံဖြစ်လိုက် ကြရပေမယ့် .. ရန်ကုန်မှာတော့ သူတို့ချင်း ပြန်ဆုံနိုင်ကြမယ် ထင်ပါ ရဲ့ကွာ .. ကဲ .. ညီလေးရေ .. ကျေးဇူးနော် .."

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ လက်ထဲ တစ်သောင်းတန်တစ်ရွက် ခေါက် ထည့်ပေးခဲ့သည်က လေးလေးတိုး ပါ ..။ ကောင်လေး နောက်မှ အားနာ တကြီးလိုက်လာကာ ပိုက်ဆံပြန်ပေးဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ လေးလေးတိုး ကားနောက်ခန်းထဲ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်ကာ ...

"မောင်းတော့ ငါ့ကောင်ရေ .. ဟန်များကျလို့ကွာ .. တစ်ချက် တည်းနဲ့ အားလုံး သိနိုင်ခဲ့သကွ .. ကံကောင်းလို့ သိလား .. ပေး .. ပေး .. အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဆိုင် တာဝန်ခံဘဝနဲ့ လွတ်ကိန်းက ရှင်းရှင်း လင်းလင်းကြီးကို လမ်းခင်းထားသလေ .. ဟက် .. ဟက် .."

လေးလေးတိုး အူအမြူးကြီး မြူးနေချိန်မှာ သူ ကားမောင်းထွက်ခဲ့ ရပါပြီ ..။ ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်၍ လေးလေးတိုး သူ့ကို သိလာသမျှ တွေ တန်းစီ၍ အာဘောင်အာရင်းတသန်သန်ဖြင့် ပြောနေသမျှ ငြိမ်၍ နားထောင်နေမိရသည်။ ခုလိုကျတော့လည်း လေးလေးတိုး ကို အားကိုး ၍ ရနေသေးသည့်အဖြစ်။ စုံထောက်ဇာတ်လမ်းတွေ နင်းကန်ကြည့်သည့် လေးလေးတိုး က ခုလိုကျတော့လည်း မဆိုး ..။ သူပင် ခပ်ညှည့်ဖြစ်နေ သည်။ လေးလေးတိုး က ခပ်တော်တော် ဖြစ်နေသည်တည့် ..။

"တော်ပြီပေါ့ကွာ .. သဲလွန်စဆိုတာက တစ်စ ရရင် တစ်တန်း ကြီး မိနိုင်သလေ .. မြေမုန့်ဟိုတယ်ဆိုတာ ရန်ကုန်မှာ စုံစမ်းလိုက်ရုံ ပဲ .. အိမ်လိပ်စာမေးဖို့ကို မလိုတော့တာမို့ .. ငါလည်း တန်းခနဲပါအောင် ချက်ချင်းလစ်လာရတာ .. လေတွေ ဆက်ရှည်နေရင်.. အပြောမှားတာ တွေ ပါးစပ်ထဲ ထွက်ကျလာနိုင်သလေ.. ကောင်လေး မယုံသင်္ကာ မဖြစ် ခင် ငါ ပြန်လစ်လာရတာကွ .. ဟက် .. ဟက် .. ဟေ့ကောင် ဖိုးတာ .. မင်း မဆိုးဘူးကွ .. ဖိုးတာ လားဆိုတော့ ဝုတ်ဆိုပြီး ဖြေတဲ့ကောင် .. ငါ့လူရ .. ဒီကောင်နာမည် တကယ့်ကို အမှန်ပဲကွ.. ဖိုးတာ တဲ့.. ဧည့်ကြို ကောင်လေး ပြောတဲ့အထဲမှာ ဒီကောင်နာမည် ပါတယ် .."

ဟု ဖိုးတာ ၏ ကျောတွေ ခေါင်းတွေကို ပုတ်၍ လေးလေးတိုး အပျော်တွေနှင့် လုံးထွေး မြူးကြူနေရင်း ပြော၏။ ဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ် ငိုက်သွား၍ ထင် ..။ ဖိုးတာ လှည့်၍ ဝုတ်သည်။ သဘောက ဦးထုပ်ပြင်ဆောင်းပေးပါဟု ခိုင်းသည့် ဝုတ်သံ ..။ လေးလေးတိုး ကြည် ကြည်သာသာပဲ ဦးထုပ်ကို ပြင်၍ ဆောင်းပေးပါ၏။

“အဲဒါ .. အခု .. လုပ်ရမှာက .. စက်ရုံနဲ့ မိုင်းတွင်းကိုသွားဖို့ပဲ လေးလေးတိုး ရ .. ဟိုမှာ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီးမှ အိမ်ကိုပြန်မယ်လေ.. ကောင်မလေးကို မှာထားခဲ့တာပဲ .. ဖုန်းလာရင် မကိုင်ဖို့ရယ် .. ဒေါက်တာ နဲ့တူတဲ့ ခဏနေနေဖို့ရယ် .. စက်ရုံက .. ဘာဘထူး ရဲ့ မြေး ကောင်မလေး အိမ်ကိုရောက်တဲ့အခါကျတော့မှ .. ဒေါက်တာလည်း ပြန်ပေးဖို့ရယ်.. အဲသလို ပြောခဲ့ မှာခဲ့ရတာဆိုတော့ .. စက်ရုံကို အရင်သွားမှဖြစ်မယ်..”

စက်ရုံစောင့် ဘာဘထူး ၏ မြေး သက်သက် ဆိုတာကို အိမ်အရင် လွှတ်ရမည်လေ ..၊ လေးလေးတိုး ပဲ ကားဖြင့် လိုက်ပို့ပေးရမိမ့်မည်။ သူက စက်ရုံမှာနေခဲ့မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ..၊ ကောင်မလေး ဘယ်ကလာ သည်ဆိုတာကိုတော့ သိရပြီမို့ ရင်ထဲတစ်ချက် ပေါ့သွားရသည်ပါပဲ။ ဘာတဲ့ ..၊ အမည်လေးကလည်း လှသည် .. သွန်းသစ္စာမြိုင် တဲ့လား လေ..။ ရိုးသလိုနှင့် ဆန်းသည်။ ဆန်းသလိုနှင့် နည်းနည်း ခပ်ထည်ထည် နိုင်နေသည့် နာမည်လေးလည်း ဖြစ်နေသည်။ ဟိုတယ်ကို ဦးစီးလုပ်ကိုင် နေသည့် ကောင်မလေး ..။ တန်ဖိုးကြီး အဝတ်အစားတွေဖြင့် ခပ်ထည် ထည် ခပ်တည်တည်ကြီးများ ဟိုတယ်မှာ ရုံးခန်းထိုင်နေခဲ့ချေသည်လား မသိ ..။ လမ်းလျှောက်လျှင် ခေါင်းကို ခပ်မတ်မတ်ထား၍ မျက်နှာကို တည်တင်းကာ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ခွာချွန်နှင့်များ ဟိုတယ်သို့ ရောက်တတ် သည့် ကောင်မလေးများ ဖြစ်နေခဲ့မည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ဖော်ရွေသော အပြုံးလေးတချို့ဖြင့် ဝန်ထမ်းတွေကို နှုတ်ဆက်တတ်သည့် ကောင်မ လေးပဲ ဖြစ်နေမည်လား ..။ မသိ ..၊ သူ မသိ ..။ လောလောဆယ်မှာတော့ ထိုကောင်မလေးသည် အတိတ်ကို မေ့နေသည့် ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်နေ ပါ၏။

“အမြန်ဆုံး ရန်ကုန်ပြန်မှ ဖြစ်မယ် လေးလေးတိုး .. စက်ရုံနဲ့ မိုင်းတွင်းကိစ္စကံတော့ဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း ဘာဘဲ ကိုပဲ အပ်ခဲ့ရမှာပဲ - ကောင်မလေးကို သူ့အိမ် အရင်ဝင်ပို့ .. ပြီးမှ .. ရတနာမှူးကို ပြန်မှ

ဖြစ်မှာဗျ ..”

“ခုမှ စက်ရုံကိုသွားနေရတုန်းပါကွာ .. ဟိုရောက်မှ ငါ့တူ စိမ့်စရာ ရှိတာ စိမ့် .. လေးလေးတိုး ကတော့ သက်သက် ကိုခေါ်ပြီး ဟိုကိုခေါ်သွား ရဦးမှာ .. သွန်းသစ္စာမြိုင် ဆိုတာကိုတော့ ငါ့လူ စက်ရုံက အိမ်ကိုပြန် ရောက်မှပဲ ကောင်မလေးကို ပြောပြပေါ့ .. ငါလည်း ဝင်ပြောပြမှာပေါ့.. ဒေါက်တာလည်း ညနေဘက် ရောက်လာဦးမှာပဲလေ .. အခု .. သက်သက် ကို ပို့ပေးပြီးတာနဲ့ ဒေါက်တာကို သူ့အိမ်လည်း ပြန်ပို့ပေးရမယ် ..၊ တော်သေးတာပေါ့ .. ဂျူတီက .. နိုက်ဂျူတီ ဖြစ်နေသတဲ့လေ .. ဒီနေ့ ညကျမှ ဒေါက်တာက ဂျူတီဝင်ရမှာတဲ့ .. နို့မို့ဆို .. ဒီနေ့မနက် ဘယ် နယ်လုပ် ဂျူတီဝင်နိုင်ပါ့မလဲ .. ငါတို့ဆီမှာပဲ ဒေါက်တာမမျှာ သောင်တင် နေရတာ ..”

လေးလေးတိုး ပြောနေတော့လည်း သူ စိတ်ထဲမကောင်း ..၊ ခုဥစ္စာက ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် လည်း မနေရ ..။ သွန်းသစ္စာမြိုင် ထံမှာ ရောနှောသောင်တင်နေရပါသည့်အဖြစ် ..။ စက်ရုံတွင်း ကားဝင်လာ တော့ မိုးတာ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် နေရာသစ်ကို စူးစမ်းနေပြီ ..။

“မိုးတာ ..”

“ဝုတ် ..”

“ထိုင်နေ .. အပြင်ထွက်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ ..”

“ဝုတ် ..”

သူ လှည့်၍ပြောတော့ သကောင့်သားက နားလည်သလို ဝုတ် သည်။ မနေ့ညကမှ တွေ့ရသည့် မိုးတာ လည်း အချိန်တိုအတွင်းမှာ သူ့ကိုရော လေးလေးတိုး ကိုရော သခင် လုပ်နေသည်တည်း ..။

“သွန်းသစ္စာမြိုင် ကို ငါတို့ ကယ်ထားတယ်ဆိုတာ ဒီကောင် နားလည်ပုံကြီးနဲ့ .. ငါတို့ကိုပါ သခင် လုပ်နေတာကွ ..”

လေးလေးတိုး ရယ်၍ မိုးတာ ကို ခေါင်းပုတ်တော့ဦးထုပ်က ငိုက်

ပြန်၏။ လေးလေးတိုး ပြင်ဆောင်းပေးတာကို ငြိမ်၍ ဖိုးတာ ခံနေသည်။ သူ ကားပေါ်ကဆင်းတော့ လေးလေးတိုး လိုက်ဆင်းသည်။ တံခါးပိတ် ခဲ့တာမို့ ဖိုးတာ ရှေ့ခန်းမှာ အကျသား ထိုင်၍ ကျန်ခဲ့ချေသတည်း ...။

သူ .. ဘာထူး ထံသွားကာ အိမ်မှာ စဉ်းသည်ရောက်နေ၍ မိန်းကလေးအဖော်အဖြစ် သက်သက် ကို ဤ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် နေပေးဖို့ ခွင့်ပန်တော့ အသာတကြည်ပင် ဘာထူး ခွင့်ပြုသည်ပါပဲ...။

“ဒါများ အစ်ကိုလေးရယ် .. ခွင့်တောင်းနေရတယ်လို့ .. သက်သက် က အစ်ကိုလေးရဲ့ ညီမလေးလိုပါပဲ .. အစ်ကိုလေးပဲ ကျောင်းစရိတ် ထောက်ပေး .. ကျောင်းဝတ်စုံကအစ .. အစစ .. တာဝန်ယူပေးနေတာ ပဲ ဥစ္စာ .. ဘာဘရဲ့ မိဘမဲ့မြေးလေး .. ခုလို .. ကျောင်းပညာရေးကိစ္စ အကြောင့်ကြကင်းကင်းနဲ့ သင်ယူရတာ အစ်ကိုလေး ကျေးဇူးပါဗျာ.. တလေးကို မုန့်ဖိုးကအစ ပေးတယ်ဆိုရာမှာ .. တစ်ခါပေးရင် သုံးလေး သောင်းလောက် ပေးထားခဲ့တာကိုက .. အစစ .. ဘာလိုလို .. ဝယ်နိုင် ပြုနိုင်အောင်ဆိုတာ ဘာ သိပါတယ် ..”

ဟု ပြောလည်း ပြော .. သက်သက် ကိုလည်း အဝတ်အစားကအစ ယူခိုင်း ..။ လေးလေးတိုး နှင့် တူတူလိုက်သွားစေခဲ့သည်ပါပဲ ..။ သီတင်း ကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်ပေမို့ သက်သက်လေး ကလည်း ကျောင်းအား နေသည်လေ ..။

လေးလေးတိုး သက်သက် ကို သွားပို့ချိန်မှာ စက်ရုံ ရုံးခန်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက် ကျန်ခဲ့ရပါ၏။

“သွန်းသစ္စာမြိုင် ဆိုတာ .. ဟိုတယ်တစ်ခုကို ပိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ.. သူ့ကို.. ဘယ်သူက .. ခုလို .. သေကြောင်းကြံစည်ရတာတဲ့လဲ .. ပြီးတော့ သူကရာ .. ဒီ မိုင်းမော်မြို့ ကို ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာတဲ့လဲ .. ဟိုတယ်တည်းထွဲအခန်းကနေပြီး .. အဲဒီညမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူက မော်တော်ထဲ ရောက်ခဲ့တာတဲ့လဲ .. လေးလေးတိုး ပြောတဲ့အထဲမှာ ..”

သူနဲ့အတူ မိန်းမတစ်ယောက်လည်း တည်းတယ်ဆိုတာ ပါနေတယ်.. ဝီးလ်ချဲ့နဲ့ သွားလာရတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကရာ .. သွန်းသစ္စာမြိုင် ပျောက် နေတာကို .. ဘာမှ မစုံစမ်းဘူးတဲ့လား .. လူပျောက်မတိုင်ဘူးတဲ့လား.. ဒါကလည်း အံ့ဩစရာပဲ ..”

သူ ဆက်တိုက် တွေးနေချိန်မှာ ဖုန်းဝင်လာပြန်၏။ သူ ကြည့်လိုက် တော့ မာမီဖုန်းပဲ ဖြစ်နေသည်။ စက်ရုံကြီးကတော့ဖြင့် လည်ပတ်နေပြီ..။ လူသူသံ ..။ သတ္တုရိုင်းတွေ လာပို့သည့်ကားတွေ၏ ဝင်ထွက်သွားလာ နေသံ ..။ ခဲပုပ်၊ သွပ်၊ ဘော်တိုကို တစ်ခုချင်း ခွဲယူနိုင်ဖို့အတွက် လည် ပတ်နေသည့် သတ္တုကျိုစက်ဆီမှ အသံတွေ .. အားလုံးကို သူ ဖုန်းထူး ချိန်မှာ မာမီ ကြားရချေမည်သာ ..။ သူ .. စက်ရုံမှာ ရှိ၊မရှိ မာမီ ရှောင် တခင် စစ်ဆေးတာ နားလည်မိရသည်ပါပဲ။

“မာမီ .. သား စက်ရုံရောက်နေပါပြီဗျ ..”

“အေး .. ကောင်းတယ် .. အိမ်ကိုဆက်ကြည့်သေးတယ် .. ကြီးဖုန်း ကိုင်တာ ရှိမလာလို့ နည်းနည်းတော့ ရင်ထဲ ကျေနပ်သွားခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ ..။ ကြီးဖုန်းကိုင်ပြီဆိုရင်တော့ အိမ်မှာ သားတို့ ဆက်ရှိနေကြ မှာလေ .. ဟိုကောင်မလေးတွေနဲ့ ဆိုပါတော့ .. ကိုင်း .. ဖြေစမ်းပါဦး.. အဲဒီခွေးသံရယ် .. ကောင်မလေးတွေအသံရယ် .. အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက် ကျွေးတာရယ် .. ဖြေစမ်းပါရင် .. မာမီဘက်က .. စောစောက ဖုန်းချ သွားတာကိုများ လုံးဝ ငြိမ်သွားပြီလို့တော့ မထင်လိုက်နဲ့ သား .. စိတ်တို လွန်းလို့ ဒေါသကို ခဏထိန်းတဲ့အနေနဲ့ ဖုန်း ခဏရပ်ထားတာဆိုတာ သဘောပေါက် .. ကဲ .. ဖြေစမ်း .. အခု .. ထပ်မေးလိုက်ပါပေရဲ့ ..”

မာမီ မေးလာတော့ သူ တစ်ချက်တွေနေမိရသည်။ မာမီကို ပြော ပြချင်တာတော့ မဟုတ် ..။ မာမီစိတ်ရှုပ်မှာ သိနေရသည်ကိုးလေ ..။ ဒါကြောင့်လည်း မာမီကို မပြောပြသေးပဲ ထားမည် ..။ ကောင်မလေးကို အရင်ပြန်ပို့မည်။ ပြီးတော့မှ ရတနာမှူးသိုပြန်ကာ မာမီကို ပြောပြမည်

ဟု ဆုံးဖြတ်ထားမိရခြင်းပါ ...။ ခုကျတော့ .. ခက်နေပြီ ...။ မာမိကလည်း တမေးမေး လုပ်နေသည်တည်း ...။ မတတ်နိုင် ...။ ပြောပြမှကို ဖြစ်တော့ မည်ပဲဟု စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ရကာ အဖြစ်စုံကို သူ ပြောပြလိုက်မိရပါ ပြီတည်း ...။ မာမိ ငြိမ်၍ တစ်လုံးမှကို ဝင်မမေးပဲ နားထောင်နေပါ၏။ နောက်ဆုံးစကားပိတ်အဖြစ် သူနှင့် လေးလေးတိုး တိုးနှစ်ယောက် ရွှေ ကောင်းကင်သို့ ရောက်ခဲ့တာတွေ ...။ ကောင်မလေးနာမည် ခုမှ သိရတာ တွေဖြင့် စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ရချိန်မှာ ...

“ကောင်မလေး နာမည်က .. သွန်းသစ္စာမြိုင် တဲ့ မာမိ .. ရန်ကုန် က မြယမုန်ဟိုတယ်ဆိုတာ သူ့ဟိုတယ်တဲ့ မာမိ ..”

ဟူ၍ သိရလေသမျှ ပြောပြလိုက်မိရ၏။

ထိုအခါကျတော့ မာမိထံမှ ဖိုးရိမ်သံတွေ ဆက်တိုက်ပေါ်လာရပါ သတည်း ...။

“ဘုရားရေ .. ပြန်ပြောစမ်းပါ သားရယ် .. မာမိ နားကြားများ လွဲနေသလားလို့ .. အဲဒီကောင်မလေးဆိုတာ ဘယ်သူ ..”

“သွန်းသစ္စာမြိုင် တဲ့ မာမိ ..”

ဟု သူ ထပ်ဖြေပြန်၏။ ဘာကြောင့် ခုလောက်ကြီးထိ မာမိ အရမ်းစိတ်တွေ ပူပန်သလဲတွေ ဖြစ်နေရသလဲဆိုတာ နားမလည်နိုင်...။ လူတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်သည့်ကိစ္စကို မာမိ အပြစ်တင်မှာ မဟုတ် ပေမယ့် .. မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကိုတော့ စိတ်ပူမှာ သူ သိထားပါသည်။

ပြီးတော့ .. ကောင်မလေးက အတိတ်တွေဘာတွေ မေ့နေတာက လည်း ရှိနေသည်လေ ...။ အတိတ်ဆိုတာထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုတာ မသိရတာကိုက .. မာမိဘက်က စိတ်လက်ပိုပူချင်စရာ ရှိနေ မည်ဆိုတာလည်း သူ သိထားနှင့်သည်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ခု ဖုန်းထဲမှာ ကြားရပါသည့် မာမိ စိတ်ပူသံက သူ့ကို ပူနေတာမျိုး ဖြစ်မနေပဲ ..

ကောင်မလေးအတွက် ပူနေသလိုကြီး သူ ခံစားနေရတာမို့ နားမလည် နိုင်ပဲ ဖြစ်နေရခြင်းပါ ...။

“သား .. ကောင်မလေးကို သေချာ ဂရုစိုက် .. မာမိ ထပ်ပြော မယ် သား .. သေချာ ဂရုစိုက် .. သားဆီမှာ ရှိနေတာကိုလည်း လူတွေ မသိစေနဲ့ ..။ သိကုန်ရင် .. သွန်း ကို သေစေချင်သူတွေ သိကုန်ကြလိမ့် မယ် .. အံ့မယ်လေးလေ .. ကံကြီးပေလို့ သားနဲ့ တိုးရပေတာကိုး .. အတိတ်မေ့နေတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် သားဆီမှာရှိနေ တာမျိုးကို မာမိ စိတ်ပူနေမိရမှာ မှန်ပေမယ့် .. အခုလို သားဆီရောက် နေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သွန်းသစ္စာမြိုင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ .. မာမိ မှာ သွန်း အတွက် စိတ်ပူနေရပြီလေ ..။ မာမိပြောမယ် သား .. သားကို မာမိပြောခဲ့တဲ့ .. မိန်းကလေး .. သားနဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ .. အဲဒီ သွန်းသစ္စာမြိုင် ပဲ သား .. မြယမုန်ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်တဲ့ သွန်းသစ္စာမြိုင် ပဲ သား .. မာမိ မနက်ဖြန် မိုင်းမော်ကို ထွက်လာ ခဲ့မယ် .. တောက်လျှောက် မောင်းမှာဆိုတော့ .. နောက်တစ်နေ့ မနက် တော့ ရောက်မှာပဲ သား ..။ ကဲ .. ကဲ .. မာမိ ခရီးထွက်ဖို့ကိစ္စ စီစဉ်စရာ ရှိတာ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ် .. ဒီကိစ္စ .. သား ဒက်ဒီကို မသိသေးစေနဲ့ဦး သား .. သား ဒက်ဒီသိရင် .. သွန်း အတွက် စိတ်ပူနေရမှာလေ .. သား ဒက်ဒီ ကလည်း သားနဲ့ သွန်း ကို သဘောတူနေတာကွယ် ..”

ဟု ပြောကာဆိုကာဖြင့်ပင် မာမိဘက်က ဖုန်းချသွားတာမို့ မှင် တက် ငြိမ်ကျန်ခဲ့ရပါပြီ။ သွန်းသစ္စာမြိုင် ..။ သူ ကယ်တင်ခဲ့သော ကောင်မလေး ...။ ခုကျတော့ .. မာမိက .. သူနှင့် လက်ဆက်ပေးချင် သည့် ကောင်မလေး လာဖြစ်နေချေသည်တကား ...။

ကံကြမ္မာသည် ဤမျှအထိ တိုက်ဆိုင်စေသည်တဲ့လား ..။ သူ .. အံ့ဩမှင်တက်ဖြစ်နေရင်း မျက်စိထဲပျောက်မရ ..။ ခုမှ တကောက် ကောက်ပါနေရသည်က ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်နေချေ၏။

အတိတ်မေ့နေသည့် ကလေးမ .. ထိုမိန်းကလေးမျိုးနှင့်မှ .. သူ
ထ .. လာပတ်သက်နေရသည်တဲ့လား ..။

သွန်းသစ္စာမြိုင် ၏ ဘဝထဲမှာ .. လျှို့ဝှက်ခြင်းများစွာ ရှိနေချေ
မည်ဆိုကာလည်း သူ နားလည်လာနေရသည်။ အထူးသဖြင့် .. ဤကလေးမ
ကို .. လူ့ဘဝတွင်းမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားစေသည်အထိ .. ရက်စက်
စွာ ကြံစည်သူတို့ ရှိနေသည်ဆိုတာကလည်း .. စုကျတော့ .. သူနှင့်
လာပတ်သက်နေရပြန်ပြီ ..။

ဘာကြောင့်ဆို .. ဤကလေးမနှင့် သူ့ကို မာမိက သဘောမျှနေ
သည်ကိုးလေ ..။

အလွန် နက်မှောင်လှပသော မျက်ဝန်းလေးတွေ .. ပြီးတော့ ..
သူ့အိမ်မှာ နေခွင့်ရဖို့ အသနားခံခဲ့သည့် သွန်းသစ္စာမြိုင် ၏ သနားစရာ
မျက်နှာနုနုလေး ..။

ဪ .. ကြည်စင်နေသော နဒီချောင်းရေမှာ ညဝတ်အင်္ကျီဖြူလေး
ရေနှင့်အတူ လွင့်ရှလွင့် ပါနေရင်း နှစ်ဖြူနေခဲ့ရပါသည့် ပုံရိပ်လေး ..။
ထိုညမြင်ကွင်းသည် .. ခုထိ .. သူ့ရင်ထဲမှ ဖျောက်မရ ဖြစ်နေခဲ့သည်ပါ
ပဲ ..။ သူ့သာမရှိခဲ့လျှင် .. သွန်းသစ္စာမြိုင် ဆိုတာ .. နဒီချောင်းရေအောက်
မှာ .. အလွန်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ ဘဝ
တစ်ခုကို .. ဖြစ်တည်စေခဲ့ပြီးချေမည်သာ ..။

“ငါ့ကို မာမိက လက်ထပ်စေချင်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ကို .. ငါက .. ကယ်တင်ခဲ့ရတယ်တဲ့လား .. ကယ်တင်ခဲ့ရတယ်တဲ့
လား ..။ ငါက .. သူ့ကို မာမိနဲ့ မဆုံမိဖို့ အသည်းအသန် ကြိုးစားခဲ့ချိန်
မှာ .. သူဟာ .. ငါ လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးအဖြစ် မာမိက ဆုံးဖြတ်
ထားတဲ့ ကောင်မလေး ဖြစ်နေသတဲ့လား ..”

ဟု တွေးကာ သူ စိတ်ရှုပ်နေသည့်ကြားထဲမှ ရယ်ရမလိုလို ..။
စိတ်ပဲညစ်နေရမလိုလိုဖြင့် ခံစားနေရပြန်ပါ၏။

သူ့ရော .. လေးလေးတိုး ရော .. မာမိမသိအောင် .. ခိုးကြောင်
ခိုးဝှက်တွေဘာတွေ လုပ် ..။ လျှို့ဝှက်လှိမ်ညာတာတွေဘာတွေ လုပ်နေ
ရချိန်မှာ ..။ မောကောသောကောဖြင့် စုံစမ်းရချိန်မှာ ..။ ဤကလေးမ
သည် .. မာမိ နှစ်သက်ကြည်ဖြူခဲ့ပြီးရာ ကောင်မလေးပင် ဖြစ်နေရချေ
သည်တကား ..။ လေးလေးတိုး အကြောင်းစုံ သိလျှင်ဖြင့် နဖူးသာ
ရိုက်ချေမှာ သေချာသည်။

တကယ်တော့ .. သူ့ရင်ထဲမှာလည်း .. ကောင်မလေးကို .. ပစ်ပစ်
ရက်ရက် မလုပ်ရက်နိုင်ခဲ့ဘဲ .. ကူညီပေးရမည့် ဝတ္တရားတစ်ခုကို ရင်
နှစ်၍ ရွေးချယ်မိခဲ့ရတာက တစ်ခုတည်းကြောင့်ပါ ..။ ဘောင်မလေးကို
သနားနေမိခဲ့သည်ကိုးလေ ..။

သွန်းသစ္စာမြိုင် သည် .. သူ့ဘဝတွင်းဆီသို့ .. ထူးဆန်းအံ့ဩဖို့
ကောင်းသော အဖြစ်တစ်ခုဖြင့် ဝင်လာသည့်နယ် ..။

ထိုသို့ ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်ဆိုးမျိုးဖြင့် စတင်ဆုံ
စည်းရတာမျိုး ဖြစ်ခဲ့တာကိုလည်း သူ ရင်ထဲမှာ မကောင်း ..။

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော စတင်ဆုံစည်းမှုမျိုး ဖြစ်မလာ
ရသည့်အတွက် .. သူ့ရင်ထဲမှာ လေးသွားရသည်မှာလည်း အမှန် ..။

ဟုတ်သည်လေ ..။ သူ အသက်ကယ်ခဲ့ရသည့် ရေထဲမှ မိန်းကလေး
သည် .. သူ့ရင်ခွင်ထဲ အရပ်ကြီးပြတ်ပါလာရချိန်မှာ ..။ ဤမိန်းကလေး
သည် .. သူ့ဘဝဖော် ဖြစ်လာရမည်ဟု မည်သို့ ထင်ထားမိရမည်တဲ့လဲ ..။

ထိုသို့သော ဆုံစည်းမှုမျိုးကိုလည်း သူ .. အဖြစ်မခံလိုပါ ..။ အဖြစ်
မခံချင်ပါ ..။ ဒါပေမယ့် .. လက်တွေ့မှာကတော့ဖြင့် .. ထိုအဖြစ်သည် ..
= ရောင်လွှဲခွင့်မရစွာဘဲ .. သူ့ဘဝမှာ ဖြစ်တည်ခဲ့ပြီးချေပြီတည့် ..။

အခန်း (၆)

ဒေါက်တာ မြတ်မြတ်နွယ် မှ ကားမှန် အပြည့်တင်ကာ ဆရာကြီး ဒေါက်တာ ဦးသီလ ၏ ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံသို့ ညနေပိုင်းမှာ ခေါ်သွားကာ ဓာတ်မှန်ရိုက်ခဲ့လျက် ..။ အပြန်ခရီးသည် ကောင်းသောသတင်းဖြင့် ရှိခဲ့ရသည်ပါပဲ။

"ဓာတ်မှန်အဖြေကတော့ ကောင်းနေပါတယ် ကိုခန့်ရာပြည့် .. ဦးနောက်ကိုရော .. ဦးခေါင်းခွံကိုရော မထိခိုက်ပါဘူး .. အတိတ်ဗေဒ သွားရတာက .. အကြောက်လန့်လွန်တာကြောင့်ရော .. ပြီးတော့ အာရုံကြောကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတော့ ထိခိုက်သွားတာရှိတာမို့ကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လို့ ဆရာကြီးက ပြောပါတယ် .. တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အာရုံကြော အလုပ် ပြန်လုပ်လာနိုင်ပါတယ်တဲ့ .. ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း .. ထူးခြားတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှတ်မိစေမှု တစ်ခုခုကြောင့်လည်း ရုတ်တရက် အားလုံးကို ပြန်မှတ်မိသွားတာမျိုးလည်း ရှိလာနိုင်ပါတယ်တဲ့ .. လောလောဆယ် သောက်ရမယ့် ဆေးတွေလည်း တစ်ပါတည်း ပေးလိုက်ပါတယ် .. ကဲ .. ကိုခန့်ရာပြည့် .. နွယ် လည်း နိုက်ဂျူတီဝင်ဖို့ ရှိတာမို့ အိမ်ပြန် လိုက်ပါဦးမယ် .. ညနေဘက် ဆရာကြီး ချိန်းထားတဲ့အချိန်မှာ ညီမလေး

ကို လာခေါ်ပြီး ဟိုမှာ ဓာတ်မှန်ရိုက်ဖြစ်ခဲ့ရတာ အမြတ်ပါပဲ .. ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် .. ဦးခေါင်းခွံတွေဘာတွေ မထိခိုက်တာကိုက ကံကောင်းလှပါ ဖြီ .. ဦးနောက်ထဲ သွေးခဲနေတာမျိုးလည်း မရှိဘူးလေ .."

ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် ပြောပြီး ပြန်ဖို့ ပြင်နေချိန်မှာ လေးလေးတိုး မှ ကော်ဖီပူပူ လေးခွက် ..၊ ပူတင်းမွှေးမွှေးတွေ ထည့်ထားရာ ကြော့ပန်းကန် လုံးတွေဖြင့် လင်ပန်းတစ်ခုကိုင်ပြီး ရောက်လာကာ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ် ချပေးပါ၏။ အားလုံးကိုလည်း ကော်ဖီသောက်ဖို့ လေးလေးတိုး ပြော သည်။ သူ အရမ်းငြိမ်နေတာကိုလည်း လေးလေးတိုး အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်နေပါ၏။

သူ့ရင်ထဲမှာ သိထားရတာတွေကို ဖွင့်ပြော၍ကလည်း မဖြစ် ..၊ ဤကောင်မလေးနှင့် သူ့ကို လက်ထပ်ပေးချင်နေသည့် မာမို ခြေလှမ်း တွေသည် အဘယ်မျှထိ ပေါက်ရောက်အတည်ဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတာကိုလည်း သူ မသိရသေး။ တစ်ဖက်ကိုများ စကားကမ်းတာတွေ ဘာတွေ အရင် လှုပ်ခဲ့ပြီးကုန်ပြီလားလည်း မသိရ ..။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ဤ ကောင်မလေးသည် မာမိုဘက်မှ သဘောမျှနေသည့် ကောင်မလေး ဖြစ် နေတာပဲ ဖြစ်ချေ၏။

"မာမိုက ငါ့ဓာတ်ပုံတွေဘာတွေများ သူတို့ဘက်ကို ကြိုတင်ပြ ထားတာမျိုးတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင်တော့ .. ကောင်မလေးလည်း မြင်ဖူး ခဲ့မှာပဲပေါ့ ..။ အကယ်၍ .. အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကောင်မလေး အတိတ်ကို ပြန်သတိရလိုက်ချိန်မှာ .. ဘွားဆို .. ငါ့မျက်နှာကြီး မြင် လိုက်ရင်ဖြင့် သူက မှတ်မိနေမှာပေါ့ .. ငါ မျက်နှာပူလိုက်ရမယ့်အမျိုး.. ငါ့မျက်နှာကြီး ဘယ်ဝှက်ထားရမှန်းကို သိမှာ မဟုတ်ဘူး .. အမြန်ဆုံး.. သူ့အိမ်ပြန်ရောကံရင် ကောင်းမယ် .. သူ အတိတ်ကို သတိပြန်ရချိန်မှာ ငါ့မျက်နှာကြီး ရှေ့တည့်တည့်မှာ တိုးတာမျိုး မဖြစ်ရင် တော်ပါပြီ.."

သူ့မှာက သူ့အပူနှင့်သူ လှိမ်နေခြင်း ..၊ လေးလေးတိုး တစ်ချက်

ချောင်းဟန်သည်။ ဒေါက်တာဘက်ကို မျက်စုမျက်နှာဖြင့် ပြသည်။ ထိုအခါကျတော့မှ ဒေါက်တာ့ကို သူ အားနာရသည်ပဲ။ ..။

တကန်တက အစစ ကောင်မလေးကိစ္စတွေကို စိတ်စေတနာသန်သန်ဖြင့် လိုက်၍ လုပ်ကိုင်ပေးနေပါသည့် ဒေါက်တာ့ကို ဘာတစ်ခုမှ သူ ပြန်ပြောဖော်မရတာလောက် လူဝတ္တရားပျက်တာ မရှိနိုင်။

ကောင်မလေးက လောလောဆယ်မှာ သူနှင့်ပတ်သက်နေသည့် ကောင်မလေး ..။ သူ့အိမ်မှာ ရောက်နေသည့် အတိတ်မေ့ဝေဒနာသည်.. မသိလိုက်ဘာသာ ဒေါက်တာ မြတ်မြတ်နွယ် ခမျာ မနေရှာပါ။..။ အစစကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးနေသည်ပဲလေ ..။ သူ .. ဝမ်းသာပြပေးဖော်တော့ ရှိရမည်ပေါ့ ..။

“ခုလို .. ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ .. ဒဏ်ရာအခြေအနေ ကောင်းနေတယ်ဆိုတာ .. အစစ စိတ်အေးအောင် ဒေါက်တာ ကူညီတာမို့.. ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ .. ဒါနဲ့ .. သူက .. အတိတ်ကို သတိရတယ်ဆိုရာမှာ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီးရော ရလာနိုင်မလား ဒေါက်တာ..”

သူ မေးနေတာကို ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် ကတော့ဖြင့် သူ့ဘက်က အတိတ်ကို အမြန်သတိရစေချင်၍ မေးနေခြင်းဟု ထင်ပုံဖြင့် ပြုံး၍ ..

“အဲသလို .. သတိရတယ်ဆိုတာမျိုးလည်း ဖြစ်လာနိုင်တယ်ကိုခန့်ရာပြည့် .. အဲဒီလို ဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုခန့်ရာပြည့် လည်း ဝမ်းသာမှာပေါ့ .. ဒီက ညီမလေးအတွက်လည်း ဝမ်းသာမှာပဲပေါ့ရှင် ..”

ဟု ပြောနေတော့ သူ ငြိမ်နေသည်။ တကယ်က .. သူ လန့်နေတာက .. မြန်မြန်သတိရမှာကို လန့်နေခြင်း ..။ မာမီ အမြန်ရောက်လာစေချင်သည်။ ရောက်လာလျှင် .. မာမီက ကောင်မလေးကို ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်သွားနိုင်သည်။

ကောင်မလေးအိမ် ကောင်မလေး ပြန်ရောက်သွားလျှင် ကိစ္စငြိမ်းပြီ။ အတိတ်ကို ထိုအခါကျတော့မှ ပြန်၍ သတိရလျှင် ကောင်းချေမည်တည့် ..။

“ခက်တာပဲ .. ဒီမှာ ပြန်သတိမရပါစေနဲ့ .. သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ငါက မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး နေသလိုကြီး ဖြစ်မှာ ..။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းခန့်ရာပြည့် .. မင်း လက်ထပ်ရမယ့် ကောင်မလေးကို မင်းက ချစ်တယ် မချစ်ဖူးဆိုတာလည်း မပြောဖူးသေးဘူး .. သူကလည်း လက်ခံတယ် လက်မခံဘူးဆိုတာကိုလည်း မဖြေသေးဘူး .. လူကြီးချင်း နားဖောက်ထားတာမျိုးတွေ ဖြစ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးကို ငါက ဘယ်မျက်နှာနဲ့.. ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်ပြ .. မားမားကြီး ရပ်ပြနဲ့ .. ဒီအိမ်ထဲမှာ နေပြရပါ့မလဲ .. ရှက်စရာကြီး .. မျက်နှာပူလိုက်ရမယ့်အမျိုး ..”

ခုမှ သူ့မှာ လေးလေးတိုး ပြောသည့် အခက်သစ်ပင်ကြီးအောက်ရောက်နေသည့်အဖြစ် ..။ ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် ပြန်သွားတော့ သူ ကောင်မလေးကို ကြည့်မိရကာ ...

“ခဏနားလိုက်ပါလား ညီမလေးရယ် .. ဖိုးတာ .. မင်းရဲ့ မမလေး ဆီမှာ နေခဲ့ .. အဖော်လုပ်နေ .. ကြားလား ..”

“ငုတ် ..”

တော်သေးသည် ..။ ကောင်မလေးလည်း မငြင်း။ ဖိုးတာ လည်း မငြင်း ..။ ကြည်ကြည်သာသာပဲ သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားကြပါ၏။ လောလောဆယ်မှာတော့ သူ့အိမ်ခန်းသည် ကောင်မလေးနှင့် ဖိုးတာ တို့၏ အပိုင်ခန်း ဖြစ်သွားခဲ့ပြီးနေပြီ ..။

သူ .. ကော်ဖီဖွက်တွေ သိမ်းနေသည့် လေးလေးတိုး ကို လက်ဆွဲ၍ ခြံကျယ်ကြီး၏ အစွန်ဘက်ထိ တောက်လျှောက် ခေါ်လာတော့ လေးလေးတိုး ခမျာ ဘုမသိဘုမသိဖြင့် တကောက်ကောက် ပါလာရပါ၏။

ထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ်ကတော့ ငြိမ်မနေ .. မေးခွန်းတွေက အတွဲလိုက် တသီကြီးပါလာသည်ပါပဲ ..။

"ဟ .. နေစမ်းပါ ငါ့လူရယ် .. ဟိုမှာ ခွက်တွေ ပန်းကန်တွေလည်း မသိမ်းပဲ ထားခဲ့ရတယ် .. ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ ခေါ်လာရတာလဲကွ .. ငါ ထင်တာက .. ဒေါက်တာ ပြန်သွားရင် .. သွန်းသစ္စာမြိုင် ကို .. နာမည် တွေဘာတွေ ချက်ချင်း ပြောပြ .. မြယမုန်ဟိုတယ် ဆိုတာတွေလည်း ရှင်းပြ ပြောပြနဲ့ မင်း ချက်ချင်း အဲဒီအလုပ် လုပ်မယ်လို့ ထင်ထားတာ.. ဒါမှ သွန်းသစ္စာမြိုင် ခမျာ .. သူ့အတိတ်ကို သူ ပြန်မှတ်မိလာမှာပေါ့ကွ .. အဲ .. မှတ်မိလာနိုင်တာ ဖြစ်လာနိုင်မှာပေါ့ကွ ..။ သဘောက .. သူ သတိပြန်ရချင်လည်း ရလာနိုင်တယ် .. မမှတ်မိသေးတာလည်း ဖြစ်နေနိုင်သေးတယ် .. ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့်.. နိုင်တီးပါဆင့်လောက်တော့ သေချာတယ်လေ .. ပြန်အမှတ်ရဖို့ .."

အရေးထဲ ပြန်မှတ်မိကိန်းကို အင်္ဂလိပ်လိုပြောနေသည့် ရာခိုင်နှုန်း ဂဏန်းကလည်း ပါလာနေသေးသည့်အဖြစ် ..။

"ထိုင်ပါဦး လေးလေးတိုး ရ .. ခဏ ဒီမှာထိုင်ပါဦး .."

ခြံထောင့်ရှိ ဝက်သစ်ချစ်ကြီးအောက်မှာ သူ ခြေကုန်းလက်ပန်း ထိုင်ချပြီး ဘေးကို ပုတ်ပြသည်မို့ သဘာဝမြက်ရိုင်းပင်တို့ ပေါက်နေသည့် စိမ်းမြဲနေရာမှာ လေးလေးတိုး ထိုင်သည်။ သူ မောမောကောကောဖြင့် ရိုနေတာကို မြင်၍လား မသိ။ မေးခွန်းတွေ ခဏငြိမ်သွားကာ အိတ်ကပ်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်ကို လေးလေးတိုး ထုတ်၏။ ဂက်(စ်)မီးခြစ် အနီကိုထုတ်ကာ မီးညှိ၍ ဖွာနေတော့ သူ ဖျတ်ခနဲ လေးလေးတိုး ၏ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ယူမိကာ မဖွာစဖူး ဖွာပစ်မိရပါပြီ။

စိတ်တွေ ရှုပ်နေသည်လေ ..။ ဆေးလိပ်ကို မီးခိုးအူထနေအောင် ဖွာနေလိုက်လျှင်များ ရင်ထဲက စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတာတွေ ပါးစပ်ထဲမှ နေ၍ မီးခိုးတွေအဖြစ် မျောလွင့်ပါကုန်မည်လား ဟူသော မျှော်လင့်ချက်

ဖြင့် ဖွာမိခြင်း ..။ ဒါပေမယ့် .. မီးခိုးသီးတာပဲ အဖက်တင်ကာ တဟွတ်ဟွတ် ချောင်းဆိုးနေတော့ လေးလေးတိုး မှာ သူ့ကို ကျောဖိရ .. ရင်သပ်ရဖြင့် ရှိသွားရသည်ပါပဲ ..။ သူ့ကို အထူးအဆန်းကြီး မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်ကာ သူ့လက်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ကြီး လေးလေးတိုး ဆောင့်အောင်၍ ယူသည်။

"ဒါက .. ဘာဒီခိုင်းလည်းကွာ .. ဟေ .. ဘာစယားဆွဲတာလည်းကွ .. ဆေးလိပ်တွေဘာတွေများ ငါ့လက်ထဲက ဖွာရတယ်လို့ .. ပြီးတော့ ဖွာပုံကလည်း မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကြီး ပါးစပ်ထဲ ပြောင်းထည့်ထားသလိုပဲ.. အူထွက်နေအောင် ဖွာရသတဲ့လား .. ဆေးလိပ်ဆိုတာ ဖွာတတ်မှ ဖွာရတာကွ .. ဟောသလို အသက်လေး မျှင်းရှူလိုက် .. ဖွာလိုက် .. ဆေးပေါ့လိပ်ရဲ့ ဖင်ဆီခဲနေရာကနေပြီး ဝင်လာတဲ့ မီးခိုးတွေထဲက ဆေးပေါ့လိပ်ရဲ့ အရသာလေးကို အဖျားလေး အနားလေး လျှာထဲအရသာခံပြီး မီးခိုးကို လွှတ်လိုက် .. ဖွာလိုက် .. အဲသလိုရှိတာကွ .. မင်း ဥစ္စာက ဆေးလိပ် ဖွာနေတာနဲ့ မတူဘူး .. ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး ပါးစပ်ထဲ ခဲထားပြီးတော့ ကွာ .. ကိုယ့်ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးနဲ့ကိုယ် ရန်ဖြစ်နေသလိုပဲကွ .. ကြမ်းပါကွာ .. မီးခိုးထွက်ချက် .."

ဆေးလိပ်ကို ဖွဖွ ဖွာပြလိုက် ..။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်ဖြင့် လေးလေးတိုး ပြောနေရင်း သူ့ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း လုပ်၍လည်း ကြည့်သည်။

"ဒါနဲ့ .. ရှင်းစမ်းပါ ငါ့လူ .. ဒါက .. ဘာဖြစ်ရတာတဲ့လဲကွ .. ဟေ .."

ဟု မေးနေတော့ သူ ခေါင်းဦးရေတွေ ဖျင်းဖျင်းစပ်အောင် လက်ချောင်းတွေဖြင့် ဆံပင်တွေကြားထဲ ထိုးထည့်၍ ကုတ်နေမိရပြန်ကာ ..

"လေးလေးတိုး ဘာသိလို့လဲဗျ .."

"ဟ .. မသိလို့ မေးတာပေါ့ ငါ့လူရ .. သိလို့ကတော့ဖြင့် မေးနေမလား ငါ့လူရ .. လေကုန်ခံလို့ ..။ ငါက သူများကို မေးတာထက် .."

ငါက ပြောရတာကို ပိုအရသာတွေ့တဲ့ကောင်ပါ ...
 "အဲဒီကောင်မလေး .. အတိတ်ကို လောလောဆယ်မှာ ပြန်သတိ
 ရလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ .. လေးလေးတိုး ဘာသိလို့လဲ .."
 "ဟေ!..."

သူ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ပြောတော့ လေးလေးတိုး ဟောစ .. နဲ့ အသံ
 ထွက်၏။ အံ့ဩမှင်တက်ကြီးလည်း ငေးကြည့်၏။ ခုကျတော့ ..
 လေးလေးတိုး ခေါင်းခါသည်။ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး အရသာခံ ဖွာတာတွေ
 ဘာတွေ ပျောက်ကုန်လျက် မီးခိုးတွေအူထအောင် ဖွာသည်က လေးလေး
 တိုး ပဲ ဖြစ်နေသည်။

"အဲဒါတော့ မကောင်းပါဘူး ငါ့လူရာ .. သွန်းသစ္စာမြိုင် ကို-
 အတိတ်မေ့စေချင်နေတာ ခုမှ ငါ့နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားလို့သာ ယုံရ
 တာ .. ငါ့လူ ဒီလောက်ထိ အောက်တန်းကျတာကိုတော့ ရင်ထဲမကောင်း
 ဘူးကွာ .. ဘယ်နှယ်ကွာ .. သူများ သားပျိုသမီးပျိုလေးကို .. မင်းအိမ်
 မှာ အတိတ်မေ့ ကောင်မလေးအဖြစ် အကြာကြီး ခေါ်ထားချင်နေရသတဲ့
 လား .. လူတစ်ယောက် .. သူ့အိမ်သူ ပြန်ရောက်ပြီး .. သူ့ဘဝမှာ သူ
 ပြန်နေပါစေလား ငါ့လူရာ .. မင်း .. ကောင်မလေးကို .. ခုကျတော့ ..
 ပြန်မလွှတ်ချင်တော့ပဲ ဖြစ်နေတယ်ဆိုပါတော့ .. အဲသလိုဆိုရင်လည်း..
 မင်း ဘယ်ကောင်းမလဲကွ .. သူ့မှာ ချစ်သူဆိုတာလည်း အတိတ်မှာ
 ရှိနေနိုင်တယ် .. စေ့စပ်ထားတာတို့ .. အို .. လက်ထပ်ထားတာတို့လည်း
 ရှိနေနိုင်တယ် .. သူ့အတိတ်ကို ဘာမှ ငါတို့ သေသေချာချာ မသိရသေး
 ချိန်မှာ .. မင်းက .. ဘာကိစ္စနဲ့ ကောင်မလေးကို ချစ်နေရတာလဲကွ..
 အဲဒါ .. မကောင်းဘူး ငါ့လူ .."

အရေးထဲ ထင်ရာတွေ စွတ်တင်ပြီး သူ့ကို ဝေဝေဖန်ဖန်ဖြင့် အပိုင်
 ပြောနေသည့် လေးလေးတိုး ကို သူ လက်တကာကာဖြင့် ...
 "ဟာ!... ဘယ်က .. ချစ်နေရမှာလည်းဗျ .. သေတော့မှာပဲ .. အဲ

သလောက် ခန့် က .. စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းမကျပါဘူးဗျ .. အရေးထဲ
 လေးလေးတိုး ရာ .. စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ .. လေးလေးတိုး က
 ပြောချင်ရာ စွတ်တင်ပြောနေတာပဲ .. အဲဒီ သွန်းသစ္စာမြိုင် ဆိုတာကြီး
 ကိုလည်း သူ့ကို ယောင်လို့များ သွားမပြောပြလိုက်မိပါစေနဲ့ .. မတော်
 တဆ .. အဲဒီနာမည်ကြားလိုက်ရုံနဲ့ ဖြုတ်ဆို .. သူ့အတိတ်ကြီး မှတ်မိ
 ကုန်ရင် အခက်ဗျ .. ခန့် တော့ .. သူ့ရှေ့ ရပ်တောင် ရပ်ရဲစရာ မရှိဘူး..
 အိမ်ကလစ်ပြေးမှာ .. လေးလေးတိုး ပဲ သူနဲ့ နေရစ်ခဲ့ .. သက်သက်
 လည်း အဖော်ရှိနေတာပဲ .. သူ့မှာ မိန်းကလေးဖော် ရှိနေတဲ့ဥစ္စာ ..
 လေးလေးတိုး ချက်ပြုတ်ကျွေး .. စောင့်ရှောက်နေရစ် .. ဒါပဲ .."

ဟု ပြောတော့ လေးလေးတိုး မျက်တောင်မခတ် သူ့ကို ကြည့်သည်
 မှ အတန်ကြာ၏။ သူလည်း ပြန်ကြည့်သည်။

"ကြည့်မနေနဲ့ .. လေးလေးတိုး .. အဲဒီကောင်မလေးက တခြား
 မဟုတ်ဘူးဗျ .."

"အေး .. တခြားမဟုတ်တော့ .. ဘာကြီးလဲ .. ကိုင်း မေးသကွာ..
 ဘယ်နှယ် .. ငါ့မှာဖြင့် .. အဲဒီ သွန်းသစ္စာမြိုင် ရဲ့ အတိတ်ကို ခြေရာတွေ
 ဘာတွေ ကောက်နိုင်ဖို့ .. ကြိုးစားလိုက်ရတာ .. ခု .. သိတန်သလောက်
 သိလာရလို့ .. ကောင်မလေးကို ပြောပြမယ် .. မင်း .. အလုပ်ကပြန်
 ရောက်လာတဲ့အခါ .. ပြောပြလိုက်ရင်ဖြင့် .. သတိပြန်ရချင် ရလာနိုင်
 မယ် .. အဲဒါ ကောင်းသောလက္ခဏာ ဖြစ်တယ် .. အဲသလိုရှိထားတာ
 ကွ .. ဒေါက်တာရှိနေသေးလို့ မင်း ခဏငြိမ်နေတယ်လို့ အောက်မေ့
 ထားတာ .. ခုကျတော့ .. ဘာသဘောလည်းကွ .. သူ့အတိတ် သူ ပြန်
 အမှတ်ရမယ့်ကိစ္စ .. မင်း ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားတာကျနေတာပဲ .. ဟန့်
 ဘန့်တားတား လုပ်ချင်နေရတယ်လို့ .."

"မာဇီက .. အဲဒီ မြယမုန်ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ဆိုတဲ့ သွန်းသစ္စာမြိုင်
 ဆိုတာနဲ့ ခန့် ကို လက်ထပ်ပေးချင်နေတာတဲ့ .. ကဲ .. သိပြီလား .."

အဲဒါ .. သူ့အတိတ်ကို သူ ပြန်သတိရတဲ့အထဲမှာ .. အဲဒီကိစ္စကြီးလည်း ပါနေရင် .. သူ့ရှေ့မှာ ခန့် က .. ဘယ်လိုနေလို့ ဖြစ်မလဲ .. ကောင်းမ တဲ့လား .. မျက်နှာပူစရာကြီးဗျာ .. အဲဒီ သဘောတူထားတဲ့ကိစ္စ .. သူ သိနေရင် .. သိနေတာမျိုးဖြစ်ပြီးနေရင် .. ဘယ်မျက်နှာနဲ့ နေရာမှာတို လဲ .. ကျွန်တော် ခန့်ရာပြည့် လေ .. သွန်းသစ္စာမြိုင် နဲ့ မာမိက သဘော မျှနေတဲ့ ခန့်ရာပြည့် လေ .. ဆိုတာမျိုးကြီးနဲ့ နေနေရမှာလား .."

သူ ပြောတော့ လေးလေးတိုး ဟင် .. ခန့် ဖြစ်၏။ အယ် .. ခန့် နှုတ်မှ အသံထွက်၏။ နောက်တော့ သူ့ကိုကြည့်ကာ ...

"ဘယ်သူက ပြောတာလည်း .. အဲဒီကိစ္စ .."

"ဘယ်သူရှိမလဲ .. မာမိပေါ့ဗျ .. စက်ရုံကို မာမိ ဖုန်းထပ်ဆက် လာတယ် .. မာမိအကြောင်း လေးလေးတိုး သိထားတာပဲဥစ္စာ .. မေး လိုက်တဲ့ ကွက်ရှင်တွေ .. မတတ်သာတဲ့အဆုံး ဖြေရတဲ့အထဲမှာ .. အဲဒီ ကျေးဇူးရှင်နာမည် ပါသွားတယ် .. အဲဒီ သွန်းသစ္စာမြိုင် ဆိုတာလေ .. မြယမုန်ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဆိုတာတွေလေ .. ဘယ်လိုစဆုံးရတယ်ဆိုတာ တွေလေ .. အဲဒီမှာ ခန့် ခေါင်း ခဲမှန်တာပဲ .. အဲဒီ သွန်းသစ္စာမြိုင် ဆို တာ .. မာမိက .. ခန့် နဲ့ သဘောတူနေတဲ့ မိန်းကလေးတဲ့ဗျား .."

ဟု သူ့ဖြေတော့ လေးလေးတိုး တစ်ချက် ငြိမ်နေသေးသည်။ နောက်တော့ .. ရယ်ချေ၏။

"ဟေး .. ဟေး .. ဒါကြောင့်ကိုး .. လက်စသတ်တော့ ငါ့လူခေါင်း ကြီး ခဲမှန်ထားတာကိုး .. ဟိုး .. ဟိုး .. ရယ်ရသဟေ့ .. ငါက .. မင်း ဒီသူငယ်မလေးကို ကြိုက်ပြီး မပြန်စေချင်လို့ဆိုပြီး ထင်မိသကွ .. ခုကျ တော့ .. တစ်မျိုးဖြစ်နေသကွ .. ဟေး .. ဟေး .. ဟိုး .. ဟိုး ..."

အားမနာလျှာမကျိုး တရယ်တည်း ရယ်နေသည့် လေးလေးတိုး ကို သူ ကြည့်မိရ .. မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ ကြည့်တော့ ပို၍ပင် ရယ် ချေ၏။

"အဲဒါ ပြောတာ .. အဲဒါ ပြောတာ .. ဖူးစာဆိုတာ ဆန်းသကွ .. ဆုံကြပုံများ .. ရုပ်ရှင်ကျနေတာပဲ .. မင်းက .. မင်း တစ်နေ့လက်ထပ် ရမယ့် ကောင်မလေးကို .. သေကံမရောက် သက်မပျောက်အောင် ရေထဲက ဆယ်လာတာကိုး .. မျက်စိထဲမြင်ကြည့်ကွာ .. ရေစိုစက်လက် ကြီးနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် .. ရေထဲက တက်လာကြတဲ့ပုံ .. အဲဒါ .. ရေ ထဲက ဖူးစာလို့ ခေါ်သကွ .. ဒီလောက်ချောပြီး ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ မင်း ညားမယ့်ကိစ္စ ငါ ဝမ်းသာသကွ .. မမလေး အကြောင်း ငါ သိသပေါ့ .. မင်းနဲ့ သွန်းသစ္စာမြိုင် ကို လက်ထပ်ပေးချင် တဲ့ကိစ္စ .. ဘယ်တော့မှ အပျက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား .. အေး .. ဝမ်းသာသကွာ ဖိုးခန့် ရာ .. ဒီလောက်ထိ ကြွေရုပ်လေးလိုလှတဲ့ ကောင် မလေးနဲ့ မင်း လက်ထပ်ရမှာ .. ငါမှ ဝမ်းမသာရင် .. ဘယ်သူဝမ်းသာ မလဲကွ .. တကယ့်ကို .. နေနဲ့လေ .. ရွှေနဲ့မြဲ ဆိုတာ .. မင်းတို့နှစ်ယောက် ပဲ သိရဲ့လား .. ဟေး .. ဟေး .."

လူက စိတ်ညစ်နေသည်။ လေးလေးတိုး က တဟေးဟေး တုဟိုး ဟိုးဖြင့် ဖြစ်နေသည်။ သူ ခေါင်းခါ၍ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်ခဲ့ မိရပါပြီ။ လေးလေးတိုး ကတော့ ရယ်သံတွေနှင့်အတူ အပျော်နှင့် တစ်လုံး တပြုံးပြုံး ကျန်ခဲ့ချေသည်တည်း ...။

"သူကလည်း ငါ့ကို ချစ်မှန်းမသိ .. မချစ်မှန်းမသိ .. ငါကလည်း သူ့ကို ချစ်မှန်းမသိ .. မချစ်မှန်းမသိရတဲ့ လူနှစ်ယောက် .. တူတူနေရတဲ့ အချိန်မှာ .. သူက အတိတ်ကို မေ့နေတယ် .. ငါက .. သူ့အတိတ်ဆို ဘာကို မသိရသေးတဲ့အထဲမှာ .. စုံစုံစေ့စေ့ မသိရသေးပေမယ့် .. သူ့ကို ငါ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာကိုတော့ သိနေရတဲ့သူ ဖြစ်နေတယ် .. အဲဒါ ကို .. ကံကောင်းတယ်လို့ ငါက ပြောရမှာတဲ့လား .."

ဟု ရင်ထဲမှ ညည်းမိရပါပြီ ...။ ဘာတဲ့ .. လေးလေးတိုး ပြောသည့် ငကား .. ရေထဲက ဖူးစာတဲ့လားလေ ...။

သေခြင်းတရားဆိုသည့် အထဲမှာ နှစ်မြှုပ်နေရင်း .. ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ် အဖြစ်တွေဖြင့် စတင်ဆုံးသည်းခဲ့ခြင်းကို .. ဖူးစာဆိုသည် .. နူးညံ့သော အသုံးအနှုန်းတစ်ခုဖြင့် တင်စားရမှာ တကယ်တမ်း ကျတော့ နေသားတကျ မဖြစ်ထိုက်သောအရာဟု သူ ခံစားဖြစ်၏။ သေခြင်းတရားနှင့် နီးကပ်နေသည့် အရာထဲမှာ ဖူးစာဆိုသည် စကားတစ်ခုကို သုံးရမှာ မအပ်မရာ ဖြစ်နေသည်။

ကြည့်စင်သော ရေထဲမှာ ညဝတ်အင်္ကျီလေး လွင့်ရလွင့် ရေစီးနှင့် အတူ မျောလွင့်နေရင်း .. ဆံနွယ်လေးတွေ ရေစီးထဲမှာ လွင့်ရလွင့်စီးမျောနေရင်း .. ကြိုးပြတ်နေသည့် ရုပ်သေးမင်းသမီးလေးနယ် ကူကယ်ရာမဲ့ နှစ်မြှုပ်နေသည့် မြင်ကွင်းသည် လက်တလောမှာ သူ့ရင်ကို ခုထိ ထိတ်လန့်စေဆဲ ..။ ကောင်မလေး သေများ သေနေပြီလား .. ဟုပင် တုန်လှုပ်စိုးရိမ်နေမိခဲ့ရသည်ပဲလေ ..။

လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်ခြင်းဆိုသည့် အရာတစ်ခုသည် .. ဖူးစာ .. ဆိုသည့် အဖြစ်တစ်ခုဖြင့် အလဲအလှယ် လုပ်အပ်သော အရာ မဟုတ် ..။

“မာမီ ဟာ .. အရမ်းစေ့စပ်တဲ့ မာမီပါ .. သွန်းသစ္စာမြိုင် နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရင်ဆုံး စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာပြီးခဲ့မှာလည်း သေချာနေမယ်ဆိုတာ အခုကျတော့မှ ငါ သတိရလာမိပြန်ပါရောလား .. ဒါဆို .. ဒါဆို .. သွန်းသစ္စာမြိုင် မှာ ချစ်သူဆိုတာတော့ မရှိတန်ကောင်းပါဘူးလေ .. မာမီဟာ ချစ်သူရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့တော့ ငါ့ကို လက်ထပ်ပေးချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ..”

အတွေးသည် မတန့်နားနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေသည်။ တကယ်ကတော့ မွန်းကျပ်နေခြင်း ..။

“အဓိကကျတာက .. သွန်းသစ္စာမြိုင် ဟာ .. ငါ့ကို လက်ခံနိုင်တဲ့ မလားဆိုတာပဲ .. ပြီးတာ့ .. ငါကရော .. သူ့ကို .. လက်ထပ်တဲ့အထိ ..”

ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလောက်အောင် .. ချစ်နိုင်ပါရဲ့လားဆိုတာပဲ ..”

သူ ငိုငိုနေမိပြန်သည်။ အတွေးသည် အတည်မရှိနိုင်ပဲ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ လူးလာတုံ့တင် ဖြစ်နေသည်။ အဆုံးမရှိ ..။ အဆုံးသို့ မရောက်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ အဆုံးသို့ မရောက်နိုင်သည့်အပြင် အစကိုပင် ပြန်ပြန်ကူးနေသည့်အဖြစ် ..။

“မဟုတ်သေးပါဘူး .. သူ့မှာ ချစ်သူမရှိဘူးလို့ မာမီက ထင်နေနိုင်ပေမယ့် .. မာမီ စုံစမ်းလေ့လာမှုဟာ သေချာတိကျနေမယ်လို့တော့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ .. မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူထားတာကို လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် ရှိနေနိုင်တာပဲလေ .. သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေနိုင်တယ် ..”

ချစ်သူမရှိနိုင်ဟု စောစောက မာမီ စေ့စပ်သေသပ်မှုကို ခေါင်းစဉ်တင်ကာ တွေးမိရာမှ ..။ အတွေးသည် အစသို့ ပြန်ရောက် ..။ စောစောက အတွေးကို ပြန်ချေဖျက်ဖြင့် ရှုပ်ထွေးလာပြန်သည်။

“သွန်းသစ္စာမြိုင် ရေ .. မင်းမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုရင် .. ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်ပါတယ် .. ငါက .. ငါ့ကို မချစ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူချင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး ..”

ဟု ပြော၍လည်း ရတာ မဟုတ် ..။ အတိတ်ကို မေ့နေသည့် ကလေးမ ..။ ကိုယ့်အမည်ပင် မသိနိုင်သေးပဲ ဖြစ်နေသည့် ကလေးမ ..။ ထိုမိန်းကလေးကို သွား၍ ချစ်သူကိစ္စတွေ ဘာတွေ ဘယ်နှယ်လုပ်၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော၍ ဖြစ်နိုင်မည်တဲ့လဲလေ ..။

“တောက် .. ကျပ်တာပဲကွာ ..”

မွန်းကျပ်နေတာကို ဖွင့်၍ သူ ညည်းမိပြန်၏။

“စက်တာက .. မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စပဲ .. စက်ရုံလည်း ပိတ်တယ် .. မိုင်းတွင်းလည်း ပိတ်တယ် .. ငါက .. ဘယ်မျက်နှာကြီးနဲ့ ဒီကောင်မလေးနဲ့ အတူတူ .. တစ်အိမ်ထဲမှာ နေနေလို့ ဖြစ်မှာ

တုလဲ .. မဖြစ်ဘူး .. မဖြစ်ဘူး .. မနက်ဖြန်မနက်စောစော .. ငါ .. ဟိုး
ချောင်းကျေနေရာလေးမှာ ပန်းချီ သွားဆွဲနေလိုက်မယ် .. အဲဒါ ..
ကောင်းတယ် .. စားစရာတွေကအစ .. အားလုံး သယ်သွားမယ် ..
ညကျတော့မှ ပြန်လာမယ် .. ပြီးရော .. အဲဒါ .. အကောင်းဆုံးပဲ .."

သူ တွေးကာ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် နောက်ဖေးဘက်မှ ဝင်သည်။
စတိုခန်းထဲမှ ငါးသေတ္တာဘူးတွေ၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်တွေ၊ ဝီရီထဲမှ
ယူကာ အဖုံးပါသည့်ပလတ်စတစ်ခြင်းထဲ ထည့်၏။ မီးဖိုခန်းထဲရှိ ဝီရီ
ထဲမှာတော့ ဤနေ့ ညနေမှ လေးလေးတိုး ဝယ်လာသည့် လတ်လတ်
ဆတ်ဆတ် ပေါင်မုန့်တွေ ရှိနေသည်။ ပေါင်မုန့်လည်း ယူသွားရမည်။
ကြက်ဥလည်း ယူသွားမည်။ ထင်းဆိုတာ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေစု၍
မီးမွှေးလိုက်လျှင် ကမ်းစပ်မှာ ဖြစ်လာနိုင်တာမို့ .. အိုးငယ်လေးတစ်လုံး
ကို ဖိုခနောက်လေးပေါ်တင်၍ ရေထည့်ကာ ကြက်ဥပြုတ်လိုက်
နိုင်သည်ပဲလေ ..။

"အံ့မယ် .. မဆိုးဘူး .. ခုလိုကျတော့လည်း တစ်နေ့ကုန် .. ပန်းချီ
ဆွဲချင်တဲ့အခါ ဆွဲလိုက် .. ကားထဲ ခဏဝင်နားရင်း အဲကွန်းလေးဖွင့်ပြီး
သီချင်းလေးနားထောင်ချင်တဲ့အခါ ထောင်လိုက် .. ကြက်ဥပြုတ်လေး
နဲ့ ပေါင်မုန့်ကို အသားညှပ်ပေါင်မုန့်မဟုတ်ဘဲ ကြက်ဥပြုတ်ညှပ်ပေါင်မုန့်
လုပ်ပြီး စားတဲ့အခါ စားလိုက် .. ခေါက်ဆွဲခြောက်အထုပ်လေး ဖောက်
ပြီး အဲဒီ သစ်ကိုင်းခြောက်ဖိုခနောက် မီးဖိုလေး အားကိုးပြီး အိုးတစ်လုံး
နဲ့ ရေတစ်ခွက်လောက် တည် .. ပြုတ်စားလိုက် .. ဒါဆို .. နားအေးပြီး
ငါးသေတ္တာနဲ့ ပေါင်မုန့်လည်း လိုက်လိုက်ဖက်ဖက် ရှိတာပဲ .."

အတွေးတွေဖြင့် သူသည် လောလောဆယ်မှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါး
လာသယောင်မှောင်ပင် ဖြစ်လာရသည်ပါပဲ။

ဟုတ်သည် .. ကောင်မလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတာ လွတ်ပြီ..။
"ဟ .. ငါ့လူ .. ဘာတွေလဲကွ .."

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်မိရပါပြီ။ လေး
လေးတိုး တစ်ယောက် သူ ကျောခိုင်းထားရာ စတိုခန်းတံခါးပေါက်မှာ
ရပ်နေပြီ ..။ တံခါးကို ပိတ်မထားမိသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ
အဖြစ်တင်မိလိုက်ရသည်ပါပဲလေ ..။

"ဘာမှမလဲဘူး လေးလေးတိုး ရ .. မနက်ဖြန် .. ပန်းချီဆွဲထွက်
မလို့ .. လေးလေးတိုး မလိုက်နဲ့ .. နေခဲ့ .."

သူ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောတော့ ...
"ဟင် .. အစ်ကိုက .. ပန်းချီသွားဆွဲမယ်ဆိုတော့ .. ပန်းချီဆွဲတတ်
တယ်ပေါ့ .. ဒါဆို .. ဧည့်ခန်းက ပန်းချီကားတွေက အစ်ကို ဆွဲတာ
ပေါ့ .. ဟုတ်လား ဟင် .."

သူ မျက်စိမျက်ဆံ ပြူးသွားရပါပြီ ..။ ဘယ်ကဘယ်လို ကောင်မ
လေးအသံက ပေါ်လာရပါသတဲလဲ ..။

ကမန်းကတမ်းကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လေးလေးတိုး ကဖြင့်
တံခါးကြေးပေါင်ကို လက်ဖြင့် စတိုင်ပါပါ ဖေးထိကာ ကိုယ်ကြီးပါ
မိုထားရင်း သူ့ကို ပြူးထေ့ထေ့ ကြည့်နေတာ အရင်တိုးသည်။ လေးလေး
တိုး ၏ မျက်လုံးတွေက အရမ်းကို ပြူးနေကြသည်တည်း ..။

"မင်း .. လန့်ပြေး ပြေးမလို့ကိုးကွ .."
ဆိုသည့် အပြုံး ..။ လေးလေးတိုး ၏ နောက်မှာ ရပ်နေသည်က
သွန်းသစ္စာဖြိုင် ..။

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ .. ညည်းလေးရဲ့ အစ်ကို ခန့်ရာပြည့် ဆိုတာက ..
ပန်းချီဆွဲ ဇွဲကြီးသူဗျ .. ဒါကြောင့် .. မနက်ဖြန် ပန်းချီဆွဲထွက်တော့
မယ် ထင်ပါရဲ့ .. ဧည့်ခန်းထဲက ပန်းချီကားတွေအားလုံး သူ့လက်ရာချည်း
ပဲ .. သူ့ပန်းချီကားကို ရပ်ကြည့်မိရင်ဖြင့် လှလိုက်တာ .. သိပ်တော်တာပဲ
ဆိုတာ ချီးမွမ်းဖို့ မမေ့ဖို့ အလွန်အရေးကြီးတယ်ကွ .. သူ့ကို .. ဘာပဲ
ကဲ့ရဲ့ ကဲ့ရဲ့ .. သူ ခံနိုင်ပေမယ့် .. သူ့ပန်းချီကားကို ကဲ့ရဲ့ရင်တော့

မျက်နှာအကျိုး နည်းနည်းပျက်တဲ့သူဗျ ..
"ဟင် .. ကဲ့ရဲ့စရာလား လေးလေးတိုး ကလည်း .. ဒီလောက် သက်ရာကောင်းနေတဲ့ ဥစ္စာကို .."

ကောင်မလေး ချက်ချင်း ပြန်ရန်တွေ့တော့ လေးလေးတိုး တဟိုးဟိုး ရယ်၏။ ဟိုးဟိုးသံ ပါလာပြီဆိုလျှင်တော့ နောက်ပြောင်ကျီစယ် သည့်အရယ်တွေ စွတ်လာပြီဆိုသည့်သဘော .. ပြီးတော့ .. အူတွေ ဘာတွေ အရမ်းမြူးနေသည့်သဘော ..။ ခုလည်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်၏။ သူ့ဘက်က ကောင်မလေး မခံမရပ်နိုင်ပဲ ဝင်ပြောပေးနေတာကို ဖြုတ်ဆို တစ်ချက် ကြည့်နူးသလိုလိုတွေ ဖြစ်လာလိုက်မိတာကို ရှက်အမ်းအမ်း ဖြင့် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲကကိစ္စကို ဝန်ခံနေမိရချိန်လေးမှာပင်.. လေးလေး တိုး ၏ တဟိုးဟိုးရယ်သံက ခံစားချက်ကို ပြောင်းစေခြင်းပါ ..။ မျက်နှာ ပူလာရသည်လေ ..။

သူ့ကို မာမိ ရည်စူးထားသည့် ကောင်မလေးက သူ့ဘက်က ဝင် ပြောပေးနေခြင်းဆိုတာ လေးလေးတိုး ရည်စူး၍ ရယ်နေသည့် အရယ်ပေ ဖို့ .. သူ မျက်နှာပူရသည်လေ ..။

"ငါ့လူ .. ခက်တာက .. ငါ့မျက်စိတွေက တစ်ခါတစ်ခါ အိတ်(စ်) ဇရေးမျက်စိတွေ ဖြစ်ဖြစ်လာတတ်တယ်ကွ .. အထူးသဖြင့် .. အူဘယ် နှုခွေဆိုတာ မြင်တဲ့မျက်စိ ..။ ရင်ဘတ်ထဲ .. ဘာတွေခုန်နေတယ်ဆိုတာ မြင်တဲ့မျက်စိ အဲသလိုရှိသကွ .."

ဟု သူ ရှက်နေတာကို သိရင်း လှမ်း၍ ပြောသည့် လေးလေးတိုး.. ကောင်မလေးကိုလည်း ကြည့်ကာ ..

"သူ့ကို ချီးကျူးရင်လည်း ဒီကောင်က .. ရှက်ပြန်ရော .. ခက်ပုံ များ .."

ဟု ဆက်၍ ရှင်းနေသေးသည်။ ကောင်မလေး သူ့ကို ကြည့်ကာ...
"မနက်ဖြန် .. ကျွန်မလည်း .. အစ်ကိုနဲ့အတူ လိုက်မယ်လေ .."

ခေါင်းတွေကြည့်လင်လာမယ် ထင်ပါရဲ့ အစ်ကိုရယ် .. ခုဥစ္စာက .. ခေါင်း ထဲ နောက်နေတာ အစ်ကိုရဲ့ .."

ခွင့်ပန်သလိုလေး ပြောတာဆိုပေမယ့် ပူပူဆာဆာအသံလေးလည်း ပါနေသည်တည့် ..။ သူ .. ဘာတတ်နိုင်တော့မည်တဲ့လဲလေ ..။ ခေါင်းထဲ နောက်နေ၍ ကြည့်လင်ချင်၍ .. လိုက်ပါရစေဆိုသည့်ကိစ္စ ..။ ခေါ်မသွား လျှင် ရိုင်းတော့မည်ပေါ့ ..။ လူစိတ်မရှိရာ ရောက်တော့မည်ပေါ့ ..။ မလိုက်နဲ့နဲ့.. နေရစ်နဲ့ .. ဆိုတာမျိုး ပြောလိုက်တာနှင့် ခေါင်းတွေ နောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ဟု ဖြေတာပဲ ဖြစ်ကုန်မည်ပေါ့ ..။

"လေးလေးတိုး .."

"ဗျို .."

ထူးတာကိုက ကြည့် ..။ မြူးနေသည်။ မျာဟု မထူး ..။ ဗျို.. ဟု သူးသည်။ အသံမပေး .. ဘာမပေးပဲ တံခါးဝမှာ အဖော်ပါ ခေါ်ရပ်ခဲ့ပါ သည့် လေးလေးတိုး ကို သူ မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်ပစ်ချင်သည်။ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကောင်မလေး ရပ်နေတာမို့ မြင်ကို မြင်ချေမည်သာ။ အားနာစိတ်ဖြင့် မျက်မှောင်ပင် မကုတ်ရဲ ..။

"မနက်ဖြန် .. လေးလေးတိုး လိုက်နဲ့ .. သက်သက် လည်း ခေါ် .. လေးလေးတိုး ဟိုရောက်ရင် .. ထမင်းချက် .. ဒါပဲ .."

သူပြောကာ ပလတ်စတစ်ခြင်းတောင်း၏ အဖုံးကို ပိတ်လိုက်ရပါ ြီ ..။ ယူစရာတွေ သယ်စရာတွေအားလုံး လေးလေးတိုး ပဲ ပရုံးထမ်းစေ.. ဆိုသည့်သဘော ..။

"အေး .. စိတ်ချ .. ငါ အားလုံး လုပ်ပေးပါ့မယ် .. ခုလည်း .. ဒီကောင်မလေးကို ကြက်ဥမြူစွမ်းကျွမ်းမယ်ဆိုပြီး စတိုခန်းထဲက မြူစွမ်း သူဖို့ လာတာကွ .. သူကလည်း လုပ်ကိုင်ကူမယ်ဆိုပြီး ပါလာတာ .. ခဲ .. ကဲ .. လေးလေးတိုး မြူစွမ်း ဝင်ယူလိုက်ဦးမယ် .. ညည်းလည်း ဘာ .. သူ ထွက်မလိုဥစ္စာ .. အခန်းထဲက ထွက်ပါစေ .. ထွက်ပါစေ.."

ဟု ပြောနေတာမို့ သူ ထွက်ခဲ့ရသည်ပါပဲ ..။ လေးလေးတိုး ချောင်း
တွေ တဟုတ်ဟုတ် ဆိုးကျန်ခဲ့သည်။

ရယ်လို့သမျှတွေကို ချောင်းဆိုးခြင်းထဲ ရောမျောချနေသည့် ချောင်း
ဆိုးသံ ..။ သူ .. ခြံထဲ ဆင်းလာမိရပါ၏။ ခုံတန်းပြာထက်မှာ ခြေပစ်
လက်ပစ်ထိုင်မိရသည်။

သွားပြီ ..။ မနက်ဖြန် .. တစ်နေ့ကုန် .. ကောင်မလေးနှင့်အတူတူ
ရှိနေရဦးတော့မည်။ ပန်းချီဆွဲနေချိန်မှာ ဘေးနားရပ်နေလျှင် အခက်..။

မာမိ ရွေးချယ်သည့် ချွေးမလောင်းလေးကို ဘေးထား၍ သူ ပန်းချီ
ဆွဲနေရမည်ဆိုတာက .. ဘယ်လောက်ထိ မျက်နှာပူဖို့ ကောင်းနေသည်
လည်းလေ ..။

“အဲမယ် .. သူက .. ငါ့လက်ရာကိုတော့ ချီးကျူးသား ..”

ဟုတော့ တစ်ချက် ကြည့်နှူးမိသည့်ခံစားချက်ကလည်း မလွတ် ..။
ရင်ထဲမှာ လာပြီ၏။

အခန်း (၇)

“ဟယ် .. အစ်ကိုဆွဲတာက တစ်မျိုးလေး နော်.. ဝါးရုံတောတစ်ခု
ရယ် .. လပြည့်မဟုတ်သေးတဲ့ လဆန်းဘက်က လလေး တစ်လရယ်..
ကောင်းကင်ကြီးနဲ့ ကြယ်တွေရယ် .. တိမ်တွေရယ် .. အဲဒါတွေအားလုံး
ကို .. ဘယ်လိုဆွဲထားသလဲဆိုတော့ .. ဟို .. ဓာတ်ပုံ .. ဟုတ်ပြီ .. ဓာတ်ပုံ
တစ်ပုံကို ကင်မရာနဲ့ရိုက်တဲ့အခါမှာ .. အောက်ခြေကနေပြီး မော့ရိုက်
လိုက်တဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်နေတယ် .. ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ .. ဟုတ်ပြီ .. လူ
တစ်ယောက် .. ဟုတ်တယ် လူတစ်ယောက်က .. မြေပြင်ပေါ်မှာ ပက်
လက်လေး မြက်ခင်းပြင်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် လှဲနေရင်း .. ညတစ်ညမှာ .. ဝါးရုံ
ရိပ်အောက်က လေပြည်နုတွေနဲ့အတူ .. ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်
နေတဲ့ ပုံစံမျိုး ..”

သူ .. အံ့ဩသွားရပါပြီတည်း ..။

ဤကောင်မလေးသည် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို နားလည်ခံစား
တတ်သူ ဖြစ်နေချေသည်တကား ..။

ကြည့် ..။ ကောင်မလေး ပြောနေသည့် စကားလုံးတွေက သူ့ခံစား
ချက်တွေနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်နေသည်။

တကယ်က .. ညတစ်ညမှာ လှေဝမ်းထဲမှာ လက်ကလေးယှက်၍
ခက်အောက်မှာ ထိုးထားရင်း ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ခဲ့သည်
ဝါးရုံရိပ်တစ်ခုဆီမှ ခံစားချက် တစ်ခု ..။ သူ၏ ခံစားချက်တစ်ခု ..။

ကောင်မလေးသည် သူ့ခံစားချက်တွေကို အနီးစပ်ဆုံး ပြောနေနိုင်
စွမ်းသည် ကောင်မလေး ဖြစ်နေချေသည်ကောလေ ..။

ဤကောင်မလေး ထက်ထက်မြက်မြက်တော့ ရှိမှာ သေချာသည်။
ပန်းချီပညာကိုပင် အထိုက်အလျောက် တတ်မြောက်ထားနေချေသည်
လားပင် မသိနိုင် ..။ ခံစားချက်က ပန်းချီသမားဆန်နေသည်ကိုးလေ..။

ချောင်းကျွန်းနေရာလေးမှာ သူ့ ပန်းချီဆွဲနေခြင်း ..။ သူ့ရှေ့မှာ
အဘယ်ဝါးရုံရိပ်မှ မရှိ။ စံကားပင်တန်းတစ်ခုတော့ ရှိနေသည်။ ဘယ်သူ
စိုက်ခဲ့မှန်း မသိရလေသော စံကားဖြူနီပင်တန်းသည် လှပစွာ အပွင့်
တဝေဝေဖြင့် ရှိနေ၏။

ထို စိုက်ပျိုးခဲ့သူ၏ အနုပညာဆန်သော ခံစားချက်တစ်ခုကိုလည်း
သူ အမိဖမ်းဆုပ်ထားရာသူ ဖြစ်နေပါ၏။ ဟုတ်သည် ..။ အပင်ကို ကမ်း
ဘေးနှင့် မလှမ်းမလင့်မှာ တန်းစီ၍ စိုက်ခဲ့ခြင်း ..။

အပင်တွေပင် နှစ်သက်ရနေပြီ ..။ ကိုင်းတံတို့ပင် တုတ်တုတ်ဖြိုင်
ဖြိုင် ရှိနေပြီ။ အပွင့်တို့ပင် လှိုင်နေပြီ ..။ မြင်ကွင်းသည် လှ၏။

“အစ်ကိုက .. ဒီရှေ့က ဒီလောက်လှတဲ့ ပန်းပင်တွေကို မဆွဲဘဲ..
ဘာလို့ .. ဒီပုံကိုဆွဲတာလည်း အစ်ကို ..”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကောင်မလေးကို ကြည့်မိရသည်။
ကောင်မလေး သူ့ဘေးမှာ ရှိနေတာကို အနေရခက်နေရသည့်ကြား
ထဲ ..။ မေးမေးမြန်းမြန်း အလုပ်တွေ လုပ်နေတော့ စိတ်ရှုပ်လာရသည်
ပါပဲ။

“ဘာလဲ .. ငါ ဆွဲချင်တာ မဆွဲရဘူးလားကွ .. ပန်းချီဆိုတာက ..
ရှေ့မှာ မရှိတဲ့အရာကိုလည်း ခံစားပြီး ဆွဲနိုင်တာပဲကွ .. ရင်ထဲမှာ ရှိနေ

တဲ့ အရာတစ်ခုကို .. မမြင်နိုင်တော့တဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ ပြန်ခံစားပြီး
တစ်ထပ်တည်းကျအောင် ဆွဲနိုင်စွမ်းတဲ့ အရာထဲမှာ ပန်းချီဆိုတာ ပါ
တယ် .. နားလည်လား ..”

သူ့အသံက ချိုသာမှု လျော့ပါးနေတာကို သိလိုက်ရသည်ပါပဲ။
ဒါပေမယ့် .. တိုဆတ်ဆတ် ပြောမိတာက ပြောမိပြီးသွားပြီ။ ကောင်
မလေး သူ့ကို ငေးကြည့်နေ၏။

သူ့ကို ဒေါသ အလကားနေရင်း ပေါပေါလောလော ထွက်ထွက်
နေတတ်သူဟုများ တွေးနေပြီလား မသိ ..။

“တစ်မျိုးတော့ ကောင်းတာပါပဲ .. ဒါမှ .. သူ .. ငါ့နား သိပ်မကပ်
မှာ .. သူ့ကို .. ငါ .. မျက်နှာပူနေရတာ မသိတဲ့ ဒီကောင်မလေးနဲ့တော့..
ငါဖြင့် .. ခက်တော့တာပါပဲ ..”

ရင်ထဲမှ ညည်းမိခြင်း ..။
“ဒါဆို ..”

သူ စိတ်မောလာရပြန်သည်။ လောလောဆယ်မှာ ဤသူငယ်မ
ထွက်သွားမည် မထင်။ သူ့ပန်းချီကားကို ရုပ်ငေးကြည့်ရင်း စကားဆက်
သည်။

“ဒါဆို .. အစ်ကို .. ကျွန်မကို မမြင်ရတော့တဲ့အခါ .. ကျွန်မပုံကို..
ဆွဲဖြစ်ချင် ဆွဲဖြစ်မှာပေါ့နော် .. သတိရမိတဲ့အခါလေး ရှိလာခဲ့ရင်ပေါ့
လေ ..”

ဟု မေးလာတော့ သူ့မျက်နှာကြီး အမ်းခနဲ ဖြစ်ကာ ..
“ဟာ.. ဒီကောင်မလေး .. ဘာမေးတာလည်းကွ .. ငါက .. လူပုံ
သိပ်ဆွဲတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား .. မာမိနဲ့ ဒက်ဒီပုံလောက်ပဲ ဆွဲဖူး
တာ ရှိဖူးတယ် .. ကဲ.. ကဲ.. ညည်း ဒီနား ရုပ်မနေနဲ့.. ညည်းကို ရေထဲ
မျှောခဲ့လို့ထင်က .. ချောင်းရိုးအတိုင်း အလောင်းပေါ်ပြီလား မသိ ဆိုပြီး
ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နဲ့ ရောက်လာရင် .. ညည်းကို မြင်သွားနိုင်တယ်ကွ..

ကားထဲမှာ သွားနေစမ်းပါ .. မဖြစ်ပါဘူး .. အိမ်ကိုပြန်တာပဲ နားအေး
မယ် ထင်ပါတယ် .. ကဲ .. ကဲ .. ပန်းချီဆွဲတာ နားမယ် .. ညည်းလည်း
လေးလေးတိုး တို့ဆီ သွား ..”

သူ တကယ်လည်း ပန်းချီဆွဲဒေါက်တွေ ..၊ ကင်းဘတ်ပျဉ်တွေ၊
ပန်းချီဆွဲစုတ်တံတွေ၊ ပန်းချီခေးတွေ တစ်ရောင်စီ ပုံထားသည့် ပက်လက်
ပျဉ်တွေပါ သိမ်းနေတော့ ကောင်မလေး မျက်နှာမကောင်း ..၊ သူ့ကို
ငေးကြည့်နေ၏။ နောက်တော့ ရေပြင်ဘက်ကို ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်နော် အစ်ကို .. အကယ်၍သာ .. အစ်ကို မကယ်ခဲ့
ရင် .. ကျွန်မ .. အလောင်းကြီး ရေပေါ် ပေါ်လာမှာ .. ဘယ်သူမှ သိကြ
မှာလည်း မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ အစ်ကိုရယ် .. အဲဒီလူကို .. ကျွန်မ
သိပ်သိချင်တာပဲ .. သူ့ကို မေးချင်တယ် သိလား အစ်ကို .. ဘာလို့
ကျွန်မကို သတ်ချင်တာလဲလို့ .. ဘယ်လောက်ထိ နစ်နာအောင် ကျွန်မ
သူ့ကို ရက်စက်မိဖူးတာတွေ ရှိခဲ့သလဲလို့ .. မေးကြည့်ချင်လိုက်တာ..”

ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်း သူ ရင်ထဲမကောင်း ..၊ စောစောက
ပြောမိသည့် စကားကိုက သူ ပြောသင့်သောစကား မဟုတ် ..။

ဘယ်နှယ် ..၊ ကလေးမလေး အလောင်းပေါ်ပြီလားဟု လူတစ်
ယောက်ယောက်က ချောင်းကမ်းဘက်မှာ လာကြည့်နေနိုင်သည်ဟု
ပြောမိသည့်စကားလောက် မသိဆိုးဝါးနိုင်တာ ဘယ်မှာရှိတော့မည်တဲ့
လဲလေ ..။ သူ .. နဖူးရိုက်မိရင်းမှ ...

“ဆောရီးကွာ .. ကဲ .. ကဲ .. ပြန် .. ကားရပ်ထားတဲ့နေရာကို
ပြန် .. ငါ လိုက်လာမယ် ..”

သူ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်ဘဲ ပြောမိခြင်း ..၊ သူ့အသံတွေက အရမ်း
ကို နူးညံ့နေသည်။ ကောင်မလေး၏ ဆံစကိုလည်း တစ်ချက်သပ်ပေး
မိလိုက်သည်ပါပီ။ သနားစိတ်ဖြင့် ကြည့်လည်း ကြည့်မိသည်။

“ကျွန်မလည်း .. သိမ်းကူ သယ်ကူမယ်လေ ..”

“ပြန်လို့ပြောတယ် မဟုတ်လား .. ဘာလို့ ငါ့နားမှာ လာလာနေ
နေရတာလည်းကွ .. ဟေ ..”

လွှတ်ခနဲ သူ အော်လိုက်မိပြန်သည်။ သူ့မှာက .. ဤကောင်မလေး
ကို ဘေးထား၍ ရှိရှိနေရလေသမျှ အနေခက်စိတ်ဖြင့် ရှိနေရတာမို့ ရင်ထဲ
ရှိရာအတိုင်း မေ့မနဲ အော်မိခြင်း ..။

ဒါပေမယ့် .. ကောင်မလေး၏ကိုယ်လေး လန့်ရှိုက်ဖြင့် နောက်သို့
တစ်ချက်ဆုတ်သွားတာ မြင်တော့ ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်ပြန် ..။ မျက်ရည်
လေးတွေ ပြည့်သိပ်တက်လာရင်း သူ့ကို အတန်ကြာ ကောင်မလေး
မော့ငေးကြည့်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မသိမသာ တုန်နေတာကို
လည်း အနီးတကပ် သူ မြင်နေရတာမို့ ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်ပြန် ..။

“စိတ်ပူလို့ ပြောမိတာပါကွာ .. ကဲ .. ကဲ .. သွားတော့ .. သွား
တော့ နော် .. ဒါတွေ .. ငါ သိမ်းနိုင်ပါတယ် ကောင်မလေးရာ ..”

ဟု သူ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေသည့်ဘက်ကို အရေးတကြီး ဟန်လုပ်
၍ နေမိရင်း ပစ္စည်းတွေ သယ်ဖို့ပြုဖို့ဟန်ဖြင့် အလုပ်များသလို လုပ်မိရ
ပေမယ့် .. ကောင်မလေးကိုတော့ လေသံနှုန်းနှုန်းညှည့်ဖြင့် မြောနေမိရခြင်း
ပါ။ ကောင်မလေးကို သူ မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားနေမိသည်။

“ငါ့အရိပ်မှာ ခမျာ နေနေရတာ .. သူ့နဲ့ ငါ့ကို မာမိသဘောမျှ
နေတဲ့ကိစ္စ .. ခမျာ .. ဘာသိနိုင်မှာတဲ့လဲ .. ငါက .. အော်ဟယ်ငေါက်
ဟယ်လုပ်မိတာ ဆိုးတယ် .. ခမျာ .. အားငယ်ရှာမှာပေါ့ ..”

အတွေးသည် သနားခြင်းဆိုသည့် မြစ်ဖျားတစ်ခုကိုတော့ ဖန်ဆင်း
နေပြီ ..။

“ဒါဖြင့် .. ဒီ ပန်းချီဆွဲဒေါက်ကို သယ်ချင်သယ်လေ ..”

သူ လွှတ်ခနဲ ပြောမိ၏။ လက်ဖြူဖြူလေးတွေ ချက်ချင်းပင်
ပန်းချီဆွဲဒေါက်ကို လာသယ်ချေတော့မည်ဟု ထင်ထားပေမယ့် တကယ်
တမ်းကျတော့ ဖြစ်မလာ ..။

သူ လှည့်ကြည့်မိတော့ ကောင်မလေး ရှိမနေတော့ပြီ -။ သူ ငေါက်
ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောပြီး မျက်နှာလွှဲနေမိချိန်ကတည်းက ကောင်မ
လေး ထွက်သွားလိုက်တာ ဖြစ်ချေမည် ...။

“ဘုရားရေ!...”

ခုကျတော့လည်း သူ စိတ်ပူလာမိပြန်သည်။ ကောင်မလေး စိတ်ထဲ
ထိခိုက်ပြီး တခြား တစ်နေရာရာကိုများ ထွက်သွားလျှင် အခက် ...။
လေးလေးတိုး နှင့် သက်သက် တို့ ဖိုခနောက်မီးဖိုဖြင့် ချက်ပြုတ်နေ
သည့် သစ်ပင်အောက်ကို မရောက်ဘဲ တခြားသွားမိသွားရာသွားလိုက်
လျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မည်တဲ့လဲလေ ...။

ခုကျတော့လည်း ပန်းချီကားတွေရော .. ရှိသမျှအားလုံး ချန်ထား
ပစ်ခဲ့ကာ မြေလှမ်းကျသုတ်သုတ်ဖြင့် လေးလေးတိုး နှင့် သက်သက်
တို့ ရှိရာသို့ လျှောက်လာမိရပါပြီတည်း။

သစ်ရိပ်အောက်မှာ စကားလေး တပြောပြောဖြင့် ငါးကြော်နေ
သည့် လေးလေးတိုးကို သူ မြင်ရသည်။ သက်သက် က ကျောက်ငရုတ်
ဆိုငယ်လေး ထောင်းနေ၏။

ကောင်မလေးကို မမြင် ...။

“လေးလေးတိုး .. ကောင်မလေး ရော ..”

“ဟ .. ငါ့လူ ပန်းချီဆွဲတာကြည့်မယ်ဆိုပြီး သွားသလေ .. ဘယ်
လို လွဲခဲ့ကြတာလည်းကွ ..”

သူ ခေါင်းခါ၍ နေရာမှ သုတ်သုတ်ရက်ရက် ထွက်ခဲ့မိရပြန်
သည်။

ကားရပ်ထားရာသို့ ရောက်တော့လည်း ကောင်မလေး ရှိမနေ ...။
သူ .. ခေါင်းမီးတောက်နေရရင်း ...

“ခက်တာပဲ .. ကဲကဲဆတ်ပုံများ .. တစ်ခွန်းလေး ငေါက်မိပါ
တယ် .. လူက ပျောက်နေပြီ .. ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း သူ့ခမျာ သိတာ

မဟုတ်ဘူး .. စိတ်အားငယ်တာတော့ ငယ်ပေါ့ .. ခုလို .. ထွက်သွား
စရာလား .. ရန်သူနဲ့တိုးရင် .. ဖမ်းခေါ်သွားမှဖြင့် .. ခက်တာပဲ .. ခက်
တာပဲ ..”

သူ ညည်းမိကာ တောထဲ ဟိုဟိုသည်သည်ရှာမိသည်။ လေးလေး
တိုး ကိုလည်း မပြောပြရဲတာမို့ ဘာမှ လေသံမသမီးခဲ့ ...။ သူ့ကို အပြစ်
တင်မှာ သေချာနေသည်လေ ...။

ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့တော့ သူ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်
မှာ မြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်မိရင်း ရင်ထဲမကောင်းနိုင်ပဲ ဖြစ်နေရသည်ပါပဲ...။
ရင်ထဲမှာ ပူနေတာပဲ သိနေသည်။ ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာနေမိခဲ့ပေ
မယ့် ဘယ်မှာမှ ကောင်မလေးကို မတွေ့ရဘဲ ဖြစ်နေတာကိုက သူ့ရင်ကို
ချောက်ချားနေစေ၏။

“ဟေ့ .. ကောင်မလေး .. ကောင်မလေး ..”

မတတ်နိုင် ...။ သူ အော်ခေါ်မိရသည်ပါပဲ။ ထူးသံမကြားရ ...။
လူရိပ်လည်း မမြင်ရ ...။ သူလည်း တော်တော်လေး လျှောက်လာမိခဲ့ပြီး
နေပြီ ...။ လေးလေးတိုး တို့ နေရာနှင့် အတန်ပင် လှမ်းကျန်ခဲ့ပြီ ...။

“ဒုက္ခပါပဲကွာ .. ငါ့နှယ် နော် .. ဒီပါးစပ်ကြီးကိုက မကောင်း
တာ .. ဘာလို့ သွားငေါက်မိရပါလိမ့် ..”

သူ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် သူ့ခေါင်းကို တစ်ချက်ထုမိသည်။ ထိုင်နေ
၍ ဖြစ်မည့်ကိစ္စ မဟုတ် ...။ ရှာမှဖြစ်မည်ကိစ္စ ...။ ကသုတ်ကရက် ထရ
ပြန်သည်။

“မာမီသီရင် .. ငါ့ကို .. သတ်မှာ .. ကောင်မလေး ပျောက်သွားရ
တဲ့အထိ .. ပေါ့တီးပေါ့ဆနိုင်ရသလား ဟဲ့ .. ဆိုပြီး .. ငါ့ကို .. သတ်မှာ..
အို .. ငါကလည်း ကောင်မလေးကို .. မပျောက်စေချင်ပါဘူး .. ငါ့အရိပ်
မှာပဲ လုံလုံခြုံခြုံ ရှိစေချင်တာပါ .. ခု ဥစ္စာက .. ဟိုဥစ္စာကြီးကြောင့်
ခက်ခဲ့ရတာ .. သူနဲ့ ငါ့ကို ပေးစားချင်နေတဲ့ကိစ္စကြီး ..”

သူ ပွစိပွစိ ရွတ်နေမိရင်း လက်ကို ပါးစပ်နား ကတော့ထိုး၍ ...
“ကောင်မလေး .. ဟေ့ ကောင်မလေး .. ဝန်းချီဆွဲတဲ့ပစ္စည်းတွေ သယ်ပေးမယ်လေးဘာလေးနဲ့ .. ခု .. ဘယ်ချောင်ခိုနေတာလည်းကွ .. ဟေ့ ..”

ဟု အော်မိပြန်သည်။ ငှက်သံလေးတွေပဲ ကြားနေရသည်။ လူသံ ပေါ်လာဖော် မရ ..။

“ငါ့ကိုက ဆတ်ဆော့တာ .. မနေ့ညက ဝန်းချီဆွဲမယ်ဆိုတဲ့အကြံ ပေါ်လာတာကိုက .. ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့ပေါ်တဲ့အကြံ .. ပြီးတော့ကျ တော့လည်း ကောင်မလေးက ပါလာတာပဲ .. အစကတည်းက ဘယ်မှ မသွားဘဲ အိမ်မှာ နေနေရင် အကောင်း .. ခု .. ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ .. လူက ပျောက်နေပြီ ..။ ဒီကောင်မလေး .. တော်တော် စိတ်ထိခိုက်သွားပုံ ရတယ် .. သူ့ကို .. မနေ့စော့ချင်ဘူးဆိုပြီး .. ထွက်သွားပြီထင်ပါရဲ့ .. ကဲ.. ထွက်သွားရှာတဲ့ ဒီကလေးမ .. ဘယ်မှာ သွားနေမှာလဲ ..”

နေ့စရာမရှိသည့် ကလေးမ ..။ သူ စိတ်မပူ၍ ဖြစ်မည်တဲ့လား..။ မတတ်နိုင် ..။ ဖိနပ်ကို သစ်ပင်အောက်မှာ ချွတ်ချန်ခဲ့ကာ ..။ သစ်ပင် ပေါ် သူ တက်သည်။ တောသရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ် သူ တက်ကာ အမြင့် မြင်ကွင်းတစ်ခုအဖြစ် သူ ရပ်တည်ရင်း ကောင်မလေးကို ရှာရ မည်လေ ..။

“အပင်ပေါ် ဘာတက်လုပ်နေတာလည်း အစ်ကို ..”

မျက်စိတစ်ဆုံး ဟိုဘက်သည်ဘက် ကြည့်နေမိချိန်မှာ တစ်ဖက် ခပ်လှမ်းလှမ်း တောပန်းချီကြီးဆီမှ ထွက်လာရင်း မေးလာသည်က ကောင်မလေးပါတကား ..။

တောပန်းရံကြီးက အုံကျင်းကောင်းသည်။ တစ်ဖက်မှာ ငြိမ်ဝပ်ပူ ၍ ထိုင်နေလျှင် မြင်ကို မမြင်နိုင် ..။ သူ လန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရကာ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ရှိန်းဖိန်းထူပူသွားရသည်ကဖြင့် လူမိခံလိုက်ရသည့်အဖြစ်

ကြောင့်မှလွဲလျှင် ဘာများ ရှိနိုင်မည်တဲ့လဲလေ ..။

“ဒီအချိန် သရက်ကင်းလည်း မရှိ.. သရက်ရွက်နုလည်း မဝေဘဲ နဲ့ .. ဘာကိစ္စ .. အပင်ပေါ် ရောက်နေတာလည်း အစ်ကိုရဲ့ .. ကဲပါ .. ဆင်းပါတော့ .. အစ်ကိုလိုက်ရှာနေတာ ကျွန်မ တွေ့ပါတယ် .. စိတ်တိုတို ရှိလို့ လွှတ်ထားတာ .. တကယ်တမ်းကျတော့လည်း စိတ်မပူဘဲ နေနိုင် တာလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ .. လူကို ငေါက်တာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ အစ်ကိုရဲ့ ..”

သူ မျက်နှာပူပူဖြင့် အပင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာရသည်ပါပဲ။ အောက် ရောက်တော့ သူ့ခြေဖဝါးရှေ့မှာ သူ့ဖိနပ်ကို လာချပေးသည်က ကောင် မလေးပါ ..။

“ဟ .. ငါ့ဘာသာ ငါ စီးပါ့မယ် ကောင်မလေးရ .. ဒီသစ်ပင်အောက် ချွတ်ထားတာပဲဥစ္စာ .. ဘာလို့ လက်ထဲယူကိုင်ထားပြီး စောင့်နေရတာ လဲကွ .. ဒုက္ခပါပဲ .. လူကအလိုလိုရေ ရင်း မျက်နှာမထားတတ်ပဲ ဖြစ်နေ ရတဲ့အထဲကွာ .. မင်းက လာရီသေနေပြန်ပြီ ..”

သူ ညည်းမိရပေမယ့် .. ဘာတတ်နိုင်မည်တဲ့လဲလေ ..။ ကောင်မ လေး သူ့ခြေဖဝါးရှေ့ ချထားပေးသော ဖိနပ်ကို စီးလိုက်ရသည်ပါပဲ..။ မတတ်နိုင် ..။ စိတ်မောမောရှိနေသမျှ သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်၍ အမော ခြေလိုက်ရသည်။ ကောင်မလေးလည်း သူ့ဘေးမှာ ထိုင်၏။ သူ့ကို မော့ ကြည့်သည်။ သူလည်း ငဲ့၍ ငဲ့ကြည့်မိရသည်ပါပဲ ..။

သူ့ဘေးမှာ မထိုင်ဖို့ တားမြစ်သံလည်း သူ့နှုတ်မှ ထွက်မလာ ..။ ကောင်မလေး၏ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြုံးရိုသမ်းလာသည်။ သူလည်း အလိုလို ပြုံးမိလာရသည်ပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ခု .. ကောင်မလေးကို မပျောက်မမြဲ ပြန်တွေ့ရ သည်ဖို့ ရင်ထဲ အေးမြနေရသည်လေ ..။ ရင်ထဲ အေးချမ်းလုံမြဲနေသည် ဘုပင် ခံစားရသည်။ ကောင်မလေး ပျောက်သွားခြင်းသည် သူ့အတွက်

အရမ်းကို ဆိုးဝါးနေသော ပူပန်မှုတစ်ခုကိုလည်း ဖြစ်တည်စေသည်။ မလုံခြုံခြင်းကိုလည်း ခံစားနေရသည်။

ကိုယ့်လိပ်ပြာကို ပြန်၍ မလုံခြုံခြင်း...။ သူ့ဘက်က ရက်စက်လွန်းသည့် စိမ်းကားသော ဆက်ဆံမှုတစ်ခုကို ဖြစ်တည်စေသည်ဟု သူ မကြာမတင်မီလေးမှာ ရင်နှင့်အပြည့် မလုံမလဲ ခံစားခဲ့ရသည့်အဖြစ်က မသက်သာ ...။ အတော်လေးဆိုးသည်။ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် မလုံသလိုဖြစ် ရတာလောက် ဆိုးသည့်ခံစားချက် မရှိ။ ခုကျတော့ ကောင်မလေး၏ ချိုမြေ့ အေးချမ်းသည့် အပြုံးလေးတွေ ဝန်းစုရာ မျက်ဝန်းလေးကို သူ အနီးကပ် မြင်နေရပြီကောလေ ...။

သူ .. ခေါင်းခါမိကာ ရယ်သံတိုးတိုး ပွင့်ကျလာသည်။ ကောင်မလေးကလည်း လိုက်၍ ရယ်လာသည်။

“ဟင်း .. ဟင်း .. အစ်ကိုက .. ခြေလှမ်းတွေများ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ပါအောင် မြန်နေတာ သိလား .. ကျွန်မ .. ခပ်လှမ်းလှမ်းက ချုံတွေကွယ် လိုက် .. သစ်ပင်တွေ ကွယ်လိုက်နဲ့ လိုက်လိုက်ချောင်းပြီး ကြည့်ခဲ့တာ လေ .. စိတ်ပူနေတာများ အသည်းအသန်ရယ် .. အဲဒါများ .. ငေါက် ရတယ်လို့ အစ်ကို့ရယ် .. အစ်ကို့ကိုလေ .. လေးလေးတိုး တို့ဆီမှာ စိတ်ပူလက်ပူ ရပ်မေးတဲ့အချိန်ကစပြီး .. ဟိုး ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက် ကနေ ပုန်းလိုက် .. ဘာလိုက်နဲ့ .. သစ်ပင်တွေ .. ချုံပင်ကြီးတွေ အားကိုး နေရင်း မြင်ခဲ့တာ .. နောက်ဆုံး .. သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီ .. ကျွန်မကို .. ရှာတဲ့အချိန်ထိ .. အားလုံး မြင်ခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့ ..”

ဟု ပြောတော့ သူ ခေါင်းခါ၍ ကောင်မလေး၏ ခေါင်းကို တစ်ချက်ပုတ်မိသည်။

“စိတ်ပူတတ်တယ်ဆိုတာ သိပေးရင် တော်ပါပြီကွာ ..”

ဟု သူ တစ်ချက်ပြောမိရတာတစ်ခုပဲ တတ်နိုင်တော့သည့်အဖြစ်- ဝန်မခံ၍မှ မရတော့ပြီပဲလေ ...။ သူ .. တောက်လျှောက် စိတ်ပူနေတာ

တွေအားလုံးကို ကာယကံရှင် ကောင်မလေး မြင်ထားခဲ့ပြီးနေသည့် နောက်မှာတော့ဖြင့် .. ရှက်ရှက်နှင့် ငြိမ်နေဖို့ပဲ ကျန်တော့သည်ပေါ့...။

သူ့ကိုယ်သူလည်း ခုမှ သတိထားမိလာရသည်။ သူ့အင်္ကျီလည်း ချွေးတွေ နစ်နေသည်။ စိတ်ပူပန်နေခြင်းသည် ဇောချွေးဆိုတာကို မြန်ဆန်လွန်းစွာ နစ်နစ်ပါအောင် ဖြစ်တည်တတ်စေသည်တည်း ...။

ကောင်မလေး ရယ်၍ သူ့ကိုကြည့်သည်။ နောက်တော့ ဇောဇောပိုင်းက သစ်ပင်ထက်မှာ သူ သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို မြဲအောင်ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်က နဖူးနှင့် မျက်ခုံးစပ်နေရာမှာ လက်ဖဝါးကို ဖြန့်၍ အဝေးမျှော်ကြည့်သလို ရှိခဲ့သည့် အချိုးအတိုင်း လုပ်ပြရင်းမှ ...

“အစ်ကိုက .. အရမ်းဖြူစင်တာပဲ နော် .. စိတ်ပူတတ်လိုက်တာ အစ်ကို့ရယ် .. ဟန်ကိုမဆောင်နိုင်တာ .. သဘောသိပ်ကောင်းတာပဲ...”

မော့၍ ပြောနေစဉ်မှာ ကောင်မလေး၏ မျက်ဝန်းလေးတွေကလည်း ကြည်စင်အေးချမ်းနေသည်ပါပဲ။ စိတ်ချမ်းသာလက်ချမ်းသာ အရမ်း ဖြစ်နေတာကို သူ အနီးကပ် မြင်နေရလေလေ ...။ ဇောဇောက သူ စိတ်ပူနေတာကို လူမိထားရလေသမျှ ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်ရလေပါ ...။

“အဲမယ် .. ခုမှ .. လူကို ဖြူစင်သလေး .. သဘောကောင်းသလေးနဲ့ လာမြှောက်မနေစမ်းပါနဲ့ ကလေးမလေးရယ် ..”

ဟု သူပြောကာ တစ်ချက် ကောင်မလေးခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်မိရသည်ပါပဲ ...။ ခုလိုကျတော့လည်း သူနှင့် ကောင်မလေးတို့၏ ဆက်ဆံရေးက အေးအေးချမ်းချမ်း နိုင်နေသည်။ တရင်းတချာဆန်လာသည်။

“ဟာ .. ဟုတ်ပြီ .. ကျွန်မနာမည် သိပြီ .. အဲသလိုကောင်းတယ်...”

ဟု ပြောလာရင်းမှ သူ့ကို ကောင်မလေး မော့ကြည့်လာပါ၏။ သူ လန့်ခနဲ ဖြစ်သည်။ သွန်းသစ္စာမြိုင် ဆိုသည့်ဘဝကို ပြန်၍ အမှတ်ရချေတော့မည်ထင် ...။

သွားပြီ ...။ မာမိက သဘောမျှထားတွေတာတွေများ ကောင်မလေး

စောစောက သိထားတာရှိနေလျှင် အခက် ...။ ကောင်မလေး ရှေ့မှာ ခန့်ရာပြည့် ဆိုသည့် ငနဲ တစ်ယောက်အဖြစ် ထိုင်နေရမှာကို သူ ရှက်နေ မိသည်။ အနေခက်နေမိပြီ ...။

“စောစောက အစ်ကို ခေါ်တဲ့အထဲမှာ ပါတယ်သိလား .. ကောင် မလေးဆိုတာရယ် .. ကလေးမလေးဆိုတာရယ် .. အဲဒီထဲက .. ကလေး ဆိုတာကို ရွေးမယ် .. ကျွန်မနာမည် ကျွန်မ မမှတ်မိလာရသရွေ့မှာ .. ကျွန်မ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် .. ကလေးလို ထည့်ထည့်ပြောမယ် နော် .. ကလေး ပြောတာကို .. အစ်ကို သဘောတူလားဟင် .. ကလေး လို့ အစ်ကိုကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောရတာလေ .. အစ်ကိုတစ် ယောက်ရှေ့မှာ လုံခြုံနေတဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်လို ပိုခံစားရသလိုပါပဲ အစ်ကိုရယ် .. အစ်ကိုကို ဆိုးနွဲ့လို့လည်း ရနေတယ်လေ ...”

ကလေး ...။ ကလေး တဲ့လားလေ ...။ ချိုသာသော အသုံးအနှုန်း အမည်လေး ...။

“ငါ့အပေါ် .. တကယ့်ကို ဆိုးတဲ့ ညီမလေးပါပဲကွာ .. စောစောက ငါ .. ဘယ်လောက်စိတ်ပူခဲ့ရသလဲကွ .. ဟေ .. ကလေးဆိုတဲ့ ကောင်မ လေးရဲ့ .. နောက်ကို .. အဲသလိုတော့ မလုပ်နဲ့ .. သွားမယ်ဆိုရင် ပြော ပြပြီးမှသွားပါကွာ .. လိုက်ရှာရတာ မောလွန်းလို့ ...”

ဟု သူ ခပ်ညည်းညည်း ပြောမိရပါ၏။

တောပန်းချိုကြီးဆီမှ အဝါရောင် ငှက်ကလေး သုံးလေးကောင် ထပျံသွားတာကို တစ်ချက် ငေးခနဲ ကြည့်မိပြန်သည်။ ဪ .. တကယ် တော့ .. ဤကောင်မလေးသည် မကြာမတင်မှာ မြယမုန် ဆိုသည့် အိမ်ကြီးကို ပြန်ရမယ့် ကောင်မလေး ဖြစ်နေချေသည်ပဲလေ ...။ မာမီ ရောက်လာလျှင် .. ဒါမှမဟုတ် .. ကောင်မလေးကိုယ်တိုင်က ပြန်သတိ ရလာလျှင် .. မြယမုန် ဆိုသည့် နေရာတစ်ခုဆီသို့ ဤကောင်မလေး ပြန်ရောက်သွားချေမည်သာ ...။

သို့ဆိုလျှင် .. ဤနေ့က ကြည်နူးလွမ်းမောစရာအဖြစ်လေးကို မေ့မေ့လျော့လျော့ ဘယ်လိုမှ မထားနိုင်မှာကို သူ့နှလုံးသားက အလိုလို သိလာနေရသည်တည်း။

“စိတ်ချ .. ကလေးထွက်သွားတဲ့အခါ .. အစ်ကိုကို .. သေသေ ချာချာ ကန်တော့ပြီးမှ သွားမှာ .. အစ်ကိုက ကလေး ရဲ့ အသက်သခင်ပဲ ဥစ္စာ .. ဒါပေမယ့် .. သေချာတာတစ်ခုကတော့ .. ဒီနေ့ကို .. ကလေး မမေ့ဘူးဆိုတာပဲ သိလား .. အစ်ကိုက သိပ်ရိုးသားတာ ...။ စိတ်ပူ လက်ပူနဲ့ .. သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး .. ကလေး ကို .. ဟောသလို .. လက် ကလေး နဖူးရှေ့မှာ ထားထားပြီး ဟိုကြည့်သည်မျှော်နဲ့ လုပ်နေပုံများ .. ဦးတော့ သစ်ပင်တက်လိုက်တာများ ကျွမ်းပါ .. ဖုတ်ဖက်ဆို .. ပင်စည်ကို ခွဲဖက်တက်လိုက်တာ .. သစ်ကိုင်းပေါ် ခြေဖဝါးကြီးချပြီး .. မျှော်စင်လုပ်တော့တာပဲ .. ဟင်း .. ဟင်း ...”

ထပ်ရယ်နေတော့ သူ ကြည့်မိသည်။

“ကိုယ် သိထားတာတစ်ခုကတော့ .. ခုလို အတိတ်ကို မေ့တဲ့သူ တွေဟာ .. အတိတ်ကို ပြန်သတိရတဲ့အခါမှာ .. ဒီဘက်က အတိတ် မှဘဝကို မေ့သွားတတ်တယ်ဆိုတာပဲကွ .. အဲဒီအခါကျတော့လည်း .. ကိုယ့်ကို မေ့တဲ့အထဲမှာ ပါကုန်မှာပါ ကောင်မလေးရာ ...”

ဟု ပြောမိရပါ၏။

ဘာကြောင့်ရယ် မသိ ...။ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသယောင်ယောင်ပင် ပြစ်ချင်ချင် ...။

သူ့ကို .. မေ့သွားတာမျိုးကို .. ဘာကြောင့် ကြေကွဲချင်နေရပါ သတဲ့လဲ ...။

“ဘယ်တော့မှ .. မမေ့ဘူး .. စိတ်ချ .. ဒီက အစ်ကိုကိုလေ .. ကလေး တစ်သက် .. မမေ့နိုင်ဘူး .. အဟုတ်ပြောတာ .. အဲဒါကို ယုံ ..”

ဟု ပြောတော့ သူ ပြုံး၍ ကြည့်မိသည်။

“အပြောမရဲစမ်းပါနဲ့ ကလေးရယ် .. ရုပ်ရှင်ထဲမှာတော့ .. ခုလို အတိတ်မေ့အချိန်လေးကို .. မေ့သွားကြတာချည်းပဲကွ .. အရှင်အတိတ်ကို ပြန်သတိရတဲ့အခါ .. မလွဲမသွေ မေ့သွားမှာကတော့ .. ဒီလို ကြည့်ဆုံရချိန်တစ်ခုဟာ ကွက်လပ်တစ်ခုအဖြစ် လစ်ဟာ မေ့ဖျောက်ကျန်ခဲ့ရတာပေမယ့်ချည်းပဲလေ .. ကဲ .. ပြန်စို့ .. လေးလေးတိုး တို့ မျှော်နေလောက်ပြီ .. ရေဆာလိုက်တာကွာ .. ခုမှ ရေငတ်ရမှန်း သိတော့တယ် ..”

တကယ်ပဲ ခုမှ အာခေါင်တွေ ခြောက်နေတာကို သိလာရရင်း သူ ခပ်ညည်းညည်းပြောကာ ထွက်လာတော့ ကောင်မလေး ဘေးမှ ပါလာသည်။

စကားသံ ထွက်မလာ ..၊ အသံဆိတ်နေ၏။ စောစောတုန်းကလို.. ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဟု ရဲရဲကြီး ပြောသံ ထွက်မလာတော့ပြီကောလေ..။ သူ .. ရင်ထဲကြေကွဲတတ်နေချေပြီတကား ..။ ဤသည်ကလည်း ထူးဆန်းသော ခံစားမှုအသစ်တစ်ခု ဖြစ်နေချေသည်တည်း..။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်၍ ကြေကွဲနေသည့်သူ တစ်ယောက်သည် သူပဲ ဖြစ်နေချေသည်ကောလေ ..။

အခန်း (၈)

“မနေ့က .. မင်း လက်စွမ်းပြလိုက်ပုံများ .. လျှာအရသာကောင်း ချက်ကွာ .. ဖိုးတာ ရေ နောက်တစ်ခေါက် ဟောဒီက မင်းရဲ့ ဘရာသား နှိုးချီဆွဲထွက်မယ်ဆိုရင်ဖြင့် .. မင်းကို အထူးကျောသပ်ရင်သပ်နဲ့ ငါက ခေါ်မှာကွ .. မနေ့က မင်း ပျောက်နေပါတယ်ဆိုပြီး ငါ့မှာဖြင့် သစ်ပင် အောက်မှာ ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း ခေါင်းတလည်လည်နဲ့ ရှာမိခဲ့လေသမျှ.. မင်း ဖမ်းလာတဲ့ ယုန်ကြီး .. ပါးစပ်ထဲ တွဲတိတွဲလောင်းနဲ့ ပါလာတော့.. ယုန်သားကင် ချိုမြိန်နဲ့ ငါတို့ တစ်အုပ် အစပ်အဟပ် တည့်ကုန်ရော တော့ ..”

မနေ့က စားခဲ့ရသည့် ယုန်သားကင်သည် ခုထိ လေးလေးတိုး အတွက် မမေ့ရက်စရာ ဖြစ်နေသည်။ လျှာအရသာ ခံနေဆဲ ..။

သူ့ထံ ကောင်မလေး ရောက်လာကာ ပန်းချီဆွဲသည့်ကိစ္စ အမေး မြန်းထူနေချိန်တုန်းက .. ငနဲသား ဖိုးတာ တစ်ကောင် ပါမလာခဲ့..။ တကယ်ကျတော့ ယုန်သွားဖမ်းနေခြင်း ..။ ဒါကြောင့်လည်း ကောင်မလေးကို သူ လိုက်ရှာချိန်တုန်းက ကောင်မလေးနှင့်အတူ ဖိုးတာ ရှိနေခြင်း ..။

အကယ်၍ ဖိုးတာ သာ ကောင်မလေးနှင့်အတူ ရှိနေမည်ဆိုလျှင် တော့ သူ ခေါ်သံပေါ်လာတိုင်း ငနဲသားက ဝုတ်သံပေးရင်း ထူးနေမှာ သေချာသည်။ ကောင်မလေး ဘယ်ပုန်းနိုင်တော့မည်တဲ့လဲလေ...။

သို့ဆိုလျှင် .. သူလည်း သစ်ပင်မျှော်စင်လုပ်၍ တက်ရှာစရာ အကြောင်း မရှိ။ လူမိလည်း မခံလိုက်ရ ..။ ခုကျတော့ ကောင်မလေး၏ ပြုံးတုံ့တုံ့အကြည့်ကို သူ ကြုံကြုံနေရသည်ကိုက .. အနေအမီးစရာ တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ရှက်သည်ပေါ့ ..။

ခုလည်း မနက်စာ ဘာရိတ်ဖတ်စိ စားပြီးချိန်မှာ လေးလေးတိုး ဖိုးတာ ကို ကျောသပ်ရင်သပ်လုပ်ရင်း စကားခင်းနေခြင်း ..။ သဘော က .. နောက်တစ်ခေါက် မကြာမတင် သူ ပန်းချီအဆွဲထွက်ပါဆိုသည့် သဘော ..။

“ဒါပေမယ့် .. အဲသလို .. ဖိုးတာ ယုန်ဖမ်းတာကိုတော့ ကလေး စိတ်ထဲ မကြိုက်ပါဘူး လေးလေးတိုး ရယ် .. ယုန်ကလေး သနားပါ တယ် .. ဒါကြောင့် .. မနေ့က .. လုံးဝ မစားတာ သိလား .. အဲဒီ ယုန် ကင်ကို ..”

ကောင်မလေး ပြောတော့ လေးလေးတိုး တစ်ချက်ငြိမ်၏။ လေးလေးတိုး တစ်ယောက်တည်းသာ သွားရည်သံလုံးလည်လိုက်နေ ရင်း ယုန်ကင်စားဖို့ ချောင်းနေပေမယ့် ဘယ်သူ့ဘယ်သူကမှ နောက် တစ်ခေါက် ပန်းချီဆွဲထွက်ဖို့ စကားသံ ပွင့်မလာတော့ စိတ်လျှော့လိုက် ပုံဖြင့် ...

“အေးလေ .. ယုန်ဆိုတာကလည်း .. သနားစရာပုံစံကိုး .. မင်းကို ဘယ်သူမှ မချီးကျူးကြဘူးကွ ဖိုးတာ ရ ..”

ဟု ခေါင်းကိုသပ်၍ ပြောတော့ ဖိုးတာ လေးလေးတိုး ကို ကြည့် ကာ ...

“ဝုတ် ..”

ဘာ ဝုတ်သည်တော့ မသိ ..။ ယုန်ဖမ်းတာကို မှားပါသည်ဟု ဝုတ်သည်လား ..။ လေးလေးတိုး စိတ်ညစ်လက်ညစ် ပြောနေတာကို သနား၍ ဝုတ်သည်လားတော့ မသိ ..။ ဝုတ်ခနဲတော့ အသံပေးကာ လေးလေးတိုး ၏ လက်ဖမိုးတွေကို လျှာဖြင့် လျက်နေသည်။ လေးလေး တိုး ကလည်း ဖိုးတာ ကို ကောင်းကောင်းကျွေးသည်လေ ..။ မနက်ဆို.. ဖိုးတာ ငနဲလည်း ပေါင်မုန့်တွေ ..။ ကော်ဖီတွေဖြင့် စတိုင်ဖြူးနေသည် ပါပဲ ..။

ထိုစဉ်ခိုက် ခြံတံခါးဆီမှ ကားဟွန်းသံ ပေါ်လာတာမို့ သူ သိလိုက် ပါပြီ ..။ မာမီ ရောက်လာပြီ ..။ လေးလေးတိုး ကို သူ လက်ကာ၍ ခြံတံခါးဖွင့်ဖို့ သူပဲ ထွက်လာမိရသည်ပါပဲ ..။ တကယ်လည်း မာမီကား ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမယ့် .. မာမီကားနောက်မှာ ပါဂျဲရီးကြီး တစ်စီး လည်း ရပ်လျက်သား ရှိနေ၏။

သူ ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးတော့ မာမီလက်စွဲတော် ဒရိုင်ဘာကြီး ဘာဘယု က ရှေ့မှ ကားမောင်းဝင်လာသည်။ နောက်ပါးဆီမှ ပါဂျဲရီး ကြီးကလည်း ကပ်မောင်းလာသည်ပါပဲ...။

အိမ်ရှေ့မှာ ကားနှစ်စီး ရှေ့နောက်ဆင့်၍ ရပ်ကြ ..။ ကားပေါ်မှ ဆင်းကြချိန်မှာ သူလည်း ရောက်သွားရပြီ။ လေးလေးတိုး လည်း မာမီ ကား ဝင်လာမှန်း ကားမြင်တာနှင့် သိသည်မို့ ကသောကမျော ပြေး ထွက်ကာ ကားတံခါးတွေဘာတွေ မာမီကို ဖွင့်ပေး ..။ မာမီပစ္စည်းတွေ သယ်ပေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေပြီ ..။ ဖိုးတာ က ခပ်တည်တည် ကြည့်နေ ၏။

မာမီကိုကြည့်နေခြင်း ..။ မာမီကို ဖိုးတာ မတွေ့ဖူးသည်ပဲလေ...။

“ဟေ့ကောင် .. ဖိုးတာ .. ဒါ .. ငါ့မာမီကွ .. ဘာမှ မလုပ်ရဘူး နော် ..”

သူ မာမီကို ပန်းဖက်ပြရင်း ပြောတော့ ဖိုးတာ အချိုးပြောင်း၏။

လည်လည်ဝယ်ဝယ် အတော်ရှိနေသည့် ဖိုးတာ သည် ခေသော ဖိုးတာ မဟုတ် ...။ အပြီးတွေ့ဘာတွေပင် ယမ်းကာယမ်းကာဖြင့် မာမိုကို ကြည့်ကာ ...

“ဝုတ် ..”

ဟု ဝုတ်သံချိုချိုလေးဖြင့် စတင်၍ မိတ်ဖွဲ့ချေသည်တည့် ...။ လေးလေးတိုး မှာ မာမို အဝတ်အစား သားရေလက်တွန်းသေတ္တာကို တစ်ချက်ချကာ ဖိုးတာ ကို ခေါင်းလေးသပ်ပေးပါချေသည်။ ထိုစဉ် နိုက် နောက်ကားဆီမှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လူလတ်ပိုင်းလူတစ်ယောက် ...။ နောက်ခန်းဆီမှ ပစ္စည်း တစ်ခုကို အရင်ချသည်။

ဝိုးလဲချဲ့ ...။ နောက်တော့ နောက်ခန်းဆီမှ ပိန်သွယ်သွယ် ရှိလွန်း သည့် အသားဖြူဖြူဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ပွေ့ယူ၍ ဝိုးလဲချဲ့မှာ ထိုင်စေပါ၏။

ထိုစဉ်နိုက်မှာ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားသော အဖြစ်တစ်ခုကို ဖိုးတာ လုပ်ချေသတည်း ...။ မာမိုကို ဝုတ်သံချိုလေးဖြင့် အပြီးတယမ်းယမ်းဖြင့် မျက်နှာချိုသွေးနေသည့် ဖိုးတာ ...။

ဝိုးလဲချဲ့ ချလိုက်သံ ...။ ပြီးတော့ .. လူပွေ့ချို၍ ဝိုးလဲချဲ့ထက်မှာ ထိုင်စေချိန်လေးမှာ ...

“ဝုတ် .. ဝုတ် .. ဝဲ .. ဝဲ ..”

တော်တော်ကြမ်းရှသည့် ထိုးဟောင်းသံ ...။ သွားစေ့၍ ဂီးဝဲဖြင့် မာန်ဖီသံ ...။ ပြီးတော့ သွားခနဲ ရှေ့သို့ ဝုန်းဝုန်းပါအောင် ခုန်လိုက်ချိန် မှာ ...

“ဖိုးတာ .. ဖိုးတာ .. ဖေ့သားကြီး .. ဖေ့သားကြီး ..”

ဟု အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ရှေ့ခန်းမှ အော်လည်း အော် ...။ ကား တံခါးဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်ပါသည့် အန်ကယ်ကြီးတစ်ယောက် ...။

ဖိုးတာ ၏ လည်ကုပ်ကိုလည်း ထိုအန်ကယ်ကြီးမှ တုတ်ခိုင်သော လက်ဖဝါးတွေဖြင့် ဆုပ်ခဲ ထိန်းကိုင်ထားပါ၏။ ဖိုးတာ တစ်ချက်မော့၍ ထိုအန်ကယ်ကြီးကို ကြည့်သည်။

အိခနဲ အသံပေးသည်။ မာန်ဖီသံ မပါ ...။ နောက်တော့ ပြန်၍ မျက်လုံးတွေ မာကုန်ရင်း စောစောက လူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ ...

“ဂီး .. ဝဲ ... ဂီး .. ဝဲ ... ဝုတ် .. ဝုတ် .. ဝုတ် ..”

ဟု ဟောင်လိုက် ...။ မာန်ဖီလိုက်ဖြင့် ရှိနေပါချေသည်တကား...။

ဝိုးလဲချဲ့ထက်မှာ မျက်နှာလေး ဖြူဆုတ်နေရင်း အံ့ဩမှင်တက် သလို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့် အမျိုးသမီး၏ လက်ချောင်းဖြူဖြူနုနုလေး တွေက ဝိုးလဲချဲ့ကို နောက်ပါးဆီမှ တွန်းဖို့ ဟန်ပြင်နေရာမှ တန့်ရပ်နေပြီ ဖြစ်သည့် လူတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းတွေကို အားကိုးတကြီး ဆုပ် ကိုင်ထားပါ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး၏အကြည့်က ဖိုးတာ ထံမှာ တန့်နေ သည်။ လှုပ်ပင် မလှုပ်ရဲကြ ...။

“ဖိုးတာ ဘာဖြစ်သွားတာလည်း မောင်ရယ် .. ဖိုးတာ ဘာဖြစ် သွားတာလဲရှင် .. ဆုဝတီ တို့ကို ရန်လိုနေလိုက်တာ ..”

ဆုဝတီ ...။ အမည်သစ်တစ်ခုကို သူ စတင်ကြားနေရပြီ ...။ မာမို ကို သူ ကြည့်မိရပါ၏။ ဖိုးတာ ကို သူလည်း ဝင်ထိန်းရသည်။ လေးလေး တိုး မှ ရွေးချည်သံကြီးကြီး ယူလာကာ ဖိုးတာ ကို လည်မှာ ချည်၍ ချော့မော့ခေါ်သွားပေမယ့် ပေကပ်ပေကပ်ဖြင့် ခြေစုန်ကန်၍ ရပ်နေ၏။

“ဖိုးတာ .. လိုက်သွားလေ ..”

ကောင်မလေး၏အသံ ...။ တံခါးဘက်ကို သူ ကြည့်လိုက်သည့်နှယ် အားလုံးလည်း လိုက်ကြည့်ကြသည်ပါပဲ ...။ တံခါးဝမှာ ကောင်မလေး ရပ်နေသည်။ အရမ်းကို တည်ငြိမ်စွာ ဖိုးတာ ကို ကြည့်လိုက်ရင်းမှ ...

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား ဖိုးတာ .. လေးလေးတိုးနဲ့ လိုက် သွား .. သွားလေ ..”

ဟု ပြောတော့မှ ဖိုးတာ ပေးစောင်းပေးစောင်းဖြင့် လေးလေးတိုး နောက် ပါလာသည်။ တံခါးကိုဖြတ်တော့ ကောင်မလေးကို ဖိုးတာ မော့ကြည့်ကာ ...

“ဝုတ် .. ဝုတ် .. ဝုန်း .. ဝုန်း .. ဝုတ် ...”

ဘာတွေပြောနေသည် မသိ .. အသံတွေ ပေးလိုက် ..။ စောစောက ဆုဝတ် ဆိုသည့် စုံတွဲဘက်ကို မျက်နှာကြီး မှုန်တောနေရင်း ကြည့်လိုက် ဖြင့် ရှိပြီးမှ လေးလေးတိုး နောက် ပါသွားသည်ပါပဲ ..။

“မာမီ .. သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ ..”

ဟု မေးရမှာ အားနာ၍သာ နေနေရပေမယ့် .. ဘယ်သူတွေ ပါလာ သည်ဆိုတာကိုတော့ သူ သိချင်စိတ်ဖြင့် မာမီကို တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ရှိနေခဲ့ရပေမယ့် .. မာမီ ဘာမျှ ပြောမလာသေး ..။

“ဖြစ်ရလေ သမီးရယ် .. ဘာဘာဖြင့် .. ဟောဒီက ညီမ ကျော့ကျော့ ပြောလိုသာ ယုံရတာ .. သမီးကို သေကြောင်းကြုံကြတယ်ဆိုတာလေ.. တစ်နေ့ညက ဒီက ကျော့ကျော့ ဘာဘာဆိုကို ရောက်လာတယ် .. အားလုံး ပြောပြတယ် .. ယုံကို မယုံနိုင်ပဲ ဖြစ်ကုန်ကြရတာ .. မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွယ် .. အဲဒါ .. ဒီက ကျော့ကျော့ .. ဒီကို လာမယ် ဆိုတာမို့ .. ဘာဘာတို့ လိုက်လာကြတာ ..”

“ဟုတ်တယ် သွန်း ရယ် .. ညီမလေး ပျောက်သွားတုန်းက .. ချစ်သူနောက်ကို လိုက်သွားတယ်ဆိုတာပဲ သိထားရတာလေ .. ခု .. ကျတော့ .. ခုကျတော့ .. မကြားရက်စရာပါလား ညီမရယ် .. ဟင် .. ဒဏ်ရာတွေဘာတွေရပြီး .. အတိတ်ပါ မေ့နေတယ်လို့ ဒီက အန်တီကျော့ ပြောပြသမျှ ကြားရရင်း .. ရင်ထဲမကောင်းလိုက်တာ သွန်း ရယ် .. အဲဒါကြောင့် .. ဧကန်ဒီက မမဆုဝတ် နေမကောင်းဖြစ်နေတာ .. နေခဲ့ ပါဆိုတာကို မရမက ပူဆာပြီး မောင်နဲ့တူတူ လိုက်လာရတာ .. ဖြစ်ရ လေ သွန်း ရယ် .. ကံကြီးပေလို့ အသက်နဲ့ ပြန်တွေ့ရသလိုပါလား..”

ဘယ်သူမှ အိမ်ထဲမရောက်နိုင်ကြသေး ..။ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြောကြ .. ငိုကြဖြင့် ရှိကုန်ကြလေသမျှ ကောင်မလေးကတော့ ငေး ကြည့်နေသည်။ မှတ်မိနေပုံလည်း မရ ..။ ဒါပေမယ့် ...

“ချစ်သူနောက်ကို လိုက် .. သွား .. တယ် .. ဟုတ်လား ..”

ဟုတော့ တိုးတိုးမေးသံလေး ပွင့်ကျလာသည်။ မျက်ခုံးနက်လေး တွေ စုထားပုံက စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့်ပုံ ..။ သူလည်း ရင်ထဲမကောင်း..။ ဤမျှ ဖြူစင်သည့် ကောင်မလေး ချစ်သူနောက် လိုက်သွားချိန်မှာ .. လုပ်ကြံခံရသည်ဆိုတော့ .. ချစ်သူကိုယ်တိုင်က သတ်ပစ်ဖို့ ကြံစည် တာမျိုး ဖြစ်နေသည်လေ ..။ ရက်စက်လိုက်တာ .. ဟု စတင်၍ မချီတင် ကံ ခံစားရသည်။ နောက်ထပ် ရင်ထဲ တိုးဝင်လာသည်က ...

“ဒါဆို .. ကောင်မလေးဟာ .. ငါနဲ့ သူ့ကို နေရာချပေးချင်နေတဲ့ ကိစ္စ .. အဲဒီ ဘာဘာ ပြောလိုက်လို့များ .. ချစ်သူနောက်ကို အရေးတကြီး လိုက်သွားတာ ဖြစ်ရမှာပေါ့ .. ဒါပေမယ့် .. ဒါပေမယ့် .. သူက .. ဘာကိစ္စနဲ့ .. ရန်ကုန်မှာ ချစ်သူနဲ့ မချိန်းဘဲ.. မလိုက်ပြေးဘဲ.. ဒီ မိုင်းမော် အထိ .. ရောက်လာပြီး .. ငါ့ရဲ့တဲ့ မြို့ကနေပြီးတော့မှ .. သူ့ချစ်သူနောက် ကို လိုက်ရတာတဲ့လဲ ..။ ဒါက .. သိပ်တော့ သဘာဝမကျဘူး .. တခြား မြို့မှာပဲ ချိန်းချက် .. ခိုးရာပြေးတာမျိုး ဖြစ်ရမှာပေါ့ .. ပြီးတော့ .. ဒီ ကောင်မလေးရဲ့ ပုံစံက .. အဲသလို .. ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် .. လုပ်တတ်တဲ့ ပုံမျိုး ဖြစ်မနေဘူးလို့ ငါထင်နေတယ် .. ငါ ယုံနေတယ် ..။ သူဟာ .. ပညာတတ်ပဲ .. သူ .. ငါ့ကို လက်မထပ်ချင်ရင် .. ငြင်းနိုင်တာပဲ .. သူ ချစ်သူကို လက်ထပ်ရဲနိုင်တဲ့ သတ္တိရှိနေတဲ့ ပုံမျိုးပါ .. သူ့မျက်လုံးလေး တွေမှာ အဲသလို ငါ မြင်နေရတယ်လို့ ငါ ယုံနေမိတယ် ..”

သူ တွေးမိနေရင်းမှ တစ်ခုတော့ ရင်ထဲ ထင်ပြန်၏။ သူ့ကြောင့် ကောင်မလေး ဒုက္ခကြုံရသည်ဟု တွေးမိပြန်ခြင်း ..။ သူ့ပယောဂမတင်း သလို ခံစားရပြန်၏။

အနေခက်စိတ်ဖြင့် မာစိုကို ကြည့်မိတော့ မာမိ ငြိမ်နေသည်။ သူ့ကို လှမ်းမကြည့် ...။

"အိမ်ထဲ အရင်ဝင်ကြရအောင်လား အစ်ကို့ သြဘာ ရယ် .. အိမ်ထဲ မှာ နားနေရင်း .. ပြောကြဆိုကြတာပေါ့ .. ခု .. သွန်း ကို အသက်ရှင် လျက် တွေ့ကြရပြီပဲ .. ဒါကိုက .. ကြီးမားတဲ့ ဆုလာဘ်ပါ .."

မာမိ အေးအေးချမ်းချမ်း ဝင်ပြောတော့မှ အားလုံး အိမ်ထဲဝင်ဖြစ် ကြရသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကြ ...။ လေးလေးတိုး ဖျော်လာပါသည် ကော်ဖီပူပူ သောက်ကြဖြင့် တစ်ချက်တော့ ကောင်မလေးကိစ္စ စကား ပြတ်သွားသည်ပါပဲ ...။ ခရီးပန်းလာကြတာလည်း သိသာနေကြသည် ပါပဲ ...။

"သား .. ဒါက .. သွန်း ရဲ့ ဘကြီး ဦးသြဘာမော် တဲ့ .. သွန်း ရဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ ဖခင် ဦးသီရိ ရဲ့ အစ်ကိုပေါ့ .. ဒါက .. ဦးသြဘာမော် ရဲ့ သမီး ဆုဝတီသြဘာ .. ဒါက .. ဆုဝတီ ရဲ့ ခင်ပွန်း ကိုဇော်လွင်ဦးမောင် တဲ့ .. မာမိ အဖြစ်စုံ ဒီက ကိုသြဘာမော် ကို ပြောပြတော့ .. မာမိနဲ့အတူ ခရီးထွက်ခဲ့ကြတာလေ .."

မာမိ မိတ်ဆက်ပေးချိန်မှာ ကောင်မလေးကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း မှာ ပြတင်းကို ကျောမှီရပ်နေတာပဲ ရှိနေသည်။ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ တရင်းတချာလည်း မလုပ် ...။ မှတ်မိပုံလည်း မရ ...။ လက်ကလေးပိုက် ၍ တွေ့ကြည့်နေသည်ပါပဲ ...။

ဦးသြဘာမော် ကောင်မလေးထံ လျှောက်တော့ ရုတ်ခနဲ ကောင်မ လေး လက်ကာသည်။

"တခါတ .. ရပ်နေပေးပါ အန်ကယ် .. ကျွန်မ .. အန်ကယ်တို့ကို တစ်ယောက်မှ မမှတ်မိဘူး .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. အနည်းဆုံး .. ရေတေး တေးလေးလောက်တော့ ပြန်မှတ်မိနေဖို့ ကောင်းတယ်လေ .. လောလော ဆယ်မှာ ကျွန်မ ဦးနောက်မရုပ်အောင် ဘာမှမပြောဘဲ နေပေးကြပါလို့

တောင်းပန်ချင်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် .. ဒီက အစ်မကိုတော့ ကျွန်မ အရေးကြီးတာလေး တစ်ခုပဲ မေးချင်ပါတယ် .. ကျွန်မဟာ .. အစ်မ ပြောတဲ့ သွန်း ပဲ ထားပေးလိုက်ပါရဲ့ .. အဲဒီ သွန်း ဟာ ချစ်သူနောက် လိုက်သွားတယ်လို့ .. ဘာကြောင့် အစ်မ ပြောနိုင်တာလဲ .."

ကောက်ခနဲ မေးလိုက်သည်က အဓိကကျသော မေးခွန်း ဖြစ်နေ သည်။ သူလည်း သိချင်နေသည်လေ ...။ လူတစ်ယောက် .. ချောင်းရေ ထဲ ပစ်ချခံရသည်။ ထိုကောင်မလေးနှင့် ပတ်သက်သူထဲက ဆုဝတီသြဘာ ဆိုသည့် မိန်းကလေးက .. ထိုကောင်မလေးသည် ချစ်သူနောက် လိုက် သွားသည်ဟု အခိုင်အမာ ပြောနေသည်။

"မဆုဝတီ တို့ တူတူ ရွှေကောင်းကင်ဟိုတယ်မှာ တည်းကြတာ လေ .. အဲဒီမှာ တည်းခိုကြလို့ သုံးရက်မြောက်တဲ့ညမှာ .. သွန်း ပျောက် သွားခဲ့တာ .. အဲဒီညမှာ သွန်း အိပ်ရာဝင်ချိန်ထိ မဆုဝတီ တို့ သွန်း ရဲ့ အခန်းမှာ ရှိခဲ့ကြတာပဲ .. အဲသလို သွန်း အိပ်ရာမဝင်ခင်လေးမှာ တောင် မဆုဝတီ ကို .. ဝိုးလ်ချလေး တွန်းပေးပြီး ပန်းခြံတက်မှာ စကားပြောခဲ့သေးတာပဲ .. မောင် လည်း ပါခဲ့တာပဲလေ .. နောက်တော့ မှ သွန်း အိပ်ရာဝင်ဖို့ အခန်းပြန်တယ် .. မမတို့လည်း တူတူပါခဲ့သေး တယ် .. သွန်း က ဝှဒ်နိုက်လို့ ပြောမှ မမတို့လည်း ပြန်တာ .. သီးခြား တစ်ထပ်ဆောင်လေးမှာ ဘေးချင်းယှဉ် အိပ်ခန်းလည်း ရှိတာမို့ .. သွန်း ရဲ့ ဘေးခန်းမှာ မောင်နဲ့ မမတို့ အိပ်ကြတာပါ .. အဲဒီအထိ .. အားလုံး ဟာ အရင်နေ့တွေအတိုင်း ဘာမှ ထူးခြားတာ မရှိပါဘူး .. မနက်ကျ တော့မှ .. သွန်း မထွက်လာဘဲ ကြာလွန်းတာနဲ့ မောင်ကို သွန်း ရဲ့အခန်းထဲ မမကို ဝိုပေးပါလို့ ပြောမိရတော့တာ .. မောင်လည်း ဝိုးလ်ချမှာ မမကို ပွေ့ချီထိုင်ပေးပြီး လိုက်ပို့တာ .. သွန်း ရှိမနေဘူး .. အိပ်ရာလည်း သွန်း ညက အိပ်ခဲ့တုန်းကအတိုင်း စောင်ခံတွဘာတွေက အလျားလိုက်ကြီး ရှိနေတာပါပဲ .. ဒါပေမယ့် စာတစ်စောင်တော့ ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ရှိနေ

တယ် .. ဒီစာပဲ .. ဒီစာပဲ .. မောင် .. သွန်း ကို ပြလိုက်ပါ မောင်ရယ်.. အဲဒီစာကိုဖတ်ပြီး .. မမနဲ့ မောင်လည်း ချက်ချင်း ရန်ကုန်က မြယမုန် အိမ်ကြီးကို ပြန်ကြရတာ .. သွန်း ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားတယ်ဆိုတာ .. ဒက်ဒီကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် အသိပေးရတာ .. ဒက်ဒီဆို .. ဘာလို့ ချစ်သူရှိတာ ဖွင့်မပြောဘဲ ခုလို လုပ်သွားတာလည်းလို့ ယူကျုံး မရ ပြောပြောနေတာပါ .. မြယမုန်ဟိုတယ်မှာ ဟန်မပျက် ဒက်ဒီရော.. မမဆုဝတီ ရော .. မောင်ရော အလုပ်ပြန်ဆင်းနေကြပေမယ့် .. သွန်း ချစ်သူနောက် လိုက်သွားတဲ့ကိစ္စကိုတော့ .. လူမသိအောင် ဓဏထိန်းထားနေတာပါ .. ခု .. ဘယ်နှယ်ဖြစ်ပြီး .. အဲဒီလူက .. သွန်း ကို ဒီလောက်ထိ ရက်ရက်စက်စက် .. လုပ်ရက်တာတဲ့လဲ .."

ဆုဝတီဩဘာ ဆိုတာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြောလိုက် .. မျက်ရည်သုတ်လိုက် .. ပြောလိုက်ဖြင့် စကားရည်ကြီး ပြောနေသမျှ ကောင်မလေး ငြိမ်၍ နားထောင်နေသည်။

တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြော .. ဇော်လွင်ဦးမောင် ပေးလာသည့် စာကို အသံထွက်၍ ဖတ်သည်။

"မမဆုဝတီ .. သွန်း ချစ်သူနောက် လိုက်သွားပါပြီ .. ဘာဘာကို.. ရှင်းပြပေးပါ .. နောက်တော့မှ သွန်း ဘာဘာကို ကန်တော့ပြီး ဒီအဖြစ်အတွက် တောင်းပန်ပါမယ် .. ဘာဘာ စီမံပေးတဲ့သူကို သွန်း လက်မထပ်နိုင်တာမို့ .. ခုလို လုပ်ရတာပါ .. အဲဒီလူအကြောင်း ခုံစမ်းပါရစေဆိုပြီး ဒီမြို့ကို လာခဲ့ကတည်းက .. သွန်း ရဲ့ ချစ်သူကိုလည်း ဒီနေ့ညမှာ ဟိုတယ်အပြင်က စောင့်ဖို့ ရက်ချိန်းပေးခဲ့ပြီးသားပါ .. သွန်း ရဲ့ချစ်သူက ဆင်းရဲပေမယ့် .. လူတော်တစ်ယောက်ပါ .. သူ့ကို .. သွန်း မရက်စက်နိုင်ပါဘူး .. သွန်း ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ဘာဘာကို တောင်းပန်ပေးပါ.. လို့ ရေးထားတာပဲ .. သွန်း ဆိုပြီးတော့လည်း လက်မှတ်ထိုးထားတယ်.. နေဦး .. ထိုးထားတာက .. သွန်းသစ္စာမြိုင် လို့ ထင်တာပဲ .. အဲသလို

နာမည်ထိုးထားတာပဲ .. လက်မှတ်လေးကလည်း လှတယ်နော် .. ဒါပေမယ့်.. ကျွန်မ .. အဲဒါတွေကို မမှတ်မိနေဘူး .."

ကောင်မလေး ပြောနေချိန်မှာ သူ နေရထိုင်ရခက်သည်မှ ဘယ်သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ရဲသလိုကြီး ခံစားလာနေရပါပြီတည်း။ ဖြစ်ရလေ.. ကောင်မလေးက သူ့ကို အကဲခတ်ပါရစေဟု ဘာဘာ ဦးဩဘာမော် ထံမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ဤမြို့ကို ဆုဝတီဩဘာ တို့ ဇနီးမောင်နှံတို့နှင့်အတူ လာခဲ့ခြင်းပါတကား။ လာသည်မှ ဖိုးတာ ပင် မချန်ပဲ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း.. အယုံသွင်းခဲ့ခြင်း ..။ ပြီးတော့ ချစ်သူနောက်သို့ လိုက်သွားခြင်း ..။ သူဘယ်ကောင်းတော့မည်တဲ့လဲလေ ..။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်ပါသည့် အမျိုး ..။ နေရာမှာပင် အငွေဖြစ်၍ ပျောက်သွားချင်သည်ပါပဲ ..။

ကောင်မလေးကတော့ အတိတ်ကို မေ့နေတာမို့ မျက်နှာပူစရာတွေ ဘာတွေ ခံစားဖို့ မရှိ ..။ အတိတ်မမေ့သည့် သူ့မှာသာ ရှက်စိတ်နှင့်အတူ နစ်နေရပြီ ..။ လေးလေးတိုး မျက်နှာမကောင်းရှာ ..။ သူ့ဘေးမှာ ရပ်လာသည်။ သူ့လက်မောင်းကို ဖေးယှပ်လာသည်။ ကောင်မလေးက တော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် စာကို ပြန်ခေါက်၍ စာအိတ်ထဲ ထည့်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပေးဘဲ သိမ်းထားမည့်သဘော ..။

"ကျွန်မ ထပ်ပြောပါမယ် .. ဘာဘာကိုမှ မမှတ်မိပါဘူး .. ဒါပေမယ့်.. သွန်းသစ္စာမြိုင် လို့ ရှင်တို့ ကျွန်မကို လာပြောနေကြတာကိုတော့ .. စဉ်းစားစရာအချက်တစ်ခုအဖြစ် ကျွန်မ မှတ်သားထားပါမယ် .. ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူဆိုတာ .. ကျွန်မ ခုထိ ပုံဖော်ကြည့်လို့ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသလို.. ရှင်တို့အားလုံးကိုလည်း ကျွန်မ မမှတ်မိပါဘူး .. ခု လောလောဆယ်မှာ ကျွန်မ မှတ်မိနေတာဆိုလို့ .. ဒီက အစ်ကိုရယ် .. ဒီက လေးလေးတိုးနဲ့ သက်သက် ရယ် .. ဟောဒီက .. ဖိုးတာ လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ရယ် .. ဒါကလည်း .. ဖိုးတာ ဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ခွေးဖြစ်တယ်လို့ ဒီကအစ်ကိုက ပြောလို့သာ .. ဖိုးတာ ဆိုတာ လက်ခံပေးလိုက်

ရတဲ့ ခွေးပါ .. အဲသလို မှတ်မိနေတာပါ ..”

သူ့ဘေးမှာ ကောင်မလေး ရပ်လာသည်။ သူ့လက်မောင်းကို အား ကိုးယုံကြည်စွာ လက်ဖဝါးလေးတွေ ဖေးတင်၍ ဆုပ်ခံကိုင်ထားတာ ကို ငြိမ်ခံနေရသည်။ ဒါပေမယ့် .. ရင်ထဲမှာ ရှက်နေတာပဲ သိနေရပါ သည့်အဖြစ် ..။ သူ့ကို ငြင်းခဲ့သည့် ကောင်မလေးက သူ့ကိုပဲ လောလော ဆယ်မှာ အားကိုးရာအဖြစ် သတ်မှတ်ထားနေတာကို ခံနေရပြန်သည်။ သူ့ကိုသာ မှတ်မိပါသည်ဟု ပြောနေတာကိုလည်း မငြင်းရက်နိုင်ပြန်။။

“ညည်းလေးက ငါ့ကို ငြင်းပြီး ညည်းချစ်သူနောက် လိုက်သွား တာကွ .. ငါက .. ငါက .. ခန့်ရှာပြည့် ဆိုတဲ့ကောင်က .. မင်း လာလေလာ တာတွေကို ဘာမှ မသိဘဲ ခံခဲ့ရသလို .. မင်း ငြင်းပယ်ပြီးသား လူတစ် ယောက်လည်း ဖြစ်ပြီးခဲ့ရပြီးပြီ .. မင်း ချစ်သူနောက် လိုက်သွားတဲ့ကိစ္စ မှာ ငါက တရားခံကြီးတောင် ဖြစ်လို့ကွ .. သွား .. ငါ့လက် လာမကိုင် နဲ့ ..”

ဟု အော်ပစ်ချင်လာပေမယ့် မအော်ရက် ..။ မနေ့က သူ့ကို ပြုံး၍ ကြည့်ခဲ့သည့် ကလေးမ ..။ သစ်ပင်မျှော်စင်လုပ်၍ သူ ရှာနေခဲ့လေသမျှ ရယ်မောပြောခဲ့စဉ်က အဘယ်မျှထိ ဖြူစင်နေသည့် ကောင်မလေး ဖြစ် နေပါသတဲ့လဲ ..။ ထိုကောင်မလေးကို .. သူ ပစ်ပစ်ရက်ရက် ပြောမ ထွက် ..။ မငေါက်ရက် ..။ မနာကြည်းရက် ..။ သွန်းသစ္စာမြိုင် နှင့် သူ လောလောဆယ် တွေ့နေရပါသည့် ကောင်မလေးသည် သီးခြားဖြစ်နေ သည်။

“ကလေး သိတာ အစ်ကိုတို့ပဲ ရှိတယ် အစ်ကို .. ကလေး ဒီမှာ နေရတာ လုံခြုံတယ်လို့ ခံစားရတယ် .. သူတို့နဲ့အတူနေရင်း ကလေး ကို မလုံမခြုံ ဖြစ်ခဲ့ရဖူးပြီ ..”

ဟု ကောင်မလေး ပြောလာတော့ ရင်ထဲမကောင်း ..။ ကလေးတဲ့ လားလေ ..။ တကယ့်ကို .. ချစ်စဖွယ်ပြောခဲ့ဖူးသည့် ပုံရိပ်လေးတွေ

ပြန်၍ ရင်ကို လာထိ၏။ သစ်ရိပ်အောက်မှာ မနေ့က တောထဲတောင်ထဲ ရယ်မောပြောနေရင်းမှ ကောက်ကာငင်ကာ ကိုယ့်အမည်ကိုယ်ပေးခဲ့ သည့် ကောင်မလေး ..။ ကလေး .. ဆိုသည့်အမည် ..။ ခုလည်း ထိုအမည် လေးကို ထည့်ပြောရင်း သူ့ကို မော့ကြည့်လာသည်တည့် ..။ နက်မှောင်အရည် လဲ့နေသော မျက်ဝန်းလေးတွေက သူ့ကို ယုံကြည်အားကိုးစွာ မော့ကြည့် နေခြင်း ..။

“ဖြစ်ရလေ .. မမဆုဝတီ တို့နဲ့ အတူနေရင်း မလုံမခြုံဖြစ်ရတယ်.. အဲသလို ပြောရက်တယ်လား သွန်း ရယ် .. သွန်း ချစ်သူနောက် လိုက် သွားတာလေ သွန်း ရဲ့ .. လိုက်သွားတာလေ သွန်း ရဲ့ ..”

ဆုဝတီဩဘာ ပြောလိုနေတော့ ကိုဇော်လွင်ဦးမောင် မှ ပန်းလေး ကို ဖွဖွသပ်ပေးရင်းမှ ...

“သွန်းလေး မမှတ်မိလို့ ပြောနေတာပါ ဆုဝတီ ရယ် .. သူ ပြန် မှတ်မိလာတဲ့အခါ .. ပြန်တောင်းပန်ပါလိမ့်မယ် .. မငိုနဲ့ ဆု ရယ် .. နေကောင်း ကျန်းမာတာလည်း မဟုတ်ဘူး ..”

ဟု တိုးတိုးဖွဖွ ပြောနေပါ၏။ ဆုဝတီ ခေါင်းခါသည်။

“ဒီ အောက်ပိုင်းသေနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို .. ပြောထွက် ရက်လိုက်တာ သွန်း ရယ်.. ဟင်.. မမမှာဖြင့်.. လူတွေ မသိတန် မသိရ လေအောင် .. သွန်း ရဲ့ လင်နောက်လိုက်သတင်းကို ဖုံးဖိထားခဲ့လိုက်ရ တာ .. မတော်လို့များ .. ချစ်သူနဲ့ အဆင်မပြေရင် .. အိမ်ပြန်လာဖို့ပဲ ရှိတဲ့ သွန်းလေး .. အဲဒီ ငမ္မကောင်ကို ချန်ခဲ့ချိန်မှာ .. အတိတ်ဆိုတာ ကို ဖျောက်ချန်ပစ်လိုက်နိုင်အောင်လို့ .. အဲဒီစာကိုတောင် .. ဒက်ဒီကို ပဲ ပြခဲ့တာပါ .. ဒီစာကိစ္စ .. မမရယ် .. မောင်ရယ် .. ဒက်ဒီရယ် .. ဒါပဲ သိထားရတာပါ .. မြယမုန်ဟိုတယ်ကရော .. မြယမုန်အိမ်ကြီးကရော ဘယ်သူမှ မသိကြတာပါ .. ထမင်းချက်တဲ့ ဒေါ်ကြီးသူဇာ ကိုတောင် အသိမပေးဘဲ ထားတာပါ သွန်း ရယ် ..”

“ဒါပေမယ့် .. ကျွန်မ ဘာကိုမှ မမှတ်မိရသေးချိန်မှာ .. ဒီစာဟာ.. ကျွန်မရဲ့စာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို .. အရမ်းလက်ခံပေးလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ ..”

“သမီးရယ် .. ဒါ .. သမီးရဲ့လက်ရေးဆိုတာ ဘာ သိနေတာပဲ ဥစ္စာ .. ဒါ .. သမီးရဲ့ စာပါ .. ဘာဘဲ.. သမီး ဆုဝတီ က ဒီစာကို သမီးရဲ့ စာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာဘဲကို လိမ်ပေးစရာလည်း မရှိနိုင်ပါဘူး ..”

ဦးဩဘာမော် မျက်နှာမကောင်းဘဲ ပြောနေချိန်မှာ ကောင်မလေးကတော့ တည်ငြိမ်စွာ အားလုံးကို ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ .. အရာရာကို ပြန်အမှတ်ရလာအောင် ကြိုးစားဖို့ အချိန်လိုနေပါလိမ့်မယ် ဘာဘဲ .. ဘာဘဲတို့ ပြောတဲ့ မြယမုန်ဟိုတယ် .. မြယမုန်အိမ်ကြီးကိုလည်း ကျွန်မ လိုက်ကြည့်ပါ့မယ် .. ဒါပေမယ့် .. ဘာဘဲတို့ နေနေတဲ့ .. မြယမုန်အိမ်ကြီးမှာတော့ ကျွန်မ .. လောလောဆယ် မနေချင်သေးဘူး .. ကျွန်မ .. ဒီကအစ်ကိုတို့နဲ့ပဲ နေမှာ ..”

ဟု ပြောလာတော့ မာမီ သူ့ကို ကြည့်လာသည်။ ကောင်မလေးကိုလည်း ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဦးဩဘာမော် တို့ကိုလည်း လှမ်းကြည့်သည်။ ဦးဩဘာမော် ကလည်း မျက်နှာမကောင်းဘဲ ပြောလာသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး သွန်း ရယ် .. မြယမုန်အိမ်ကြီးဟာ သမီးရဲ့ ဖေဖေ ချွန်ခွဲတဲ့အိမ်ကြီးပါ .. ဟိုတယ်ကလည်း သမီး ဖေဖေ ဟိုတယ်ပါ .. သမီးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ရာတွေပါ .. ဘာလို့ မနေရမှာတဲ့လဲ .. ပြီးတော့.. ဒီက သား ဇော်လွင်ဦးမောင် ကလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ .. သွန်းကို ကုသပေးနိုင်တဲ့သူပါ .. ဦးနောက်အာရုံကြောဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖို့ .. ဇနီးဖြစ်တဲ့ ဆုဝတီ ကိုလည်း ကုသပေးနေတဲ့သူပါကွယ်.. သူတို့နှစ်ယောက် .. ခရီးထွက်ကြရင်း .. သမီး ဆုဝတီ .. ရှခင်းတွေ ဆင်းကြည့်ရာက ခြေချော်ကျလို့ .. ခါးမှာ ဒဏ်ရာရပြီး အောက်ပိုင်းသေသွားလေသမျှ .. ခုထိ .. သားပဲ ကုသပေးနေတာပါ ..”

“ဒါပေမယ့် .. မျက်မြင်အနေအထားကတော့ .. ဒီ.. မမဟာ ပိုးလ်ချဲ့ပေါ်မှာပဲ ရှိနေသေးတာပဲလေ .. လမ်းမှ မလျှောက်နိုင်သေးတာ .. ကုသတဲ့ ဆရာဝန် ည့်လို့ပေါ့ ..”

ရုတ်ခနဲ ပြောချလိုက်တော့ ပြတ်သားလှချေသည်ကော .. ဟု ကောင်မလေးကို ငုံ့ကြည့်မိရပြန်သည်။ ဟုတ်သည် .. သူလည်း .. ထိုလင်မယားကို သိပ်တော့ သဘောမတွေ့လှ ..။ အထူးသဖြင့် ဖိုးတာမာန်ဖီတာကို သူ သင်္ကာမကင်း ..။

ပြီးတော့ .. သူ သိလိုက်ရသည်က မြယမုန်အိမ်ကြီးရော .. မြယမုန်ဟိုတယ်ကြီးပါ ပိုင်ဆိုင်သူက ကောင်မလေး ဖြစ်နေသည်။

“ဘာဘဲတို့ကို .. ကျွန်မ ပြောချင်တာက .. ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ တည်းခိုကြစေချင်ပါတယ် .. ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ .. ဖိုးတာ က .. ဒီက အစ်ကိုနဲ့ အစ်မတို့ကို တော်တော်ရန်လိုနေပုံ ရနေလို့ပါပဲ.. ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကလည်း တူတူမနေချင်သလို ဖြစ်နေလို့ပါ .. ကျွန်မအတွက် လောလောဆယ်မှာ စိတ်ရှင်းရှင်းနေလေ ပိုကောင်းလေလို့ .. ကျွန်မကို ကုသပေးနေတဲ့ ဒေါက်တာ မမမြတ် ကလည်း ပြောထားတာ ရှိပါတယ် ..”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် ကောင်မလေး အိမ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ အားလုံး ငြိမ်ကျန်ခဲ့ကြသည်ပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ခရီးရှည်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းလာရသည့်သူတွေပေမို့ ဖင်ပန်းနေကြတာတော့ အမှန် ..။ ခုလို .. တခြားမှာ သွားတည်းကြပါဟု ကောင်မလေး ပြောလာတာ ခံလိုက်ရတော့ ရင်ထဲ ပိုမောကုန်ကြတာလည်း သိသာနေသည်ပါပဲ။

ဦးဩဘာမော် မှာ စိတ်မောပုံကြီးဖြင့် ဆိုဖာကျောမိုကို မှီချလိုက်ကာ မျက်ဝန်းတွေကို စုံမှိတ်ထားပါ၏။

“ဆန်းကြယ်ပုံများများ .. ညီမ ကျောကျော ရယ် .. အံ့ဩလိုက်ပါရဲ့ .. ခုကျတော့လည်း သမီး သွန်း က .. ဒီအိမ်ကို ရောက်နေသတဲ့ ..”

ဒီက .. မောင်ခန့်ရာပြည့် ဆီမှာ ရှိနေသတဲ့ .. ကံများ ဆန်းပုံဗျာ .."
 ဟု တစ်ချက်ညည်းကာ မာမိုကို ကြည့်သည်။ မာမိလည်း ငြိမ်နေသည်ပါပဲ။ ထူးခြားသည်က ခုထိ မာမိ တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပါခြင်းဘဲ ဖြစ်လေသည်။ အားလုံးကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်တစ်ယောက်လို ငြိမ်ကြည့်နေတာပဲ ရှိနေသည်။ သူ့ကိုလည်း ဘာမှဝင်မပြောဖို့ မျက်ရိပ်မျက်ကဲဖြင့် မာမိ ကြည့်လာသည်တည့် ...။ ဦးဩဘာမော် မှ သူ့ထံ လျှောက်လာကာ သူ့လက်တွေ့ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ...

"ခုလို .. သမီး သွန်း ရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ပေးတဲ့အတွက် .. ဘာဘ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် လူလေးရယ် .. မိဘာမဲ့ သမီးလေး သွန်း ဟာ ဘာဘရဲ့ သမီးလေးပါပဲ .. ညီက မွေးချန်ခဲ့တဲ့ ကလေးပေမယ့် .. တူမလေးရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး .. သမီးလေးလို့ ချစ်ရတာပါ .. ငယ်က တည်းက အမိမဲ့ခဲ့ရတဲ့ သမီးလေး ဆုဝတီ နဲ့ ဒီက သွန်းလေး ဟာ အမိမဲ့ဘဝချင်းလည်း တူကြသလို .. လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်က ဘာဘရဲ့ညီ သီရိ ဆုံးခဲ့တာမို့ .. သွန်း ခေရာ .. အဖပါ မဲ့ရရှာတာပါ ..။ သွန်း ဟာ အလွန်ထက်မြက်တဲ့ ကလေးပါ .. ဟိုတယ်ကိုလည်း ဦးစီးနိုင်တဲ့သူပါ .. ဘာဘတို့က .. သီရိ ရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း .. မြယမုန်မှာ နေလာခဲ့ကြတာပါ ကွယ်.. မိဘအမွေရယ်လို့ ဘာဘတို့မှာ များများစားစား မရှိကြပေမယ့်.. ညီဖြစ်တဲ့ သီရိ ရဲ့ဇနီး ခင်ခင်သာ ရဲ့ဘက်က ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေကို သီရိ က တိုးပွားအောင် ကြိုးစား လုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့သူပါ .. ဟိုတယ်ကြီးလည်း ဖြစ်ထွန်းခဲ့တာပါပဲ .. သွန်း ဆယ်နှစ်သမီးမှာ ခင်ခင်သာ ဆုံးခဲ့တာမို့ .. ဘာဘတို့ကို မြယမုန် မှာ လာနေဖို့ သီရိ ခေါ်ခဲ့တာပါ.. သွန်းလည်း အစ်မတစ်ယောက် ရတာပဲလေ .. ဆုဝတီ နဲ့တူတူ နေခဲ့ကြတာ ခုထိပါပဲ .."

ဟု စကားရှည်ကြီး ပြောနေသမျှ သူ ငြိမ်၍ နားထောင်နေရင်း အက်ခတ်နေရသည်က ဦးဩဘာမော် ၏ အတွင်းစိတ်ကိုပါ ...။

တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောနေခြင်းဟု သူ ထင်လာမိရသည်ပါပဲ ...။

"အဲဒါကွယ် .. ဒီည ညီမ ကျောကျော နဲ့.. ဆုံဖြစ်တာက.. ဘာဘရဲ့ စိန်လက်စွပ်လေး သွားရောင်းရင်းနဲ့ပါ .. လူလေးတို့ရဲ့ ရတနာဆိုင်ကြီးက ဈေးမှန်ပေးတယ်ဆိုတာ ကြားထားရတာလေ .. အဲဒီလို ရောင်းရတာလည်း .. ဒီက သမီးလေးကို ဆေးကုသရတဲ့ စရိတ်ဆိုတာက ဆေးဝါးတွေ ဈေးကြီးတာမို့ .. မဖြစ်မနေ လိုလာချိန်မှာ ရောင်းခဲ့ရတာပါ .. ဟိုတယ်မှာ ဘာဘလုပ်ပိုင်ခွင့်တွေရှိအောင် .. သွန်း ပေးထားပါရဲ့ .. လစာအနေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ .. လိုသလောက် ယူသုံးဖို့လည်း ခွင့်ပြုထားပါရဲ့..။ ဒါပေမယ့် .. ဘာဘ အားနာတယ်လေ .. တစ်လ ဆယ်သိန်းဆိုတာက ဘာဘကို ပေးထားသေးတာဆိုတော့ .. ဆေးဝါးကိစ္စ .. သွန်း အကုန်ခံမယ်ဆိုပေမယ့် .. ပြည့်စုံပါတယ် ပြည့်စုံပါတယ်နဲ့ ဘာဘ ဖြေခဲ့တာချည်းပါပဲ .. ကုနေတာကလည်း ဖော်လွင်ဦးမောင် ဆိုတော့ ဆေးဝါးဖိုးဆိုတာက ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ ဆေးခန်းဝင်ငွေကလည်း ပြည့်စုံနိုင်မယ်ပဲလို့ သွန်း လည်း ထင်ထားပုံ ရပါတယ် .. ဖော်လွင်ဦးမောင် က ဆေးဖိုးတွေ မလုံလောက်တော့ဘူးလို့ ဖွင့်ပြောလာမှ ဘာဘလည်း စိန်လက်စွပ်ရောင်းခဲ့ရတာ .. အဲဒီတော့မှလည်း သမီးဆုဝတီ တို့ လင်မယား ကျိတ်ဖိုတ်ငွေရှာ .. ဆေးဝါးဖိုး အကုန်ခံနေတာတွေ မနိုင်မနင်း ဖြစ်တာတွေ သိခဲ့ရတာလေ .."

ဦးဩဘာမော် သည် ပကတိအခြေကို ဝန်ခံဖို့ ဝန်မလေးသူဆိုတာ သူ ချက်ချင်း နားလည်လာရသည်တည့်။ လူချမ်းသာအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် မလုပ် ..။ မြယမုန် ၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှန်သမျှသည် သွန်း သစ္စာမြိုင် နှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်ဆိုတာ ပြောနေသည့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ခုလို .. ကျပ်တည်းနေကြတာ ကြားရတော့လည်း သူ ရင်ထဲမကောင်း ..။ ကျိတ်၍ မျက်ရည်ကျနေသည့် ဆုဝတီဩဘာ နှင့်

မျက်နှာမကောင်းဘဲ ခပ်ငေးငေး အဝေးကို ကြည့်နေသည့် ဒေါက်တာ ဇော်လွင်ဦးမောင် တို့ကို သူ လှမ်းကြည့်မိရသည်။ သနားမိရပြန်သည်။

“အဲဒီမှာ .. ဒီက ညီမ ကျော့ကျော့ နဲ့ ခင်မင်ခဲ့ရာက .. ဟိုတယ်မှာ ညီမ ကျော့ကျော့ ဘက်က ရတနာဆိုင်ခွဲလေးများ ဖွင့်ချင်ရင် .. အခန်း ကျယ်တစ်ခု ရှိတယ် .. လာကြည့်ပါလားလို့ ပြောမိရာကနေပြီး.. ညီမ ကျော့ကျော့ လည်း ဟိုတယ်ကိုရောက်လာတယ် .. သမီးသွန်း ကိုလည်း.. မြင်ဖူးသွားတယ်လေ .. အဲဒီမှာ .. ကျော့ကျော့ က ..”

“ကျန်တာတွေ ကျွန်မပဲ သားကို ဆက်ပြောပြလိုက်ပါ့မယ် .. ကိုဩဘာမော် .. လောလောဆယ် .. ဓဏနားကြပါဦးရှင် ..”

မာမီ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ပြောလာသည်က စကားဖြတ်ခြင်း ။ ဦးဩဘာမော် နားလည်ပုံဖြင့် ငြိမ်သွားပါ၏။ ဟုတ်သည်လေ ။ ချစ်သူနောက်ကို လိုက်သွားသည်ဟု စာရေးချန်ခဲ့သည့် မိန်းကလေးကိုမှ ချွေးမလောင်း အဖြစ် စကားကမ်းခဲ့ရသည့်အဖြစ်တစ်ခုကို လူစုံတက်စေ့ရှေ့မှာ ဖွင့်ပြော တာကို မာမီ ကြားချင်ပုံ မရ ။။ ဒါကို ဘာဘဦးဩဘာမော် လည်း နားလည်ပုံ ရသည်ပါပဲ။ သက်ပြင်းရှိက်၍ ...

“ခက်တာက .. သွန်း ကို ခေါ်မရတာပါပဲဗျာ .. ဒီမှာ ချန်ထားခဲ့ရ မှာ .. အားနာစရာ ဖြစ်နေတယ် ညီမရယ် ..”

ဟု ညည်းရှာသည်။

“ရပါတယ် အစ်ကိုဩဘာ ရယ် .. သူ နေချင်ရာမှာ နေပါစေ.. ဓဏတော့ နားကြပါရှင် .. ရေမိုးချိုး .. ဟိုက ဧည့်သည်နားခိုခန်းမှာ ဓဏ အနားယူကြပါဦး .. ပြီးတော့မှ .. နေ့လယ်စာ အခန်းထဲပို့ပေးပါ မယ် .. နောက်တော့မှ .. ဟိုတယ်ကို သွားကြပါရှင် ..”

ဟု မာမီ ပြောတော့ ဘာဘဦးဩဘာမော် မှ ခေါင်းခါ၍ ...

“ခုပဲ သွားလိုက်ပါမယ် ညီမ ကျော့ကျော့ ရယ် .. တစ်ရက်နှစ် ရက် ဟိုမှာ တည်းပါ့မယ် .. ပြီးရင် .. ပြန်ပါ့မယ် .. ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်..”

သမီး သွန်းလေး ကို.. မြယမုန်အိမ်ကြီးမှာ ပြန်နေဖို့အတွက် ဒီက ညီမ နဲ့ .. လူလေးတို့က ကူညီပေးကြပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ .. သွန်းလေး.. ဓမ္မာ အတိတ်မေ့နေတော့လည်း .. ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံရဲနိုင်ဘဲဖြစ်နေ တာ .. ဒီကလူလေးတို့ကိုပဲ ယုံနေတာတွေကို ဘာ နားလည်ပါတယ်.. ကဲ .. ကဲ .. ဘာဘတို့ သွားပါရစေ ..”

ဟု ပြောကာ ဘာ ဦးဩဘာမော် မှ ရပ်ထားသော ကားရှိရာသို့ သွားတော့ ဝှီးလ်ချလေးတွန်းကာ ဇော်လွင်ဦးမောင် မှ နောက်မှ လိုက် သွားပါ၏။ ဆုံဝတီဩဘာ ကတော့ ကောင်မလေး ဝင်သွားရာ အိပ်ခန်း ဘက်ကို မျက်ရည်တကျကျဖြင့် တလှည့်လှည့်ကြည့်ရင်း ပါသွားသည် ပါပဲ ...။

ပါဂျဲရီးကား နက်ပြာရောင်ကြီး မောင်းထွက်သွားချိန်ထိ မာမီ သူနှင့်အတူ တံခါးရှေ့မှာ ရပ်ကျန်ခဲ့ပါ၏။

နောက်တော့ သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ...

“သွန်း ဟာ .. အမှန်ကန်ဆုံးသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချခဲ့ တယ်လို့ မာမီ ယုံကြည်တယ် သား .. ကဲ .. အိမ်ထဲဝင်ကြစို့ ..”

ဟု လေးလေးနက်နက် ပြောလာပါ၏။

မာမီ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ တွေးနေသည်ဆိုတာ သူ တိတိပပ မသိ နိုင်သေးပေမယ့် မာမီကို သူ လောလောဆယ်မှာ ဘာကိုမှ မမေးဖြစ်ခဲ့..။

ပြောသင့်ချိန်မှာကျတော့မှ .. မာမီ ပြောမယ်ဆိုတာ သူ သိထားရ သည်ကိုးလေ ...။

အခန်း (၉)

“ကျွန်မ ခုလို ဒီ မြယမုန်အိမ်ကြီးကို ရောက်လာရတာ .. ဒီက အန်တီနဲ့ အစ်ကိုတို့က .. ဒီက ဘာတို့ ရန်ကုန်ပြန်တဲ့အခါ .. တူတူ ပြန်လိုက်ပါလို့ ပြောကြလွန်းလို့ .. အကယ်၍ အန်တီရော ဒီက အစ်ကို ရော ရန်ကုန်ပြန်မယ်ဆိုရင်ဖြင့် .. ဒီ ဘာတို့ ရန်ကုန်ပြန်ပြီး တစ်ပတ် ကြာတော့မှ ဒီအိမ်ကို ခဏ ဝင်ကြည့်ပါ့မယ်လို့ ဖြေခဲ့တာ .. အဲဒါကို အလိုလိုက် ခေါင်းသိတ်ပေးကြတဲ့ ဒီက အန်တီနဲ့ အစ်ကိုတို့ကြောင့် ခုလို .. ခဏဝင်လာတာပဲ ဖြစ်ပါတယ် ..”

ဧည့်ခန်းဆိုတာမှာ ထိုင်နေရင်း ခပ်ထည်ထည်လေး ပြောနေသည့် ကောင်မလေး ..။ သူကတော့ ပြတ်သားတာလေးကို သဘောကျမိရ သည်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မြယမုန်အိမ်ကြီး၏ ရဲတိုက်ကြီးပမာ အနောက် တိုင်းဘက်နွယ်၍ ဆောက်ထားပါလေသော အိမ်ကြီးကို မြင်ခဲ့ရကတည်း က နောင်တဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ အမှန်ပါ။ သွန်းသစ္စာမြိုင် ဆိုတာ အဘယ် မျှထိ ကြွယ်ဝိုးကြွယ်ဝ ချမ်းသာသည်ဆိုတာ ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော မြဲကျယ်ကြီးနှင့် ခန့်ထည်လွန်းပါလေသော အိမ်ကြီးကို မြင်ရကတည်း က သူ သိခဲ့ရတာမို့ ..။

“ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့ ကောင်မလေးကို .. ငါက .. အပိုင်ကပ် ထားတယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက် ထင်မြင်သွားရင် အရမ်းရှက်ဖို့ ကောင်းတာပါပဲ .. အထူးသဖြင့် ဆုဝတ်ဩဘာ ဆိုတာ ဖွင့်ပြောနိုင်တဲ့ အထိ ရင့်ရင့်သီးသီး စွပ်စွဲလာတာမျိုး နောက်ပိုင်းမကွမှာ ဖြစ်လာနိုင် တယ် ..”

သူ ရင်ထဲ လေးနေရသည်ပါပဲ ..။ ပြတင်းပေါက်တွေမှာ တပ်ထား ပါလေသော မှန်တွေက ထူထဲသော ရောင်စုံမှန်များ ..။ ပြီးတော့ ဖောင်း ကြွပန်းပွင့်တွေဖြင့် ရှိနေသော ပြတင်းမှန်ထူများပေမို့ အိမ်ကြီးက ပို၍ ရှေးဟောင်းဆန်နေသည်။ ထိုမှန်မျိုးကို ယခုကာလမှာ မြင်ကို မမြင်ရ တော့ပြီ ..။ အမိုးနီနီ၊ အုတ်နီနီတို့ဖြင့် ထူထဲသော အိမ်နံရံကြီးတွေဖြင့် တည်ဆောက်ထားပါလေသော သုံးထပ်အဆောက်အအုံမြင့်မြင့်ကြီး၏ ဆင်ဝင်မှာကိုက ကြီးမားသော တိုင်လုံးကြီးတွေဖြင့် ရှိနေကြကာ သံလွင် ရွက်တွေကို ခက်ခက်နွယ်နွယ် တက်သွားသည့်နွယ် တိုင်လုံးတွေမှာ ပုံဖော်ထားသည်။

ဧည့်ခန်းကြီးမှာလည်း ပန်းချီကားတွေ ချိတ်ထားကာ.. အခန်း ထောင့်မှာ သပြေသီးမှည့်ရောင် စန္ဒရားအိုကြီးတစ်လုံး ရှိနေသည်။

ရှေးစန္ဒယားကြီး ..။ သွန်းသစ္စာမြိုင် ၏ ဖခင်သည် ရှေးဟန်ကို ထဲထဲဝင်ဝင် နှစ်သက်သူတစ်ယောက်ဟု သူ နားလည်လာရသည်။ မျက် နှာကြက်ဆီမှ မီးပန်းဆိုင်းများသည် ကြာပွင့်တွေ ဖြိုင်နေအောင် ပွင့်နေ သည့်နွယ် လှလှပပရှိ၏။ ကြမ်းခင်းကော်ဖောကြီးက အပြာခံမှာ အနီ ရောင်ကြာပွင့်တွေ ဖော်ထားတာမို့ ဧည့်ခန်းသည် ကန်ရေပြင်တစ်ခုနှင့် ပိုဆင်နေသည်။ ပန်းကြာတောကြီးထက်မှာ သူ ရပ်နေရသည်သို့ ရှိ၏။

ဧည့်ခန်းဆိုတာထက်မှာ ထိုင်နေသည့် ဘာဘီးဩဘာမော် ကတော့ မျက်နှာမနုကောင်းရှာ ..။ ကောင်မလေး ပြောသည့်စကားကြောင့် မျက် ရည်လည်နေတာ သူ မြင်နေရသည်တည့် ..။

“သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါဦး သမီးရယ် .. ဒါ .. သမီးရဲ့အိမ် ဖြစ်တာမို့ .. ခုလို တပ်တပ်အပ်အပ် မြင်ရတော့ ပြန်အမှတ်ရဖို့ ကောင်းပေတာပေါ့ သွန်းလေး ရယ် .. ခုလို သူတစ်ပါးအိမ်မှာ နေနေမယ်ဆိုတာ အားနာဖို့ ကောင်းပါတယ် ..”

ဘဘ ဦးဩဘာမော် မျက်နှာမကောင်းဘဲ ပြောလာပါ၏။ တကယ်လည်း ရန်ကုန်ဝင်သည်ဆိုတာနှင့် ကောင်မလေး မြယမုန်သို့ အရင်ဝင်ကြည့်ချင်ပါသည်ဟု ပြောတာမို့ လေးလေးတိုး မှ မာမိ ပြောပြသည့် မြယမုန် လိပ်စာအတိုင်း ကားမောင်းပို့ပေးရခြင်းပါ ...။

“အခုထိတော့ ကျွန်မ .. မမှတ်မိနိုင်သေးပဲ ဖြစ်နေပါတယ် .. ဒါပေမယ့် .. ကျွန်မဟာ ဘဘ ပြောတဲ့ သွန်းသစ္စာဖြိုင် ဆိုတာ အစစ်အမှန် ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ .. ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ရော .. မြယမုန်ဟိုတယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ရော .. ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိနေမှာပေါ့နော် ..”

ကောင်မလေး ရုတ်ခနဲ မေးလာတော့ ဦးဩဘာမော် မှ ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်ပြုရှာသည်။ အားတက်လာပုံဖြင့်လည်း ...

“ဟာ .. ဘာလို့ မဆုံးဖြတ်နိုင်ရမှာလည်း သမီးရယ် .. ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိတာပေါ့ .. ဒါ .. သမီး ဖေဖေရဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ ..”

ဟု ပြောလာပါ၏။ သူ တစ်ချက်ကြည့်မိသည်က ဝှီးလ်ချပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရင်း အရာရာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည့် ဆုဝတီဩဘာ ကိုပါ...။ ဇော်လွင်ဦးမောင် ကတော့ ဝှီးလ်ချလေးဘက်မှာ ကပ်လျက် ရှိနေသည့် ဆိုဖာထက်မှာ ငြိမ်၍ ထိုင်နေသည်။ ခုထိထို လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှ ဝင်ပြောမလာကြ ...။ ကောင်မလေးကလည်း ထိုင်သည်မှ ဘဘဦးဩဘာမော် နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာမှာ ရွေးထိုင်ခြင်း ...။ ဦးတည်၍ ပြောနေသည်ကလည်း ဘဘ ဦးဩဘာမော် ကိုပဲ ဖြစ်ပါ၏။

“ဒါဆိုရင် .. ဒီနေ့ .. ကျွန်မဟိုတယ်ကိုလည်း သွားပါ့မယ် .. ကျွန်မ သိထားရတာက .. ဟောဒီက အစ်မဆုဝတီ ပြောတဲ့အထဲမှာ သူလည်း ဟိုတယ်မှာ ရုံးခန်းတစ်ခုထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သဘောတွေ ပါခဲ့တယ်လေ .. မိုင်းမော် ကို လိုက်လာတုန်းက ငိုယိုပြောတဲ့အထဲမှာ... ကျွန်မကို ဘယ်လိုချစ်တာတွေ ပြောရင်း .. အဲဒီအချက်လည်း ပါခဲ့တာပဲ .. ကျွန်မက အတိတ်ကိုသာ မေ့နေတာလေ .. စု လောလောဆယ် ဒီဘက်ပိုင်းက အဖြစ်တွေ .. ပြောကြတာတွေကိုတော့ မှတ်မိနေတတ်ပါရဲ့ .. ဒါကြောင့် .. ဘဘပြောသလို ပြောရရင်ဖြင့် .. ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ အဲဒီဟိုတယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး .. အခုပြောပါ့မယ် .. ဒီလောက် ဝှီးလ်ချကြီးနဲ့ ရှိနေရတဲ့အထဲမှာ ဟိုတယ်အလုပ်တွေ ဝန်မဝစေချင်ပါဘူး .. အိမ်မှာပဲ နားနားနေနေ .. နေပါ .. ဒီက အစ်ကို ဇော်လွင်ဦးမောင်လည်း ဟိုတယ်မှာ ဘာမှ ဝင်မပါစေချင်ပါဘူး .. ကျွန်မ .. ဘာဘနဲ့အတူ.. ဟိုတယ်အလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်နိုင်မှာပါ .. လုပ်ကိုင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်...”

ဟု ပြောချလိုက်တော့ ဆုဝတီဩဘာ ၏ ကိုယ်လေး နောက်သို့ တစ်ချက် လန်ခနဲဖြစ်ကာ ဝှီးလ်ချ၏ ကျောမှီထက်မှာ ယိုင်ခနဲ ပိကျ၏။ နောက်တော့ လက်ကိုင်နေရာမှာ လက်ဖဝါးတွေ ဆုပ်ခဲကာ အားကုန်ကျိုး၍ ကိုယ်ကို မတ်ရင်းမှ ...

“ဟင် .. ဟင် .. ဒါက ဘာသဘောလဲ သွန်း .. ဘာသဘောတဲ့လဲ .. မမဆုဝတီ ကို မယုံတဲ့သဘောလား .. ဟုတ်လား .. ဟိုတယ်အလုပ်ကို .. ရုံးခန်းမှာ ထိုင်နေရင်း မမဆုဝတီ လုပ်ကိုင်လာခဲ့တာ နှစ်ကြာခဲ့ပါပြီ .. လေးလေး သိရီ ရိုက်ကတည်းကပါ .. ရိုက်ကတည်းကပါ...”

“ဒါပေမယ့် .. အခု .. မရှိတော့ဘူးလေ .. အခုရှိနေတာက ကျွန်မပဲ .. ကျွန်မ ထပ်ပြောပါ့မယ် .. အစ်မ ဆုဝတီဩဘာ .. အိမ်မှာပဲနေပါ .. ဒါကိုမှ မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် .. တခြားမှာ အိမ်ငှားနေချင်တယ်ဆိုရင်လည်း မဟန့်တားပါဘူး .. သဘောပါ ..”

ကြာတော့ သူ အနေရခက်လာသည်။ မာမီကို ကြည့်တော့ သူ အံ့ဩသွားရပါ၏။ မာမီက အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေသည်ပါပဲ။

“ဒါ .. ဒါ .. ဘယ်သူတွေ မြောက်ပေးတယ်ဆိုတာ မှန်းကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ် .. ဘေးပယောဂတွေ ဝင်နေတယ် သွန်း ..”

သူ့ကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီးမှ ဆုဝတီဩဘာ ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ အသံမြင့်၍ပြောတော့ ပြုံး၍ ကြည့်သည်က ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်နေ၏။

“သူ့ကို မအားကြဘူး အစ်မ ဆုဝတီဩဘာ .. အထူးသဖြင့် ကျွန်မ ရဲ့ အသက်သခင်ကို ပုတ်ခတ်စွပ်စွဲတာမျိုး နောက်နောင် မလုပ်မိပါစေနဲ့ .. အခုထိ ကျွန်မက ဘယ်သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ မုတ်မိနေတာ မဟုတ်ဘူး နော် .. အမျိုးတော်တယ်ဆိုလို့သာ တော်ဟဲ့ တော်ဟဲ့ဆိုလို့ တော်ပေးနေရတာပဲ ရှိတယ် .. မုတ်မိနေတာ မဟုတ်ဘူး .. ဒီတော့ .. အားနာတတ်နေမှာလည်း မဟုတ်ဘူး .. ဒီတော့ ပြောပါရစေ .. နောက်နောင် အစ်ကို့ကို ကြည့်ကြည့်ပြီး အဲသလို ပုတ်ခတ်တာမျိုး မလုပ်မိပါစေနဲ့ .. လုပ်ရင်တော့ .. ဟိုတယ်ရုံးခန်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီဖြစ်တဲ့ အစ်မဟာ ဒီ မြယမုန်အိမ်ကြီးထဲက နားနေအိပ်စက်ရာ အိပ်ခန်းလေးတစ်ခုကိုပါ စွန့်လွှတ်လိုက်ရပါလိမ့်မယ် ..”

“ကလေး .. အဲသလောက်ကြီး မပြောနဲ့လေ ..”

သူ မနေနိုင်တော့ပြီမို့ တားလိုက်ရချိန်မှာ ကောင်မလေး ခေါင်းခါသည်။ မျက်ဝန်းတွေက လက်တောက်နေသည်ပါပဲ။ မာမာကျောကျော လေးလည်း ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို ဆုဝတီဩဘာ ပြောလိုက်၍ ခံပြင်းနေတာလည်း သိသာနေသည်ပါပဲ။

“သမီး ဆုဝတီ .. စကားကို ဆင်ခြင်ပါ .. လောလောဆယ် သိထားရမှာက သွန်းလေး ဟာ အတိတ်ကို မေ့နေတယ်ဆိုတာပဲ .. ဘာလို့ သွန်းလေး အပေါ်မှာ ဆန့်ကျင်ဘက်စကားတွေ ပြောနေရတာလဲ ..”

သွန်းလေး ပြောတာ အမှန်တွေပဲ .. သူပိုင်တဲ့လုပ်ငန်းမှာ မလုပ်နဲ့ဆိုရင် မလုပ်နဲ့တော့ပေါ့ .. ဒက်ဒီကို ဟိုတယ်မှာ ဆက်လုပ်နေဖို့ အားကိုးနေမြဲ ဖြစ်နေတာကိုလည်း ထောက်ထားရမှာလေ .. တကယ်လည်း သမီး ဆုဝတီက ခုထိ လူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်သေးတာ .. ညီမလေးရှိတုန်းက သမီး အဲဒီမှာ လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်ဆိုရာမှာ .. အဲဒီတုန်းက သမီး ခြေထောက်တွေက ကောင်းနေသေးတယ်လေ ..၊ ဇော်လွင်ဦးမောင် နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ .. ခရီးထွက်ရာက ရှုခင်းကြည့်တဲ့နေရာက ခြေချော်ကျပြီး အတော်လေး အမြင့်ဘက်က အောက်ကို ကျခဲ့ရာက .. ဒီလို မသန်မစွမ်းဖြစ်ရတာ မဟုတ်လား .. အဲဒီတုန်းက ညီလေးရှိနေသေးချိန် ဖြစ်နေတော့.. ညီလေးက သမီးဆုဝတီ စိတ်ဓာတ် မကျအောင်ဆိုပြီး ဆက်အလုပ်လုပ်စေခဲ့တာပါ .. အခုကျတော့လည်း.. သမီး ခုလို ခြေမသန်ပဲဖြစ်နေတာ နှစ်ကြာလာပြီပဲ .. ကောင်းလည်း ပိုကောင်းမလာတဲ့အခါပေမို့ .. အိမ်မှာ နားနေဖို့ဆိုတာ .. ပိုကောင်းတဲ့ အစီအမံပေးပေးလေ .. နေပါ .. အိမ်မှာပဲနေပါ .. သမီး လုပ်စရာတွေမှ အများကြီးပဲ .. အနည်းဆုံး ပုတီးစိပ်ပေါ့ .. တရားမှတ်ပေါ့ ..”

ဦးဩဘာမော် ဝင်၍ ဆုံးဖြတ်တော့ ဆုဝတီဩဘာ မျက်ရည်ကျလာသည်။ ဇော်လွင်ဦးမောင် ကလည်း ဇနီးကို ဝိုးလ်ချလေးတွန်းကာ အတွင်းဘက်ဆီသို့ သွားလိုက်တာမို့ ဧည့်ခန်းမှာ လူနှစ်ယောက် လျော့သွားပြီ ..။

“ကျောကျော့ လည်း သမီးလေးကို နားချပါတယ် .. ရန်ကုန်ကို ပြန်ဖို့ .. ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ ပြန်နေဖို့ .. ဒီမှာက .. ဆရာဝန်ဆိုတာလည်း အသင့်ရှိနေတာဆိုပြီး ပြောတာပါပဲ .. ပြောမရလို့သာ ကျော့ တို့ရဲ့ ရတနာမျိုးအိမ်ကြီးကို ခေါ်သွားရတာပါ .. သမီးလေးကို မြောက်ပင်ပေးတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါကိုတော့ ဒီကအစ်ကိုကြီး ကိုဩဘာမော် ယုံကြည်စေချင်ပါတယ် .. တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အတိတ်ကို ပြန်မှတ်မိ

လာချိန်မှာကျတော့လည်း .. ဟိုးအရင်တုန်းကလို .. အားလုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင် .. တစ်စုတဝေး နေဖြစ်ကြမှာပါ .. အကယ်၍ သမီးလေးကို ကျောတို့ရဲ့ ရတနာမှူးအိမ်ကြီးကို ခေါ်မသွားဘူးဆိုရင် .. သူ့ဘာသာသူ တစ်နေရာရာမှာ နေမယ်တဲ့လေ .. ဟိုတယ်မှာလည်း အခန်းတွေ ရှိနေပေမယ့် .. သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့အတွက်ဟာ မြယမုန် ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်နေရင် မလုံခြုံဘူးလို့ပဲ ထင်ထင်နေတယ်တဲ့ .. အဲသလို ပြောလာတော့လည်း ကျော ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်တာမို့ .. သမီးလေးကို ခေတ္တခဏတန်သည် ရတနာမှူးအိမ်မှာ ခေါ်ထားမလို့ပါ ..”

မာမိ ပြောတော့ ဘာ ဦးဩဘာမော် ခေါင်းညိတ်ရှာပါ၏။ တောင်းပန်သလိုလည်း မာမိကိုရော သူ့ကိုရော ကြည့်ရင်းမှ ...

“သမီး ဆုဝတ် စကားအပြောမတတ်တာကို တောင်းပန်ပါတယ် ညီမကျော့ ရယ် .. သမီး ဆုဝတ်လေး ကလည်း သူ့ညီမလေး သူ့အပေါ် စိမ်းကားရက်လေခြင်းဆိုပြီး အခံစားလွန်ရင်း ပြောမိသွားတာပါဗျာ.. အမိမဲ့ညီအစ်မနစ်ယောက် နေကြတာမှ အခန်းချင်းတောင် ကပ်ရပ်ပါဗျာ .. ငယ်တုန်းကဆို .. တစ်ယောက်အခန်းတစ်ယောက် တူတူအိပ်ချင်အိပ်နေကြတာမျိုးပါ .. ကစားတော့လည်း အတူ .. ကျောင်းသွားတော့လည်း အတူပါ .. ဆုဝတ် က အတန်းလည်း ကြီးတယ် .. အသက်လည်းကြီးတယ်ဆိုတော့ .. အမြဲ .. ညီမသွန်း ကို အလိုလိုက် အလျော့ပေးတတ်သူပါ .. သမီးသွန်း .. နည်းနည်းလောက် ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါကွယ် .. ငယ်ဘဝကိုလေ ..”

ဟု မာမိကို ပြောနေရင်းမှ ဘာဦးဩဘာမော် ကောင်မလေးဘက် လှည့်၍ ပြောတော့ ခေါင်းခါပြတာပဲ ကြုံရသည်။

“ကျွန်မ .. ခုထိ မမှတ်မိနေပါဘူး ဘာဘာ .. တစ်နေ့မှာ .. ပြန်မှတ်မိလာမယ်လို့လည်း ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ် .. အဲသလို မှတ်မိလာမို့ ဆုတောင်းကြတဲ့အထဲမှာ .. မမဆုဝတ် သေချာပေါက် ပါနေပါစေလို့..”

ကျွန်မ ဆုတောင်းကြောင်း .. ဘာဘာ ပြောပြပေးပါ ..”

“ကလေး .. အဲသလို မပြောရဘူးလေ .. လူကြီး စိတ်မကောင်းအောင် ပြောသလိုကြီး ဖြစ်နေပြီ ..”

သူ ခပ်တိုးတိုး တားယူရသည်အထိပါ။ ကောင်မလေး ထရပ်လိုက်ချိန်မှာ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် မျက်ရည်လေး တစမ်းစမ်းဖြင့် ကော်ဖီပွဲလင်ပန်းကိုကိုင်၍ ရောက်လာပါ၏။

“သွန်းလေး ရယ် .. ဒေါ်ကြီး သူ့ဇာ လေ ..”

ဟု ဘာဘာ ပြောတော့လည်း ကောင်မလေး ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်မ မမှတ်မိပါဘူး ဘာဘာ .. ပြီးတော့ အပွင့်အလင်းဆုံး ပြောချင်ပါတယ် .. ဘာကိုမှ မမှတ်မိသေးချိန်မှာ .. ဒီအိမ်က ဘယ်သူယူလာတဲ့ အစားအစာကိုမှ ကျွန်မ .. မစားပါရစေနဲ့ .. ကဲ .. ဘာဘာ .. ခွင့်ပြုပါ .. ကျွန်မ သွားတော့မယ် ..”

ဟု ပြောကာ တကယ်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမနာစွာထဲ ထွက်သွားတာမို့ ဘာဘာမျှ မျက်ရည်ကျရှာပါ၏။ ဒေါ်သူဇာ ဆိုတာလည်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျကျနဲ့ခဲသည်။ ကောင်မလေးကတော့ ရပ်ဘားသော သူ့ကားပေါ် နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်နေပြီ ..။ လေးလေးတိုးကတော့ ကားမောင်းသူနေရာမှာ စောစောကတည်းက ထိုင်စောင့်နေခြင်း ..။

မတတ်နိုင် ..။ မျက်နှာပူဖြင့် သူ မာမိကို မျက်ရိပ်ပြကာ ကားထဲ ဝင်ထိုင်ခဲ့ရသည်ပါပဲ။ ဘာဦးဩဘာမော် ကို သူ အားနာရသည်လေ..။ မျက်ရည်ကျ ကျန်ခဲ့သည့် အသက်ကြီးသူ လူကြီးတစ်ယောက်၏ ရင်ကို သူ မြင်နေရသည်ပါပဲ ..။

ကားရှေ့ခန်းမှာ သူ ဝင်ထိုင်သည်။ မာမိက မိန်းမသားချင်းပေမို့ နောက်ခန်းမှာ ကောင်မလေးနှင့်အတူ ထိုင်ပါ၏။ သူ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ ရင်ထဲမကောင်းရပြန် ..။ ‘စောစောက မြင်ခဲ့ရပါလေသော

တည်ငြိမ်ခေါင်းမာလွန်းပါသည် မျက်နှာလေး ပျောက်ဆုံးနေသည် တကား ...။

မျက်ရည်လည်နေသည်။ ကိုယ်နဲ့နဲ့လေးက ကားကျောမှီနေရာမှာ ပုံပုံကျ မှီချထားပါ၏။ အရာရာ စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သည့်နယ် မျက်နှာလေးထက်မှာ ပင်ပန်းရိပ်တွေကလည်း စွန်းထင်းအုပ်ဖိုးနေသည်။

“စကား အရမ်းပြောတာကိုး .. ဟိုမှာ ငိုကျန်ခဲ့ရှာပြီ ..”

ဟု ဆူပူစကားပြောမည့် သူ့နှုတ်တွေ ပိတ်ကျသွားရပါ၏။ ညှိုးပျော့နေသည့် ကောင်မလေး၏အကြည့်ကို သူ တွေတွေကြီး ငြိမ်ကြည့်နေမိရဆဲ ... ပျော့တော့သော အပြုံးတစ်ခု ကောင်မလေး၏ နှုတ်ခမ်းထက်မှာ ဖေးတင်လာ၏။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မသိမသာ တုန်ခါနေကြသည်။

“ကျွန်မ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာက .. သေခြင်းတရားတစ်ခုထဲ နစ်မွန်းနေရတဲ့အဖြစ်ပါ အစ်ကို .. အဲဒီထက် ဆိုးတာ ဘာမှ မရှိနိုင်တော့ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်.. အဲသလိုကြုံရတဲ့သူတစ်ယောက်ဟာ .. မယုံထိုက်တဲ့သူတွေအဖြစ် မှတ်ယူထားမိရတဲ့သူတွေကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါမှာ .. အဲသလိုပဲ ပြတ်ပြတ်သားသား .. မာမာကျောကျော ပြောနိုင်တဲ့စိတ်ကို မွေးရမှာပါပဲ ..။ ကျွန်မ ဘယ်လောက် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ .. အခု .. ကျွန်မကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရသလို .. အစ်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရမှာပါ။ ဒီလောက် ချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူဟာ .. အဲဒီမိန်းကလေးကို ရေထဲပစ်ချ သတ်ပါ့မလား .. အဆုံးစွန် ပြောကြစတမ်းဆိုရင်ဖြင့်- ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိခဲ့တယ်ဆိုရင် .. အဲဒီချစ်သူဟာ ကျွန်မကို တကယ် ချစ်တယ်ဆိုရင်လည်း သတ်စရာအကြောင်း မရှိနိုင်သလို .. ကျွန်မရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ချစ်နေတဲ့သူဆိုရင်လည်း ကျွန်မရဲ့ အသက်ကို ရှည်စေချင်တဲ့သူပဲ ဖြစ်နေမှာပါ။ ဒါကြောင့် .. သေချာတာတစ်ခုကတော့ ကျွန်မမှာ တကယ် ချစ်သူမရှိဘူးဆိုတာပါပဲ .. ဒါပေမယ့် .. ချစ်သူ

နောက် လိုက်သွားပါတယ်လို့ ရေးထားတဲ့စာကို ပေးလာတဲ့သူဟာ ဆုဝတ်ဩဘာ ဖြစ်နေတယ်လေ .. အဲဒီစာထဲက လက်ရေးဟာ ကျွန်မရဲ့ လက်ရေးပဲ ဖြစ်တယ်လို့ ဘာဘာလည်း အသေအချာ ပြောနေတယ်.. ဒီတော့ .. မြယမုန် အိမ်ကြီးမှာ အဲဒီလူတွေနဲ့ အခုလောလောဆယ်မှာ မနေသင့်သေးဘူးလို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခဲ့ရတာပါ .. ဒါကိုလည်း မနေ့က အန်တီကို ကျွန်မ ပြောပြ .. ရှင်းပြခဲ့ရပါတယ် ..”

ဟု ပြောလာတော့ မာမီ ခေါင်းညိတ်ပြပါ၏။ ကောင်မလေး၏ လက်လေးကို မာမီ ထွေးဆုပ်လိုက်ရင်းမှ သူ့ကိုကြည့်ကာ ...

“တကယ်တော့ လူ့ဘဝကြီးက ရိုးသားပါတယ် သားရယ် .. မာယာလည်း မများပါဘူး .. မရိုးသားကြတာ .. မာယာများနေကြတာ တွေက .. လူတွေပါ ..။ လူတွေကြောင့် လူ့ဘဝဆိုတာကြီး မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်ရတာပါ ..”

မာမီ တည်ငြိမ်စွာ ပြောလာချိန်မှာ ခြေရင်းမှာ အိပ်နေသည့် ဖိုးတာ ခေါင်းထောင်သည်။ သူ .. ခေါင်းလေးပွတ်ပေးတော့ မျက်စိလေး မှေးထား၏။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်မှာ နောက်မှ ကားတစ်စီးမောင်း၍ လိုက်လာရပါသည့် ဘာဘာယု လည်း ရတနာမျိုးသို့ အရင်သွားနှင့်လိုက်ရပြီ။ မြယမုန်သို့ တူတူ လိုက်မဝင်လာခဲ့ရ ..။ ဘာကြောင့်ဆို ဖိုးတာ နှင့် ဂျက်ကီ ရတနာမျိုးမှာ ခြံထဲ ဆုံကြ၍ မဖြစ် .. ကိုက်ကုန်ကြမည်။

ဒါကြောင့် .. ဘာဘာယု ဂျက်ကီ ကို ခွေးအိမ်ထဲ အရင်သွားထည့် ဝင်ခိုင်းထားဖို့ သူ မှာခဲ့ရခြင်းပါ။ ဂျက်ကီ ဆိုတာက လူရော ခွေးရော တစ်စီး အဝင်ခံတာမှ မဟုတ်ချေပဲလေ ...။ သူ့အိမ်လာသည့် သူငယ်ချင်းတွေဆို မကိုက်ဖို့ သေချာခေါ်ပြထားရ ..။ မကိုက်နဲ့နော် .. ဟု ပြောထားရသည်။

“ဒီကောင်ကြီး .. မင်းတို့ မြယမုန် အိမ်ထဲ ဝင်ကြတော့ ဆင်းပါမယ် တကဲကဲ လုပ်နေလို့ ကားမှန် အပြည့်တင် .. ထိန်းလည်း ထိန်းထား

ရတာ .. တပုတ်ပုတ်နဲ့ကွာ .. နားငြီးရော .. နောက်တော့ .. ခွေအိပ်
နေတာကွ .. ဟောင်ရလွန်းလို့ မောအိပ်သွားတာများလား မသိပေါင်
ကွာ .. သနားဖို့တော့ကောင်းသကွ .. အိမ်ထဲ တကြည့်ကြည့်နဲ့ ဟောင်
နေတာကွ ..”

ဖိုးတာ ဟောင်သမျှ ကားမှန်ပြည့်တင်ထားတာမို့ အိမ်ကြီးထဲထိ
အသံရောက်မလာနိုင်ပေမယ့် ..။ တစ်ချက်တစ်ချက်တော့ သူလည်း
ကြားခဲ့ရသည်ပါပဲ ..။

ကောင်မလေးမှ ဖိုးတာ ၏ ခေါင်းကို ပွတ်ပေးနေရာမှ ...

“သူက .. သစ္စာရှိတယ်လေ .. ကလေး နောက်ကို ရေကူးလိုက်
လာတယ်ဆို .. စိတ်ပူလို့ပေါ့ ..”

ဟု သူ့ကို ကြည့်ပြောသည်။ ဖိုးတာ ငရွဲကလည်း ကောင်မလေး၏
ပေါင်ပေါ် မေးဖျားလေးတင်၍ မျက်စိလေးပင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်
နေသေးသည့်အဖြစ် ..။

“သူက .. စည်းစိမ်ချမ်းသာဆိုတာကိုလည်း မသိဘူး .. ပိုက်ဆံဆို
တာကိုလည်း နားမလည်ဘူး .. သခင်ကို ချစ်တာပဲ သိတာ .. သခင်ကို
ချစ်တဲ့သူတွေကိုပဲ သိတာ .. အဲသလိုရှိတာ အစ်ကိုရဲ့ .. ဟုတ်တယ်နော်
ဖိုးတာ ..”

ဟု ပြောတော့ ဝုတ်ခနဲ အသံပေး၏။

“ဒီကောင် သိတဲ့အထဲမှာ ပေါင်မုန့်နဲ့ ကော်ဖီတို့ .. နို့တို့တော့
ပါသကွ။ ယုန်ကင်တို့ ဘာတို့တောင် ပါနေသေး .. ဟေး .. ဟေး ..”

တာပဲဖြစ်ဖြစ် .. လောလောဆယ်မှာ မွန်းကျပ်လှောင်ပိတ်နေသည့်
စိတ်တွေ လေးလေးတိုး စကားကြောင့် တစ်ချက်မျှတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ရယ်သံလေးတွေ ဖြစ်တည်လာရသည်ပဲ ..။ ဖိုးတာ ကလည်း လူတွေ
အားလုံး ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ဖြစ်နေ၍လား မသိ။ ဝုတ်ခနဲ ဝုတ်ခနဲ အသံ
ဆက်တိုက် လိုက်ပေးနေသည်။

“အဲမယ်မယ် .. ရယ်များ ရယ်တတ်ရင် .. ရယ်မယ့်ကောင် ..
ခုလည်း ပါးစပ်ထောင့်နေရာလေးတွေက မော့တော့တော့ရယ် .. ဖြတ်တဲ
မော့တော့တော့နဲ့ လုပ်နေတာကိုက .. ရယ်နေသလိုပဲ .. အာဂကောင်
ကြီး ..”

လေးလေးတိုး တစ်ချက်လှည့်၍ကြည့်ကာ ပြောတော့ ထပ်၍
ရယ်သံ ပေါ်လာပါသည်။ သူ .. ပြုံးလိုက်မိကာ တချစ်တခင်ကြီးပင်
ဖိုးတာ ၏ခေါင်းကို လက်ဖြင့် သပ်ပေးမိရပါ၏။ ထိုင်ခုံနောက်မှိုကြား
ဆီမှ လက်ကို နောက်ပို့၍ ခေါင်းသပ်ပေးချိန်မှာ ဖိုးတာ ဣဖြင့် ခေါင်း
ကို ထိုးပေးသည်။ ဝုတ်သံပေးပြန်သည်။

သူ ကောင်မလေးကိုကြည့်တော့ စောစောကနှယ် မျက်နှာလေးမှာ
ညှိုးဖျော့ရိပ် မရှိတော့ပြီ။ ကြည့်နူးရိပ်လေးကို သူ မြင်ရပါ၏။ ဖိုးတာ
ကြောင့် ခုလို ပြုံးရိပ်လေးတွေ ဖြစ်တည်လာရသည်မို့ သူ ဖိုးတာ ကို
ပိုချစ်သွားရသည်ပါပဲ။

ဘာကြောင့်ဆို .. ကောင်မလေးကို ပြုံးနေတာပဲ မြင်ချင်သည်
လေ ..။ ကောင်မလေး၏ မျက်ရည်ကို သူ ခံနိုင်ရည်မရှိ ..။ မမြင်ရက်...။
မမြင်ချင် ..။

“မင်းက ဟီးရီးပဲကွ ဖိုးတာ .. ရေကူးချန်ပီယံ .. ယုန်ဖမ်းချန်
ပီယံ .. ငစွာ ချန်ပီယံ .. ငရွဲ ချန်ပီယံ ..”

သူ တကြည့်နူးနူးဖြင့် ပြောမိရပါပြီတည်း ..။

အခန်း (၁၀)

“အစ်ကိုက ဒီမှာမနေဘူးဆို .. အန်တီကျော့ ပြောပြတယ် .. ဘာလို့လဲ ဟင် ..”

ခရီးရောက်မဆိုက် သူ ရတနာသစ္စာဆိုင်ကြီး၏ အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ သူ့ရုံးခန်းနှင့်တွဲလျက် ရှိပါလေသော အိပ်ခန်းသို့ ပြောင်းနေမည့်ကိစ္စ ဖာစီ ပြောပြလိုက်၍ ဖြစ်မည်။ မျက်နှာမကောင်းပဲ ကောင်မလေး လာမေး တော့ သူ ခေါင်းညိတ်ပြရသည်ပါပဲ ...။

“ဒါက ဒီလိုပါ .. ကိုယ် အလုပ်လည်း နည်းနည်းများနေတယ် လေ .. ပြီးတော့ .. ဂျက်ကီ ကလည်း ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား .. ဖိုးတာ နဲ့ ဂျက်ကီ မတည့်ကြ ကိုက်ကြရင် .. နှစ်ကောင်စလုံး ဒဏ်ရာတွေနဲ့ဖြစ် ကုန်ကြမှာ .. ကလေးလည်း စိတ်ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ .. ဟိုမှာက ဂျက်ကီ လိုက်နေကျလေ .. ကိုယ့်ရုံးခန်းမှာ ဂျက်ကီ နေတတ်ထိုင်တတ် တယ် .. ရတနာသစ္စာကလည်း သုံးထပ်အဆောက်အအုံကြီးဆိုတော့ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာက မာဖိုရုံးခန်း .. ဒက်ဒီရုံးခန်း .. ဝန်ထမ်း အစည်း အဝေးခန်း .. အဲဒါတွေပဲ ရှိတာလေ .. ဒုတိယထပ်မှာကျတော့ ပန်းထိမ်

အလုပ်ရုံ ရှိတယ် .. အောက်ဆုံးထပ်မှာက ရတနာဆိုင်ကြီးဆိုပါတော့... အခုမှ မဟုတ်ပါဘူး .. အရင်တုန်းကလည်း ရတနာသစ္စာမှာ နေတဲ့အခါ နေလိုက် .. ရတနာမှူးအိမ်ကြီးမှာ နေတဲ့အခါ နေလိုက်နဲ့ ရှိခဲ့တာပါ ပဲ .. ကလေး ဒီမှာ နေနေလို့ ဟိုကို တမင်တကာသွားနေတာမျိုး မဟုတ် ပါဘူး ..”

သူ နားဝင်အောင် ပြောပြနေခြင်း .. သူပြောသမျှကို ကောင်မလေး ယုံကြည်လက်ခံလာအောင် အသံကို ချိုချိုထား၍ ပြောရခြင်းပါတည်။ ဟကယ်က .. သူ .. ကောင်မလေးနှင့်အတူတူ တစ်အိမ်တည်း ဆက်၍ နေရမှာကို မျက်နှာပူသည်လေ ...။

အကယ်၍ .. ဖြန်းခနဲ ကောင်မလေး ဘေတိတ်ကို ပြန်သတိရလိုက် တာနှင့် ဤအိမ်ကြီးမှာလည်း သူ့ကို ပက်ပင်းကြီး မြင်လိုက် တိုးလိုက် လျှင် အဘယ်မျက်နှာကြီးဖြင့် သူ နေနေရမည်တဲ့လဲ ...။

မော့ခနဲ သူ့ကို ကြည့်ကာ ...

“ဟင် .. ကျွန်မ .. ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလည်း ကိုခန့်ရာ ပြည့် .. ရှင်အိမ်မှာ သွန်း က ရောက်နေတယ် ဟုတ်လား .. ဖြစ်ရလေ..”

ဟုများ ညည်းညည်းညူညူ မေးလာလျှင် သူက အဘယ်သို့သော မျက်နှာကြီးဖြင့် ကောင်မလေးရှေ့မှာ ရပ်နေရင်း အဘယ်သို့သောအဖြေ တွေ ပေးနိုင်ပါ့မည်တဲ့လဲ ...။

“ဟုတ်ကဲ့ .. ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား မမှတ်မိတော့ဘူးပေါ့ .. ဒီလို လေ အတိတ်ကို မေ့နေတုန်းက ကိစ္စကို မမှတ်မိတော့ဘူးပေါ့ .. မေ့နေ ခဲ့တဲ့အတိတ်ကိုတော့ ပြန်မှတ်မိနေပြီပေါ့ .. ခင်ဗျားနဲ့ နေ့စပ်ဖို့ မာမီ ရွေးချယ်ထားတဲ့ ခန့်ရာပြည့် ဆိုတာကိုတော့ ပြန်မှတ်မိနေပြီးတော့ .. ခင်ဗျားကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ခန့်ရာပြည့် ကိုတော့ ပြန်မှတ်မိတော့ဘူးပေါ့..”

ဆိုသည့် အူတီအူကြောင် အနိုင်ဆုံးသော စကားတွေကို ကသောင်း ကနင်းနိုင်စွာ မေးနေသည့် ခန့်ရာပြည့် အဖြစ် ရှိနေရမည်တဲ့လား ...။

ထိုသို့ သူ အဖြစ်မခံနိုင် ... ဒါကြောင့် ကောင်မလေး အတိတ်ကို ပြန်သတိမရသေးခင်မှာ ဤရတနာမှူးအိမ်ကြီးမှ သူ လစ်ဖို့လိုသည် လေ ...။

လောလောဆယ်မှာ ဂျက်ကို ကို ရတနာမှူးအိမ်ကြီး၏ ဥယျာဉ် များဖြစ်သည့် ဘာဘညို မှ ခွေးအိမ်ထဲ ထည့်ထားနှင့်ခဲ့ရသည်။ ဖြန်းခနဲ အစိမ်းသက်သက်ရှိကြပါသည့် ခွေးနှစ်ကောင် ဆုံကြ၍ မဖြစ် ...။ ကိုက် ကြဲခဲကြဲမှာ သေချာသည်လေ ...။ ဂျက်ကို ကလည်း ခြံထဲ သူစိမ်းအဝင် ခံတာ မဟုတ် ...။ သခင်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ဝင်ခွင့်ပြုသည့် ဧည့်သည် ဆိုတာမျိုးကိုပင် ထောင့်မှာ ဝပ်၍ ကြည့်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှ မထွက်ဘဲ အရိပ်ကြည့်နေတတ်သည့်ကောင်မျိုး ...။

လေသံနည်းနည်း မာတာတာမျိုးများ ယောင်၍ ဧည့်သည်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ် ...။ သခင်ဘက်ကပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောလာလျှင်ဖြင့် ခေါင်းထောင် ကြည့်နေပြီ ...။ မျက်လုံး မာနေပြီ ...။ သူ့သူငယ်ချင်း ဖိုးကျော် ဆိုလျှင် သူ့ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ဟောကောင် .. မိန်းမ မယူသေးဘူးလား .. ဟု မေးလိုက်တာကို ဘယ်လိုသဘောပေါက်သည် မသိ ...။ ဝေါင်းခနဲ လက် ညှိုးကို လှမ်းဟပ်ဖို့ ခုန်ထလာတာမို့ သူ့မှာ ကသောကမျော တားရ...။ အော်ရဖြင့် ရှိခဲ့ရပါပြီးသည့်နောက်မှာ ...။ ကလေးတစ်ယောက်အဖေ စော၍ ဖြစ်ရသည်ဟု ကြားနေတတ်ပါသည့် ဖိုးကျော် တစ်ယောက် ရတနာမှူးသို့ အလည်တစ်ခေါက်ပင် ထပ်မရောက်ဖြစ်တော့ ...။

ခုလည်း .. ဂျက်ကို နှင့် ဖိုးတာ အယ်လ်ဇေးရှင်းနှစ်ကောင် .. ထကိုက်ကုန်မှာ လန့်နေရသည်လေ ...။ လောလောဆယ်မှာတော့ ဖိုးတာ ငနဲကဖြင့် ခွေးလည်ပီပီ သူများအိမ်မှာ လာနေရတာကို သိနေ၍လား မသိ ...။ အိမ်ခွေးကြီး ဂျက်ကို ကို ဖော်လံဖားနေသည်။ မြက်ခင်း တစ်ဖက်ရှိ ပိတောက်ရိပ်အောက်မှာ ဆောက်ထားပါသော ဂျက်ကို အိမ်ရှေ့ မလှမ်းမလင့်မှာ ရပ်၍ အမြီးနဲ့ပြလိုက် ...။ ဝုတ်ခနဲ အသံချိုလေး

ပေးလိုက် ...။ ခြေထောက်တွေ ခုန်ပြလိုက်နှင့် တော်တော်ကြီးကို ခြောက် ကြ အဖြူးလုပ်ပြ ...။ အမြီးနဲ့ပြ ဖားပြနှင့် အလုပ်များနေသလောက် .. ဂျက်ကို ကလည်း အသံတိုးတိုးဖြင့် မာန်ဖီ၍ မျက်စိနောက်နေသည်ပါ ပဲ ...။

တောက်လျှောက် ဖိုးတာ ငနဲကို မလွတ်တမ်း ကြည့်နေသည်က ဂျက်ကို ပါ ...။ နောက်ဆုံးတော့ ဖိုးတာ စိတ်လျှော့လိုက်ပုံဖြင့် မြက်ခင်း ထက်မှာ ဝပ်ချ၍ ဂျက်ကို အိမ်ဘက်ကို ခေါင်းလေး မြက်ခင်းမေးဖျား တင်ပုံကြီးဖြင့် ငြိမ်ကြည့်နေပါ၏။ ခုန်ရပေါက်ရ အမြီးနဲ့ရ အသံပေး ရဖြင့် ကြာလာတော့လည်း မောနေပုံရသွားသည်က ဖိုးတာ ပါ ...။

"အင်း .. ဟုတ်တာပဲနော် .. ဖိုးတာ ကြောင့်လည်း အစ်ကို ဟိုမှာ သွားနေရတာပေါ့ .. ခက်တာက .. ကလေး ကလည်း အဲဒီမြဲယမုန် ဟိုတယ်မှာလည်း လောလောဆယ် မနေချင်သေးဘူးလေ .. မြဲယမုန် အိမ်ကြီးဆိုတာကတော့ ပိုပြီးတော့တောင် မနေချင်သေးတယ်.. ကလေး နည်းနည်း ထပ်စဉ်းစားဦးမယ်လေ .. ဖိုးတာ ကို ဟိုတယ်ခေါ်ထားပြီး.. ကလေး လည်း ဟိုမှာ နေသင့်ရင် ပြောင်းနေလိုက်ပါ့မယ် .. တကယ် က .. ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံရဲသေးတာမို့ .. မြဲယမုန် ဆိုတာနဲ့ အကင်းဆုံး ဖြစ်တဲ့ ဒီနေရာကိုပဲ ကလေး နေဖို့ အားကိုးမိရတာပါ ...။ ဟိုတယ်မှာ ဝန်ထမ်းတွေရှိတာ မှန်ပါတယ် .. ဘယ်သူက ဘာနဲ့ အဲဒီ ဆုဝတ် တို့ .. ဒေါက်တာဇော်လွင်ဦးမောင် တို့ရဲ့လူ ဖြစ်နေသေးသလဲဆိုတာ မသိနိုင်ဘူးလေ အစ်ကိုရယ် .. ကလေး ကို ချောင်းထဲပစ်ချတုန်းက မေ့ဆေးမိထားတယ်ဆိုကတည်းက .. နောက်တစ်ကြိမ်ရော .. အဲသလို ကလေး ရဲ့ အခန်းထဲ .. အဲဒီဟိုတယ်အိပ်ခန်းထဲကိုရော .. ဒေါက်တာ ဇော်လွင်ဦးမောင် ရဲ့ လူ .. ဒါမှမဟုတ် .. အဲဒီလူက တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ သော့တူကအစ ရှိနေတဲ့သူဖြစ်ရင်း .. သော့ကို အဲဒီ ဒေါက်တာ လက်ထဲ ထည့်ပေးတာမျိုး မကြုံဘူးလို့ ပြောနိုင်ပါ့မလား .."

သူ ငိုငေးမိရပါပြီ။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ဒေါက်တာ ဇော်လွင်ဦး မောင် ဆိုတာကို မသင်္ကာချင်သည့်အထဲမှာ ထိုမေ့ဆေးမိထားသည်ဆို သည့် ကောင်မလေး၏အဖြစ်တစ်ခုကလည်း ပါနေသည်ပါပဲ။ မေ့ဆေး ဆိုတာက ဇော်လွင်ဦးမောင် အတွက် ရင်းနှီးရာပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သည်ပဲ လေ ...။ ဒါပေမယ့် .. ထို သံသယကို လောလောဆယ်မှာ သူ ဖွင့်မပြော ဖြစ်ခဲ့ ...။ ကောင်မလေးက စ၍ ပြောလာပြီ ...။

“ပြီးတော့ .. ဖိုးတာ ကိုလည်း မြယမုန် အိမ်ကြီးမှာရော .. ဟိုတယ် မှာရော မထားနိုင်ဘဲ ဖြစ်ရတာက .. ဖိုးတာ မှာလည်း အန္တရာယ်ရှိတယ် အစ်ကို .. ကလေး ရေယဲ ပစ်ချခံရတုန်းက ဖိုးတာ ရေကူးလိုက်လာ တယ်ဆို .. ပြီးတော့ .. အဲဒီ ဆုဝတ် နဲ့ ဇော်လွင်ဦးမောင် တို့ကို မြင်မြင် ချင်း ဖိုးတာ ရန်လိုတာလည်း အစ်ကိုအမြင်ပဲ .. သူတို့အတွက်က ဖိုးတာ ကို .. လုပ်ကြံပစ်ဖို့ အရေးတကြီး ဖြစ်နေမယ်လို့ ကလေး ထင်တယ်.. ဒီတော့ အစ်ကိုရယ် .. ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် .. ကလေး ဒီမှာ ရှိနေချိန်မှာ အစ်ကိုကိုလည်း ရှိနေစေချင်တယ် .. အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆို.. ကလေး အနားမှာ အစ်ကိုရှိနေရင် တိုင်ပင်လို့လည်း ရတယ် .. အား လည်း ရှိတာပေါ့ အစ်ကို ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ငိုငေးမိရပါပြီ။ ပန်းခြံဘေးဘက် ခုံတန်းပြာ ထက်မှာ သူထိုင်နေခြင်း ..။ သူ့ဘေးမှာ ကောင်မလေး လာထိုင်ကာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောနေတော့ သူ ကောင်မလေးကို ထားခဲ့ရမှာ ဝန်လေးလာရပြန်သည်။ အထူးသဖြင့် အတိတ်မေ့သည်ဆိုတာကိုက ဝေဒနာသည် ..။ ထိုဝေဒနာသည်ကို စိတ်အားငယ်အောင်တော့ သူ မလုပ်သင့် ..။ ဒါကို သူသိပါသည်။

ကောင်မလေး အားရှိအောင် သူ နေပေးသင့်တာကိုလည်း သိနေ သည်။ တွယ်ရာဖို့နယ် ဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေးခမျာမှာတော့ သူ့ကို အားကိုးရာမည်သာ။

သူက .. အသက်သခင်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်ကိုးလေ ..။ အားကိုးယုံကြည် ချေမည်သာတည့်။ အထူးသဖြင့် သူသည် ရန်ပြုမည်သူမဟုတ် ဆိုတာကို သေချာပေါက် စိတ်ချထားနိုင်နေရသည့် အချက်တစ်ခုကြောင့်ပင်လျှင် ကောင်မလေး သူ့ကို ပို၍ ယုံကြည်အားကိုးနေခြင်းဆိုတာ သူ နားလည် ပါ၏။ ခက်သည်က .. ကောင်မလေးက တခြားမဟုတ်ဘဲ သူနှင့် လက် ဆက်ပေးဖို့ မာမီနှင့် ဘာဘာသဘာမော် တို့ နှစ်ယောက် စီမံထားခဲ့ကြပါ လေသော ကောင်မလေး လာဖြစ်နေခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား အစ်ကိုရယ် .. ခွေးအိမ်တစ်လုံး ထပ်ဆောက် ကြရအောင်လေ .. ဖိုးတာ တစ်အိမ် .. ဂျက်ကီ တစ်အိမ် .. ဖိုးတာ လွှတ်ပေးချိန်ဆို ဂျက်ကီက အိမ်ထဲမှာနေ .. ဂျက်ကီ လွှတ်ပေးချိန်ဆို.. ဖိုးတာက အိမ်ထဲမှာနေ .. အဲသလိုဆို .. သူတို့ချင်း မကိုက်ကြတော့ ဘူးပေါ့ .. ကြာလာတော့လည်း မြင်ဖန်များတော့ ခင်သွားကြမှာပါ .. ဖိုးတာက မိတ်ဖွဲ့တတ်တယ် အစ်ကိုရဲ့ .. ဒီနေ့ပဲ ကြည့် ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ပို၍ အကျပ်ရိုက်လာရပါ၏။ သူ့နှုတ်မှ အဖြေထွက်မလာတော့ ကောင်မလေး ခပ်ငေးငေး သူ့ကို အတန်ကြာ မော့ကြည့်နေ၏။ နောက်တော့လည်း မျက်နှာလေးလှဲသွားကာ မြက် ခင်းပြင်စိမ်းမြဲမြဲကို ငေးနေသည်။ တစ်ခုခုကို ခပ်ဆဆ တွေးနေသည့် နှယ် ရှိ၏။

“ကလေး ထင်တာ ပြောမယ်နော် .. တကယ်က .. အစ်ကို .. ဒီမှာ မနေတာဟာ .. ကလေး ရှိနေလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ထင်တယ် .. အေးလေ .. ဒီအိမ်က အစ်ကိုအိမ်ပဲဥစ္စာ .. ကလေး ဘာပဲကြုံရကြုံရ.. ဟိုတယ်ကိုပဲ သွားနေလိုက်ပါ့မယ်.. အစ်ကို ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့တော့..”

ဟု အသံတိမ်လေးဖြင့် ပြောတော့ သူ လန့်ခနဲ ဖြစ်ရပြန်သည်။ ဟိုတယ်မှာများ ကောင်မလေး အိပ်ပျော်နေတုန်း ထပ်၍ အန္တရာယ်တိုး လျှင် အခက် ..။ ခုဥစ္စာက အတွင်းလူထဲက ပတ်သက်နေနိုင်သည့်

အန္တရာယ် ဖြစ်နေသည်လေ ..၊ ကောင်မလေးက ထရပ်လိုက်ချိန်မှာ သူ မော့ကြည့်မိရင်းမှ ...

"ဟာ .. မဟုတ်တာ .. ပြန်ထိုင်စမ်းပါ .. ပြန်ထိုင်စမ်းပါ ကလေးရယ် .. ကျွတ်!... ခက်တာပဲကွာ .."

ဟု ညည်းမိရရင်း ပြန်ထိုင်ခိုင်းတော့လည်း တစ်ချက်တွေ့၍ ကောင်မလေး သူ့ကို ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည်လည်နေ၏။ မေးဖျားနှင့် လည်တိုင်တို့မှာ ရိုးရိပ်ထင်နေသည့် သွေးကြောမျှင်စိမ်းမြေ၊ ပန်းနုနုလေးတွေကို သူ မြင်နေရသည်။ ဤမျှနုဖန်နေသည့် ကလေးမ... လည်တိုင်အညှစ်ခံလိုက်ရတာမျိုး ကြုံလျှင် သူ ရင်ကျိုးရမည်။ သူ့ ပယောဂမကင်းဘဲ ဖြစ်ကုန်မည့်ကိစ္စ ...။

"အရေးထဲကွာ .. ငါ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်တာများ ငါ့ သွေးကြောတွေထဲအထိ လိုက်ကြည့်နေသလိုကြီးပါလားကွာ .. ဒီမှာ.. ထိုင်စမ်းပါ သူ့ငယ်မရယ် .. မင်း အဲသလို ဟိုမှာသွားနေရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ .. ဟိုမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ .. ဘာတွေဖြစ်နကုန်ပြီလဲနဲ့ ငါက စိတ်ပူနေရမှာကွ .. အဲဒါ ဘယ်လောက်ဆိုးမယ် ထင်သလဲ .. မင်းရှိတဲ့ ဟိုတယ်ထိ ငါ စိတ်ပူလက်ပူနဲ့ .. ညအချိန်မတော်ကြီးတောင် ရောက်ချင် ရောက်သွားနိုင်တယ် သိရဲ့လား .. ငါက မင်းအသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့လူကွ .. နောက်ထပ် မင်းအသက်ကို ရန်ရှာတာတွေဘာတွေလည်း ထပ်အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး သိရဲ့လား .. ကဲ .. ထိုင် .. ဒီမှာထိုင် .. ဒီနေရာ .. ဒီနေရာ .."

သူ့ဘေးဘက်ကို ပုတ်ပြရင်း သူ ပြောတော့ ကောင်မလေး မျက်ရည်ကျလာသည်။ ကလေးလေးနယ်ပင် သူ့လက်ပုတ်ပြရာ ခုံတန်းပြာ နေရာမှာ ထိုင်သည်။

သူ ကောင်မလေး ငိုနေတာကို မကြည့်ရက် ..၊ ဒါပေမယ့် မကြည့်၍လည်း မဖြစ်..၊ ကောင်မလေးမျက်နှာကို သူ ကြည့်ကို ကြည့်ရမည်။

ကြည့်ရင်းလည်း ကောင်မလေးက အငိုတိတ်မည့် စကားတွေပြောရမည်လေ..၊ မငိုနဲ့.. တိတ်တော့.. ဆိုသည့်စကားကိုတောင် ကောင်မလေး မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ တခြားကြည့်၍ ပြောကောင်းသည်မှ မဟုတ်ချေပဲကိုး ...။

"မငိုနဲ့လေ .. တိတ်တော့ .. တိတ်ပါဆိုကွာ .. ရင်ထဲမကောင်းတော့ဘူးကွ.. စိတ်ထိခိုက်တယ် သိရဲ့လား.. စိတ်ထိခိုက်တယ်ကွာ .."

သူ လွှတ်ခနဲ ရင်ထဲရှိရာအတိုင်း ပြောမိလိုက်ရပြီ ..၊ ကောင်မလေး သူ့ကို မော့ကြည့်နေ၏။ သူလည်း သံနားစိတ်ဖြင့် ငုံ့မိုးကြည့်မိရသည်ပါပဲ။ မည်းနက်သော မျက်တောင်ထူပိတ်ပိတ်လေးတွေမှာ မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်နေသည်။

"ဒါဆို .. ညီမလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်.. ကလေး ကို မျက်ရည်သုတ်ပေးပါလား ဟင်.. ကလေး မှာလေ .. ငိုရင်တောင်မှ ကိုယ့်မျက်ရည် ဘယ်သူ့သုတ်ပေးပါ့ဆိုတာမျိုး အရမ်း တစ်ယောက်တည်းလို ဖြစ်နေရတာပါ .."

ဟု မော့ပြောလာတော့ သူ ရင်ထဲမခံသာ ..၊ နှင့်ခနဲ ခံစားရသည်။ ရင်ကိုထိစေသည့် အားငယ်စကားလေးသည် ကောင်မလေး၏ မျက်ရည်များ သူ့ရင်ထဲ လာ၍ ကူးစက်သည့်နှယ် ရှိစေ၏။ သူ့နှလုံးသားသည် မျက်ရည်ကျတတ်နေပါသလား ..၊ ကိုယ် သံယောဇဉ်ရှိလာမိရသူတစ်ယောက်၏ မျက်ရည်စက်သည် .. ကိုယ့်နှလုံးသားကို မျက်ရည်ကျစေသည်အထိ ကူးစက်စေနိုင်သည်တဲ့လား ..။ မျက်ဝန်းဆီမှကျသော မျက်ရည်စက်ထက်.. တိုးတိတ်စွာ ဘေးလူမသိအောင် ကျတတ်သောမျက်ရည်ဆိုတာ ..။ နှလုံးသားဆီမှ ကျသော မျက်ရည်ပေပဲဟု သူ အံ့ဩစွာ နားလည်လာရသည်။ နားလည်တတ်လာရသည်။ ဤသည်ကလည်း ကောင်မလေးကြောင့်ပဲ ဖြစ်နေလေသည်။

သူ့လက်တွေက ကောင်မလေး၏ မျက်ရည်ကို ညင်ညင်သာသာ

သုတ်ပေးနေမိရပါပြီ ..။ ကောင်မလေး၏ မျက်ဝန်းလေးတွေ မှိတ်ကျ သွားပါ၏။ မျက်ရည်က ပို၍ကျလာသည်။ အားပို၍ ပါလာသည်။ ပို၍ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းတကြီး ဖြစ်လာပုံဖြင့် မျက်ရည်တွေ ပြိုပြိုကျနေခြင်း...။

“မငိုနဲ့ဆို ကလေး ရယ် .. မငိုပါနဲ့ .. ငါ မခံနိုင်ဘူးဆိုမှကွာ .. မမြင်ရက်ဘူးကွ .. ခက်တော့တာပဲ ..”

သူ့ ထိထိခိုက်ခိုက်ပြောလိုက်ချိန်မှာ ကောင်မလေး မော့ကြည့်လာ သည်။ နောက်တော့ ကလေးတစ်ယောက်နယ်ပင် အသံတွေ ပွင့်ကျလာ ရင်း ရှိက်ငင်ငိုလာသည်။

“ဖေဖေရေ .. ဖေဖေ မရှိတော့တဲ့ သမီးတစ်ယောက်အဖြစ် .. ရှိ နေရင်း .. အားကိုးရာပျောက်နေပါပေါ့လား ဖေဖေရဲ့ ..”

အဖေဆုံးပါးခဲ့ပြီဟု ဘာဘဦးဩဘာမော် က ပြောပြထားလေသမျှ...။ အဖေ့ကိုတမ်းတရင်း ကောင်မလေး ပြောနေရင်းမှ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ကလေး လေးနယ်ပင် ခေါင်းလေးတိုးဝင်လာသည်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်ကို အားကိုးတကြီး တိုးဝင်သည့်နယ် ရှိ၏။ အားကိုးရာမဲ့နေသူ တစ်ယောက်၏ အားကိုးမိရာ အမျှင်တစ်စကို ဆုပ်ခဲကိုင်ထားသည့် နယ်လည်း ရှိ၏။ ကောင်မလေး သူ့ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေးတင်ရင်း စိတ်ကိုလွှတ်ချ၍ တောက်လျှောက် ရှိက်သံတွေ မပြတ်နိုင်ဘဲ ငိုနေတော့ သူ့ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်တော့ပြီ...။ ကောင်မလေး၏ဆံစလေးကို သူ သပ် ပေးနေမိသည်။ ခုလိုကျတော့လည်း အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်က ညီမ လေးတစ်ယောက်ကို.. သနားစိတ်ဖြင့် ဖျောင်းဖျ အငိုတိတ်စေဖို့ ကြိုးစား နေရသည့်နယ် ရှိနေရသည်ပါပဲ ..။

“ကိုယ် .. ဒီမှာပဲ နေပါ့မယ် ကလေးရယ် .. ဒီမှာပဲ နေပါ့မယ်... အားမငယ်နဲ့နော် .. ကလေး တစ်ခုရဖြစ်ဖို့ဆိုတာက .. ဟောဒီက ကိုယ့် ရင်ဘတ်ကြီးထဲကို .. အဲဒီအန္တရာယ်ကြီး ဖြတ်ပြီးမှ .. ကလေးဆီကို ရောက်ရမှာ .. အဲဒါ .. ယုံထား ..။ ကိုယ် အသက်ရှင်နေသရွေ့.. ကလေး

လုံခြုံနေစေရမယ် .. ထပ်ပြောမယ် .. ကိုယ်ကလည်း .. အသက်ရှင်နေ မယ့်သူပဲ ဖြစ်တယ် .. စိတ်ချ ..”

ဟု ပြုံး၍ ပြောတော့ ကောင်မလေး မော့ကြည့်လာပါ၏။

သူ ငုံ့မိုး၍ ပြုံးပြနေမိရဆဲ ..။ ဆံစလေးကိုလည်း ဖွဖွသပ်ပေးနေ မိရဆဲ ..။ နောက်တော့ .. မျက်ရည်ကို ဖွဖွမျှင်မျှင် သုတ်ပေးနေမိရ ပါချေသတည်း ...။

“တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုတစ်ခု ကို .. ကလေး ရဲ့ရင်ထဲမှာ .. သိမ်းထား နော် ..”

ဟု သူ ကောင်မလေး နားဝင်အောင် တိုးဖွ ပြောချိန်မှာ ..။ ကောင်မလေး၏ လက်လေးတွေက သူ့လက်မောင်းကို ဖေးကိုင် ထားရင်းမှ ...

“ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရအောင် ကိုကြီး ရယ် ..”

ဟု ပြောလာပါချေသည်တကား ..။ ကိုကြီးတဲ့လားလေ ..။ ဪ...။ အကြီးဆုံးသော အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်၏ အရိပ်ကို ရလိုက်သည့်နယ် အားကိုးစွာ ပြောလာသည့် ကလေး ..။ သူ့ .. မည်သည့်အင်အားဖြင့် ချန်ရစ်ထားခဲ့ရက်နိုင်ပါ့မည်တဲ့လဲ ..။

ကောင်မလေး၏ အတိတ်တွေ ပြန်သတိရချိန်မှာ သူ ရင်ဆိုင်ရ မည့် နေရခက်ခြင်း အခက်အခဲတွေထက် အဆများစွာ သူ့ကို ချုပ်ကိုင် အမိန့်ပေးလိုက်နိုင်သည့်အရာက တစ်ခုပဲဖြစ်လေသည်။

သံယောဇဉ်..။ ဟုတ်သည် ..။ ဤကောင်မလေးကို သူ သံယောဇဉ် မဖြတ်နိုင် ..။ မချန်ရစ်ခဲ့ရက်နိုင်တော့ပြီတည်း ..။

“အတိတ်ကို မင်း သတိရလာတဲ့နေ့ဟာ .. မင်း ရှေ့က .. ငါ .. ချာခနဲ လှည့်သွားတဲ့နေ့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ကလေး ရေ ..”

ဟုတော့ ရင်ထဲမှ ညည်းညည်းသဲ့သဲ့ ပြောမိလိုက်ရပါသည် အဖြစ် ..။

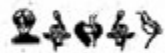
မဟူရာ (လွိုင်ကော်)

ထိုအခါမှာ ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကို .. ကိုကြီးဟု မှတ်မိကျန်
ခဲ့ချေမှာ မဟုတ် ..၊ ခန့်ရာပြည့် ဆိုသည့်လူတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ..
ရပ်ငေးကျန်ခဲ့မည် ဖြစ်ကာ .. သူစိမ်းတစ်ယောက်နယ် ရှိခဲ့ကြသည့်
အတိတ်တစ်ခု ..၊ ဘယ်တုန်းကမှ စကားတစ်ခွန်းပင် မပြောဖြစ်ခဲ့သော
အတိတ်တစ်ခုဆီမှ သွန်းသစ္စာမြိုင် အဖြစ် ကျန်ခဲ့ချေမှာပဲ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာ .. ကောင်မလေး မသိနိုင်တာတစ်ခုက သူ့ရင်ထဲမှာ
ရှိနေပါလိမ့်မည်။

နှလုံးသားမျက်ရည် ..၊ ဒါပေမယ့် .. သူ့နှလုံးသားမျက်ရည်သည်..
ကောင်မလေးထံ ကူးစက်နိုင်စွမ်းအောင် သြဇာမရှိလေသော မျက်ရည်
သာ ဖြစ်နေပါချေလိမ့်မည် ..။

လူသူမသိ လွမ်းကျန်ရစ်ရာသူတစ်ယောက်၏ နှလုံးသားမျက်ရည်
စက်ဆိုတာ ကျတော့လည်း ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းအတွက်သာ
သက်ဝင် တုံ့ပြန် ခံစားစေသည့် .. သီးသန့်မျက်ရည်စက်များသာ ဖြစ်နေ
ပါလိမ့်မည် သွန်းသစ္စာမြိုင် ..၊

တစ်နေ့မှာ ...
မင်း မေ့မှာပါကွယ် ...။

အမှေခံ လူတစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်
အမှေခံ လူတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်
မင်းအတွက် ...
လွမ်းရစ်ရက်စရာ မဟုတ်ပေမယ့် ...။

ကျွမ်းချစ်ရတဲ့ ဝေဒနာနဲ့လူ
လွမ်းရစ်ရမယ့် ဝေဒနာနဲ့အတူ
တိတ်တခိုး အပူသိမ်းယူရတဲ့ရင်ခွင်
အထီးကျန်လွင်ပြင် ဖြစ်စေဖို့ရာ
မင်း .. လာခဲ့တာလားကွယ် ...။
ဪ ...
မင်း .. လာရက်လေသလားကွယ် ...။

အခန်း (၁၁)

“သမီးစိတ်ထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ စိုးရိမ် အနေကျတော့မျိုးမရှိဘဲ စိတ်အေးချမ်းသာနေပါ .. ငါ ဒီလိုသွားလာလိုက်ရင် အိမ်ကလူတွေအတွက် များ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမလား .. ဒီလိုပြောလိုက်ရင် တစ်မျိုး အဓိပ္ပာယ် ကောက်သွားမလားဆိုတာမျိုး မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သမီးရယ် .. နေရခိုက်မှာ စိတ်လက်ကြည်သာ .. သက်သောင့်သက်သာနေပါကွယ် .. အန်ကယ် ကတော့ လောလောဆယ်မှာ မိုင်းမော် ကို တစ်ချက် ခဏသွားလိုက်ဦး မယ် .. သားက ဒီမှာရှိနေရဦးမှာကိုး .. ရတနာသစ္စာကိုတော့ ကျော့ ဦးစီးနေရစ်မှာပါ .. မနက်ဖြန်လောက် အန်ကယ် မိုင်းမော်ကို တစ်ချက် သွားလိုက်ဦးမယ် သမီး ..”

ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ဖြစ်ကြစဉ်မှာ ဒက်ဒီ ပြောတော့ ကောင်မလေး လက်အုပ်လေးချီ၍ ဒက်ဒီကို ကြည့်ကာ ...

“အန်ကယ်နဲ့ အန်တီတို့ရဲ့ ကျေးဇူး ကြီးလှပါတယ် .. ကျွန်မ .. ကန်တော့ပါရစေ ..”

ဟုပြောကာ ကြမ်းခင်းကော်စောထက်မှာ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်၍ ကန်တော့ စဉ်ခိုက် ဒက်ဒီနှင့် မာမီ ပြုံး၍ ကြည့်ကာ ..

“လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ ကလေး .. အရာရာ ဘေးလည်းကင်းစေ .. ဆန္ဒလည်းမြောက်စေ .. အောင်မြင်ခြင်းလည်း ရစေပါကွယ် .. သာဓု .. သာဓု .. သာဓုပါ သမီးရယ် ..”

ဟု ဒက်ဒီ ပြောလာပါ၏။ ထိုစဉ်ခိုက် ရတနာမှူး၏ ဖုန်းဖြည့် လာတာဖို့ မာမီ သွားကိုင်သည်။ တစ်ချက်ငြိမ်၍ နားထောင်ပြီးမှ ...

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုဩဘာ .. ကျော့ ဒီအဖြစ်ကိုလည်း ပြောပြလိုက် ပါ့မယ် .. အကောင်းဆုံးကတော့ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိကြတာပါပဲ .. ဟိုတယ်မှာ လူသူသိအောင် ဆူညံတာမျိုး ဖြစ်မလာဖို့တော့ လိုပါတယ် ရှင် .. ဆုဝတီ ဘက်က ခံစားရတယ်ဆိုတာကိုလည်း ကျော့ သိပါတယ် .. ခက်တာက .. ဟိုတယ်ကို ကျော့ ဝိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ .. ကာယကံ ရှင် ကျေနပ်အောင် လုပ်ကြရင်တော့ဖြင့် ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့ အစ်ကို ဩဘာ ရယ် .. သွန်းလေး ကလည်း လောလောဆယ်မှာ အတိတ်မေ့ ရောဂါဆိုတော့ .. သူ့စိတ်ထဲ ထင်မြင်ရာအတိုင်း ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို သဘောထားမယ်ဆိုတာမျိုးတွေက ခေါင်းမာမာနဲ့ ဖြစ်နေတာကို ကျော့ လည်း နားလည်ပါတယ် .. အစ်ကိုဩဘာ နားလည်ပေးတာကိုလည်း ဝမ်းသာမိပါတယ် ရှင် .. ဆုဝတီဩဘာ နားလည်ပေးဖို့သာ အရေးကြီး တာပါ .. ဟုတ်ကဲ့ပါ .. သွန်းလေး ကို ကျော့ နားဝင်အောင်တော့ ပြော ကြည့်ပါမယ် ..”

မာမီပြောကာ ဖုန်းချပြီးတာနှင့် သက်ပြင်းရှိုက်၍ ပြန်လာထိုင် ပါ၏။ ထိုင်သည်က .. ကောင်မလေး၏ဘေးမှာပဲ ဖြစ်လေသည်။ လက် လေးကို ထွေးဆုပ်ကာ ...

“ဒီနေ့ပဲရောက်တယ် .. မြယမုန် ကို အရင်ဝင်ပြီးမှ ရတနာမှူး ကို ရောက်ကြရတယ် .. သမီးလေး နေရမယ့်အခန်းကို ပြင်ဆင်ပေး .. ရေမိုးချိုးခိုင်း .. ခဏနားခိုင်း .. နေ့လယ်စာလေးမှ စားပြီးခါစရှိသေး တယ် သမီးရယ် .. အခုက .. ဟိုတယ်ကနေပြီး အစ်ကိုဩဘာ ဖုန်းဆက်

လာတဲ့ကိစ္စ ပေါ်လာနေတယ် .. စိတ်ကို လျှော့ထား နော် သွန်းလေး .. ဟိုတယ်ကို မသွားရဘူးဆိုတာကို မရဘူးတဲ့လေ .. ဆုဝတီဩဘာ က ဇွတ်သွားလိုက်တယ်တဲ့ .. အခု .. သူ့ရုံးခန်းမှာလည်း သူ့အလုပ်တွေ သူ လုပ်နေတယ်တဲ့ .. ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း အရေးပေါ် အစည်းအဝေး ဆိုပြီး ဖိတ်ထားတာလည်း ရှိနေတယ်တဲ့ .. အစ်ကိုဩဘာ မှာလည်း အဖေအဖြစ် လိုက်လိုက်ထိန်းပေးနေရပေမယ့် .. ဆုဝတီ က မရဘူးဖြစ် နေတယ်တဲ့ .. အခုလည်း အစည်းအဝေးမှာ ဘာတွေပြောမလဲဆိုတာ ကို .. အစ်ကိုဩဘာ လည်း မသိဘူးတဲ့ .. အဲဒါ .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. အဲဒီ အစည်းအဝေးမှာ သွန်းလေး ရှိနေရင် ကောင်းမယ်လို့ ယူဆတဲ့အတွက် ဆုဝတီ မသိအောင် လှမ်းဖုန်းဆက်ရတာတဲ့လေ .."

ဟု ပြောလာတော့ ကောင်မလေး ပြုံးလာသည်။ ကြိုတင်၍ ဤ အဖြစ်ကို ရင်ဆိုင်ရမည်ဆိုတာ သိနေသည့်အပြိုးဟု သူ ထင်လာမိရ သည်ပါပဲ။ ဒေါသဖြစ်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပြုံးနေပုံက လင့်စင်ထိုး၍ သားကောင်စောင့်နေသူတစ်ယောက်၏ အောင်နိုင်ပြီးပင် ဆန်နေသည် ဟု သူ ဘာကြောင့် တွေးတောစ ပြုလာရပါသလဲ ..။ တကယ်ဆို ကောင်မလေး ဒေါသတွေ ဖြစ်ရချေမည်ပေါ့ ..။

ဟိုတယ်ကို သွားခွင့်မပြုပါဟု သေချာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို အလေးမထားပဲ ဆုဝတီဩဘာ ဘက်က ဆန့်ကျင်ပြုရဲ့ခဲ့တာကို ခံရ သည်ပဲလေ။ ခုကျတော့ ပြုံးနေသည်။

"ကျွန်မ သွားလိုက်ပါ့မယ် .. ကိုကြီး တစ်ချက် ကလေး ကို အဲဒီဟိုတယ် လိုက်ပို့ပေးပါလား .. အန်တီက သွန်း မမှတ်မိဘဲဖြစ်နေတဲ့ မြယမုန်ဟိုတယ်ရဲ့ လိပ်စာကို .. ကိုကြီးကို ပြောပြထားပေးပါ နော် .. ကျွန်မ .. အပေါ်ထပ်အခန်း ခဏပြန်ပြီးတော့ ယူစရာရှိတာလေး ယူပါရစေ အန်တီ .."

ဟု ပြောကာ အပေါ်ထပ်ရှိ ဧည့်သည်အတွက်ထားပါသောအခန်း-

လောလောဆယ်မှာတော့ ကောင်မလေး၏ အခန်း ..။ ထိုအခန်းသို့ တည် တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ကောင်မလေး လှေကားထစ်တွေကို မှန်မှန်နင်းတက်၍ သွားလိုက်ပါပြီ ..။ ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည့် တည်ငြိမ်မှုမျိုးကို ကောင်မလေးထံမှာ သူ မြင်နေရပါ၏။

မာမီကတော့ ဟိုတယ်လိပ်စာကို ပြောပြပြီးတာနှင့် ...

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားရယ် .. သားနဲ့ သွန်းလေး ကို နေရာချပေး ချင်တာတွေက မာမီတို့ဘက်က ကမ်းလှမ်းတာတွေ ရှိခဲ့ပြီးပြီဖို့ .. ခုလို.. သွန်းလေး ဟိုတယ်ကို လိုက်သွားချိန်မှာ မာမီရော ဒက်ဒီရော ပါမသွား သင့်ဘူးလို့ မှတ်ယူတယ် သားရယ် .. ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ သားလက်ထဲက အမြန်ဆုံးရောက်အောင်.. အမြန်ဆုံး နေရာချပေးလို့ရအောင်.. သွန်းလေး ကို အရာရာ အလိုလိုက်ပေး .. သွန်းလေး လုပ်ချင်သမျှကို မာမီတို့က မြှောက်ပင့်ပေးနေတယ်လို့ ထပ်ပြီး အစွပ်စွဲခံရနိုင်တယ်လေ .. မာမီရော ဒက်ဒီရော အရွယ်ရကြပြီ .. ဆုဝတီဩဘာ လို ငယ်ရွယ်သူနဲ့ ငြင်းခုံ ကြ .. အချေအတင် ပြောကြရရင်လည်း ဘေးအမြင် မကောင်းသလို.. အကယ်၍ မငြင်းဘဲ ငြိမ်နေပြန်ရင်လည်း ဟုတ်လို့ ငြိမ်တယ်ဖြစ်ပြန် မယ် .. ဒီတော့ .. လူငယ်ဖြစ်တဲ့ သား .. သွန်းလေး နဲ့ ရှိနေသင့်တယ်.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. လောလောဆယ်မှာ သွန်းလေး ခမျာမှာ တစ်ယောက် တည်းအားနဲ့ အဲဒီလူတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အားယူ သတ္တိမွေးနေရတာဟာပါ ကွယ် .. ကဲ .. ကဲ .. သားလည်း အဝတ်အစားလေး လဲလိုက်ချေဦး .."

ဟု ပြောနေတာမို့ သူ သက်ပြင်းရှိုက်မိရသည်ပါပဲ။ ဟုတ်နေသည်.. တော်တော်လေး မလွယ်တာမျိုး မဟုတ်။ အတော်ကြီးကို မလွယ်သည့် ကိစ္စ ..။ သူ လိုက်မသွားချင် ..။ သူ့အပေါ်လည်း စွပ်စွဲစကားတွေ ဖြစ် ပေါ်လာနိုင်သည်လေ ..။

လိုက်မသွားပြန်လျှင်လည်း မဟုတ်ပြန် ..။ ကောင်မလေးတစ် ယောက်တည်း ဖြစ်နေရာမည်။

ဟိုမှာက အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ ဘာတွေပြောဖို့ ကြံစည်ထားသည် မသိ။ ဝန်ထမ်းတွေ ခေါ်ထားသည် ဆိုတာကိုက စဉ်းစားစရာတွေ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ .. ဤနေ့မှာပဲ ချက်ချင်း လက်ဦးမှုယူသည့် သဘောမျိုးဖြင့် ဆုဝတီဩဘာ ဟိုတယ်သို့ ခပ်ရဲရဲသွားကာ ဝန်ထမ်းတွေကို ခေါ်ထားသည့် အစည်းအဝေး ..၊ ပေါ့ပေါ့သေးသေးဖြစ်မည် မထင် ..။

သူ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာချိန်မှာ ကောင်မလေး ကားထဲမှ ပင် ထိုင်စောင့်နေလေပြီတည်း ..။ မျက်နှာလေးကတော့ တည်ငြိမ်လွန်းနေသည်ပါပဲ ..။

သူ့ကို ဂျက်ကီ ကလည်း တအိအိ အသံပေးရင်းဖြင့် လှမ်းခေါ်နေပြန်သည်။ သခင်ရောက်လာတာပဲ ရှိနေသည်။ ခမာ .. ခုထိ သခင်ကို ခါတိုင်းလို ဖက်ဟယ်တက်ဟယ် ..၊ ခုန်ပေါက်ပြဟယ် ..၊ လက်တွေ့ကို လျှာဖြင့် လျက်ဟယ်ဆိုတာတွေမှ မလုပ်ရပဲလေ ..။ ခွေးအိမ်ထဲမှာပဲ ရှိနေရသည်ကိုး ..။

မိုးတာ ကလည်း ကားဘက်ကို ပြေးလာနေပြီ ..၊ သူ ကားပေါ်တက်ကာ ...

"ဘာညီ .. ခွေးအိမ်တစ်လုံး ထပ်ဆောက်ပေးပါဗျာ .. ရယ်ဒီမိတ် အားလုံးလုပ်ထားတဲ့ ခွေးအိမ်ဆောက်ပျဉ်တွေ အမိုးတွေရတဲ့.. တိရစ္ဆာန်ချစ်သူဆိုတဲ့ ဆိုင်ကြီးကို သွား.. ဘာညီ သိတာပဲဥစ္စာ .. အဲဒီက အဲဒါတွေအားလုံး ဝယ်လာပြီး .. ဒီမှာပဲ အဲဒီအမိုး .. အကာအချပ်လိုက်တွေ- အခင်းအချပ်လိုက်တွေကို စကူနဲ့ ရစ်ပြီး ဆောက်ပေးဗျာ .. အဲဒီမှာက တိုင်လေးတွေပါ .. ပါတယ်လေ .."

ဟု နွေးကိစ္စ နေထိုင်ဖို့ပါ ရှင်းခဲ့ရကာ ကမန်းကတမ်း ကားမောင်းထွက်ခဲ့ရပါ၏။ လေးလေးတိုး ကတော့ မိုးတာ ကို ထိန်းကျန်ခဲ့သည်ပါပဲ ..။ ဂျက်ကီ အသံကလည်း ခွေးအိမ်ဆီမှ တလွင့်လွင့်ရှိနေဆဲ ..

"ဂျက်ကီ သနားပါတယ် နော် .. ကလေး တို့ ရှိနေလို့ သခင်ကို နှုတ်မဆက်ရ .. တူတူ မနေရနဲ့ ဖြစ်နေရတာ .."

သူ အံ့ဩသွားသည်။ သူ ထင်ထားသည်က ဟိုတယ်ကိစ္စ ပြောလာမည်ဟု ..၊ ခုကျတော့ ဂျက်ကီကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။ လောလောဆယ်မှာ ကောင်မလေးစိတ်ထဲ လွှမ်းမိုးနေရမှာက ဟိုတယ်နှင့် ဆုဝတီဩဘာကိစ္စ ဖြစ်နေရမည်လေ ..။

"လူတွေ အတွင်းစိတ်ဒဏ်ရာ ရတာထက် .. တိရစ္ဆာန်လေးတွေ အတွင်းစိတ်ဒဏ်ရာ ရတာ ပိုဆိုးပါတယ် ကိုကြီးရယ် .. သူတို့မှာက တစ်ခုပဲရှိတယ် ..၊ အဲဒါက သခင်.. ဆိုတာပါပဲ .. သခင်ကိုချစ်မယ် .. အားကိုးမယ် .. ကာကွယ်ပေးမယ် .. မျှော်မယ် .. ချွဲမယ် .. တာမယ်.. အဲဒါ ခွေးဆိုတာ တစ်ခုတည်းကို ပြောတာနော် .. နောက်ထပ်သော တိရစ္ဆာန်လေးတွေမှာလည်း ရှိကြတာပါပဲ .. အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်လေးတွေ ကျတော့ .. အင်အားသေးတဲ့ သတ္တဝါဆိုရင် သခင်ကို ချစ်အားကိုးကြရတာပေါ့ .. ခွေးတို့ဘာတို့လိုကျတော့ .. ချစ်တာအပြင် .. ကာကွယ်ပေးတာတွေပါ .. ပါလာကြတာပေါ့ .. အဲဒီထဲမှာ ခွေးလေးတွေ ခပ်များများ မွေးထားရင် သခင်ကိုချစ်တဲ့ဇောနဲ့ တခြားတစ်ကောင်အပေါ် မနာလိုတာတွေတာတွေလောက်ပဲ အပြိုင်အဆိုင်ဆိုတာ ရှိတတ်ကြတာပါ .. အကယ်၍ .. အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်မဟုတ်တဲ့ သတ္တဝါတွေကျတော့လည်း သူတို့မွေးရာပါ အလေ့အကျင့်အတိုင်း ကျင့်ကြံနေထိုင်သွားကြတာပါပဲ.. အားလုံးမှာတူသော အချက်တစ်ခုကတော့ .. တိရစ္ဆာန်တွေမှာ ပိုက်ဆံဆိုတာ တန်ဖိုးမဖြစ်နေဘူး .. ပစ္စည်းဥစ္စာကြောင့် လုယက်နေကြတာမျိုးတွေ ရှိမနေကြဘူး .. လူတွေနဲ့ မတူတာ အဲဒါမှာ အရမ်းတန်ဖိုးကွာတယ် .. ဘာကြည့်တာလည်း ကိုကြီး .. အတိတ်ကို မေ့တယ်ဆိုတဲ့သူ တစ်ယောက်မှာ ဆင်ခြင်တုံတရားဆိုတာနဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကတော့ ပြတ်တောက် မကျန်ရစ်နေနိုင်ပါဘူး .. ပါလာမှာပါပဲ .."

ပြောနေသမျှကို သူ နားထောင်နေမိရင်းမှ ဘာမှ ပြန်မပြောမိတော့
ပဲ ကားကိုသာ ဆက်ခောင်းလာမိရပါ၏။ ကောင်မလေးပြောတာတွေကို
သူ မငြင်းနိုင်။ လောလောဆယ်မှာ ကောင်မလေးစိတ်ထဲ ဖိစီးနေသည်
က ချမ်းသာစောက်နေသူ တစ်ယောက်ယောက်၏ လောဘကြောင့်..
ရန်မူခံခဲ့ရသည်ဟု စွဲနေသော ခံစားချက် ဖြစ်နေသည်ကိုးလေ ..။

ကားက ဟိုတယ်ခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲ ဝင်လာပြီ..။ ကားပါကင်ထိုး
ရမည့်နေရာမှာ ရပ်လိုက်ချိန်မှာ ...

“ခဏ ကိုကြီး .. ခဏလောက်တော့ စောင့်လိုက်ဦးမယ် .. အစည်း
အဝေးခန်းမှာ လူစုံပေစေ ..”

ဟု ကောင်မလေး ပြောလာကာ ဟိုတယ်ကြီးဘက်ကို ခပ်စူးစူးလေး
ငေးငြိမ်နေပါ၏။ သူကတော့ ခြောက်ထပ်အဆောက်အအုံ ဟိုတယ်
မြင့်မြင့်ထည်ထည်ကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်မိရပါ၏။

ခန့်ထည်ခြင်းဘက်ကို ပို၍နွယ်သော ဟိုတယ်ကြီးပါ ..။ ခြံဝန်း
ကျယ်ကြီးမှာလည်း ရေပန်းဖွားဖွားကျနေသည့် ပန်းကြာကန် ..။ မြက်ခင်း
စိမ်းမြေမြေ ..။ အလှစိုက် အပင်စိမ်းများနှင့် ..။ ပန်းဥယျာဉ်ကျယ်ကြီး ..။
စက္ကူပန်း ရောင်စုံအတန်းလိုက်ကျေဖြင့် လှပနေသည်ပါပဲ ..။ ရေတမာ
ပင်တန်း ..။ ကုံကော်ပင်တန်းတွေလည်း အရိပ်အေးအေးဖြင့် အတန်း
လိုက် လှပစွာရှိ၏။ စံကားဖြူနီပင်တန်းတွေကလည်း အပွင့်တဝေဝေ
ရနံ့တသင်းသင်းဖြင့် လှပစွာ ရှိနေပါချေ၏။

“အဲဒီအပင်တွေမြင်တော့ .. ကိုကြီး ပန်းချီဆွဲခဲ့တဲ့ ချောင်းစပ်က
အပင်တန်းလေးတွေ သတိရလိုက်တာနော် ကိုကြီး ..”

သူ အံ့ဩစိတ်ဖြင့်ထပ်၍ ကြည့်မိပြန်ပါပြီ ..။ ကောင်မလေးသည်
သူနှင့်ပတ်သက်ခဲ့ရာ နေရာလေးတစ်ခုကို တမ်းတစွာ ပြောနေသည်
တဲ့လား ..။

လောလောလတ်လတ် ကြုံနေသည့် ဆုဝတီဩဘာ ဆိုသည့်ကံစွဲ

ကို ခေါင်းထဲ အာရုံနစ်မနေဘဲ သူ့ကို မော့ကြည့်၍ မိုင်းဝော်ဖြူဆိုမှ..
ချောင်းစပ်နေရာလေးတစ်ခုကို တမ်းတနေသည်တဲ့လား ..။ လွမ်းဆွတ်
နေသည်တဲ့လား ..။ ရင်ထဲ တစ်ချက်တော့ ကြည့်နူးချင်၏။

ထိုနေ့လေး တစ်နေ့ကို ကောင်မလေး၏ ရင်ထဲမှာ စွဲစွဲထင်ထင်
ရှိနေသည်ကိုးလေ..။ ဒါပေမယ့် .. ဟိုတယ်ကိစ္စအတွက် ရောက်လာချိန်
မှာ မခံချင်စောဖြင့် ပြောနေသည့်စကားတွေ ဆက်တိုက် ပွင့်ကျနေရမည့်
အချိန်မှာ .. မိုင်းမော်မှ ပန်းစံကားပင်တန်းကို လွမ်းနေရသည်တဲ့လား..။

ဤသည်ကလည်း .. သူနှင့်ပတ်သက်နေသောနေရာ ဖြစ်၍ လွမ်း
နေရခြင်း ..။ သူသည် .. ဤကောင်မလေးအတွက် အပေးပါဆုံး ဖြစ်နေ
သည်လား မသိ။ ရင်ထဲမှာ ရိုန်းခနဲ ဖြစ်၏။ ကြည့်နူးခြင်းကလည်း
မနိုင်မနင်း ရင်ထဲပြည့်နေကုန်ပြီ ..။

“သွားဖို့ ကိုကြီး .. လာ ..”

ဟု ပြောကာ ဟိုတယ်သို့ သွားဖို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းတော့ သူလည်း
လိုက်ဆင်းရသည်ပါပဲ။

ကောင်မလေးကို တစ်ယောက်တည်း သူ့ မလွှတ်နိုင်။ စိတ်ပူသည်
လေ ..။ ဇော်လွင်ဦးမောင် ဆိုတာ ဗလကောင်းကြီးနှင့်ပေမို့ ဒေါသဖြင့်
ကောင်မလေးကို တွန်းလားပုတ်လား .. ရိုက်လားထိုးလားလုပ်ကုန်လျှင်
အခက် ..။ ဘာကြောင့်ဆို .. ဆုဝတီဩဘာ ဆိုတာက ဇော်လွင်ဦးမောင်
၏ဇနီး ဖြစ်နေသည်လေ ..။ မယားစောဖြင့် မဆင်မခြင် ရန်မူလာနိုင်
သည်။

ကောင်မလေး ဟိုတယ်ထဲ ဝင်သည်။ ဝန်ထမ်းတချို့ကတော့ ဟိုတယ်
ရိုဆက်ပ်ရှင်မှာ ရှိနေကြသည်ပါပဲ။ ဟိုတယ်ဆိုတာကတော့ ရိုဆက်ပ်ရှင်
ဆိုတာက လူမရှိ၍မှ မဖြစ်ချေသည်ပဲလေ။

ကောင်မလေးကို တွေ့တာနှင့် ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေ ထရပ်
ကြ ..။ ခါးလေးညွတ်၍ နှုတ်ဆက်ကြဖြင့် ရှိကုန်ကြသည်ပါပဲ။ အဝင်

တံခါးစောင့် ကောင်လေးတွေကလည်း တံခါးကြီး ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပေးရင်း ကောင်မလေးကို တရိတသေ ရှိခဲ့ကြပြီးပြီ ...။

ကောင်မလေးကတော့ အားလုံးကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြုံးကာ ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပြပြီး ခပ်တည်တည် ဆက်လျှောက်ပါ၏။ လျှောက်ဟန်ကိုက ဟန်ရှိသည်။ ခြေလှမ်းတိုင်းသည် ကိုယ်ဟန်မတ်မတ်၊ ခေါင်းလေးမတ်မတ်ထား၍ လျှောက်တာမို့ ဟန်ထယ်နေသည်။

“အစည်းအဝေးခန်းဆိုတာ ဘယ်မှာရှိမလဲ ကိုကြီး .. အပေါ်ဆုံးထပ်လောက်မှာရှိမယ် ထင်ပါရဲ့ ..”

ဟု ဓာတ်လှေကားထဲရောက်တော့ ပြောကာ ‘ခြောက်’ ဆိုသည့် ဂဏန်းကို ကောင်မလေး နှိပ်လိုက်သည်ပါပဲ။

ဓာတ်လှေကား ရပ်သွားတော့ ခပ်တည်တည်ပင် ကောင်မလေး ထွက်ပါ၏။ သူလည်း ဘေးက ကပ်ပါလာရသည်ပါပဲ။ ကောင်မလေး ထင်တာ မှန်နေသည်။

ဝန်ထမ်းတချို့ အခန်းတံခါးတစ်ခုဆီမှ ဝင်ကြသူတွေရှိနေကြဆဲ။ နောက်ထပ် ဓာတ်လှေကားတစ်စင်းဆီမှလည်း ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတချို့နှင့် ကောင်လေးတချို့ ထွက်လာကြပါ၏။ ကောင်မလေးကို မြင်တော့ ခါးလေးညွတ်၍ ..

“မင်္ဂလာပါ မမလေး ..”

ဟု နှုတ်ဆက်တော့ ကောင်မလေး ပြုံးကာ ...

“မင်္ဂလာပါကွယ် .. ကဲ .. ကဲ .. သွားကြ .. သွားကြ .. ဟိုကိုရောက်ရင် .. မမလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့တာကို ဘာမှမပြောနဲ့ .. ဆုဝတီဩဘာ ပြောတာကိုသာ ငြိမ်နားထောင်နေကြ .. မမလေး နောက်မှ ဝင်လာခဲ့မယ် .. ဟုတ်ပြီလား ..”

ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မှာတော့ ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး ..”

ဟု ပြောကာ သွားလိုက်ကြသည်ပါပဲ။ သူ .. ဘာကိုမှ မမေးတော့ပါ။ မကြာခင် သူ အစစ သိရချေမည်ပဲလေ ...။ ကောင်မလေး ဘာတွေ လုပ်မည်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေရုံပဲ ရှိနေမည် ...။ လောလောဆယ် မေးနေလျှင်လည်း ကောင်မလေး အာရုံရှုပ်ကုန်မည်။ သူ့ကို ကောင်မလေး မော့ကြည့်ကာ ပြုံးပြပါ၏။

ဘာကို ပြုံးသည်ဆိုတာ မသိရပေမယ့် သူ့ကို မော့ပြုံးပြတာမို့ သူကလည်း အလိုက်သင့် တုံ့ပြန် ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

“ကိုကြီးက ရေလိုက်ငါးလိုက် တယ်နေတတ်တာကိုး .. ခုကြည့်.. ကလေး ပြုံးပြတော့ .. ပြန်ပြုံးပြတယ် .. အကယ်၍ .. ကလေး ဒေါသထွက်နေရင် ကလေး ဘက်က တူတူလိုက် ဒေါသထွက်ပေးရမှာ နော်.. ကြိုပြောထားပါရဲ့ ..”

ဟု ပြောတော့ ကောင်မလေးကို ချစ်စနိုးလေး ခေါင်းပုတ်မိကာ...

“သေဖော်သေဖက် ညှိထားတာပေါ့လေ .. ဟုတ်လား .. ပြေးမယ် ဆိုရင်လည်း ကြိုပြော နော် .. တူတူပြေးလို့ ရတာပေါ့ .. ဟုတ်လား..”

သူ ရယ်စရာလုပ် ပြောတော့ မော့ခနဲ ကြည့်ကာ မျက်နှာလေး တည်၍ ...

“ဘာလဲ .. ကြောက်နေတယ်ပေါ့လေ .. ခုကတည်းက အားမရှိ လိုက်ပုံများ နော် ..”

ဟု ညည်းသည်။ သူ ရယ်၍ ...

“မသိဘူးလေ .. ကလေး ပြုံးရင်လိုက်ပြီး .. ကလေး ဒေါသထွက်ရင် ဘေးကလိုက်ပြီး ဒေါပွပြ .. ကလေး ပြေးရင် .. ဘေးကလိုက်ပြေးရမယ် မှတ်လို့ပါ .. ဒါပေမယ့် .. သိထားပါတယ် ကောင်မလေးရာ .. ဒီလောက် မျက်လုံးမာလေးတွေနဲ့ ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ ကောင်မလေးဟာ ထွက်ပြေးမှာတော့ မဟုတ်ဘူး .. ထွက်တော့ မပြေး .. တုတ်တော့ ပေးမယ် ထင်ပါရဲ့လို့ ..”

သူ ပြောတော့ ကောင်မလေး၏မျက်နှာ ကြည်လင်လာသည်။ နောက်တော့ သူ့ကို လက်ကုတ်၍ ...

“လာ .. ချောင်းနားထောင်ရအောင် ..”

ဟု ပြောကာ လူသူအဝင် မရှိတော့ပြီဖြစ်သည့် အခန်းတံခါးဘေးမှာ ကပ်၍ ရပ်သည်။ အတွင်းဆီမှ စကားသံကို ကြားနေရပြီ။

“အားလုံးကို မင်္ဂလာပါလို့ ဒီနေ့မှာတော့ နှုတ်ဆက်စကားပြောရမှာ ခက်တယ်လို့ပဲ မမဆုဝတီ ပြောရမလို့ ဖြစ်နေပါပြီကွယ် .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. ညီမလေး သွန်းသစ္စာမြိုင် ဟာ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်.. အတိတ်ကို မေ့နေတဲ့သူ ဖြစ်နေလို့ .. ဒီအကြောင်းတွေကို အားလုံးကို အသိပေးရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် .. ဒီလိုသတင်းဆိုးကို ပြောရတဲ့အချိန်မှာ မင်္ဂလာပါလို့ မပြောသင့်ဘူးဆိုတာ မမဆုဝတီ ခံစားရလို့ပါ ..”

ကောင်မလေး သူ့ကို မော့ကြည့်ကာ အသံလေးနိမ့်၍ ...

“ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ .. သူ .. ပြောနေပြီ ..”

ဟု အသံလေး ထွက်လာသည်။ နားလေးစွင့်နေပုံကလည်း ကလေးလေးနယ် ဖြစ်နေ၏။ အထဲကအသံကို အထဲကလူ မသိအောင် ချောင်းနားထောင်နေပုံလေးက မိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကလေးလေးတစ်ယောက် လုပ်နေသည့်ဟန် ..။ ချစ်စရာလေးဖြစ်နေပါ၏။

နှုတ်ခမ်းမှာ လက်ညှိုးလေးလည်း ကပ်ထောင်ထားပြနေသေးသည့် အဖြစ် ..။ သဘောက သူ အသံတိတ်နေပါဆိုသည့်သဘော ..။ ပြောစရာရှိလျှင် လက်ညှိုးလေးကပ်ထောင်ထားတာကို ခဏဘေးဖယ်၍ ကောင်မလေးကပဲ ပြောမည်ဆိုသည့်ဟန် ..။ သူ ပြုံးမိရပြန်ပါ၏။

သူ ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မထားမိဘူးခဲ ..။ ခန့်ရာပြည့် ဆိုသည့် အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်သည် .. ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ထိုကောင်မလေး၏ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ခုလို မိုးကြောင်ခိုးဝှက် ငြိမ်ရပ်ခြင်းအလုပ်ကို အဖော်လုပ်ပေးနေရလိမ့်မည်ဟု ..။

“အဲဒါ .. ညီမလေး သွန်း က .. သူပဲ ဒီဟိုတယ်ကို ဦးဆောင်လုပ်မယ်လို့ ပြောနေတယ် .. သူ့ကို မလုပ်ပါနဲ့လို့ ပြောရင်လည်း စိတ်ထိခိုက်ပြီး ရောဂါပိုဆိုးလာမယ် .. ဒါကြောင့် ရေလိုက်ငါးလိုက် သဘောမျိုးနဲ့ သူ့ကို အလုပ်ထဲလာမယ့်ကိစ္စကို မတားဘဲ ထားဖို့ ဆရာဝန်ကြီးကလည်း ဆုံးဖြတ်ပေးထားတယ် .. သူ လာချင်လာပါစေ .. ဒါပေမယ့် .. မမဆုဝတီရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုကိုပဲ ဒီက ဝန်ထမ်းတွေ နာခံရမယ် .. သူဟာ အတိတ်ကို မေ့နေတဲ့အတွက် လုပ်ငန်းကိုင်ငံနန်းမှာ အရင်တုန်းကလို မထက်မြက်နိုင်တော့ဘူး .. နားမလည်နိုင်တော့ဘူး .. ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မှားယွင်းကုန်နိုင်တယ်.. အဲသလိုဖြစ်ရင် ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး ကသောင်းကနင်းတွေ ဖြစ်ကုန်မယ် .. ဆုံးရှုံးကုန်မယ် .. ဒါကြောင့် .. သူ့အဆုံးအဖြတ်ကို ဟန်ဆောင်နာခံပေးကြရုံပဲ လုပ်ပေးကြပါ .. တကယ် လိုက်ပြီး နာခံရမှာက .. မမဆုဝတီ ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပဲဆိုတာ နားလည်ပေးကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ချင်ပါတယ် ..”

ဟု ပြောလာတော့ ကောင်မလေး ထပ်ပြုံးသည်။ သူ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲ၍ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်တာမို့ သူ ပါသွားရသည်ပါပဲ။ အခန်းထဲရှိ ဝန်ထမ်းတိုင်းကလည်း ခြေလှမ်းတွေ ခပ်မြန်မြန်နိုင်စွာ အခန်းထဲဝင်လာပါသည့် ကောင်မလေးကိုလည်း မြင်ကုန်ကြရ ..။ ဘေးက လက်ချင်းတွဲပုံစံကြီးဖြင့် ပါလာရပါသည့် သူ့ကိုလည်း ဝိုင်းကြည့်ကြနှင့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်ပါပဲ ..။ ဒါပေမယ့် သူ့အကြည့်တွေထဲမှာ ထူးခြားသောအရိပ်တွေက ရောထွေးပါနေသည်။

စိတ်မကောင်းရိပ်လည်း ပါနေသည်။ ပြီးတော့ .. အတိတ်မှ ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်အဖြစ် နားလည်ကုန်ကြရင်း ပုံမှန်စိတ် မဟုတ်တော့ပြီဖြစ်သည့် လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်သည့်အကြည့်မျိုး ပါနေကြပါ၏။

“မမဆုဝတီဩဘာ .. တစ်ခု မေ့နေတာကိုး .. ဒီဟိုတယ်ကြီးဟာ

ကျွန်မ ပိုင်တာလေ .. ကျွန်မပိုင်တဲ့ ဟိုတယ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင်.. ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူဟာ ကျွန်မပဲ ဖြစ်နေပါတယ် .. ဒီဟိုတယ်ကြီးဟာ.. ကျွန်မဘက်က ချို့ယွင်းအားနည်းမှုတစ်ခုခု .. ဒါမှမဟုတ် .. အတော်ကြီး များပြားနေနိုင်မယ့် ချို့ယွင်းမှုတွေကြောင့် .. ပြုလဲသွားတယ်ပဲရှိစေ.. အဲဒါဟာ .. ကျွန်မနဲ့ပဲ ဆိုင်ပါတယ် .. ဆုံးရှုံးမှုကို တိုက်ရိုက်ခံစားရမှာ က ကျွန်မပါ .. ဒါကြောင့် .. ကျွန်မရဲ့နေရာမှာ ဝင်ယူဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့လို့ သတိပေးချင်ပါတယ် .. ဝန်ထမ်းအားလုံးကိုလည်း ပြောပါမယ်.. ဒါ .. ကျွန်မရဲ့ဟိုတယ်ပါ .. ကျွန်မပိုင်တဲ့ဟိုတယ်မှာ .. ဆုံးဖြတ်နိုင်သူ ဟာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းမှတစ်ပါး အခြားသူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး ဆိုတာကို နားလည်ပေးကြပါ .. ကဲ .. ကျွန်မ မေးမယ် .. ကျွန်မရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို ခံမယ်ဆိုရင် ရပ်ကြပါ .. အကယ်၍ လက်မခံဘူးဆို ရင် ထိုင်နေနိုင်ကြပါတယ် .. တလက်စတည်း ပြောချင်တာက .. ကျွန်မ ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကိုမှ မခံနိုင်ကြဘူးဆိုရင်တော့ .. အလုပ်က အနားပေးခြင်း ခံရပါမယ် .. ဒီဟိုတယ်ကြီး လည်ပတ်နေဖို့အတွက် .. အဓိက .. တာဝန်ရှိသူဟာ ကျွန်မပါ .. ကျွန်မကို မကူညီနိုင်တဲ့သူ .. ဆန့်ကျင်မယ့် သူဟာ .. ဒေါ်ဆုဝတီဩဘာ ရဲ့ ခန့်ထားမယ့် တခြားအလုပ်တစ်ခုမှာ နေဖို့ လိုလာပါလိမ့်မယ် .."

ဟု ပြောလိုက်ချိန်မှာ အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်ကြသည်က ထရပ်လိုက်ခြင်းပါတကား .. သူ ပြုံး၍ ကောင်မလေးကို ကြည့်မိရပါပြီ။ တော်လိုက်သည်ကောလေ ..။ ဘယ်အချိန်မှာ ဤအစည်းအဝေးခန်းထဲ ဝင်ရမည်ဆိုတာ ဤကောင်မလေး သိထားသည်။ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ရောက်လာတော့လည်း ဘာစကားပြောရမည်ဆိုတာ ချက်နှင့်လက်နှင့် ပြောနိုင်သည်။

ဆုဝတီဩဘာ ၏ မျက်နှာ သွေးဆုတ်ကျသွားသည်ပါပဲ ..။
 "ဟင်!... ဟင် .. ဘာပြောလိုက်တာလဲ သွန်း .. မမဆုဝတီ က .."

ဒီဟိုဟယ်ကြီးအတွက် .. တိုးတက်ဖို့အတွက် .. နိုင်မြဲဖို့အတွက် လုပ်နေတာလေ .. အတိတ်ကို မေ့သွားတဲ့သူတစ်ယောက်ဟာ ဒီဟိုတယ်အလုပ်တွေကို ဘယ်လို အမှတ်ရနေနိုင်ပါ့မလဲ .."

"ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟာ .. သူ့အတိတ်ကို မေ့သွားနိုင်ပေမယ့်.. သူ့ဆေးပညာကိုတော့ မမေ့နိုင်ပါဘူး မဆုဝတီဩဘာ .. အရင်ဆုံး သိထားဖို့ ထပ်ပြောရပါစေ .. ဒါ .. ကျွန်မရဲ့ ဟိုတယ်ပါ .. အိုးကမပူ စလောင်းကပူ .. အပူရှာသလို မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ မမဆုဝတီဩဘာ .."

ကောင်မလေး ပြောဆိုက်မှာ ဆုဝတီဩဘာ မှ ဝိုးလ်ချဲ့ကိုတွန်း၍ စားပွဲထိပ်နေရာဆီမှ ဒေါသတကြီး ရောက်လာပါ၏။ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဝိုးလ်ချဲ့ကို ရပ်၍ မော့ကြည့်လာတော့လည်း ကောင်မလေးက တည်ငြိမ်စွာပဲ တုံ့ပြန်၍ ကြည့်သည်။ ကောင်မလေးထံမှာ အပြုံးမရှိ။ အရမ်းကို စူးရှလက်တောက်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေဖြင့် ငုံ့မိုး၍ မျက်တောင်မခတ် ဆုဝတီဩဘာ ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

တစ်ခန်းလုံးလည်း တိတ်ကျနေသည်ပါပဲ။ ဝန်ထမ်းတိုင်းသည် အသံပင် ထွက်မလာနိုင်ကြ ..။ မြင်ကွင်းကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ .. ပြီးတော့.. စိတ်ဝင်စားစွာ ငြိမ်သက်ကြည့်နေကြသည်။ အာရုံက တစ်ခုတည်းပဲ စုပြုံ၍ ကောင်မလေးနှင့် ဆုဝတီဩဘာ တို့ထံ ကျနေသည့်ဟန် ..။

"သမီး ဆုဝတီ .."

ဘာဘီးဩဘာမော် မှ ဝင်ပြောဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ ဆုဝတီဩဘာ မှ လက်ကာ၍ ...

"ခဏလောက်ပါ ဒက်ဒီ .. ခဏလောက်ပါ .. သူ့ကို ပြောမှဖြစ်တော့မှာမို့လို့ပါ .."

ဟု ဒေါသနှင့် ခံပြင်းခြင်းတွေ ရောမွှေနေသည့် အသံစူးစူးဖြင့် ပြောချလာပါ၏။

"မင်းရဲ့သိက္ခာကိုငဲ့ပြီး ငါ မပြောဘဲ ချန်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ.. ခုတော့ ပြော

ရလိမ့်မယ် သွန်းသွားမြိုင် .. မင်းက .. ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ဆိုပြီး အမောက် ထောင်တာကိုး .. ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး ငါ့ကို ပေါက်တာကိုးကွ .. ဒီမယ့် မင်း .. မိုင်းမော်ဟိုတယ်ကနေပြီး ချစ်သူနောက် ခိုးရာလိုက်သွားခဲ့ရာ က .. ဘယ်လိုမှန်း မသိဘဲ .. ဒဏ်ရာရ.. ဟိုက သတ်လိုက်တာ မသေဘဲ ဒီကလူက ညည်းကို ရေထဲက ဆယ်ခဲ့လို့ အသက်ရှင်ခဲ့ရ .. ခေါင်းက ဒဏ်ရာကြောင့် .. အတိတ်မေ့ခဲ့ရတာလေ .. အဲဒါကို ငါ မပြောရက်လို့ ချန်ထားခဲ့တာကွယ် .. ခုတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ .. ညည်းကို ဒီကိစ္စဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒီ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးရှေ့မှာ ငါ ဖွင့်ချလိုက် ရပြီ .. ညည်းချစ်သူဆိုတာ ဘယ်သူမှန်းတောင် ငါတို့ ခုထိ မသိရသေး သလို .. ညည်းကိုယ်တိုင်တောင်မှ အဲဒီ ညည်းကို ရေနစ်သတ်ခဲ့သူကို မသိဘူး မဟုတ်လား .. ညည်းနဲ့ သူ .. ဘယ်လိုရန်ဖြစ်ကြရင်း .. လက် လွန်ကုန်ကြတယ်ဆိုတာကိုတော့ .. ညည်း .. ပြန်စဉ်းစားယူပေါ့လေ.."

ဟု ပြောလာတော့ ကောင်မလေး ပြုံးသည်။ သူ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးက ဝိုင်း၍ကြည့်နေကြပါ၏။

"ဒီမယ် .. ရမ်းမပြောနဲ့ဗျ .. သူ့ချစ်သူ ကျွန်တော်ပဲ.. သူနဲ့ ကျွန် တော်.. ခိုးရာပြေးကြတာအမှန်ပဲ.. အဲဒါကလည်း.. တခမ်းတနားဟိုတယ် ကြီးမှာ လူတွေကြားထဲ သွားရလာရ .. စည့်ဝတ်ပြုရ .. အလုပ်ပြင်တဲ့ကိစ္စ- အဝတ်အစားရတနာတွေ ရွေးပြုရတဲ့ကိစ္စတွေ စိတ်ရှုပ်ကြတာချင်းတူ လို့ အေးအေးဆေးဆေး ခိုးပြေးကြတာဗျ .. ကဲ .. သိပြီလား .."

ကောင်မလေးကို ချစ်သူက ပစ်သွားသည်ဆိုတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင် ရက်သည့်စောဖြင့် သူ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ဖြောလိုက်တော့ ဆုဝတီဩဘာ မှ သူ့ကို မော့ကြည့်ကာ ...

"အလကားပြောနေတာ ရပ်စမ်းပါ .. လိမ်နေတာကို ရပ်စမ်းပါ- သူ .. သူ .. ခိုးရာပြေးတာ ရှင်နဲ့ မဟုတ်ဘူး .."

ဟု အော်နေတော့ ကောင်မလေးမှ ...

"ကာယကံရှင်က သူနဲ့ပါလို့ ပြောနေတာလေ .."

ဟု ခပ်တည်တည် ဝင်ပြောလာပါ၏။ သူ့လက်ကိုလည်း ကောင် မလေး၏ လက်လေးတွေက ပိုင်နိုင်စွာ ယူလိုက်ကာ ပခုံးပေါ် ဖေးတင် ထားစေလိုက်သေးသည့်အဖြစ် ..

ဆုဝတီဩဘာ ခေါင်းခါ၍ ကြည့်သည်။ ဝန်ထမ်းတွေဘက်ကို လည်း ကြည့်သည်။ သူ့ကိုလည်း လက်ညှိုးထိုး၍ ..

"သူ လိမ်တာ .. သူနဲ့ ခိုးပြေးတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး .."

ဟု အော်ပါ၏။

"ဟုတ်တယ်ဆိုမှ မဆုဝတီ ရယ် .. ဘာလို့ မြဲကန်ငြင်းနေရတာ လဲ .. ချစ်သူနောက် ကျွန်မ လိုက်သွားပါပြီဆိုပြီး စာရေးထားခဲ့တယ် လေ .. အဲဒါ .. သူနဲ့လေ .. သူနဲ့လေ .. ဟောဒီက ကိုကြီးနဲ့လေ .."

ကောင်မလေး ဆက်တိုက်ပြောတော့ ဆုဝတီဩဘာ မခံနိုင်ဟန် ဖြင့် ...

"ညည်း လိမ်တာ .. ညည်း လိမ်တာ .. ညည်း အတိတ်မေ့နေပြီ ဆိုရာမှာ အဲဒီ စာရေးထားတဲ့ကိစ္စတောင်မှ ငါက ပြောလို့ ညည်း သိရ တာပါ သွန်းသွားမြိုင် ရဲ့ .. သွန်းသွားမြိုင် ရဲ့ .."

နှင့် အော်နေပြန်၏။

"အေးလေ .. အဲသလို ကျွန်မက စာရေးခဲ့ပါတယ်လို့ .. ဘာဘကို အဲဒီစာ ပြခဲ့တယ်လို့တောင်မှ ကျွန်မကို မဆုဝတီ က ပြောပြခဲ့သေး ဘာပဲလေ .. အခု .. ကျွန်မမှာ .. ဟောဒီက အင်ဂျင်နီယာကြီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူ .. ကျွန်မ အားကိုးရတဲ့သူလည်း ဘေးမှာရှိနေပြီဥစ္စာ.. ဘာပူစရာလိုလို့လဲ .. ဟိုတယ်ကိစ္စ .. မပူစမ်းပါနဲ့ မဆုဝတီ ရယ် .. ဒီလို .. အတင်းဝင်ပြီး ဟိုတယ်ရဲ့ ခေါင်းထိပ်နေရာကို ဝင်လှဖို့ကြိုးစား ဘာလည်း ရပ်ပါ .. ကဲ .. ကဲ .. ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ကိုယ်အလုပ်ကိုယ် သပ်ကြပါ .. ခုကိစ္စက မမလေးတို့ရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးတွေဖြစ်နေလို့ဆိုတာ

နားလည်ကြမှာပါ .."

ဟု ပြောတော့ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး လွက်သွားကြပါ၏။

"ခဏလေး .."

ဟု ကောင်မလေး ဝန်ထမ်းတွေကို ပြောလိုက်တာမို့ လှမ်းကြည့်လာချိန်မှာ ...

"မမလေးအတွက် ရပ်တည်ပေးကြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကွယ် .. အားလုံးကို .. ဒီလကစပြီး လစာထဲမှာ ငါးသောင်းထပ်တိုးပေးပါ့မယ် .. နဂိုလစာထဲမှာ ငါးသောင်းတိုးပြီးသွားပါပြီ .."

ဟု ပြောတော့ ဆုဝတီဩဘာ ကို ပြုံး၍ ကြည့်ကာ ...

"အဲဒါ .. ကျွန်မရဲ့ နေရာမှန်ပါပဲ မဆုဝတီ .. ကျွန်မဟာ .. ဒီဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ .. ဘာကိုမဆို .. ဘယ်သူကိုမှ မတိုင်ပင်ဘဲ .. ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့.. မမဆု လည်း .. ဒီနေ့ကစပြီး .. ဟိုတယ်ကို လုံးဝ လာစရာမလိုတော့ဘူးဆိုတာ ဟောဒီက ဝန်ထမ်းများအားလုံးရှေ့မှာ ပြောလိုက်ပါရဲ့ .."

ဟု ပြောချလိုက်ချိန်မှာ ...

"အန်ကယ်သီရိ လက်ထက်ကတည်းက ငါ့ လုပ်လာခဲ့တာပါ သွန်း ရဲ့ .. ငါ့ရုံးခန်းကို ညည်း ဖယ်လို့မရဘူး သိရဲ့လား .."

"အန်ကယ် ဦးသီရိ .. ဟုတ်လား .. အခု .. ရှင့်ကို အဲဒီနေရာပေးထားတယ်ဆိုတဲ့ .. ကျွန်မရဲ့ ဒက်ဒီ မရှိတော့ဘူးလေ .. ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်က ကျွန်မလက်ထဲမှာပါ .. ကဲ .. ကဲ .. အားလုံး ဝန်ထမ်းတွေ .. အပြင်ထွက်ပေးကြပါ .. ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကြပါ .. တံခါးကို ပိတ်ထားပေးခဲ့ကြပါ .."

ဟု ကောင်မလေး ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောနေသည်။ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ရုံးခန်းခြင်း၏ သရုပ်သဏ္ဍာန်သည် ဆုဝတီဩဘာ ထံမှာ သစ်ရောက်ခြင်းမက သက်ရောက်လာနေပြီ။

ဝန်ထမ်းတိုင်း၏ ရင်ထဲမှာလည်း ဆုဝတီဩဘာ သည် ဤဟိုတယ်အတွက် စက္ကူရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်သွားပြီဆိုတာ သိကုန်ကြပြီ။ ဘာမှ နေရာမရှိ။ တန်ဖိုးမရှိတော့သည့် လူတစ်ယောက်ဆိုတာ နားလည်ကုန်ကြပြီ ..။ အားလုံး ထွက်သွားချိန်မှာ ဆုဝတီဩဘာ သူ့ကို ကြည့်သည်။ စူးရှခါးသီးသော အကြည့် ..။

"နေစမ်းပါဦး .. ဒါ .. အကြံကုန်ပဲလား .. ဟုတ်လား .. သွန်းကို မြှောက်ပေးတာ ဉာဏ်ကုန်ပြီလား .. ဘာလို့ ချစ်သူဆိုပြီး ဝင်ပြောပေးရတာလဲ .. လူတွေရှေ့မှာ .."

ဟု မခံမရပ်နိုင်သလို မေးလာတော့ ကောင်မလေး ရယ်သည်။ ခုကျတော့ လျှောင်ထေ့ထေ့ ရယ်လာခြင်း ..။

"ဖြစ်ရလေနော် .. ဒီမှာ .. စောစောက လူတွေအများကြီးရှေ့မှာမို့ ရယ်ချင်သမျှ အောင့်ထားရတာ သိရဲ့လား .. အံ့မယ်လေး နော် .. ချစ်သူဆိုတာ ကိုကြီးပါပဲလို့ ကာယကံရှင်ကရော .. ကျွန်မကရော ပြောနေပေ့ဥစ္စာ .. ဘာကိစ္စ .. ဒီလောက် ဆတ်ဆတ်ခါ ခါးသီး ခံပြင်း နေရတာတုံလဲ ..။ ကျွန်မ .. ခုလို.. လူချမ်းသာ ပညာတတ်ကြီးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရတာ ဝမ်းသာပေးစမ်းပါ .. ဟင်း .. ဟင်း ..."

ဟု ပြောကာ သူ့ပန်းပေါ် ခေါင်းလေး ကနွဲ့ကလျတင်ပြ၍ အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်၏ အကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီ ..။ လျှောင်ရယ်ရယ် ပြနေတော့ ဆုဝတီဩဘာ ခေါင်းရမ်းသည်။ ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် မခံမရပ်နိုင်စွာ အော်ချလိုက်သည်က ...

"ညည်း လိမ်တယ်ဆိုတာ ငါပြောမယ် .. ညည်း ချစ်သူနောက်မှ တကယ်မလိုက်တာဘဲ .. ညည်း စာမှ မရေးခဲ့တာပဲ .. ညည်း အတိတ်မှ နေတာတစ်ခုပဲ လက်ရှိမှာ အမှန်တရားဖြစ်နေတာ .. ညည်း .. ညည်း.. အဲဒီစာကို မရေးခဲ့ဘူးလေ .. ငါ ရေးတာ .. ငါ ရေးတာ ဟဲ့ .."

ဟု ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် မခံချင်စောက်ခြင်းမက ကပ်ကုန်ကာ အော်

ပြောလိုက်သံက အနိုင်ရလိုစေ ...။ ခန့်ရာပြည့် ဆိုတာနှင့် သွန်းသစ္စာမြိုင် တို့ ခိုးပြေးတာမဟုတ်ဟု သက်သေထူလိုစေဖြင့် လွတ်ခနဲ ပွင့်ကျသွား ချေသည်တကား ...။

သူ မှင်တက်သွားရကာ ဆုဝတီဩဘာ ကို ကြည့်နေချိန်မှာ ...။ ကောင်မလေး သူ့ပန်းပေါ်မှာ မှီနဲ့တင်ထားရာ ခေါင်းလေးကိုခွာသည်။ စိုက်၍လည်း ကြည့်သည်က ဆုဝတီဩဘာ ကိုပဲ ဖြစ်လေသည်။

စကားကျကုန်ပြီ ...။ နှုတ်မရတော့ပြီဆိုတာ သတိဝင်လာရင်း ဆုဝတီဩဘာ ကယောင်ကတမ်းနိုင်စွာပဲ ဝှီးလ်ချဲကို နောက်ပြန်ဆုတ် သည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေရင်းမှ တစ်ချက် ခေါင်းမောလာပြန်ပါ၏။ ကောင်မလေးကို တူးတူးခါးခါး ကြည့်နေရာမှ အနီးရှိ စားပွဲထက်မှာ ရှိနေပါသည့် ကြောပန်းအိုးကို မြန်ဆန်လွန်းစွာ ယူလိုက်ကာ ပေါက်ထည့် လိုက်တာ မြင်ရတာမို့ သူ့လက်တွေက ကောင်မလေး၏ ကိုယ်လေးကို ဆွဲယူလိုက်မိရ ...။ သူ့ကျောဘက်မှာ ကောင်မလေး၏ ကိုယ်လေးကို ထားလိုက်မိရပါပြီတည်း ...။

“နောက်ထပ် အဲသလိုလုပ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ မဆုဝတီဩဘာ ...။ ကလေးက အတိတ်မေ့နေတာဗျ ...။ နောက်ထပ် ဒဏ်ရာအနာတရ ခေါင်း မှာ ထပ်ဖြစ်ရင် မကောင်းဘူးဗျ ...။ ကြောအိုးဆိုတာ ကွဲပြီး ခေါင်းထဲစိုက် ဝင်နိုင်တယ် သိရဲ့လား ...။ ခင်ဗျားဗျာ ...။ မဆင်မခြင် လုပ်ရက်တယ် ...။”

သူ ဒေါသဖြင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလည်းပြော ...။ ကောင်မ လေးရှေ့မှာ တံတိုင်းကာထားသလို ကာရပ်ထားမိသည်ပါပဲ ...။ ဒါပေ မယ့် ဆုဝတီဩဘာ မရပ်ပါ ...။ နောက်ထပ် ပန်းအိုးတစ်လုံးကို ယူ သည်။ ထပ်ပစ်သည်။ ဤသည်ကဖြင့် ဝှီးလ်ချဲပေါ်မှာ ထိုင်နေလျက်ဖြင့် မဟုတ်တော့ပြီ ...။

စိတ်လိုက်မာန်ပါကြီးဖြင့် အရာရာကို မေ့ကျသွားကာ မြန်မြန် ဆန်ဆန် ထရပ်လိုက်ပုံက အားမာန်ပါသည်။ တစ်ဖက်ရှိ စားပွဲထက်

မီးတိုင်းကို ဆောင့်ယူလိုက်ကာ လှမ်းပေါက်ပြန်၏။ သူ ကမန်းကတမ်း တိမ်းရှောင်လိုက်ရင်းမှ အံ့ဩစိတ်ကိုလည်း တားဆီးမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်ကုန်ရ ပါပြီ။ ဆုဝတီဩဘာ သည်လည်း လမ်းလျှောက်နိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေသည်တကား ...။

“နင့်ကို ငါ သတ်မယ် သွန်းသစ္စာမြိုင် .. နင်ဟာ အစစ ငါ့ထက် သာခဲ့တာချည်းပဲ .. ငယ်ကတည်းက ငါ့ထက် ပိုပြီး စာတော်တယ် .. ရုပ်ချောတယ် .. နင့်အဖေက ငါ့အဖေထက် ပိုပြီး ထက်မြက်တယ် .. ချမ်းသာတယ် .. နင်တို့ဆီမှာ ငါတို့က ကပ်ရပ်နေရတာ ...။ အစတုန်း က ငါ့ကို ချမ်းသာတယ်လို့ ထင်ပြီး ချစ်ခဲ့ .. လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ငါ့ယောက်ျား ကလည်း .. ငါ တကယ်ချမ်းသာတာ မဟုတ်မှန်း သိချိန်မှာ စိတ်ဓာတ် ကျသွားခဲ့တဲ့အထိ ငါ ကံဆိုးခဲ့တာ သိရဲ့လား .. နင် မရှိရင်ကောင်းမှာ .. နင်မရှိတော့ရင် .. နင့်စည်းစိမ်ချမ်းသာမှန်သမျှဟာ .. နင့်အဖေရဲ့ အစ်ကို ဖြစ်တဲ့ ငါ့အဖေ တစ်ယောက်ပဲ ရမှာလေ ...။ ငါ့အဖေ ချမ်းသာရင် .. ငါလည်း ချမ်းသာပြီ .. ငါ့ယောက်ျားလည်း ချမ်းသာပြီ .. ငါတို့ သူဌေး လင်မယား ဖြစ်ရပြီပေါ့ .. ငါ့အဖေကလည်း သူဌေး .. ငါနဲ့ ငါ့ယောက်ျား ကလည်း သူဌေးလင်မယား .. ပြီးပြီ ...။ အဲဒါဖြစ်ဖို့ .. ငါ .. ကိုဇော်လွင်ဦး မောင် ဆိုတဲ့ ငါ့လင်ကို .. အကူအညီတောင်းရတယ် .. မိုင်းမော်ကို နင် ငါတို့နဲ့တူတူ ဟိုတယ်မှာ တည်းတဲ့အချိန် .. အဲဒီညမှာ .. နင့်ကို မေ့ဆေးပေးပြီး .. နင့်ကိုယ်ကို ဝှီးလ်ချဲမှာတင် .. ငါက .. ဆုဝတီဩဘာ ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဝှီးလ်ချဲလေးတွန်းပြီး ကားပေါ်တင်သွားတဲ့ သွန်းသစ္စာမြိုင် လို ပုံဖမ်းပြီး .. နင့်ကို ကားပေါ်အရောက် မောင် က တင် .. ကားပေါ် ငါနဲ့ မောင်နဲ့ တက် .. နင့်ကို .. အသင့် ချောင်းကမ်း မှာ ကပ်ထားတဲ့ မော်တော်ပေါ်တင် .. ချောင်းအတိုင်း မောင်းခဲ့ပြီးမှ .. အတော်လေး ဝေးဝေးရောက်မှ ညည်းကို ရေထဲပစ်ချခဲ့တာလေ .. တကယ် က .. ညည်း သေသွားရမှာ ...။ အဲဒီလူ ဝင်ရှုပ်လို့ ငါ့အကြံတွေ အားလုံး

ရေစုန်မျောကုန်ရတာလေ .. ကဲ .. နင် .. ငါ့ကို ဖမ်းမလား .. ဖမ်းခိုင်း မလား.. ဖမ်းစမ်းပါ..။ နင့်ကို ငါ မုန်းတယ် သိရဲ့လား .. နင်ဟာ အမြဲ ငါ့အထက်မှာပဲ ရှိနေတဲ့ အရပ်တစ်ရပ်ပဲ .. အဲဒီကြော့ရုပ်ကို .. အမြင့်ပေါ် က ငှက်ပျံပြီး အမွှေကျကျကုန်တာကို ငါက မြင်ချင်တာလေ ..”

ဒေါသဖြင့် အော်ပြောနေသည်က ဆုဝတီဩဘာ ပါ ..။ အသား တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် ဆုဝတီဩဘာ ..။ မျက်ဝန်းတွေမှာ ခါးသီးသောအကြည့်တွေ ပြည့်သိပ်နေလျက် ..။ မုန်းလွန်းသည့်စော ကြောင့် ဝိုင်းတက်လာသည့် မျက်ရည်ကိုလည်း သူ အံ့ဩစွာ မြင်နေရပါ ၏။ အရမ်းကို ခါးသီးသော အမုန်းသည် နှလုံးအိမ်ဆီမှ ခုန်ပေါက်၍ မျက်ရည်အဖြစ်လည်း လျှံတက်လာတတ်တာကို ခုမှ သူ စတင်၍ ကိုယ် တွေ့မြင်ဖူးလိုက်ရခြင်း ..။

သူကတော့ ကောင်မလေးကို ခုထိ သူ့ကျောဘက်မှာပဲ ရှိနေစေ ဆဲ ..။ သူ့လက်တွေကလည်း ကောင်မလေး၏ ကိုယ်နဲ့နွဲ့လေးကို နောက် ပြန် ဖေးထိ သိမ်းကပ်ထားနေမိရဆဲ ..။ သူ့ရင်ထဲမှာ ကောင်မလေးကို မည်သည့်အန္တရာယ်မှ မကျရောက်ဖို့ပဲ ရှိနေသည်။ ဆုဝတီဩဘာ ကို စိတ်မချရ ..။ သောခနဲ ပြေးလာနိုင်သည့်ပုံမျိုး ပေါက်နေပြီ။ လူစိတ်ပင် ပျောက်နေသည့်နှယ် ရှိ၏။

ကျားပေါက်တစ်ကောင်နှယ် လှမ်းခုန်အုပ်တော့မယောင်ပင် ဖြစ် နေသည်တည်း..။ သွားကိုစေ့၍ အံ့ခဲထားတာကလည်း မေးရိုးတွေ ထောင်ထနေသည်အထိပါ ..။

“ဒါကြောင့် .. ငါ .. အစကတည်းက မောင့်ကို စည်းရုံးရတယ် လေ.. လူချမ်းသာ မဖြစ်လိုက်ရပဲ လူချမ်းသာဘေးက ကပ်နေရတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့လင်အဖြစ် ရှိနေရတာကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေတဲ့ မောင့်ကို ငါ သိပ်ကြာကြာ မစည်းရုံးလိုက်ရပါဘူး .. ခရီးထွက်ကြ မယ် .. လမ်းမှာ ငါ မြေချော်ကျပြီး ဒုက္ခိတဖြစ်တယ်ဆိုတာကို လုပ်ယူ

မယ်လို့ပြောတော့ .. မောင် လက်ခံခဲ့တယ်လေ .. အဲဒီတုန်းက နင့်အဖေ ငါ့ဦးလေး ဦးသီရိ လည်း ရှိနေသေးတယ် .. သူ့ရှိကတည်းက ငါက အောက်ပိုင်းသေနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ပိပိရိရိ ဟန်ဆောင်ခဲ့ တယ်.. အန်ကယ်သီရိ မရှိတော့တဲ့ အချိန်ကျတော့မှ နင့်ကို ရှင်းဖို့ ငါရော မောင်ရော ဆုံးဖြတ်ထားကြတာလေ .. စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့.. အဲဒီအချိန်တွေကို ငါတို့ ဖြတ်သန်းရင်း စောင့်ခဲ့ကြရတာ .. အန်ကယ် ဆုံးပြီးတော့လည်း ချက်ချင်း နင့်ကို သတ်ပစ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ .. ဘေး က သံသယဖြစ်ကုန်မှာစိုးတာမို့ .. ဆက်ပြီး .. ဒီလိုပဲ ဟန်မပျက်ဆက် နေခဲ့တာ .. လေးနှစ် .. လေးနှစ်လောက်ကို .. ထပ်စောင့်ခဲ့ရတာလေ .. အဲသလို စောင့်ပြီးမှ နင့်ကို ငါတို့ သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတာ .. ဒီကောင် ကြောင့် .. အားလုံး ငါတို့ရဲ့ အိပ်မက်တွေ ပျက်ကုန်ရတော့တာပဲ .. ဟင် .. နင်ဟာ .. ဖျက်မြင်း ဟဲ့ ..”

သူ့ကိုလည်း လက်ညှိုးထိုး၍ ဆုဝတီဩဘာ အော်ပြောလာချိန်မှာ တော့ သူကတော့ တည်ငြိမ်စွာပဲ ကြည့်နေသည် ..။ ဆုဝတီဩဘာ ၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို မလွတ်တမ်း သတိဖြင့် ကြည့်နေမိရသည်ပါပဲ..။

“နင့်ကို ရန်ကုန်မှာ လုပ်ကြံဖို့ဆိုတာက ခက်နေတယ် .. တခြား နေရာတစ်ခုခုမှာ သတ်မှတ်မယ်ဆိုတာကို အမြဲတမ်း ငါရော မောင် ရော .. နားလည်ထားကြတယ်လေ .. ကံကောင်းချင်တော့ .. အန်တီကျော က သူ့သားနဲ့ နင့်ကို စကားကမ်းတယ်.. ဒက်ဒီဆီ စကားကမ်းတာမို့.. ဒက်ဒီကလည်း နင့်ကို ပြောပြတယ် .. အန်တီကျော နဲ့လည်း ဆုံးပေး တယ် .. နင်က .. ပွင့်လင်းတဲ့ ငယ်ကျင့်အတိုင်း .. အဲဒီ ခန့်ရာပြည့် ဆိုတာကို .. လေ့လာပါရစေဆိုပြီး ခွင့်တောင်းတော့ .. အန်တီကျော ရော .. ငါ့ဒက်ဒီရော သဘောတူကြပြီးတော့ .. နင့်ကို .. ဟောဒီက ဖျက်မြင်းကြီး ခန့်ရာပြည့် ရှိနေတဲ့ မိုင်းမော်မြို့လိပ်စာကို အန်တီကျော က ပေးတာမို့ .. နင်က ငါနဲ့ မောင်တို့ တူတူလိုက်ခဲ့ဖို့ပါ အဖော်ခေါ်

လာတယ်လေ .. ငါတို့နှစ်ယောက် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ဖြစ်ကြ ပြီဆိုပြီး တူတူလိုက်သွားကြ .. ဟိုတယ်မှာ တည်းကြ .. နင်က .. ကား လေးနဲ့ မြို့ထဲထွက် .. အဲဒီကောင် အကြောင်းလည်း လေ့လာ .. လိုက်ပြီး ကြည့် .. အဲသလိုတွေ လုပ်နေချိန်မှာ ငါနဲ့ မောင်က .. နင့်ကို မေ့ဆေး အုပ်ပြီး .. ချောင်းရေထဲပစ်ဖို့ အားလုံး စီမံနေကြတာပေါ့ .."

ဟု ပြောနေချိန်မှာ ဘာဘဦးဩဘာမော် မှ ဆုဝတီဩဘာ ရှေ့ ရပ်လိုက်ကာ လက်ကို လွှဲ၍ ပါးရိုက်လိုက်ပါသတည်း ..။

"အရှက်မရှိတဲ့ သမီး... နင့်လိုသမီးမျိုးရဲ့ အဖေ ဖြစ်ရတာ ငါ ရှက် တယ် .. ဆုဝတီဩဘာ .. မိတဆိုးလေးဆိုပြီး ငါ့မှာဖြင့် သနားလိုက်ရ တာ .. ငါ့ညီ သီရိ ကလည်း သနားချစ် ချစ်ခဲ့ရှာတာ .. အဲဒီကျေးဇူးမှ မထောက် .. လုပ်ရက်လေချင်းကွယ် .."

"ကျေးဇူးဆိုတာက ချမ်းသာတာ မဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ .. အဲဒီကျေးဇူး ကို သိနေရင်းနဲ့ .. သမီးတို့အားလုံးဟာ အဲဒီမြဲယမုန် မှာ ထမင်းစား.. အရိပ်ခို .. လစစား ကျွန်ခံဘဝပဲ ရှိနေကြရမှာ .."

ဟု တုံ့ပြန်ပြောတော့ ဘာဘဦးဩဘာမော် မှ နောက်ထပ် သမီးကို ပါးရိုက်လိုက်ပါပြီ ..။ ဦးဩဘာမော် ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ဒီကောင်မ .. အူကြောင်ကြောင်နဲ့ .. ဟိုမသိ ဒီမသိ .. ဟိုမရောက် ဒီမရောက်နဲ့ .. ဘရိန်းကြောင်ပြီးတော့ .. အတိတ် မေ့သွားတာ အမြတ်ပဲ ..။ အဲဒါကလည်း နင် သေအောင်ဆိုပြီး .. မော် တော်ပေါ်က ပစ်ချခါနီးမှာ တစ်ချက် တုတ်နဲ့ ခေါင်းကိုရိုက်ခဲ့မိတဲ့ အတွက်ဆိုပါတော့ .. ကဲ .. နင် .. အဲဒီအတိတ်မေ့ သွန်းသစ္စာမြိုင် အဖြစ် လူဖြစ်နေပေရော့ .."

ဟု ဆုဝတီဩဘာ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပြောနေသည့်အဖြစ် ..။ အမုန်းတွေကို လွှတ်ချသွန်ထုတ်နေပုံက အမြင့်မှကျသည့် ရေတံခွန်ကြီး နယ် ဖြစ်နေသည်။

အမုန်းတွေ ပြိုကျနေခြင်း...။ ထိန်းဖို့လည်း မကြိုးစားတော့ပြီတည်း။

"ငါတို့ကတော့ နင် သေချာပေါက် သေပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရ- နောက်တစ်နေ့ ပြန်ကြတာ .. ဖိုးတာ ကလည်း ပျောက်နေတယ် .. ငါတို့ ကလည်း ဖိုးတာ လောက်ကို အရေးထားနေတာမှ မဟုတ်တာ .. ဒီကောင် ငါတို့နောက်လိုက်ပြီး ချောင်းရေထဲထိ လိုက်ကူးမယ်ဆိုတာမှ မသိခဲ့ဘဲ ကိုး .. နင် မပါပဲ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဒက်ဒီက နေမှာမဟုတ် ဘူး .. နင့်ကို မေးမှာမို့ .. နင့်လက်ရေးအတူ တစ်စောင်ကို ငါ ရေး တယ် .. နင် .. ချစ်သူနောက် လိုက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ စာပေါ့ .. ဒါကြောင့် လည်း .. ဒက်ဒီက နင် တကယ်ပဲ ချစ်သူနောက် လိုက်သွားတယ်ထင် ခဲ့တာ .. အန်တီကျော့ ကိုလည်း အဲဒီကိစ္စ အသိမပေးရဲဘဲ ဖုံးဖိထားတာ လေ .. ဒါပေမယ့် .. အန်တီကျော့ က .. မြဲယမုန်ကိုလာပြီး .. နင့်ကိစ္စ တွေ လာပြောပြတော့မှ .. အဲဒီမိစ္ဆာကောင်က နင့်ကို ကယ်ထားတာတွေ ရော့ .. နင် အတိတ်မေ့နေတာတွေရော ငါနဲ့ မောင်တို့ သိလည်း သိရ- ကြိထားသမျှ ရေစုန်လည်း မျောကုန်ကြရတာပါပဲ .. ဟန်မပျက် .. နင်ရှိရာကို လိုက်လာခဲ့ကြရပေမယ့် .. ဟိုရောက်တော့လည်း .. ဖိုးတာ က ငါနဲ့ မောင့်ကို ရန်လုပ်နေတာ ခံရကတည်းက .. စိတ်ညစ်သွားကြ ရတော့တာ .. ဖိုးတာ ကို အရင်ဆုံး ရှင်းရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ လေ .. ခက်တာက .. ဖိုးတာ ကို မြဲယမုန်မှာ ပြန်မထားခဲ့သလို .. နင် လည်း ပြန်မနေတာ ဆိုးတာပဲ .."

ဟု ပြောနေတော့ သူ နားလည်စပြုလာသည်။ အမုန်းတွေကိုလည်း အားလုံး ချပြလိုက်ပြီ ..။ အဖြစ်မှန်ကိုလည်း ပြောချလိုက်ပြီ။ မထူးစောက် ခင်းနေသည့် ဆုဝတီဩဘာ ပါတကား ..။ ဖြစ်လာမည့်အနာဂတ်ကို ရင်ဆိုင်မည်ဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ထားပုံကြီးဖြင့် ပြောချနေခြင်း။ ထိုသို့ပြော ဖို့ အင်အားကြီးတစ်ခုက တွန်းနေခြင်း ..။ သွန်းသစ္စာမြိုင် အပေါ်မုန်းတီး သည့်အပြင် .. ချမ်းသာစေလည်း ကြီးနေသည့်အား ..။

“ရပ်စမ်း ဆုဝတီဩဘာ .. ကံ .. သမီးသွန်း .. ဆုံးဖြတ်ချင်တာ ဆုံးဖြတ်ပါ .. သူ့ကို .. အမှုဖွင့်ချတယ်ဆိုရင် ဖွင့်ပါ .. ဒီလို သမီးမျိုးရဲ့ အဖေ ဖြစ်ရတာ အကြောကွဲဆုံးပါပဲ.. ဘာဘာ အဲဒီကိစ္စမှာ သမီးသွန်း ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မစွက်ဖက်ဘူး .. သူ့အတွက် ရှေ့နေ တောင် မငှားပေးဘူး .. ဒီနေ့ သူ ဝန်ခံတာတွေ အားလုံးကို .. ရဲ့စခန်း မှာရော တရားရုံးမှာပါ .. ဘာဘာ သက်သေခံ ထွက်ဆိုပေးမယ် ..”

ဟု ပြောလာသည်က ဦးဩဘာမော် ပါတကား ..
 “ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ ဒက်ဒီမျက်နှာကို သွန်း ထောက်ထားပါ တယ် ဘာဘာ .. ဒက်ဒီ တူမတစ်ယောက် .. ဒက်ဒီအစ်ကိုကြီးရဲ့ သမီး ကို .. သွန်း .. ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး .. သူ့ကို .. မြယမုန်နဲ့ မပတ်သက် အောင်ထားရင် ပြီးတာပါပဲ .. ဘာဘာရဲ့ အရင်ကတည်းက ပိုင်ဆိုင်ရာ သစ်တော်ခြံတွေရှိရာ လိမ္မော်ခြံတွေရှိရာမှာ ပြောင်းနေခိုင်းပေးပါ ဘာဘာ.. ဘာဘာကတော့ သွန်း တို့နဲ့ အတူနေပေးပါ .. အရင်လိုပဲ သွန်း ကို စောင့် ရှောက်ပေးပါ ဘာဘာရယ် ..”

ဟု ပြောတော့ ဦးဩဘာမော် မျက်ရည်ကျရာပါသတည်း .. သူ ကောင်မလေးကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ တည်ငြိမ်စွာ သူ့ကို မော့ကြည့် ကာ အားယူ၍ ပြုံးပြသည်က ကောင်မလေးပါ ..။ ဩော် .. ဤကောင်မ လေးသည် .. တစ်ခုကိုတော့ လက်ခံသွားခဲ့ပြီ ..။ သွန်းသစ္စာဖြင့် ဆို စသည့်အမည် ..။ ခုကြည့် ..။ သွန်း .. ဆိုသည့် အမည်လေးကို စကားထဲ မှာ ထည့်သုံးလာပြီကောလေ ..။ ကလေးဆိုတာ ပျောက်ကွယ်သွားချေ ပြီတကား ..။

ကောင်မလေး သူ့လက်မောင်းကို ဖေးကိုင်ကာ ရှေ့တိုး၍ရပ်သည်။ သူ့ဘေးမှာ ရပ်ခြင်း ..။ တည်ငြိမ်စွာပဲ ဆုဝတီဩဘာ ကို ကြည့်သည်။ လောလောဆယ်မှာ ဇော်လွင်ဦးမောင် ကို ဆုဝတီဩဘာ တူတူခေါ် မလာခဲ့တာမို့ ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. လူတစ်ယောက်နှင့်တော့ မျက်နှာမဆုံ

လိုက်ကြရ ..။ လောဘာစောကြီးသည် လူတစ်ယောက်နှင့် ဘာမှမပြော ပဲ ရှိလိုက်ရတာက ကောင်မလေး ရင်ထဲ အပင်ပန်း သက်သာသည်ဟု တွေးမိရပါ၏။

“မမဆုဝတီ ..”

ခေါ်လိုက်ချိန်မှာ အံခဲထားရင်း ဆုဝတီဩဘာ ကြည့်လာသည်။ စူးရှသော အကြည့်နှင့်အတူ နှုတ်ခမ်းဆီမှ မာန်ဖိသံမျိုး ထွက်နေတာ ကို သူ အံ့ဩစွာ မြင်နေရပြန်ပါ၏။ စိတ်အင်အားကြီးမားစွာ ယုတ်မာ ပြင်းထန်နေ၍လား မသိ ..။ ဆုဝတီဩဘာ ၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်ဆီမှ သွားရည်တွေ စီးကျလာနေကြတာကိုလည်း သူ တုန်လှုပ်စွာ မြင်နေရ ပြန်၏။

လူတစ်ယောက်၏ ဆိုးဝါးပြင်းထန်သော မကောင်းစိတ်သည် လူ တစ်ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ ဖြစ်ပျက် လာပုံများနှင့် ရောထွေးလာနိုင်စေသည်တဲ့လား ..။ ဒါပေမယ့် .. ကောင်မ လေးကတော့ တည်ငြိမ်စွာပဲ ရှိနေဆဲ ..။ မြင်ကွင်းကို အံ့ဩတုန်လှုပ် နေပုံပင် မရ ..။ ထိုအဖြစ်အပျက်တွေကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွန်စေလိုက်ဖို့ အတွက် ထို့ထက် ပြင်းထန်ဆိုးဝါးသော ရင်ဆိုင်မှုတစ်ခုကို ကြုံခဲ့ရပြီး ပြီဖြစ်သော ကောင်မလေးသည် လတ်တလောမြင်ကွင်းကို အံ့ဩစရာ ဖြစ်မနေခြင်းများပေးလား။

ဟုတ်သည် ..။ သေခြင်းတရားတစ်ခုထဲမှ လူးလဲပါသွားခဲ့ရသည် ပဲလေ ..။ ထို့ထက်ဆိုးတာ ကောင်မလေးအတွက် ဘယ်မှာရှိတော့မည် တဲ့လဲ ..။

“မမဆုဝတီ အတွက် ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းနေတာက .. သွန်း ဟာ.. ဒီက ကိုကြီးကြောင့် မသေခဲ့ရလို့ပါပဲ .. အသက်ရှင်နေရလို့ပါပဲ .. နောက်ထပ် ‘မမဆုဝတီ’ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာတာကတော့ .. သွန်း ဟာ ဟိုမသိ ဒီမသိ .. ဟိုမရောက် ဒီမရောက်နဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ သွန်း

သစ္စာဖြင့် မဖြစ်နေလို့ပါဘဲ .. သွန်း ဟာ .. ကိုကြီးရဲ့အိမ်မှာ လုံလုံခြုံခြုံ ရှိသွားရင်းနဲ့ .. မနက်မှာ သတိပြန်လည်လာချိန်မှာ .. အဖြစ်တွေအား လုံးကို သိနေတဲ့ သွန်းသစ္စာဖြင့် အဖြစ် ရှိနေခဲ့တာပါ မမဆုဝတီ .. တစ်ခုပဲရှိတယ် .. သွန်း နောက်ဆုံးအထိ မှတ်မိတာက ဟိုတယ်မှာ ညအိပ်ရာဝင်ခဲ့တဲ့အထိပဲ .. အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ .. မျက်လုံးလေးတွေ ဖွင့်လာချိန်မှာ သွန်း မသိတဲ့ နေရာသစ်တစ်ခုမှာ ရောက်နေတာရယ်.. သွန်း စတွေ့လိုက်ရတဲ့သူဟာ သွန်း နဲ့ လက်ဆက်ပေးချင်တယ်ဆိုတဲ့ ဟောဒီက ကိုကြီး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာရယ်ပါပဲ .. သွန်း ကို .. ရေထဲက ကယ်လာရတယ်ဆိုတာတွေကိုလည်း ပြောပြနေကြသမျှ ကြားနေရချိန် မှာ .. သွန်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် .. သွန်း ဟာ တစ်ယောက်တည်းလာ တာ မဟုတ်ဘူး .. မမဆုဝတီ နဲ့ အစ်ကို ဇော်လွင်ဦးမောင် တို့လည်း ပါလာကြတယ် .. ခုလို .. သွန်း လုပ်ကြံခံရတဲ့ကိစ္စမှာ .. တစ်ခုခုတော့ အတွင်းလူထဲက ပါနေပြီဆိုတဲ့ အချက်ပဲ .. ဒါပေမယ့် .. အဲဒါကို .. သက်သေရဖို့ လိုတယ် .. သက်သေပြနိုင်ဖို့ လိုတယ် .. ဒါကြောင့် .. သွန်း ဟာ .. အတိတ်မေ့နေသူပါလို့ ဒီက ကိုကြီးတို့ကို မညာရက်ပေ မယ့် .. ညာခဲ့ရတာပါ .."

ဟု ပြောလာပြီးသည့်နောက်မှာ သူ ကောင်မလေးကို မယုံနိုင်ဘဲ ငေးကြည့်မိရပါပြီတည်း။ ဤကောင်မလေးသည် တစ်လျှောက်လုံးမှာ သူ့ကို ညာခဲ့ချေသည်တကား ..။ တကယ်ဆို .. အဖြစ်မှန်တွေအားလုံး ကို ပြောပြသင့်သည်။ သူက .. ကောင်မလေးကို ကူညီမည့်သူပဲ ဖြစ်သည် ပဲလေ။

ခုလို .. မလိမ့်တပတ် အလုပ်ခံလိုက်ရတာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီး ကြားရကြုံရတော့ ရင်ထဲမှာ ရှက်လာရသည်ပါပဲ။ ကောင်မလေး ကိုယ် တိုင်က သူ့ကို အဖြစ်မှန်တွေ မပြောခြင်းသည် .. မယုံမကြည်တော့ အတန်မျှ ရှိနေ၍ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေသည်လေ ...။

သူ့ကို သေသိပေး၍ မဖြစ် .. ဟု သတ်မှတ်ခံလူတစ်ယောက်အဖြစ် သူ ရပ်တည်ခဲ့ရချေသည်ပဲ ...။

"သွန်း .. အတိတ်ကို မမေ့ပါဘူး မမဆုဝတီ .. ဒါကြောင့် .. သွန်း ဟာ ချစ်သူနောက် လိုက်သွားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာရော .. ဘာ စာကိုမှ မရေးခဲ့ဘူးဆိုတာကိုရော မှတ်မိနေတာပေါ့ .. မမဆုဝတီ က.. ကိုကြီးရဲ့အိမ်ကို အန်တီကျော နဲ့အတူ ရောက်လာရင်းနဲ့ အဲသလို ပြော လေသမျှ ကြားနေရရင်းနဲ့ .. ကျောင်းမှာကတည်းက လက်ရေးတူနဲ့ လက်မှတ်တူနဲ့ ခွင့်စာလိမ်တိုင်တတ်တဲ့ မမဆုဝတီ ဟာ အဓိကလုပ်ကြံ သူ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ .. သွန်း သိနေပြီးပြီမို့ .. ရန်ကုန်ရောက်တာနဲ့ .. မမဆုဝတီ ကို .. ဟိုတယ်ကို မလာရတော့ဘူးဆိုတာ အရင်ဆုံးပြောခဲ့ တာပဲ .. ဒါမှ .. မမဆုဝတီ က မခံချင်စေတော့နဲ့ .. အတင်းဟိုတယ်ကို ဝင်မယ် .. လုပ်ကိုင်မယ် .. ဟိုတယ်ရဲ့ ထိပ်တန်းနေရာကို ရအောင်လု ယူမယ်ဆိုတာ သွန်း တွက်ဆထားမိပြီးသားပါ .."

ဟု ပြောနေချိန်မှာ သူ့ကိုယ်ကြီး နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ် လာသည်။ လောလောဆယ်မှာတော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြပါသည့် သွန်းသစ္စာဖြင့် နှင့် ဆုဝတီဩဘာ တို့၏ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ရှင်းပွဲကြီး၏ အရှိန်မြင့်မားမှုတစ်ခုအောက်မှာ ကောင်မလေး ကျန်ခဲ့သည်။ သူ နောက်ဆုတ်သွားနေတာကို အာရုံထားမိလိုက်ပုံ မရ..။ အခန်းတံခါးဖားရောက်တော့မှ သူ မြန်ဆန်လွန်းစွာ တံခါးရွက်ကို ဖွင့် ၍ အပြင်ထွက်လိုက်ချိန်မှာ ...။

"ကိုကြီး .. ခဏေး .. ဦး ကိုကြီး .. ဟင် .. ခဏလေးပါ ကိုကြီး ရယ် .."

ဟု လှမ်းတားသံသည် ကသောကမျောနိုင်စွာ ကျောဘက်ဆီမှ လွင့်၏။ ခုမှ ကောင်မလေး မြင်သွားသိသွားပုံ ရသည်။ သူ နောက်ကို လှည့်မကြည့် ..။ ခြေလှမ်းကြကြီးနှင့် ထွက်ခဲ့ကာ ဓာတ်လှေကားဆီ

သို့ လျှောက်၏။ နောက်ပါးဆီမှ ပြေးလိုက်လာသံကို သူ ကြားနေရသည်။ သူ လှည့်မကြည့် ... ကိုကြီး .. ဟု ခေါ်နေသံကို ကြားနေရသည်။ အံခဲထားရင်း လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှိနေရာမှ ဓာတ်လှေကားရှေ့ ရောက်တာနှင့် ခလုတ်ကို နှိပ်မိရပါ၏။ တံခါးပွင့်အလာမှာ သူ ဝင်သည်။ တံခါးမပိတ်မီ သူ နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရသည်က မျက်ရည်ကျရင်း ပြေးလာနေသည့် ကောင်မလေး ...။

သူ .. တံခါးရွက် ဖေပိတ်သွားသည်အထိ ငြိမ်ရပ်နေမိဆဲ ။ သူ နှုတ်ခမ်းတွေ ဖေဖေပိတ်ကျနေသည်။ အံခဲထားရင်း အရှက်တရားက ရင်ကို ဆောင့်၏။ ဘာကြောင့်ဆို .. သူ အခန်းတံခါးဆီအရောက် .. ကောင်မလေး မြင်၍ လှမ်းတားသံလေး လွင့်လာချိန်မှာ ...။ ရောနှော၍ သူ့ကျောဘက်ဆီမှ လွင့်ပျံ့နေသည်က .. ဆုဝတီဩဘာ ၏ လှောင်ရယ် .. ရယ်သံကြီးပဲ ဖြစ်နေချေသည်တကား ...။

ထိုရယ်သံက .. ခုထိ .. သူ့ထံမှာ ကပ်ပါလာနေဆဲ ။ သူ့သိက္ခာအပေါ် .. သူ တည်ကြည်မှုအပေါ် .. ကောင်မလေး ဖော်ကားလိုက်သည်ပဲ .. ဟု အနိုင်ပိုင်း၍ ရယ်ဖောကျန်ခဲ့ပါသည့် ဆုဝတီဩဘာ ၏ ရယ်သံသည် .. သူ့ဘဝမှာ .. မေ့စရာမဟုတ်သော ရယ်သံတစ်ခုအဖြစ် နောက်ကျောမှာ ကပ်ပါနေသည့် အရာတစ်ခုအဖြစ် ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ထိုအဖြစ်ထက် .. ဘာက ပို၍ ရှက်ဖို့ကောင်းချေမည်တဲ့လဲ ...။

သူ့ကို .. လက်ဆက်စေဖို့အထိ .. မာမီ မျှော်လင့်ထားပါသည်။ ကောင်မလေးသည် .. သူ့အိမ်မှာ ရှိနေခဲ့ဖူးသည်။ ထိုကောင်မလေးသည် .. သူ့ကို အယုံအကြည် မရှိ။ ဘဝ၏ အခက်အခဲကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟပြောပြတာမျိုးပင် မရှိ ...။ သူ့ကို ဘေးထား၍ လျှို့ဝှက်စွာ တစ်ယောက်တည်း အဖြစ်မှန်တစ်ခုကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ သူသည် .. အားကိုးထိုက်ဘူတစ်ယောက် ဖြစ်မနေ ...။

ထိုအဖြစ်သည် .. သူ့ရင်ကို ထိသည်။

သူ့မာနကို ရိုက်ချိုးနေသည်။ ပိုဆိုးသည်က .. သူသည် .. ကောင်မလေး၏ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သူ ..။ ထိုသို့သော လူတစ်ယောက်ကိုပင် .. ကောင်မလေးသည် .. မယုံကြည်နိုင်သေးပဲ ရှိနေသေးသည်တဲ့လား ...။ အစော်ကားခံရသည်ဟု သူ စံစားရသည်။

ဓာတ်လှေကား ရပ်သွားတာနှင့် သူ အပြင်ထွက်ကာ တောက်လျှောက် ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာမိသည်မှ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေဖြင့် ပါ ...။

ကားပေါ် သူ တက်ချိန် ။ ကားမောင်းထွက်ချိန်မှာ ကောင်မလေး နောက်မှ ပြေးလိုက်လာနေတာကို သူ မြင်နေရသည်။

အံခဲထားရင်းမှ သူ ကားကို ဆက်မောင်းလာမိသည်ပါပဲ ...။

နေရစ်ခဲ့လေတော့ သွန်းသစ္စာမြိုင် ..။ ကလေး .. ဆိုတဲ့အမည်လေး .. မင်းရဲ့ နှုတ်ဆီမှ ပျောက်ကွယ်သွားစေရင်း .. မင်း .. ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့ ...။

အဲဒီ .. ကလေး .. ဆိုတဲ့ အမည်လေးတစ်ခုကိုလည်း ငါ့နှလုံးသားမှာ မင်း ချန်ရစ်ခဲ့လေတော့ ...။

အခန်း (၁၂)

“မင်းကွာ .. လုပ်ပုံကြီးကိုက စိတ်မြန်လက်မြန်နိုင်ပဲ၊ ငါ့လူရာ.. မနေ့က မင်း ခြံတံခါးဝမှာ ကားရပ်ပြီး လေးလေးတိုး .. လေးလေးတိုး နဲ့ အော်နေလို့ ငါ့မှာ ပြေးပြီး ခြံတံခါးရောက်ရ .. ရောက်တော့လည်း တက် .. တက် .. ဆိုလို့ ကားပေါ်တက်ခဲ့ရ .. ဘာမှန်းညာမှန်းကို မသိဘဲ ငုတ်တုတ်ကြီး အူလည်လည် ယောင်နုနုနဲ့ ပါခဲ့ရ .. မေးလို့မရ .. ပြုလို့ မရနဲ့ကွာ .. စိတ်များ ညစ်နဲ့ရပုံများ ..”

သစ်လုံးအိမ်ရှေ့ ပေါ်တီကို အောက်မှာ ထိုင်နေရင်း လေးလေးတိုး သည်းနေသမျှ သူ ငြိမ်နေသည်။ ဘာမျှ ပြန်မပြော ..။ ရှင်းပြချင်စိတ် သည်း မရှိ ..။

“မင်းကွာ .. မဟုတ်သေးဘူးဆို နော် .. မဟုတ်သေးဘူး...”

မချင့်မရဲကြီး လေးလေးတိုး ညည်းပြန်၏။ မျက်စိစွေ၍ သူ့ကို လေးလေးတိုး အကဲခတ်သလို ကြည့်နေတော့လည်း သူ ငြိမ်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ ကောင်မလေးနှင့်ပတ်သက်၍ ခံပြင်း နာကျင်နေတာပဲ ရှိနေ သည်။ ဟုတ်သည် ..။ ခံပြင်းသည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေသည်။ ဘာကြောင့် နာနာကြည်းကြည်း ဖြစ်မနေတာကိုတော့ သူလည်း နား မလည်နိုင် ..။

တကယ်ဆို .. ရင်ထဲမှ နာကျင်နေခြင်းနှင့် အဆုံးမသတ်သင့်..။ လုပ်ရက်လေခြင်းဟု ခံပြင်းစိတ် ..။ ပြီးတော့ .. လုပ်ရက်လေခြင်းဟု ရင်ထဲမှာ နာကျင်စိတ် ..။ ဒါကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားနေရပြီးသည့် နောက်မှာ နာကြည်းစိတ်တွေကတော့ တစ်ဆက်တည်း ရင်ထဲမှာ ရှိလို ရှိရမည်သာ ..။

“ကားပေါ်ထိုင်လိုက်လာရရင်းနဲ့ .. မင်းကို တကြည့်ကြည့် လုပ်ခဲ့ ရ .. မေးခဲ့ရလေသမျှ ငါ့ကိုကျတော့ ဘာမှ မပြောပြပဲ .. မင်းရဲ့ဒက်ဒီ ဆီကိုကျတော့ .. မိုင်းမော်ကို ငါ့လူပဲ သွားတော့မယ် .. ဒက်ဒီ အိမ်မှာ ပဲ နေပါ .. ရတနာမှူးဆိုကြီးမှာပဲ မာမီနဲ့ တူတူနေပေးပါ .. မိုင်းမော် ဆိုရင် ဒက်ဒီ ပင်ပန်းပါတယ်တွေ ဘာတွေ လှမ်းပြောတော့ .. အဲသလို မင်းဖုန်းလေး ခလုတ်နှိပ်ပြောလိုက်သမျှကို ဟိုက အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမလေး တို့က ယုံနေမယ်များ ထင်နေသလား ..။ ဘယ်ယုံမလဲကွ .. မင်း .. ဟို ကောင်မလေးနဲ့ တူတူပါသွားပြီး .. ပြန်လာတော့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာတယ် .. အိမ်ထဲတောင် မဝင်ဘူး .. ငါ့နာမည်ကြီး တကြော် ကြော် ခြံဝက အော်ခေါ်တယ် .. ငါ့ရောက်တော့ ကားဖင်ဂျက်တပ်ထား သလို ဝေါခနဲ ထွက်တယ် .. အဲဒါ .. သဘာဝကျတာတွေချည်းပဲဆို တာ .. ငါတောင် နားလည်နေပေါ့ဥစ္စာ .. ငါ့ထက် ပညာတတ်တဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမလေးက မင်းကို မသင်္ကာမဖြစ်ဘဲ နေပါ့မလားကွ .. ဟေ ..”

သူ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် လေးလေးတိုး ကို ကြည့်မိရပါပြီ။ လေးလေး တိုး ကလည်း အားကျမခံ မျက်မှောင်ကုတ်၍ပင် ပြန်ကြည့်လာပါသည့် အဖြစ် ..။ တော်တော်ကြီး သူ့အပေါ် အစာမကြေဘဲ ဖြစ်နေတာ သေချာ နေသည်။

“လေးလေးတိုး ကလည်းဗျာ .. ဒီမှာ စိတ်ရှုပ်နေတယ်ဗျ .. ဒီကိစ္စပဲ တုလည်လည် မေးနေတော့တာပဲ ..”

“ဟ .. မင်းပဲ စိတ်ညစ်တတ်တာကျလို့ .. ငါလည်း စိတ်ညစ် တတ်တယ်ကွ .. ဘယ်နယ်ကွာ .. လောလောဆယ်မှာ ဒါမမေးလို့ ဘာသွားမေးနေရမှာတဲ့လဲ .. အရင်တုန်းကလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ဒီကိုရောက်လာ ဘာမှ မဟုတ်တာ .. အရင်တုန်းကဆို .. မိုင်းမော်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာကြတယ် .. လမ်းမှာလည်း လေလေးတပေါပေါ .. စကားလေး တဖြိုင်ဖြိုင် .. စားချင်တဲ့ဆိုင် ဝင်စား .. ဝင်နား .. ဟော .. ခရီးဆက်.. သီချင်းလေးဖွင့် နားထောင်တဲ့အခါထောင် .. ကားထဲ အဲယားကွန်းလေး ဖွင့်ပြီး အေးအေးမြမြ ခရီးသွားရတာများ တယ်ပြီး ပျော်ဖို့ကောင်းခဲ့ သကဲ့ကွ .. ခုဥစ္စာက .. ငါ့လူမျက်နှာကြီးက တင်းလို့ .. ကက်ဆက် လည်း မဖွင့်ဘူး .. သီချင်းလေး မနေနိုင်လို့ တစ်ချက်ညည်းကြည့်မိပါ တယ် .. ထင်တဲ့အတိုင်း နားညည်းတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို တားတားမြစ်မြစ် လုပ်တယ်ကွာ ..။ ဘယ်ဆိုင်မှ နားတယ်လို့မရှိ .. စားတယ်လို့မရှိ .. မင်းက ဘာတွေရင်ထဲ မျိုထားပြီး မဆာမှန်း မသိရပေမယ့်.. ငါကတော့ ဆာသမို့ .. ဝမ်းဖြည့်ပါရစေဆိုပြီး မနည်း သတိပေးယူရတယ် မဟုတ် လား.. အဲဒါ .. ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ ငါ့လူရဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေချည်းပဲဥစ္စာ..။ အဲဒါတွေကို အခြေခံပြီးတော့ကား .. ငါ့လူ တစ်ခုခု အကြီးအကျယ်ဖြစ် လာတယ်ဆိုတာ ငါမှ မသိရင် ဘယ်သူသိမလဲ .. ငါမှမမေး ဘယ်သူ မေးမလဲကွ .. ဟေ .. အဲဒါများ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး တလည်လည် မေးနေသလေးဘာလေးနဲ့ အပြစ်လုပ်နေသေးတယ် .. ကဲ .. ပြောစမ်းပါ ငါ့လူရာ .. ဘာတွေဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ .. ထူးတာက .. ရတနာမှူးက လည်း ဘာဖုန်းမှ ငါ့ဆီ မဝင်ဘူးကွ .. ခါတိုင်းလို့ .. တစ်ခုခု စိတ်ထဲ သင်္ကာရနဲ့မကင်း ဖြစ်ကြည့်.. အဲဒီကိစ္စ.. တားကက်က ငါ့ဆီ ဆိုက်တာ ချည်းပဲ.. မမလေး ဖုန်းဆက်မေးတော့တာချည်းပဲကွ .. ခု .. ငြိမ်နေတယ်.. အဲဒါလည်း ထူးခြားချက်ပဲ ..”

စုံထောက်ဇာတ်လမ်းတွေ ကြည့်သည့် အကျိုးဆက်ကတော့

လေးလေးတိုး တစ်ယောက်ကို တော်တော်နှင့် လှည့်ပတ်၍ မရနိုင်ခြင်း
 ဝဲ ဖြစ်လေသည်တည်း။ ခုလည်း .. မေးစေ့ပွတ်လိုက် ..၊ နားထင်ကို
 လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်လိုက် ..၊ ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက် ..၊ ခြေချ၍
 ထိုင်လိုက်ဖြင့် ပုံစံလည်း အမျိုးမျိုးပြောင်း .. လေသံကလည်း အမျိုးမျိုး
 ထွက်နေသမျှ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ကြည့်နေရပါ၏။ ပေါ်တီကိုဆီမှ အိမ်
 အဝင်တံခါးဆီသို့ အတက်လှေကားထစ်နေရာမှာ နှစ်ယောက်သား ထိုင်
 နေကြခြင်း ..။

ညနေဘက်ရောက်ပြီ ..၊ ညနေစာ ထမင်းမစားဖြစ်ကြသေးချိန်
 မှာ .. ညစာ ချက်ပြုတ်ပြီး ထွက်လာပါသည့် လေးလေးတိုး ..၊ လှေကား
 ထစ်မှာ ထိုင်နေသည့် သူ့ဘေးမှာ ကပ်ထိုင်ပြီး မေးခွန်းထုတ်သည့်အလုပ်
 ကို စိုက်လိုက်မတ်တတ် လုပ်နေခြင်းပါ ..။ ထိုစဉ်ခိုက် ခြံဝမှာ ကား
 တစ်စီးရပ်တာ မြင်ရပါ၏။ ပါဂျဲရိုးကားပြာတစ်စီး ..၊ သူ မျက်မှောင်
 ကုတ်လိုက်မိရပါပြီ။ ထိုကားကို သူ မှတ်မိနေသည်။ မြယမုန်မှ ဘာ
 ဦးဩဘာ တို့ လိုက်လာကြတုန်းကလည်း ဤကားပဲ ဖြစ်နေသည်လေ။
 လေးလေးတိုး လည်း မှတ်မိနေပုံဖြင့် ပြေး၍ ခြံတံခါးဖွင့်နေပြီ။ သူ
 တားလိုက်ချိန်ပင် မရလိုက်နိုင် ..၊ ကားက ခြံဝင်းထဲ မောင်းဝင်လာ
 ပါ၏။ ကားကို မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိပါသည့် ကုံကော်ပင်အောက်မှာ
 ရပ်သည်။ ကားပေါ်မှ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာပါ၏။

သူ မှတ်မိနေသည်။ ဒေါ်ကြီးသူ့စာ ..၊ မြယမုန် အိမ်မှာ ထမင်းချက်
 အဒေါ်ကြီး ..၊ ခြင်းတွေ အိတ်တွေ ဒေါ်ကြီးသူ့စာ ချနေသည့်အချိန်မှာ
 လေးလေးတိုး ကလည်း ဝိုင်း၍ ကူဟယ်ချဟယ်ဖြင့် မျက်နှာကြီးလည်း
 ပြုံးချိုနေသည်ပါပဲ။ သူ့ကိုလည်း လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသေးသည့်အဖြစ်။
 သူ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်က ကားရှေ့ခန်းနေရာကိုပဲ ဖြစ်
 လေသည်။

ဆင်းလာသူသည် ကောင်မလေး မဖြစ်ပါစေနင့် ..၊ ဒါပေမယ့် ..

သူ ဆုတောင်းမပြည့် ..၊ ကားပေါ်မှ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် သူ့ကို ကြည့်
 နေရင်း ဆင်းလာသည်က ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်လေသည်။ ကားတံခါး
 ဖွင့်၍ ခေါင်းလေးပြုကြည့်လိုက်သည်ကိုက သူ့ကိုပဲ ဖြစ်နေကာ .. မျက်နှာ
 လေးက အရမ်းညှိုးငယ်ငယ်လေး ဖြစ်နေသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး
 ချိန်မှာလည်း ချက်ချင်း မလာရဲသေးသလို ကားတံခါးကို ကျောဖြင့်
 မှီရပ်နေရင်းမှ သူ့ကိုပဲ တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ရှိနေသည်ပါပဲ ..။ ကလေး
 လေးတစ်ယောက် အပြစ်လုပ်ထားလေသမျှ မလာရဲသေးပဲ လူကြီးကို
 အကဲခတ်သလိုလေး ကြည့်နေတာမျိုး ဆန်နေသည်။

သူ .. အဲခဲပစ်လိုက်မိကာ အိမ်ထဲဝင်လိုက်မိရသည်ပါပဲ ..၊ ကောင်မ
 လေး ဤအထိ လိုက်လာလိမ့်မည်ဟုတော့ သူ မထင်ထားမိ ..။ ခုကျ
 တော့ .. ဒေါ်ကြီးသူ့စာ ကို အဖော်ခေါ်၍ လိုက်ချလာပြီ။ လာသည်ကိုက ..
 မိန်းမဖော်ပါလာတာမို့ .. ပြန်ဦးမှာ မဟုတ် ..၊ အကြာကြီးများ နေနေမည်
 လား မသိ ..၊ ဘာတွေမှန်းမသိ .. ခြင်းတွေကလည်း မနည်း ..။ ဘာတွေ
 သယ်လာသည် မသိ ..။

အိမ်ခန်းထဲ သူဝင်ကာ အခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်တင် စိတ်နောက်
 ကိုယ်ပါ လျှောက်နေမိရင်းမှ ...

“ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး .. ဒီထိ လိုက်လာရသလား .. ဒါ .. သူ့အလုပ်
 လား .. သူ လုပ်ရမယ့်အလုပ်လား .. ငါ့ကို သူငယ်နှစ်စားလေးများ
 မှတ်နေလား .. စော်ကားမော်ကား ငါ့ကိုများ မယုံသင်္ကာလုပ်ခဲ့တုန်းက
 လုပ်ခဲ့ပြီး .. ခုလို .. ဒီထိလိုက်တောင်းပန်တော့ .. ငါက .. ငည့်ကြီးလုပ်ပြီး
 ချက်ချင်း သူ့ကို ပြေးကြိုမယ်များ ထင်နေသလား .. ခွင့်လွှတ်ပါတယ်
 ကလေးရယ်လို့ ပြောမယ်များ ထင်နေသလား ..၊ ဒါ .. ငါ့သိက္ခာနဲ့ ဆိုင်
 တယ် .. ငါ့သိက္ခာကို မယုံတာ .. ငါ့မာနကို ချိုးတာ .. ငါဟာ ဘာတစ်ခု
 မှ စိတ်မချရတဲ့ကောင် .. အားမကိုးထိုက်တဲ့ကောင် .. အဲသလို သူ့လုပ်ခဲ့
 ပြီးပြီ .. အခု .. ငါက .. သူ ဒီထိလိုက်လာတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ချာတူးလန်

အောင် စိတ်ပြေမြန်တဲ့သူအဖြစ် ခံရမယ်တဲ့လား .."

ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည့် အဖုအထစ်တွေက တော်ရုံအဆင်မပြေမှုဆိုမှ ဖြစ်လာသည့်အရာ မဟုတ် ... ခံပြင်းခြင်းက မာနနှင့်ယှဉ်၍ ဖြစ်တည်လာခြင်း ...။

ထိုစဉ်ခိုက် အခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။ ကောင်မလေးမျက်နှာငယ်လေးဖြင့် တံခါးဝမှာ ရပ်နေ၏။ ခုကျတော့ လေးလေးတိုး ကို အစအနပင် မမြင်ရ ...။ တူတူလိုက်တာမျိုး ရှိဖော်မရ ...။ မီးဖိုဆောင်ဘက်ဆီမှ လေးလေးတိုး ၏အသံတွေကတော့ဖြင့် တရယ်မောမောဖြင့် လွင့်လာနေသည်။ ဒေါ်ကြီးသူဇာ နှင့်အတူ ခြင်းတွေပလုံးတွေ နေရာချနေချေမည်ပေါ့။ တမင်တကာ ရှောင်နေခြင်းဆိုတာ သူ သိနေသည်ပဲ။

ကောင်မလေး သူ့ကို တောက်လျှောက်ကြည့်နေပါ၏။ မျက်နှာလေးက ညှိုးငယ်ငယ်...။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသည်။ သူကလည်း မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်ဝန်းမှာ ခံပြင်းခြင်းတွေပဲ ပြည့်သိပ်တောက်ပနေကြပါ၏။ သူ ခြေလှမ်းကြဲကြီးဖြင့် ကောင်မလေးရှေ့မှာ သွားရပ်ပစ်ကာ ငဲ့မိုး၍ ကြည့်တော့လည်း ကောင်မလေး သူ့ကို မော့ကြည့်နေဆဲ ...။ လက်အုပ်လေး ချီပြလာသည်။ အသံပင် ထွက်မလာရသည့်နယ် ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြင့် မော့ကြည့်နေခြင်း ...။ တကယ်ဆို .. အရမ်းကို အပြစ်ကင်းနေသည့် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ အစ်ကိုကြီးရှေ့မှာ လန့်လန့်ဖြင့် ရပ်နေသည့် ညီမလေးတစ်ယောက်နယ် ဖြစ်နေသည်။

ဒါပေမယ့် .. ကျန်ခဲ့သည့်လုပ်ရပ်ကဖြင့် ကလေးတစ်ယောက် လုပ်တာမျိုး မဖြစ်ခဲ့ ...။ သူ့ကို အရူးလုပ်ခဲ့တာ သူ ခံခဲ့ရသည်လေ ...။ အဘယ်မျှထိ ရှက်ဖို့ကောင်းခဲ့ပါသလဲ ...။ ခုထိရော .. ဘယ်လောက် ရှက်နေစေပါသတဲ့လဲ ...။ သူသည် .. ကောင်မလေးရှေ့မှာရပ်၍ ဆုဝတီဩဘာ ကို ကြည့်ကာ ...

"သူ့ချစ်သူနောက် လိုက်သွားတယ်ဆိုတာ .. သူ့ချစ်သူက ကျွန်တော်ပဲ .. သူနဲ့ ကျွန်တော် ခိုးပြေးကြတာ အမှန်ပဲ .."

ဟု ကောင်မလေး ဝန်ထမ်းတွေကြားထဲမှာ အရှက်တကွဲဖြစ်ကုန်မှာ စိုးစိတ်ဖြင့် ဝင်ပြောမိခဲ့သည်လေ ...။ ထိုအချိန်တုန်းက ဝန်ထမ်းတွေက စည်းဝေးခန်းထဲမှာ ရှိနေကြသေးသည်။ လူတစ်ယောက်နှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးသည်ဆိုတာမျိုး အပြောခံကျန်ခဲ့ရမှာထက် .. သူနှင့် ခိုးပြေးသည်ဟု ဝင်ကာကွယ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် ကောင်မလေး အရှက်မရအောင် ပြောမိခြင်း ..။ နောက်ဆုံး .. အတိတ်မေ့နေသည့် ကောင်မလေး ပြန်ကျန်းမာအောင် ကုသမည်။ သူ့ကို ထိုအခါမှာ ကောင်မလေးဘက်က.. လက်ခံနိုင်သည်ဆိုလျှင်ဖြင့် သူ တကယ်ကို လက်ထပ်ယူမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်မိခဲ့သည်။ ဤသည်ကလည်း ကောင်မလေးကို မိဘမဲ့လေးအဖြစ် သနားစိတ် ...။ ပြီးတော့ .. သံယောဇဉ်စိတ် ...။ မျှဝေနားလည်ပေးစိတ်တွေဖြင့် ပြောမိခြင်း။

ဒါပေမယ့် .. တကယ် လက်တွေ့ကျတော့ .. ကောင်မလေးသည် အတိတ်ကိုလည်း မမေ့ခဲ့ ...။ ထိုကောင်မလေးရှေ့မှာ ထိုသို့ ချစ်သူပါဟု ဝင်ပြောခဲ့လေသမျှ .. ထိုအခါတုန်းက အဘယ်မျှထိ ကြိတ်၍ ကောင်မလေး ရယ်နေမည်လည်း မသိ ...။ အဆိုးဆုံးက ဆုဝတီဩဘာ ရှေ့မှာ သူ အရှက်ကွဲခဲ့ခြင်း ..။ ထို့ထက်ဆိုးသည်က.. ဤ မိုင်းမော် သစ်လုံးအိမ်လေးမှာရော .. ရန်ကုန်ရှိ ရတနာမှူးမှာရော .. ပြီးတော့ .. ဟိုတယ်မှာရော .. ကောင်မလေးသည် သူ့ကို .. ပီပီရီရီ အတိတ်မေ့သူအဖြစ် လိမ်ညာခဲ့သည်လေ ...။ သူက .. ငည့်ကြီး ဖြစ်နေရသည်။

ခု .. ကောင်မလေး သူ့ကို မော့ကြည့်ကာ လက်အုပ်လေးချီ၍ တောင်းပန်တော့ သူ ပြုံးသည်။ အံ့ခဲထားသည့်အပြုံးသည် အပြုံးမမည်.. အသက်မပါ ...။

"မင်း .. ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် ကိုလည်း ညာခဲ့တယ် .. ငါ့ကို

ညာခဲ့တယ် .. လေးလေးတိုး ကို ညာခဲ့တယ် .. အို .. မာဖိုကိုလည်း ညာခဲ့တယ် .. ဒီလူတွေအားလုံးဟာ .. မင်းရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ထိခိုက် မယ့်သူတွေရှိလို့လား .. မင်းကို ဒုက္ခပေးမယ့်သူတွေရှိလို့လား .. အဲဒီ အထဲမှာ .. ငါ့အဖြစ်က ပိုရှက်ဖို့ကောင်းတယ် .. မင်း လှည့်ပတ်လှည့် စားခဲ့သမျှအထဲမှာ .. မင်းရဲ့ ဘော်ဒီဂတ်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ .. မြယမုန် ထိ ပါခဲ့တာလေ .. ဟင် .. စဉ်းစားကြည့်ပေးစမ်းပါ .. တစ်ချက်ငဲ့ပြီး စဉ်းစားပေးကြည့်စမ်းပါ .. ငါက မင်း အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာပါကွ.. အဲဒါတောင်မှ .. မယ့်သေးဘူးလား .. မယ့်သေးဘူးလား .. အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြလိုက်တော့ မင်းကို .. ငါက မကူညီဘဲနေမှာမို့လို့လား .. ဟင်..”

သူ ဆက်တိုက်မေးတော့ ကောင်မလေး မျက်ရည်ကျလာသည်။
ခေါင်းလေး ငုံ့ချလိုက်ကာ ...

“ကိုကြီး အဖြစ်မှန်တွေ သိလိုက်ရင် .. သရုပ်ဆောင်သလိုဖြစ်သွား မှာပေါ့ .. တကယ့်ကို အတိတ်မေ့နေသူတစ်ယောက်လို့ သိထားတော့.. ဘာလုပ်လုပ် .. အားလုံးက .. သရုပ်ပီနေတယ်လေ .. ကိုကြီးက ရုပ်ရှင် မင်းသားတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ .. ကလေး တကယ့်ကို အတိတ်မေ့ နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသွားရင် .. တကယ့်ကို ရင်ကိုနှစ်ပြီး စိတ်ပူ တာမျိုးတွေ .. ကာကွယ်ပေးတာမျိုးတွေ .. ဘယ်ဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလဲ.. အထူးသဖြင့် ဆုဝတီဩဘာ ရှေ့မှာ .. အားလုံး ပီရီနေဖို့ လိုလို့ပါ ကိုကြီး ရယ် ..”

အသံတိမ်လေးဖြင့် ပြောတော့ သူ စိုတ်ကြည့်ကာ အသံတိုးတိုး ဖြင့် ရယ်သည်။

“မင်းအတွက် မင်း တွေးပြီး အဲသလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်ပေါ့ .. ဟုတ်လား .. မင်း အတိတ်မေ့နေတယ်ဆိုတာ ဆုဝတီဩဘာ ယုံနေဖို့ လိုတယ် .. ဒါမှ .. ဖြစ်မယ် .. အဲသလိုရှိလာဖို့အတွက် .. ငါ့ကို ဆုဝတီ ဩဘာ ရှေ့ခေါ်သွားပြီး ငါဟာ တကယ့်လူညံကြီးဆိုတာကို သက်သေ

ထူပြလိုက်တယ် ဆိုပါတော့ .. မင်းအတွက် .. ငါက အသုံးချခံပေးရ တယ် ဆိုပါတော့ .. ဒီမှာ .. မင်း .. ငါ့ကို အဖြစ်မှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက် ခဲ့စမ်းပါ .. အပီအပြင် အားလုံး ငါ ကူညီပေးနိုင်တယ် .. လုပ်ပေးနိုင် တယ် .. သိရဲ့လား .. မင်း လုပ်လိုက်ပုံက သံယောဇဉ်ဆိုတာကို စော် ကားတာလောက် ရိုင်းတာ မရှိဘူးကွ .. နားလည်လား ..”

သူ အသံကို ထိန်း၍ ပြောသည်။ ဘေးလူ မကြားစေရေ .. ဤကိစ္စ သည် သူနှင့် ကောင်မလေး၏ကိစ္စ .. ဘေးလူကြားခြင်းသည် သူ့ခံစား ချက်တွေကို ဘေးလူပါ သိအောင် ရင်ဖွင့်ပြနေရာ ရောက်ချေကုန်လိမ့် မည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရယ် .. မမမြတ် ကို ကလေး အားလုံးဖွင့် ပြောပြပါတယ် .. ကိုကြီး မှတ်မိလား မသိဘူး .. မမမြတ် နဲ့ သက်သက် ခဏတွေ့ရပါစေဆိုပြီးတော့ ခွင့်တောင်းခဲ့တာလေ .. အဲဒီအခါတုန်းက.. မမမြတ် ကို .. ကလေး ရဲ့ အခက်အခဲတွေလည်း ပြောပြတယ် .. အတိတ် ကို မမေ့တာ မိဘတွေ မရှိတော့တာလည်း ပါတယ် .. မသိနိုင်တာက တစ်ခုပဲ ရှိတယ်.. အဲဒါ ကလေး အိပ်ပျော်သွားချိန်နောက်ပိုင်းမှာ ဘာ တွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ချက်ဟာ ကွက်လပ်ဖြစ်နေတယ် .. အဲဒါကို သိဖို့လိုတယ် ဆိုတာရယ် .. ဒီကိစ္စမှာ မမဆုဝတီဩဘာ နဲ့ ကိုဇော်လွင် ဦးမောင် တို့ ပါနေကြတယ်ဆိုတာကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ သိနေရပေမယ့် အထောက်အထား မပြနိုင်သေးတာရယ် .. မိသားစုကိစ္စဆိုတော့ .. ကွယ် လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ ဒက်ဒီအစ်ကို .. ဘာဘဦးဩဘာမော် ရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း ထောက်ရမယ် .. အကယ်၍ .. ဘာများ ဒီကိစ္စမှာ လောဘကြောင့် ရောထွေးပါနေသေးသလားဆိုတာလည်း မသိရသေးဘဲ ဖြစ်နေပြန် တယ် .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. အဖြစ်မှန် သိရတဲ့အခါမှာ .. မမဆုဝတီဩဘာ နဲ့ ကိုဇော်လွင်ဦးမောင် တို့ကို .. မြယမုန် ကနေပြီး ဖယ်ရှားလိုက်တဲ့နည်း တစ်ခုကိုပဲ သုံးချင်တာမို့ .. အမူလည်း မဖွင့်ချင်ပါဘူးဆိုတာတွေတို့

မမမြတ် ကို ဖွင့်ပြောပြခဲ့ရတာပါ .. ပြီးတော့ .. ဒက်ဒီတူမနဲ့ ခင်ပွန်း သည် .. အဲဒါတွေ ရုံးရောက် ဂါတ်ရောက် ဖြစ်ရ .. တရားရင်ဆိုင်ရတာ တွေ မဖြစ်စေချင်တာက .. ဒက်ဒီ တမလွန်ကနေပြီး ရင်ထဲ ထိခိုက် ခံစားရမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ.. ဒါကြောင့်ပါ ကိုကြီးရယ် .. ကလေး ကို အထင် မလွဲပါနဲ့ .."

ဟု မျက်နှာလေး သိုးကျရင်း တမော့မော့ ပြောလာတော့ သူ ခေါင်းခါသည်။

"မဟုတ်ဘူး .. အဲသလို အတိတ်မေ့ဟန်ဆောင်တာကို ငါ အပြစ် ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး .. ငါ့ကို ဖွင့်မပြောတာကို ပြောနေတာ.. မင်း.. ငါ့ကို မယုံတာကိုး .. ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် ကိုတောင်မှ မင်း ဖွင့် ပြောနိုင်သေးတာပဲ .. ငါ့ကို ဘာလို့ ဖွင့်မပြောနိုင်ရမှာလဲ .. ဟင် .. ပိုဆိုး လာပြီကွာ .. ပိုဆိုးလာကုန်ပြီ .. ငါ ပိုခံစားရတယ်ကွ .. ငါက .. အဲ သလောက်ကို .. မယုံကြည်ထိုက်သူ ဖြစ်နေသလား .. မင်း အတိတ်ကို သတိမမေ့ဘူးဆိုတာကို ငါ သိရရင် .. မင်း အဲသလို ဟန်ဆောင်တာ တွေကို .. ငါက .. ဘေးလူတွေကို လိုက်ပြောနေမှာမို့လို့လား .. ဟုတ် လား .."

သူ ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် ကျိတ်၍ အသံမာပြီး မျက်တောင်မခတ် ငဲ့မိုး ကြည့်ရင်း ပြောတော့ ကောင်မလေး ဝိုပြန်သည်။

"အဲသလို မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ ကိုကြီးရယ် .. ကိုကြီး က သိသွား ရင် .. ဒီလို .. စိတ်ပူလက်ပူနဲ့ ဘယ်ဖြစ်နေပါ့မလဲ .. ဘယ်စိုးရိမ်နေပါ့ မလဲ .. ကူညီနေတာတောင်မှ .. တစ်ဝက်ပဲပူပြီး ကူညီမှာပေါ့ .. အတိတ် မမေ့ဘူးဆိုတာ သိနေတော့ အဲဒီအတွက်က အပူတစ်ဝက် သက်သာနေ မှာလေ .. မမဆုတော် ရှေ့မှာ .. ကိုကြီး အရမ်းကို စိတ်ထဲရှိရာအတိုင်း ကလေး ရဲ့ရှေ့မှာ ရပ်ခဲ့ .. ကာကွယ်ခဲ့.. ပြောခဲ့ဆိုတာတွေက .. အရမ်း အသက်ဝင်တာ .."

ဟိုတယ်က ကိစ္စကိုပဲ ပြောနေပုံရသည်ဟု သူ တွေးမိပြန်၏။

"အေး .. ငါက အသုံးချခံ ခန့်ရှာပြည့် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မင်း ခုထိ တွေးပေးဖော် မရဘူး မဟုတ်လား .. ငါ ခံစားရတာက .. ငါ့ကို မယုံတာ .. မရိုးသားတာ .. အဲဒါပဲ .. မင်း တယ်နားလည်ပေးနိုင်ပါ့ မလဲ .. မင်းက လုပ်ရတဲ့သူ .. ငါက ခံရတဲ့သူလေ .. မင်းဟာ .. မင်း ဖြစ်ချင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက်ဆိုရင် .. မင်း အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့သူ အပေါ်မှာတောင်မှ .. မရိုးသားဘဲ ထိမ်ချန် အသုံးချရတဲ့သူပေပဲ.. တခြား ကိစ္စဆို .. ပိုပြီးတော့တောင်မှ လုပ်ရဲမယ့်သူပဲကွ .. ကဲ .. ဒီညတော့.. တစ်ည အိပ်ပါ .. မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို.. ငါ .. ညဘက်ကူးတော့ မယုံ ခုလို ညနေအချိန်ကြီးမှာ မပြန်နိုင်ပါဘူး .. မနက်ဖြန် .. ပြန်ပါ.. ငါ့မှာ .. မင်းနဲ့ တစ်အိမ်ထဲ အတူတူ ပြောဆို ဧည့်ဝတ်ပြုနေဖို့ အိမ်ရှင် ဝတ္တရား ကျေချင်စိတ်လည်း မရှိနေဘူး .. ဒါပဲ .."

ဟု ပြောတော့ ကောင်မလေး ထပ်ဝိုပြန်သည်။ သူ့ကို မော့ကြည့် ကာ ...

"အရင်တုန်းက ကိုကြီး ပြောခဲ့တယ်လေ .. ကလေး ရဲ့မျက်ရည် ကို မကြည့်ရက်ဘူး .. ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး ဆို .. ခု .. ကြည့်ရက်နေပြီပေါ့ နော် .."

ဟု မော့မေးလာတော့ သူ ခပ်တိုးတိုး ရယ်သည်။

"အဲဒီကောင်မလေးက .. ငါ့ရင်ထဲမှာ .. အဲဒီတုန်းက အရမ်းရိုး သားနေတာလေ .. အဲသလို ကောင်မလေး အတွက်တော့ .. အဲသလို ငါ ခံစားရတာပေါ့ မသွန်းသစ္စာမြိုင် ရယ် .. ခု ငါ့ရှေ့ ရပ်နေတာက.. မင်း ဖြစ်နေတယ် .. ကလေး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ်တော့ဘူး .. ကဲ .. မင်း မျက်ရည်ကို သုတ်ချင် သုတ် .. မသုတ်ချင်နေ .. အဲဒီ မျက်ရည်ကိုလည်း ငါ မယုံရဲတော့ဘူး .. မင်းက .. မျက်ရည်ကို .. ချ ခိုင်းချင်တဲ့အခါ .. ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းတယ်ဆို

တာ .. ငါ ကြုံခဲ့ရဖူးပြီးနေပြီလေ .. ခု .. မင်းရဲ့ မျက်ရည်စက်တွေက .. ငါ့ရင်ကို ဆိုသွားအောင် မလုပ်နိုင်ကြတော့ဘူး သွန်းသစ္စာမြိုင် ..”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် မီးဖိုဆောင်ဘက်ကို လှမ်းအော်မိရသည်က လေးလေးတိုး ကိုပါ ..။

“လေးလေးတိုး .. လေးလေးတိုး ..”

“ဟေ ..”

ထူးသံက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနိုင်နေသည်။ မကြာလိုက် တံခါးဝမှာ လေးလေးတိုး ရပ်လာပြီ ..။

“အဲမယ်လေးလေ .. ဝယ်လာလိုက်တဲ့ ငါးခြောက်တွေ .. ပုစွန်ခြောက်တွေ .. ဆိပုံးကိုက် ဆယ်ပိသားပုံး .. နှမ်းဆီက သပ်သပ် ငါးပိသား ပါသေးသကဲ့ .. ပဲဆီက ဆယ်ပိသား .. နှမ်းဆီက ငါးပိသား .. ဆန်ကြာစံ ပဲကြာစံ .. မြေပဲဆန် .. ခေါက်ဆွဲသေတ္တာ .. ကြက်ဥ .. ပြီးတော့ .. သေသေချာချာ ကြော်ပြီးထည့်လာတဲ့ .. ငါးရဲ့အကောင်ကြီးကြော်တွေ၊ ပုစွန်ထုပ်ကြီးတွေ .. နည်းသလားကွာ .. အဲဒါ မကုန်သေးဘူးကွ .. ငါ ပြောဖို့ ကျန်နေသေးတယ် .. ကုလားပဲလည်း ပါသကဲ့ .. နေဦး .. ကျန်သေးသကဲ့ .. အဲသလောက်ကို ဝယ်လာတာကွာ .. ဒီမှာ သွန်းတို့ ကြာကြာနေကြဦးမယ့် သဘောပဲကွာ .. ဒေါ်သူဇာ ဆိုတာက ပြောတယ်လေ .. သူပဲ မီးဖိုဆောင်ဝင်မယ်တဲ့ .. သွန်းနဲ့ တူတူ ချက်မယ်တဲ့ .. ငါက .. ငါ့လူနဲ့ မိုင်းတွင်းနဲ့ စက်ရုံကို သွားပါတဲ့ .. ခြေဘော် .. ကားနောက်ခန်းမှာ သစ်ခွပင်တွေ ပါသကဲ့ .. သစ်ခွရုံလေးဆောက်ချင်တယ်လို့ သွန်းက ဒေါ်သူဇာ ကို ပြောပြတယ်ဆိုပဲ ..”

သူ ကောင်မလေးကို တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။ မနေ့က ကောင်မလေး ကျန်ခဲ့သည့်အချိန်လေးမှာ ထိုမျှ များပြားသည့် ဥစ္စာတွေကို သယ်လာဖို့ စီမံနိုင်သည်တဲ့လား ..။ သူ့ရင်ထဲ တစ်ချက် တိုးဝင်လာသည်က .. လူတွေအားလုံးရှေ့မှာ ဘာကိုမှ ဂရုမထားဘဲ သူ့နောက်သို့ ကိုကြီးရေ-

ကိုကြီးရေနှင့် ပြေးလိုက်လာခဲ့ပါသည် ဟိုတယ်မှ အဖြစ်ပါ ..။ ကျန်ခဲ့တော့လည်း .. အလကား မနေ။ ဝယ်ချင်တာတွေ ဝယ်ပြီးမှ မိုင်းမော်သို့ ရောက်အောင် လိုက်လာခြင်း ..။ ခေါင်းတော့ မာသည့် ကောင်မလေး ..။

“လေးလေးတိုး ..”

“ဟေ ..”

“သူ သယ်လာတာတွေ အားလုံး .. နေသားတကျ .. သယ်လာတဲ့ ခြင်းတွေထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပါ .. သူ့ဥစ္စာတွေ စားမယ့် ခန့်ရာပြည့် မဟုတ်ဘူး .. ရေသောက်နေပစ်လိုက်မယ် သိရဲ့လား .. တခြားမှာ သွားဝယ်စားမယ် .. သူ့လက်ရာကိုတော့ ငှေဇွေးတောင် မသောက်ဘူး .. ဝေးရောပဲ ..”

ဟု ပြောတော့ လေးလေးတိုး မျက်နှာပျက်၏။ ကောင်မလေး ခေါင်းလေးငုံထားကာ မျက်ရည်ကျနေသည်။ သူ တစ်ချက် မျက်ဝန်းကို စုံပိတ်ချလိုက်မိရပါ၏။ ခုလောက်ကြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက် တင့်တို ဖြစ်နေတာကို အသံမာကြီးဖြင့် သူက ပြောပြီး ခပ်တင်းတင်း ရပ်နေတာ ကျတော့ မျက်နှာပြောင်တိုက်လွန်းရာ ရောက်နေသည်တည်း။

မတတ်နိုင် ..။ ဤကိစ္စ .. ဤသို့မှ မဖြတ်၍လည်း မဖြစ် ..။ သူ ကောင်မလေးကို လုံးဝ အပတ်သက်ကို မခံချင်တော့တာက ရင်ထဲမှာ သံမှိုစွဲနေပြီ ..။

“လေးလေးတိုး .. ကျွန်တော့်အိပ်ရာအတွက် .. ကားဂိုဒေါင် အပေါ်ထပ်က ထပ်ခိုးမှာ ပြင်ပေးပါ .. ည .. အဲဒီမှာ ကျွန်တော် အိပ်မယ် .. သူနဲ့ ဒေါ်ကြီးသူဇာ ဒီအခန်းမှာ ည အိပ်လိမ့်မယ် .. မနက် သူတို့ပြန်လိမ့်မယ် .. ညစာကို သေသေချာချာ ကျွေးမွေးပေးပါ ..”

ဟု ပြောကာ မြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် အခန်းထဲမှ သူ ထွက်တော့ .. “ကိုကြီး .. ကလေး တို့နဲ့ ထမင်းတူတူစားပါလား ဟင် ..”

ဟု အသံတိမ်လေးဖြင့် လှမ်းပြောသံ ပေါ်လာပါ၏။ ငိုသံပါနေသည်။ လှည့်မကြည့်ရက်သလို ဖြစ်လာတာမို့ သူ လှည့်မကြည့်ဖြစ်... ခြေလှမ်းတစ်ချက် တန့်သည်။

“အပြင်မှာ ဝယ်စားမယ် ..”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် အိမ်ထဲမှ အပြင်သို့ တောက်လျှောက်ထွက်ခဲ့ကာ ကားမောင်းပြီး ခြံထဲမှပင် ထွက်လာလိုက်သည်ပါပဲ။

“ကြည့်စမ်း .. ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် ကလည်း .. ငါ့ကို ကောင်မလေး ခပ်ပိပိလေး လိမ်နေတာကို သိနေခဲ့တာကိုး .. ရှက်စရာကွာ ..”

ခံပြင်းသော တက်ခတ်သံ ပေါ်လာပါ၏။ ကားကို မောင်းလာမိသည်က တစ်ချိန်က သူ ပန်းချီဆွဲခဲ့ရာ ချောင်းစပ်နေရာဆီသို့ပါ ...။ စိတ်က အလိုလို ထိုနေရာဆီသို့ ကားကို မောင်းစေသည့်အဖြစ် ...။

ကားကို သစ်ရိပ်အောက်မှာ ရပ်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ သူ ငြိမ်၍ နှာရီများစွာ ထိုင်နေမိရပါ၏။ ဝမ်းထဲမှာ အစာမရှိ ...။ ဆာရမုန်းလည်း မသိ ...။ ခေါင်းတွေ ရှုပ်နှောက်နေသည်။ မျက်ရည်ကျနေသည့် ကောင်မလေး၏ ပုံရိပ်လေးက ခုကျတော့လည်း အာရုံထဲမှ ဖျောက်ပစ်မရနိုင်...။

ကောင်မလေး ပျောက်၍ သူ သစ်ပင်အပေါ်ထိ တက်ကာ မျှော်စင်သဘောဖြင့် အဝေးထိကြည့်ခဲ့သည့်အချိန်က ခံစားချက်တွေကို တမ်းတမိသည်။ နှမြောမိသည်။ ထိုအဖြစ်တွေတိုင်း၏ ဖြစ်ရပ်ပေါ်မှာ ကောင်မလေး ၏ ဟန်ဆောင်ခြင်း အတတ်ပညာက သေသေသပ်သပ် အုပ်မိုးထားခဲ့သည်ကိုးလေ ...။

“သူ့အတွက်ဆိုရင် .. သူဟာ .. ဘယ်လိုလူကို အဓိကထားပြီး လိမ်ညှာရမယ်ဆိုတာတောင် ရွေးချယ်တတ်တဲ့ အတ္တစပ်ကြီးကြီး ကောင်မလေးပီ ..”

ဟု တွေးကာ ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်ပြန် ...။

“ငါ နှမြောလိုက်တာ .. ကလေး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ အရမ်းကို ဖြူစင်တယ်လို့ ငါ ယုံကြည်ထားမိခဲ့တာ .. အဲဒီ ကလေး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ငါ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်တော့ဘူး .. ငါ .. ငါ .. ရင်ထဲမကောင်းလိုက်တာ .. နှမြောလိုက်တာကွာ ..”

သူ မချင့်မရဲ ကြေကြေကွဲကွဲကြီး တွေးမိရာမှ လက်က ကားလက်ကိုင်ကို တစ်ချက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပုတ်မိသွားရသည်။ လက်က ကားဟွန်းထက်မှာ အမှတ်မထင် သွားထိ၏။ ဟွန်းသံသည် မှောင်မှောင်ညနေ ...။ တောရိပ်တောင်ရိပ်မှာ တစ်ချက် ခပ်ကျယ်ကျယ် လွင့်၏။ ငှက်တချို့ လန့်ပျံ့ကုန်ကြသည်တည့် ...။

ဪ .. သူ့နှလုံးသားဆီမှ .. ဖြူစင်သော ငှက်လေးသည်လည်း လန့်ပျံ့ခဲ့ပြီးရပြီပဲလေ ...။ သံယောဇဉ်ငှက်လေး .. အဖြူရောင်ငှက်လေး...။

ကောင်မလေးအပေါ် ဖွဲ့တည်အပ်ပါသော ထို ငှက်ဖြူဖြူလေးသည် .. ကြေကွဲရှိန်ကြောင့် လန့်ပျံ့ပေမယ့် ...။ ဝေးဝေးသို့ ဘာကြောင့် တောင်ပံအဟုန်ခတ်၍ မပျံနိုင်ရပါသလဲ ...။ ဘာကြောင့် သူ့နှလုံးသားမှာ ပဲ ပြန်၍ ဆင်းသက် နားခိုလာနေရပါသတဲ့လဲ ...။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ.. ဖြတ်တောက်ရန် ခက်ခဲလှချေသည်တကား ...။

ဒါပေမယ့် .. သူ့ရင်ထဲမှာ သံယောဇဉ်ဖွဲ့သည် ငှက်လေး .. တမျှင်မျှင် နောင်ဖွဲ့ကာ ပြန်၍ နားခိုတာတွေကို ကောင်မလေး သိဖို့မလို ...။ ဤသည်က .. သူ့ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်သာတည့်။

အခန်း (၁၃)

“ငါ့လူ... ထ .. ထ .. တစ်ချက် ထစမ်းပါကွာ .. ငါ့နယ် နော်..
သေချင်ပါရဲ့ .. ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာလည်းကွာ .. ခဗျာတော့ .. သေလိမ့်
မယ် ..”

သူ့ကိုလည်း ခပ်ဖွဖွပုတ်၍ နှိုး ..၊ ညည်းလည်း ညည်းနေပါသည့်
လေးလေးတိုး၏ အသံ ..၊ သူ အတန်မျှ အိပ်ချင်မှူးတူးတော့ ရှိနေဆဲ..။
မြဲထားသော ယုန်မွှေးစောင်ကြီးကိုခွာ၍ သူ ထိုင်လိုက်မိရပါပြီ ..။ ဘေး
မှာ ချထားသော စားပွဲပုလေးထက်မှာ ရှိနေပါသည့် ရေသန့်ပုလင်းကို
ယူ၍ ကောက်မော့မိရသည်။ ဝမ်းထဲမှာက အစာလည်း မရှိ .. ခုလို
နီးလာတော့ ရင်ထဲ ဟာတာတာပင် ဖြစ်ချင်ချင် ..။

အိမ်ပြန်လည်း သူ နောက်ကျသည်။ ပြန်ရောက်ချိန်ကပင်လျှင်
ကိုးနာရီခွဲနေပြီ ..၊ ကားကို ဝိုင်းဝိုင်းထဲ သွင်း .. အပေါ်ထပ်ခိုးသို့ တက်
ခဲ့တော့ လေးလေးတိုး အသင့်ပြင်ထားပေးပြီဖြစ်ပါသည် အိပ်ရာကို
ခေါက်ခတ်တင်ငယ်လေးနှင့်အတူ တွေ့ရတာမို့ .. ဝင်အိပ်လိုက်သည်ပါ
ပဲ..။

ဘေးမှာက စားပွဲပုလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်။ ဓာတ်ဘူးလည်း တွေ့
ရသည်။ ကော်ဖီ ဖြစ်နိုင်သည်တည့်။ လေးလေးတိုး သူ့အတွက် ဖျော်
ထည့်ထားပေးတာ ဖြစ်မည်။ ဘေးမှာက ကော်ဖီခွက်လေးကို အောက်ခံ
ပန်းကန်ပြားလေးထက်မှာ မှောက်လျက်သား တွေ့ခဲ့ရသည်ပါပဲ။

မုန့်ပုံးလေးလည်း ရှိနေသည်။ ဒါပေမယ့် သူ မစားဖြစ်ခဲ့ ..၊
ဝင်အိပ်ခဲ့တာပဲ ရှိသည်။ စားချင်သောက်ချင်စိတ်ကို မရှိခဲ့သည်ပဲလေ..။
ခုကျတော့ လေးလေးတိုး လာနှိုးနေပြန်ပြီ ..။ လက်ပတ်နာရီကို သူ
ကြည့်မိတော့ ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးတော့မည်။

“ဘာလည်းဗျ .. အိပ်နေတုန်း ဗျာ .. ခက်တာပါပဲ ..”

ထပ်ခိုးရှိ ကြိုးလိမ်စီးသီးဆီမှ စီးရောင်က တစ်ခန်းလုံးတို့တော့
လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိနေစေသည်။ သူ မေးတော့ လေးလေးတိုး ခေါင်း
ယမ်းကာ ...

“သွန်း လေ.. ငါ့လူ ကားဝိုင်းထဲ ကားမောင်းဝင်သွားကတည်း
က .. လှေကားထစ်လေးမှာ ထိုင်ချော့နေတာ .. ဝိုင်းဝိုင်းဘက်ကိုပဲ
တကြည့်ကြည့်နဲ့ကွာ .. အဲဒါ .. အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပါ .. ပြန်အိပ်ပါဆိုတာ
ခေါ်လိုက် မရတာ .. ငါလည်း တစ်ယောက်တည်း သူ့ကို မထားရက်တာ
နဲ့ ဘေးက အဖော်ထိုင်လုပ်ပေးတာပါပဲကွာ .. မင်းက ဝိုင်းဝိုင်းထဲကကို
ထွက်မလာတော့တာပဲကိုး .. တကယ်ကို အဲဒီမှာ အိပ်တာဆိုတော့ ..
ကောင်မလေး ငိုတယ်ကွ .. အိမ်ဘက်ကိုလည်း တစ်ချက်လေးတောင်
မှ မကြည့်ဘဲ ဝိုင်းဝိုင်းထဲ မင်း ဝင်သွားတာတဲ့ .. ခုလည်း တကယ်ဟိုမှာပဲ
အိပ်ပြီတဲ့ .. ထမင်းလည်း ဝယ်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့ .. ဆာနေမှာတဲ့..
လေးလေးတိုး ဖျော်ပေးထားတယ်ဆိုတဲ့ ကော်ဖီလည်း သူ ဖျော်ပေးတယ်
ထင်ပြီး သောက်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ .. အဲသလို ပြောပြောငိုနေတာကွ..”

ခုလို ကြားတော့လည်း သူ ရင်ထဲ မကောင်းပြန်..၊ လူတစ်ယောက်
ကို စိတ်ထဲမှာကျင်စိတ်ဖြင့် ကင်းအောင်နေချင်သည်က သပ်သပ် ..။

ခုလို .. မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခံစားခြင်းမက ခံစားနေရတာ ကြားတော့လည်း သူ့အိမ်သူ့ရာမှာ ဖြစ်နေတာမို့ မျက်ကွယ်ပြုလွန်းတော့ လည်း လူစိတ်ကင်းရှာရောက်တော့မည်။ သူ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ဆံပင်တွေ ကို ကုတ်ဖွရင်းမှ ...

“စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ .. ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကို လာတယ် မသိပါဘူး..”

“အေး.. ငါလည်း စိတ်ညစ်တာပါပဲ ငါ့လူရာ .. ဘာကိစ္စနဲ့ မင်း က သူ့ကို ဒီကို မလာစေချင်မှန်း မသိလို့လေ ..”

အရေးထဲ နောက်နေပြီလားဟု ကြည့်မိတော့ တကယ့်ကို စိတ် လက်ညစ်၍ လေးလေးတိုး ပြောနေမှန်း သိလိုက်ရသည်ပါပဲ။ ခေါင်းကို လိုက်၍ ကုတ်ဖွနေတာက သူ လုပ်တာနှင့် ပုံစံမကွဲ ..။ တစ်ပုံတည်း တူနေသည်တည့် ..။ ခြေထောက်ကို ကြမ်းပေါ် ဒူးထောင်၍ ထိုင်နေပစ် လိုက်ရင်းမှ သူ့ကိုလည်း ကြည့်သည်။ စိတ်ညစ်ကြည့် ..။

“ငါ့လူတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်ကြတယ်တော့ မသိဘူးပေါ့ကွာ.. မင်းက ဟိုတယ်က ပြန်လာပြီး ဒီကို တန်းရောက်လာတယ် .. ကောင်မ လေးကလည်း ဒီကို တန်းလိုက်လာတယ် .. ခု .. သူလည်း ထမင်း မစား ဘာမစားနဲ့ ဖြစ်နေတယ် .. ချော့မော့ပြီး ဒေါ်သူဇာ လည်း ကျွေး တာပဲ .. ငါလည်း ကျွေးတာပဲ .. သူ မစားဘူးကွ .. အဓိကပြောတာက တော့ .. ငါ့လူလည်း မစားပဲနေမှာ သူ သိတယ်ဆိုပဲ .. အဲသလိုဖြစ်နေ တယ် .. အူချင်းဆက်နေပုံမျိုးကွ .. ငတ်အတူ .. ပြတ်အတူ .. ပုံစံဖြစ် နေတယ် .. ဒါပေမယ့် .. ပွဲက ကြည့်မကောင်းဘူး ငါ့လူ .. မင်းက ဒီမှာစောင်ကြီးနဲ့ အကျအနကျပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေချိန်မှာ သွန်း က မအိပ်ဘဲ ဖြစ်နေတယ် .. ငါကလည်း ဘေးက လိုက်ထိုင်ရင်း မအိပ်ဘဲ ဖြစ်နေရတယ်လေ.. မင်းကတော့ အိပ်ကောင်းသမှ အိပ်ဆိုတာ ဖြစ်နေသလေ .. ဘာလဲကွ .. ကလေးကို ဒီလောက် ဘာလို့ မာကျော နေတာလည်းကွ ဟေ ..”

အရေးထဲ ထ၍ လာ၍ ဒေါဖောင်းမောဖောင်း လုပ်နေသည်က လေးလေးတိုး ပါ ..။

“ဟင် .. ထမင်းမစားဘူးလား .. သူက ..”

သူ လွှတ်ခနဲ မေးတော့ လေးလေးတိုး ခေါင်းညိတ်သည်။ မျက်နှာ ကြောကလည်း မာတာတာ ဖြစ်နေ၏။ ပွဲခနဲ လေးလေးတိုး ၏ ဝမ်းထဲ မှ မြည်သံကိုလည်း ကြားရသည်။ သူ့ဝမ်းကလည်း ငြိမ်မနေ ..။ ပွဲသံဆို တာမျိုးက လူတစ်ယောက်၏ ဝမ်းထဲမှ မြည်လျှင် နောက်တစ်ဝမ်း ကလည်း ဓာတ်ကူးတတ်သည်လား မသိ ..။ သူ့ဗိုက်ထဲကလည်း ပွဲခနဲ အသံ ခုန်ပေါက်ထွက်လာ၏။ မျက်စိစွေ၍ သူ့ကို လေးလေးတိုး ကြည့် သည်။

“အေး .. သူလည်း မစားဘူး .. သူ မစားတော့ ငါတို့လည်း မစားကောင်း မသောက်ကောင်းတာမို့ လိုက်ပြီး အငတ်နေရရာ .. ဒေါ်သူဇာ လည်း ထမင်းမစားပဲ အိပ်ရရှာတယ် .. ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ မစားမသောက်ပဲ ရှိနေရတာကွ .. မင်းလည်း မစားဘူးဆိုပါတော့ .. ကောင်းရောကွာ .. ဒီလောက် တက်ညီလက်ညီ ထမင်းမစားဖြစ်တဲ့ည ဆိုတာကတော့ .. ဒီညပဲ ဖြစ်မှာ .. ဒီအိမ်မှာလေ ..”

ငါ့တော့တော့ ပြောနေတော့ သူ ငြိမ်နေရသည်ပါပဲ ..။

“ကော်ဖီလေး ဘာလေးတော့ စကားရောဖောရောနဲ့ ရအောင် မတိုက်ဘူးလားဗျာ .. ထပ်ပြီး ပေါ့တိပေါ့ဆနိုင်းတာကိုး လေးလေးတိုး ကလဲ ..”

ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောမိတော့ မယောင်ဖြစ်ပြီးမှ သူ နှုတ်ပိတ်ကျနေ ရသည်ပါပဲ ..။

“အဲဒါ .. ငါ့လူကို လာမနီးလို့ မဖြစ်တာက .. သူက .. မင်း ဒီမှာ အိပ်နေတာကို ရင်ထဲ မချီဘူးတဲ့ .. သူလည်း ဂိုဒေါင်အပြင်ဘက်မှာ အိပ်မယ်တဲ့ .. ဖျာတွေဘာတွေ ယူမယ် တက်ကဲ .. အိပ်ရာတွေဘာတွေ

ဒီ ရိုဒေါင်အပြင်မှာ ခင်းမယ်တက်ကဲ လုပ်နေလို့ မနည်းတောင်းပန်ထား
 ခဲ့ရတယ် .. အဲဒါ .. မင်း ဆုံးဖြတ်ပေးရော .. မင်း ဒီမှာ အိပ်မယ်ဆိုရင် ..
 သူက .. ဒီ ရိုဒေါင်ရှေ့မှာ နင်းကျတဲ့လေနဲ့အတူ .. အပြင်မှာ အိပ်ပြီး ..
 အအေးပတ်ခံလိမ့်မယ် .. များရင်လည်း မင်းကိစ္စပဲ .. ငါလည်း တားမရ
 နိုင်ပဲ ဖြစ်နေတယ် .. ဘယ်လိုဥစ္စာတွေနဲ့ ဖူးစာလာတိုးနေတယ် မသိ
 ပေါင်ကွာ .. သေချင်ပါရဲ့ .. အဟုတ်ပြောတာ .. တစ်ယောက်တည်း ..
 အိမ်ရှိရက်နဲ့ .. ဧည့်သည်ကို ထားခဲ့ပြီး ရိုဒေါင်ထပ်ခိုးမှာ အားမနာပါး
 မနာ လာအိပ်ပြရက်တယ် .. ဧည့်သည်ကလည်း .. အိမ်ရှင်အိပ်တဲ့ ရိုဒေါင်
 ရှိရာကိုလာပြီး တံခါးရှေ့မှာ များခင်းအိပ်မတဲ့ .. ဘယ်လိုပေတီပေကပ် ..
 ပေတီပေစုတ်နဲ့ .. ခေါင်းမာမာအစားတွေနဲ့မှ .. ကံလာစပ်တယ် မသိ
 ပေါင်ကွာ .. အဟုတ် .."

ဟု ညည်းတော့ သူ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ ထထိုင်ရ .. စောင်း
 ကို ခွာ၍ ထွက်ခဲ့ရပါပြီ ..။ ရိုဒေါင်တံခါးကို ဖွင့်လျက်သား သူ မြင်ရပါ
 ၏။ တံခါးရှေ့မှာ ခေါက်ဖျာလေးပိုက်၍ ရပ်နေသည်က ကောင်မလေး ..။
 လက်ထဲမှာ ခေါင်းအုံးအနားကို တွဲလောင်းကိုင်ထားသေးသည်။ ပေစောင်း
 ပေစောင်းဖြင့် မျက်နှာလေးအုံ၍ ရပ်နေတာကိုက ခေါင်းမာကျောလေး
 ဖြင့်ပါ ..။ သူ .. ထွက်ခဲ့ကာ ကောင်မလေးလက်ထဲမှ ခေါက်ဖျာလေးကို
 ရော ခေါင်းအုံးကိုရောဆွဲယူ၍ ကားနောက်မြီးပိုင်းပေါ် ပစ်တင်လိုက်
 ကာ လက်ကိုဆွဲ၍ ခုံတန်းပြာဘက်သို့ ခေါ်ခဲ့ရပါပြီ ..။

လေးလေးတိုး ကတော့ ဖျာနှင့် ခေါင်းအုံးကို ပြန်ယူ၍ နောက်မှ
 ပါလာသည်။ သူ ခုံတန်းပြာထက်မှာ ကောင်မလေးကို ထိုင်ခိုင်းသည်။
 ခါးထောက်၍လည်း တင်းတင်းကြည့်မိရပါ၏။ လေးလေးတိုး လိုက်
 မလာ ..။ အိမ်ထဲ တန်း၍ ဝင်သွားသည်ပါပဲ ..။

သဘောက .. ပြောကြဆိုကြစေဆိုသည်သဘော ..။ ရှောင်ပေး
 သည့်သဘော ..။

"နေစမ်းပါဦး .. ဒါက ဘာသဘောလဲကွ .. ဟေ .. ဘာ သဘော
 လဲ .. ထမင်းမစားဘူးဆို .. ဘေးလူလည်း ငတ်ရပြီ .. ဘာကိစ္စနဲ့ အငတ်
 နေနေရတာလဲ .. ကဲ .. ဆိုစမ်းပါဦး .. ဘာကိစ္စနဲ့ .. ရိုဒေါင်တံခါးမှာ
 လာအိပ်မယ် လုပ်ရတာလဲ .. ကဲ .. ရှင်းစမ်းပါဦး .."

ဟု မေးတော့ ကောင်မလေး ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ သူ့လေသံက
 လည်း တိုတိုဆတ်ဆတ်နေသည်ကိုး ..။ စိတ်မောလက်မောနိုင်နေသည်ကိုး
 လေ ..။ ကောင်မလေး ပြောအားမရှိပုံလေးဖြင့် ငိုနေတာပဲ ရှိနေသည်။
 သူ .. သက်ပြင်းရှိက်ကာ ခုံတန်းပြာထက်မှာ ထိုင်လိုက်ရသည်ပါပဲ။
 ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ခြင်း ..။ ကောင်မလေးကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်
 မိသည်။ ငိုနေသည်မှ မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်ကျနေသည်တည်း ..။
 မျက်ရည်ဥလေးတွေ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ စုလည်တက်လာလိုက် ..။ မျက်ရည်
 ဥလေးတွေ ဖြစ်သွားလိုက် ..။ ပေါက်ခနဲ အိမ်နဲ့ ကျလာလိုက်ဖြင့် ရှိနေတာ
 မြင်တော့ ရင်ထဲ မခံနိုင်ပြန် ..။ ကောင်မလေးကို သူ့လက်ဖြင့်လည်း
 မျက်ရည်မသုတ်ပေးချင် ..။

ဖျတ်ခနဲ ကောင်မလေးလက်ကို သူ ကိုင်သည်။ ကောင်မလေး၏
 လက်ဖမိုးလေးတွေဖြင့် မျက်ရည်ကို သုတ်နိုင်အောင် သူ ကိုင်၍ကိုင်၍
 သုတ်ပစ်လိုက်သည်ပါပဲ ..။ သဘောက .. သူ့လက်ဖြင့် သုတ်ပေးတာ
 မဟုတ်ဆိုသည့်သဘော ..။ ကောင်မလေး သူ့ကို ကြည့်လာသည်။ ရှိက်သံ
 လေးက ပွင့်ကျနေဆဲ ..။ လရောင်အောက်မှာ သူနှင့် ကောင်မလေးတို့
 နှစ်ယောက် စုလို .. ညလယ်ရောက်လုလုအချိန်မှာ တူတူထိုင်နေရသည့်
 အဖြစ်တစ်ခု .. ဤအိမ်လေးမှာ ဖြစ်လာမည်ဟုပင် သူ ထင်မထားမိ ..။

သူ ရုတ်ခနဲ သတိရမိသည်က .. ဝါးရုံတောတစ်ခု ..။ ထိုညက
 အဖြစ် ..။ ထိုအချိန်တုန်းက သူသည် ကောင်မလေးကို ရေထဲမှ ကယ်တင်
 ခဲ့ရသည့်ည ..။ စုကျတော့ .. ငိုနေသည့် ကောင်မလေးကို .. ကောင်မ
 လေး၏ လက်လေးဖြင့် မျက်ရည်ကို သုတ်သလို လုပ်ပေးနေမိရသည့်

ည .. ညကတော့ .. ညလယ်ပဲ ဖြစ်နေသည်တည်း ..။
 "ကိုကြီးက .. တခြားမှာ ဒုက္ခခံ အိပ်တယ် .. အစာငတ်ပြီး အိပ်
 တယ် .. ကလေး ဘယ်စိတ်ချမ်းသာပါ့မလဲ ..။ ကိုကြီး အဲသလို ဆာဆာ
 လေးလောင်ကိုနဲ့ အိပ်နေရချိန်မှာ .. ကလေးက အစားတွေ စား ..
 ကျကျနန .. ဝမ်းပြည့်ပြည့်နဲ့ အိပ်ရက်မယ်လို့ ထင်သလားဟင် .. ကလေး
 က .. ကိုကြီးကို .. အရမ်းအားကိုးတဲ့သူပါ .. အဲဒါလေးကိုတော့ ယုံပါ
 ကိုကြီးရယ် နော် .."

ပြောလာတော့ သူ ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့လှဲ၍ ...
 "သွား .. ထမင်းလည်း စား .. အိမ်ထဲမှာ အိပ် .."

ဟု ပြောမိသည်။

"ကိုကြီး စားမှ စားမယ်လေ .. တူတူစားရအောင် ကိုကြီးရယ် ..
 နော် .. ညလယ်ကြီးမှာ တူတူ ထမင်းဝိုင်းဖွဲ့စားတဲ့ အရသာလေးကို
 လသာတဲ့ညတစ်ညမှာ .. ကိုကြီး .. ဖြစ်ခိုင်းလို့ ရပါတယ် ကိုကြီးရယ် ..
 နော် .. ကိုကြီး သဘောတူလိုက်တာနဲ့ .. အဲဒါတွေအားလုံး ဖြစ်လာရ
 မှာပါ .. ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပါ ကိုကြီးရယ် .. ထမင်းစားမယ်လို့လေ .."

သူ စိတ်မောမောဖြင့် ကောင်မလေးကို ကြည့်မိသည်။ တောင်းပန်
 သလိုလေး ခမေယ ကြည့်နေသည့် မျက်နှာလေးထက်မှာ ညှိုးရိပ်တွေ
 ပြည့်နေသည်။

"ငါ .. ကလေးမဟုတ်ဘူးကွ .. ချောချောမော့မော့တွေ ပြော
 လိုက်တာနဲ့ .. ငါက .. ပေါတာကြီး လုပ်ပြီး ခေါင်းညှိတ်မယ်များ ထင်
 သလား .."

သူ ခပ်တင်းတင်း ပြောတော့ ကောင်မလေးက ငိုပြန်သည်။ သူ
 စိတ်ညစ်လာ၏။ ငိုတာကို သူ ငုတ်တုတ်ကြီး ငြိမ်နေလျှင် ရက်စက်သူ
 ဖြစ်ရောမည်။ အသည်းမှာသူ ဖြစ်တော့မည်။

"ပြောလိုက်ရင် .. ငိုတာပဲ .. မျက်ရည်ကလည်း သန်ပါ့ .. မငိုနဲ့ .."

ငါ့ရှေ့မှာ ငိုနေတာက .. ငါ မကောင်းရာရောက်တယ်ကွ .. နားလည်
 ရဲ့လား ..။ ဘေးလူအမြင်မှာ ငါက အဆိုးဖြစ်နေတော့မယ် .."

သူပြောတော့ ကောင်မလေး သူ့ကို ကြည့်ကာ ...

"ဒါဆို .. မျက်ရည်သုတ်မယ်လေ .. ရော့ .."

ဟု လက်ကမ်းပေးလာသည်။ သဘောက .. စောစောတုန်းကလို
 တောင်မလေး လက်ကို ယူ .. ကောင်မလေး လက်ဖြင့် မျက်ရည်ကို
 သူက သုတ်ပေး ..။ ခုလိုကျတော့လည်း သူ စိတ်ညစ်လာရပြန်သည်။
 ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်ချင်၏။

မတတ်နိုင် ..။ ကောင်မလေးလက်ကို စောစောတုန်းကနှယ်ပင်
 သူ့လက်တွေက ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နိုင်စွာယူ ..။ ပြီးတော့ ကောင်မလေး
 ၏မျက်ရည်ကို ကောင်မလေး၏လက်ဖြင့် သုတ်ဖြစ်အောင် သူ့လက်
 တွေက လှုပ်ရှား ..။ ဘေးကကြည့်လျှင် တော်တော် အူကြောင်ကြောင်
 နိုင်နေသည့်မြင်ကွင်း ဖြစ်နေမှာတော့ သေချာနေသည်။

"ကလေး လာတာက .. ကိုကြီးကို တောင်းပန်ဖို့ပါ .. ဘာလို့လဲ
 ဆိုတော့ .. တစ်နေ့မှာ ကိုကြီးနဲ့ ကလေး တို့က လက်ထပ်ရမှာလေ ..
 အန်တီကျော့ ရော့ .. ဘာဘဲဘာ ရော့ .. ကလေး နဲ့ ကိုကြီးကို သဘော
 မှုထားတဲ့ဥစ္စာ .. တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ထပ်ကြရမယ့်သူတွေ
 ကြားထဲမှာ .. စိတ်နာတာတွေ ပြေကျေဖို့အတွက် .. လိုတယ်လေ ..
 ဒါကြောင့် ကလေး လာတောင်းပန်တာပါ ကိုကြီးရယ် .."

အသံတိမ်လေးဖြင့် ပြောတော့ သူ အလန့်တကြား ထရပ်မိသည်။
 နားမလည်သလိုလည်း ကောင်မလေးကို တအံ့တဩ ကြည့်မိရပါ၏။

"ဟ .. ဘာလဲကွ .. မင်းနဲ့ ငါ .. လက်ထပ်မယ်လို့ .. ငါ ပြောမိ
 လို့လားကွ .. ဟေ .."

"ဒါပေမယ့် .. ကလေး ကတော့ .. ကိုကြီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့သဘော
 တူထားတယ်လေ .. ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ကိုကြီးရဲ့ .. ကလေး ရဲ့ အဖြစ်

ကိုလည်း အန်တီကျော့ ကို ကလေး ကိုယ်တိုင် ရတနာမှူးကိုသွားပြီး... ကန်တော့ရင်း အဖြေပေးခဲ့ပြီးပါပြီ .. ဒီကို လိုက်မလာခင်ပေါ့ .. ဖိုးတာ ကိုတော့ မြယမုန်မှာ ပြန်ထားခဲ့တယ် ကိုကြီး .. ဂျက်ကီ မေမှာ အပြင် ထွက်ချ ခက်နေမှာလေ .."

အရေးထဲ ခွေးကိစ္စလည်း ထည့်ပြောလာနေသေးသည့် ကောင်မလေး ..

သူ မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်ကာ ...

"ဟ .. မင်း ငါ့ကို လက်ခံတယ်ဆိုတာနဲ့ .. ငါက လက်ထပ်ရတော့မှာလားကွ .. မင်း ဆုံးဖြတ်တာတွေအားလုံးကို .. ငါက .. ဘာမှ မငြင်းဘဲ .. လိုက်ခေါင်းညိတ် .. လိုက်အတည်ဖြူပေးမယ့်လူလို့ ထင်နေလား .. မင်း အတိတ်မေ့ဟန်ဆောင်တုန်းကလည်း ငါ ခံရမယ် .. မင်း အခု .. ငါ့ကို လက်ထပ်မယ်လို့ တစ်ယောက်တည်း သဘောနဲ့ ဆုံးဖြတ်တာကိုလည်း .. ငါ ခံရမယ် .." ငါက .. မင်း အဆုံးအဖြတ်ခံ လူတစ်ယောက်အဖြစ် မွေးလာတယ်လို့များ ထင်နေသလားကွ .. ဟေ .."

သူ ဆက်တိုက်ကြီး မခံချင်ဖောဖြင့် ပြောတော့ ကောင်မလေး သူ့ကို မောကြည့်ကာ ...

"ကိုကြီး ဘယ်လောက်ထဲ သဘောထားပြည့်ဝတယ် .. စိတ်ထား မြင့်မြတ်တယ်ဆိုတာ ကလေး အသိဆုံးပါ ကိုကြီးရယ် .. ဟိုတယ်မှာ တုန်းကဖြင့် မမဆုဝတီ တစ်ခုခု ကလေး ကို လုပ်လိုက်မှာနိုးလို့ ကိုကြီး ကာကွယ်ပေးခဲ့တာ .. ခုထိ ကလေး ရင်ထဲက ဖျောက်မရအောင်ပါ .."

"ဟ .. အဲဒီတုန်းက မင်းကို အတိတ်မေ့နေသူလို့ ငါက သိထားတာကိုးကွ .. မကာကွယ်လို့ ဖြစ်မလား .. မင်းမှာ ငါပဲ ရှိတယ်လို့ ယုံမှတ်ထားမိတာကိုးကွ .."

သူ ကြားဖြတ်၍ ပြောတော့ မျက်ရည်တလည်လည်ဖြင့် မောကြည့်ရင်းမှ ...

"ခုလည်း ကိုကြီး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ ကိုကြီးရယ် .. ကလေး မှာ .. ဖေဖေရော မေမေရော ရှိကြတာမှ မဟုတ်တာ .. ကလေး ရဲ့ဘဝ ကို ဆုံးဖြတ်ပေးဖို့ဆိုတာကလည်း .. ကလေး ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေရတာပါ .. ကလေး မှာ ကိုကြီးပဲ ရှိတာပါ ကိုကြီးရယ်.. ကလေး ကို အသက်ကယ်ခဲ့တာလည်း ကိုကြီး ပါပဲ .. အသက်သခင်အဖြစ်လည်း ကလေး ရှိသေပါတယ် .. အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်လိုလည်း ကလေး အားကိုးပါတယ် .. ပြီးတော့ .. ကလေး ကိုယ်တိုင်က .. ကိုကြီး နဲ့ ကလေး ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းလာတဲ့ အန်တီကျော့ ရဲ့ စကားကို နားထောင်ဖို့ အသင့်ရှိနေတဲ့သူပါ .."

ဟူပြောလာတော့ သူ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ခေါင်းကုပ်ဖွပ်ရင်းမှ...

"မဟုတ်သေးဘူးလေ .. အဲဒီ အသက်သခင်ဆိုတာ တစ်ခုကြောင့် ငါ့ကို လက်ထပ်ဖို့ မင်း မဆုံးဖြတ်ချင်စမ်းပါနဲ့ .. ပြီးတော့ .. အားကိုး ရာတစ်ခုရတယ်ဆိုပြီး လက်ထပ်တာဟာ .. တစ်နေ့မှာ မင်း နောင်တရစေမှာမျိုး ဖြစ်ကုန်တတ်တယ်ကွ .. ချစ်တယ်ဆိုတာနဲ့ အားကိုးတယ်ဆိုတာက ယှဉ်တွဲရှိနေတတ်တာ မှန်ပေမယ့် .. အားကိုးခြင်းတစ်ခုတည်းကြောင့် အချစ်ဆိုတာ မဖြစ်တည်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်း နားလည်ထားစမ်းပါ .. ပြီးတော့ .. မင်း .. ငါ့ကို .. ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် ရှေ့မှာ .. ပီပီရီရီနဲ့ လိမ်ညာနေသမျှကို ငါက ငတုံးကြီးဖြစ်ပြီး ခံခဲ့ရတာကွ .. ဒေါက်တာကို ငါ ရှက်တယ် သိလား .. အို .. မင်းအမျိုးတွေကိုလည်း ငါ ရှက်တာပဲ .. အဆုံးစွန် ပြောရရင် .. မင်းကို ယုံမိတဲ့ ငါ့လိပ်ပြာတောင် ငါ ပြန်ရှက်နေတယ်ကွ .. မာမို ကိုလည်း ငါ ရှက်တာပဲ .. ဒက်ဒီ ကရော ဘာတွေ့မလဲ .. ဒက်ဒီသားကို ဒီလိုလိုမဲ့တာ ခံရတာပဲလို့ပြောပြီး ချစ်စနိုးနဲ့ ရယ်မှာကွ .. ဒက်ဒီနဲ့ မာမိကတော့ သူတို့ချွေးမလောင်းဆိုပြီး မင်း ဘာလုပ်လုပ် .. ရယ်မော ပြောနေနိုင်ကြပေမယ့် .. ငါက အဲဒီအရယ်ခံလူတစ်ယောက်အဖြစ် နေရတာကို မာနထိတယ်လို့ မှတ်ယူ

တယ် သိထား .. မင်း .. ငါ့ကို မယုံကြည်ခြင်းဟာ .. ငါ့မာနကို ထိစေ တဲ့ အဓိကအချက်ပဲ .."

သူ ဆက်တိုက်ဖြောင့်တော့ ကောင်မလေး ငိုပြန်သည်။

"ကလေး လည်း .. ကိုကြီးကို စေမယ်ဟာ တောင်းပန်နေတာမှ .. ဒီထိလိုက်လာပြီး တောင်းပန်တာမျိုးပါ ကိုကြီးရယ် .. ကလေး ဒီကိုလာ မယ်ဆိုတာ အန်တီကျော့ နဲ့ အန်ကယ်တို့ပါ သိကြရတာပါ .. မနေ့က.. ကလေး လေ .. ရတနာမှူးအိမ်ကြီးကိုသွားပြီး အဖြစ်စုံလည်း ပြောပြပါ တယ် .. တောင်းလည်း တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ် .. အန်တီကျော့ က အဲသလို .. ကလေး အတိတ်မေ့ဟန်ဆောင်ခဲ့တာ သိပ်ပြီး မှန်ကန်တာပဲ လို့တောင် ထောက်ခံတာပါ ကိုကြီးရယ် .. ကိုကြီး တစ်ယောက်ပဲ မထောက်ခံတာပါ .."

အရေးထဲ မဲချိုးနေသည့် ကောင်မလေးကို သူ မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်သည်။ မျက်ရည်သုတ်ရင်းမှာ မော့စနဲ ကြည့်ကာ ...

"မျက်ရည်လေးတောင် သုတ်ပေးဖော်မရအောင် အမြင်ကပ်နေ တာ သိပါတယ် .. သိပ်စိတ်မာတာပဲ .. ဒီလောက်ထိ ပြတ်သားနေရက် လိမ့်မယ်လို့ကို မထင်ထားမိတာကဖြင့် .. ကလေး ညှပ်တွေ ဘေးလူ သိလောက်စေပါရဲ့ .. ခုလည်း ထမင်းမစားရသေးတာ သိလျက်နဲ့ .. တူတူစားမှ စားမယ်ဆိုတာလည်း သိလျက်နဲ့ .. အငတ်ထားရက်တယ်.. ရပါတယ် .. ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ပဲ အိပ်ပါ့မယ် .."

ဟု ပြောကာဆိုကာဖြင့် နည်းနည်းတော့ စောင်းလာချိတ်လား အလုပ်ကို စတင်လုပ်ကာနေသည့် ကောင်မလေး .. ခုကျတော့လည်း ကလေးလေးနယ် ဖြစ်နေပြန်သည်။

ခုလိုကျတော့လည်း ကိုယ့်အိမ်မှာ ရှိသည့်လူတစ်ယောက် .. ငတ် နေရသည်ဆိုတာ မဟုတ်ပြန်သည်မို့ သူ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ...

"ကဲ .. ရှေ့ကကြုံ .. ထမင်းစားမယ် .. နေဦး .. စကားမရှည်နဲ့.."

မေးခွန်းမထုတ်နဲ့ .. ငါ .. စားမယ် .. အဲဒါ .. အိမ်ရှင်ဝတ္ထုရားသက်သက် ကြောင့် စားတယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့ .. ကဲ .. ကြုံ .."

ဟု ပြောတော့ မျက်နှာလည်း လန်းခနဲဖြစ်သွားကာ ဟန်မဆောင် ပန်မဆောင် ခုန်ပေါက်ပြလိုက်သည်မို့ သူပင် ရောနှောပျော်ပေးရမလိုလို တွေ ဖြစ်ကုန်ရပြန်သည်တည်း။ ဝမ်းသာအားရလေး ခြေထောက်လေး ကို စုန်မြှောက်ခုန်ရင်းမှ သူ့ကိုကြည့်ကာ ...

"တကယ် .."

ဟု မေးလာပုံလေးကလည်း အရမ်းကို အပြစ်ကင်းစင်နေသည်။ ရင်ထဲ ရုတ်ခနဲ ကြည့်နူးချင်၏။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်း မာန်ပြန်တင်းမိ သည်။ ထိုသို့သော အပြစ်ကင်းသည့် ဟန်လေးတွေထဲ သူ နစ်မြုပ်ခဲ့ဖူး သည်ပဲလေ။ ဟန်ဆောင်လိမ်ညာခြင်းမှာ ပီရိသည့် ကောင်မလေးကို သူ လျှော့မတွက်ချင် .. သူ စိတ်ပြေအောင် ပျော်ပြချောပြနေခြင်းလား ဟု တွေးမိသည်။ နောက်တော့ သူ တစ်ခု ရင်ထဲ မေးခွန်းတွေ ထွက်လာ ပြန်၏။

ဘာကြောင့် .. ဤမျှအထိ ကောင်မလေးအပေါ် သူကရော သဲသဲ မဲမဲ စိတ်မပြေနိုင်ပဲ ဖြစ်နေရပါသတဲ့လဲ .. သူ့မာနကို ထိ၍ ဟုတော့ သူ တွေးခဲ့ပြီးနေပြီ။ ဒါပေမယ့် .. အဓိကအချက်သည် .. သူ အညာခံရ ၍ .. ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက်ကယ်နှင့် မိန်းကလေးတစ် ယောက်၏ အသုံးချခံရတာကို ရှက်၍ .. ဟုတ်သည် .. ဒါ.. အဖြေပဲ ဖြစ်နေသည်။

ဟုအင်း .. မပြည့်စုံသေး ..။ ဟုတ်သည် .. မပြည့်စုံသေး ..။ သူ .. သူ .. ဤကောင်မလေးကို သံယောဇဉ်လည်း ကြီးမိခဲ့သည်။ ပြီး တော့.. ဖြူဖြူစင်စင်လေးဖြင့် အရမ်းကို ချစ်ဖို့ကောင်းနေသည့် ကောင်မ လေးအဖြစ် .. ချစ်လည်း ချစ်မိခဲ့ချေသည်တကား ..။ ထိုအရာကို - သူ အစတုန်းကလည်း ဝန်မခံရဲ့နဲ့ ..။

ဟုတ်သည် ..။ ဝန်မခံရဲခဲ့ ..။ သူ့အရိပ်မှာ အားကိုးခိုနေရသည့် မိန်းကလေးပေမို့ ..။ သူ ..။ ရင်ထဲက အချစ်ကို ထိန်းထားခဲ့ရချေသည် တကား ..။ ရင်ထဲက အချစ်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ဝန်မခံရနိုင်ခဲ့..။ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ..။ ကိုယ်ပြန်၍ တံခါးလေး မဖွင့်စေရက်ခဲ့ ..။ မကြည့်ရဲခဲ့ ..။ နှလုံးသားတံခါးကို ဖွင့်မိလျှင် ..။ ကြည့်မိလျှင် ..။ မြတ်နိုးသော အချစ်ဆိုတာကို သူ မြင်ရချေမည်ကိုးလေ ..။

ဪ ..။ ခုကျတော့ ..။ သူ့အရိပ်မှ လွတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ကောင်မလေးသည် ..။ သူ့ကို အသုံးချလိမ့်ညာခဲ့သော ကောင်မလေး ဖြစ်နေပြန်ပြီမို့..။ ရက်သော စိတ်သည် သူ့မာနကို လာထိ၏။ ချိုးဖဲ့၏။ ဒါကြောင့် ..။ သူ့အချစ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်က ပြန်၍ ချိုးနှိမ်မျက်ကွယ်ပြုပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေရချေသည်ကောလေ ..။

“ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီးရင် လာခေါ်မယ်နော် ကိုကြီး ..”

ဟု သေချာအောင် ထပ်ပြောပြီးတာနှင့် ကောင်မလေး အိမ်ဘက် ပြေးသွားတော့ သူ ငိုငို၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်ပါပဲ..။ ကောင်မလေး ပြန်လာခေါ်တာကို သူ မစောင့်ချင် ..။ ‘အိမ်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာမိရပါ၏။ ထမင်းစားခန်းဆီးကို သူ လှစ်ဟ၍ ဝင်မည်ပြုရိုက် ...

“ကိုကြီးက .. ထမင်းစားမယ်တဲ့ သိလား .. အားလုံး တူပျော်ပျော် စားကြမယ်နော် .. ကိုကြီး ဆာနေမှာ လေးလေးတိုး ရဲ့ .. ဟင်းချိုအိုးကို အရင်နွှေးမယ် .. ဒီဟင်းတွေလည်း နွှေးရမယ် .. ဟင်းတွေက အေးကုန်ပြီလေ .. မီးဖိုသုံးလုံးနဲ့ တစ်ခါတည်း ပြန်ပူအောင် ဟင်းအိုးတွေ နွှေးတာဆိုတော့ မကြာပါဘူး .. မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်မှာ လေးလေးတိုး ရဲ့ .. ကိုကြီးက စိတ်ပြောင်းပြီး မစားတော့ဘူးဆိုရင် ကိုကြီး တစ်ညလုံး ဆာနေမှာ သိလား ..”

ပျာယာခတ်နေသည့် ကောင်မလေး ..။ တကယ်လည်း လျှပ်စစ်မီးဖိုသုံးလုံးစလုံးမှာ ဟင်းအိုးတွေ ရောက်နေကုန်ပြီ ..။

“ကြက်ဥဟတ်ဖရိုင်းလေး တစ်ချက်ကြော်မယ် သိလား ..”
ကောင်မလေး ဟင်း လောဘစော ကပ်နေတာကို လေးလေးတိုး ကြည့်ကာ ...

“နောက်နေ့မှ ကြော်ပါ သွန်း ရယ် .. တော်နေ .. ငါ့ကောင်ကြီးနည်းနည်း အချိန်ကြာသွားရင်ဖြင့် .. စိတ်က ပြောင်းချင်ပြောင်းသွားမှာ.. မစားဘူးဆိုရင် .. ငါတို့ပါ ဆက်ပြီး ညစာငတ်မှာဟာ .. ဟင်းတွေနွှေးတာပဲ လုပ်စမ်းပါ သွန်းမမ ရယ် ..”

ဟု ပြောနေတာကို သူ မြင်နေရသည်။ သူ့ကို ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ မမြင်ကြသေး ..။ ဒေါ်ကြီးသူ့စာ က ထမင်းပန်းကန်ပြားတွေ ထုတ်နေသည်။ လေးလေးတိုး ကလည်း ဟင်းပန်းကန်လုံးတွေ ကြောင်အိမ်ထဲမှ ထုတ်နေသည်။

သူ အသာလေး ဧည့်ခန်းမှာ ပြန်သွားထိုင်လိုက်ရပါ၏။ ခုလိုကျတော့လည်း သူ ရင်ထဲမကောင်း ..။ သူ့ကြောင့် အားလုံး ဆာလောင်နေကြရသည်ကိုးလေ ..။

“ကိုကြီးကို သွားခေါ်တော့မယ် သိလား .. နေ .. နေ .. လေးလေးတိုး သွားမခေါ်နဲ့ .. ကလေး သွားခေါ်မယ် .. ကလေး သွားခေါ်မယ်..”

“ဟ .. ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ သွန်းမမ ရယ် .. ငါ့ခြေဖမိုးကြီး တစ်ခုလုံး ညည်းလေး တက်နင်းသွားပြီဟာ .. ထိုင်နေတဲ့ဥစ္စာကွာ .. ဒီခြေဖမိုးကြီး ဒီကုလားထိုင်ရှေ့မှာ ငေါထွက်နေအောင် ရှိနေတာ မမြင်တော့ဘဲကိုး .. ကျွတ် .. ကျွတ် ...”

ကောင်မလေး၏အသံ ..။ လေးလေးတိုး ၏ နာနာကျင်ကျင် ညည်းသံ ..။ အားလုံး သူ ကြားနေရသည်။ လွှတ်ခနဲ တစ်ချက်ပြုံးချင်၏။

တကယ်လည်း ကောင်မလေး ပျာယိပျာယာဖြင့် ထမင်းစားခန်းမှ ခန်းဆီးကို ဖယ်၍ ကသောကမျော ထွက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ငုတ်တုတ်ငြိမ်နေသည့် သူ့ကို ဘွားခနဲ တွေ့တော့ ...

“ဟယ်!...”

ဟု တစ်ချက် လန့်သလိုလေး ဖြစ်သွား၏။ သူ့ကို တွေ့မည်မှ မထင်ပဲကိုးလေ ..။

“ဟင်း .. ဟင်း .. မလန့်ပါဘူး .. မလန့်ပါဘူး .. ကိုကြီး က လန့်စရာလားလို့ မငေါက်ပါနဲ့နော် .. လန့်စရာမှ မဟုတ်တာကြီးကိုနော်.. မလန့်ပါဘူး ..”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်၍ .. ငါ့ကို လန့်တယ်ပေါ့ .. ဟု ရန်ထောင်မည်ပြင်ကာ ရိုသေးသည်။ ကောင်မလေး လက်တကာကာဖြင့် စကားဦးအောင် ဝင်ပြောသည်။ သူ ဘာတတ်နိုင်မည်တဲ့လဲ ..။ ထရပ်လိုက်ရသည်ပါပဲ။ ထမင်းသွားစားရုံပဲ အလုပ်က ကျန်တော့သည်လေ ..။ ကောင်မလေး ပြန်၍ အခန်းထဲ ဝင်ပြေးပြန်၏။

ဘာကြောင့် ဤမျှအထိ မလိုအပ်ဘဲ ပျာယာခတ်နေသလဲဟု မျက်စိနောက်လာရသည်။

သူထိုင်ဖို့ ကုလားထိုင်ကို စားပွဲထိပ်နေရာမှာ နေရာလေး ပြင်ပေးသလို ထိုင်ခုံကို နောက်ဘက်နည်းနည်း ရွှေ့ပေးနေသည်က ကောင်မလေး ပါ ..။

“ဒီမှာ ထိုင်နော် ကိုကြီး ..”

သူ နည်းနည်း မျက်နှာပူချင်လာသည်။ လေးလေးတိုး ကို ခိုး၍ သူ့ကြည့်တော့ မျက်နှာသေကြီးနှင့် ဖြစ်နေ၏။ မျက်လုံးက ပြေးနေသည်။ မရယ်မိအောင် မျက်ကြောတွေ အတင်းသေခိုင်းထားခြင်းဆိုတာ သူ ရိပ်မိနေရသည်ပါပဲ ..။

မတတ်နိုင် ..။ မထိုင်၍လည်း ရမှာမဟုတ် ..။ စားပွဲထိပ်မှာ သူ ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ ကောင်မလေးက တခမ်းတနားကြီး ကုလားထိုင်တွေ ဘာတွေ ရွှေ့ပေးပြုပေးဆိုတော့ သူ အနေရကျပ်သည်ကတော့ အမှန်။ ကောင်မလေး သူ့ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ ခပ်ခပ်ထည့်ပေးနေပြန်သည်။

“ကိုကြီးကို ဦးချတာလေ .. စား နော် ..”

ဟု ပြောနေတော့ လေးလေးတိုး ချောင်းဆိုးနေ၏။ ရေတစ်ခွက် သွားခပ်သောက်နေသည်။ ရယ်ချင်နေတာကို ချောင်းဆိုးသည့်အထဲ လည်း ရောထည့်နေသည်။ ရေသောက်နေရင်းလည်း ကျိတ်ပြုံးနေပေလိမ့်မည်။

“ညည်း .. စားတော့လေ .. ကိုယ့်ပန်းကန်ထဲ ကိုယ်ထည့်စား .. ဟင်းမပါပဲ စားတာမျိုး မလုပ်နဲ့ .. ငါက .. ဟင်းတွေဘာတွေ ခူးခပ်ထည့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးကွ ..”

ဟု အော်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် .. အားလုံးက သူ့ကို အပြစ်တင်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်တာကို ခံရမည်လေ ..။ ကောင်မလေးဘက်က ဤမျှအထိ သူ့အပေါ် အလေးတပူလုပ်နေချိန်မှာ သူက ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောနေ၍ မကောင်း ..။ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ထမင်းစားနေလိုက်ရပါ၏။

ကောင်မလေး မျက်စောင်းထိုးနေရာမှာ ထိုင်သည်။

“ကိုကြီး ..”

ထမင်းပန်းကန်လေး ရှေ့ထိုးပေးရင်း ကလေးလေးလို လှမ်းခေါ်တော့ သူ ထမင်းဝါးနေရင်း လှမ်းကြည့်သည်။ ဘာကိစ္စ ရှုပ်ဦးမည်မသိ ..။

“ကိုကြီးရှေ့က .. ငါးပေါင်းလေးကို လက်မမီလို့ ကိုကြီးရယ်.. ငါးပေါင်းလေး ထည့်ပေးပါလား ဟင် ..”

သူ ထည့်ပေးတာ ခံချင်၍ဆိုတာ သိလာရလျက် ..။ သက်ပြင်းခိုး ရိုက်မိကာ လက်က ဟင်းခွက်ဆီသို့ ရောက်၏။ ငါးပေါင်းကို ထည့်ပေးရပြန်သည်။

လေးလေးတိုး မနေနိုင် ..။ ချောင်းတွေ ဆက်တိုက်ဆိုးနေပြန်ချေ သတည်း ..။

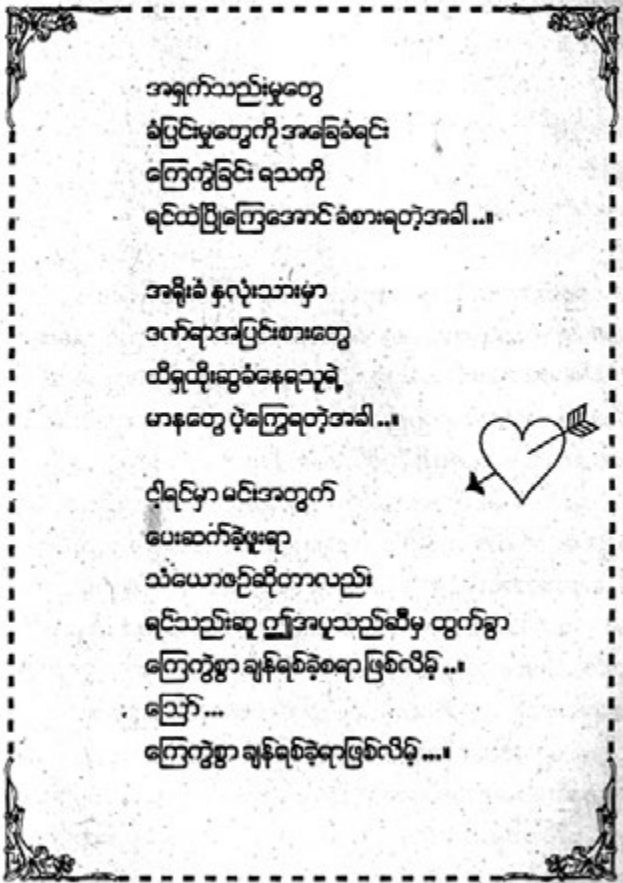
“ဟင်း .. ဟင်း .. ချောင်းက ဆိုးနေတာကွ .. ဟင်း .. ဟင်း .. ဟွတ် .. ဟွတ်..”

ရယ်သံတွေက ချောင်းဆိုးသည့်အထဲမှာ ကြားညှပ်ပါနေချေသည် တကား ...။

သူ .. ထမင်းသာ စားနေရသည်။ ဘယ်ဟင်း ဘယ်အရသာဆိုတာ ပင် မခွဲခြားနိုင် ...။ ကလေးဆိုးနွယ်ပါလားဟု ကောင်မလေးကိုသာ တစ်ချက် စိတ်မသက်မသာဖြင့် ကြည့်မိရသည်တည့် ...။

ကောင်မလေး မျက်နှာ လန်းနေသည်။ သူ .. ထမင်းစား၍ ...၊ ပြီးတော့ .. ကောင်မလေး နှင့်အတူ စား၍ ဤမျှပျော်နေခြင်းဆိုတာ သူ အလိုလို နားလည်နေရပါ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...၊ ညသန်းခေါင်ကျော် ထမင်းပွဲသည် မှတ်မိစရာ ညတစ်ညတော့ သူ့ဘဝမှာ ဖြစ်ကိုဖြစ်နေရချေမည်သာ ...။

အရှက်သည်းမှတွေ
ခံပြင်းမှတွေကို အခြေခံရင်း
ကြေကွဲခြင်း ရသကို
ရင်ထဲပြိုကြေအောင်ခံစားရတဲ့အခါ ...။

အရိုးခဲ နှလုံးသားမှာ
ဒက်ရာအပြင်းစားတွေ
ထီရှထိုးဆွဲခံနေရသူရဲ့
မာနတွေ ပဲ့ကြေရတဲ့အခါ ...။

ပိုရင်မှာ မင်းအတွက်
ပေးဆက်ခဲ့ဖူးရာ
သံယောဇဉ်ဆိုတာလည်း
ရင်သည်းဆူ ဤအပူသည်ဆီမှ ထွက်ခွာ
ကြေကွဲစွာ ချန်ရစ်ခဲ့စရာ ဖြစ်လိမ့် ...။
ညော် ...
ကြေကွဲစွာ ချန်ရစ်ခဲ့ရာဖြစ်လိမ့် ...။

အခန်း (၁၄)

ညနေငါးနာရီ ထိုးတော့မည် ... သူ အိမ်မပြန်ဖြစ်သေး ... မနက်ကလည်း ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ မနိုးသေးခင်မှာ သူ့ ကားဖြင့် အိမ်ကထွက်ခဲ့ပါ၏။ မနက်စာပင် မစားခဲ့ ... စက်ရုံရောက်မှ ဘာဘထူး ၏ အိပ်လေးမှာ ရေနေူးကြမ်းဝင်သောက် ... သက်သက် နှင့် ထမင်းကြမ်းကြော်ခိုင်းပြီး စားသည်။ ဘာဘထူး လည်း အံ့ကဲတခတ်ခတ်ဖြင့် ရှိခဲ့သည်ပါပဲ။

ခုလို .. မနက်အစောကြီး ချမ်းချမ်းစီးစီးအချိန်ကြီးမှာ ရောက်လည်း ရောက်လာ ... အိမ်က ဘာမှလည်း မစားခဲ့ပဲရှိခဲ့ပါသည့် သူ့အဖြစ်ကို မေးမကောင်း၍သာ မမေးဘဲ ရှိမည်။ အကဲတော့ခတ်မည်သာ ...

“သက်သက် .. ရော့ .. ဝိုက်ဆံယူထား .. နေ့လယ်ဘက် ညည်းလေး ချေးအဝယ်လေးဘာလေး ထွက်တဲ့အခါ .. ခေါက်ဆွဲတို့ .. ကြက်ဥတို့ .. ငါးခြောက်တို့ .. ဝယ်လာခဲ့ .. ဟုတ်ပလား .. ငါ ညည်းလက်ရာ စားမလို့ .. လေးငါးရက်လောက်တော့ ကြာမယ်ကွ .. စက်ရုံမှာ အလုပ်နည်းနည်းများနေတယ်လေ .. အိမ်ပြန်ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး .. ညလည်း ဒီမှာပဲ အိပ်ဖြစ်မှာ .. ဘာဘထူး .. မိသက် ကို .. လိုအပ်မယ်ထင်တာတွေ စာရင်းလေး ရေးပေးလိုက်ပါဗျာ .. ဘာတွေ ဝယ်ရပြုရမယ် ဆိုတာလေ..”

သက်သက် လက်ထဲ ငွေငါးသောင်း ထည့်ထားရာ စာအိတ်ကို သူ ပေးပြီး ဘာဘထူး ကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း ပြောခဲ့ခြင်းပါ ...။ ဘာဘလက်ထဲ ဝိုက်ဆံပေး၍ ရမှာမဟုတ်မှန်း သိတာမို့ သက်သက် လက်ထဲ ပေးခဲ့ပြီးမှ ဘာဘထူး ကို သူ ဈေးဝယ်ပစ္စည်းတွေ စာရင်းလုပ်ပေးလိုက်ဖို့ မှာခဲ့ခြင်းပါ။

ဒါကြောင့်လည်း နေ့လယ်စာ စားဖို့ သက်သက် ချိုင့်လေးနှင့် သူ့ရုံးခန်းကို လာဖို့သည်။ သူ ချိုင့်ကိုဆွဲ၍ ဘာဘထူး ၏ ညစောင့်အိမ်လေးသို့ သွားခဲ့ကာ ပန်းကန်တွေဘာတွေတောင်းပြီး စားပွဲဝိုင်းပုလေးမှာ ထမင်းပွဲပြင်စေကာ စားခဲ့ပါ၏။

ခု .. ညစာလည်း စားပြီးပြီ ... အိမ်ကိုတော့ ပြန်ဖို့ စိတ်ထဲမှာ ရှိကို မရှိ ... ကောင်မလေးနှင့် သူ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်...။ သူ လက်မထပ်နိုင်သည့် မိန်းကလေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာမှာက ခက်နေသည်။

ခက်သည်က .. ကောင်မလေး ကိုယ်တိုင်က သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူပါသည်ဟု လူကြီးအစီအမံကို နာခံသည့် ကောင်မလေး လုပ်နေခြင်းပဲ ဖြစ်သည်လေ ...။ သူ့ကို ပတ်တီးရိုက်ခဲ့သည့် ကောင်မလေးကို သူ စိတ်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားနေရသည်ပါပဲ ...။

ဤခံစားချက်ဆိုတာက ရှင်းပြဖို့ ခက်ခဲသော ခံစားချက် ... ခံစားဖူးသူမှ နားလည်နိုင်မည့်ကိစ္စ ...။ ဘေးကကြည့်လျှင် ကိုယ်ကပဲ ဇာချဲ့နေသယောင် ...။ သေးသေးလေးကို မှန်ဘီလူးတပ်ကြည့်နေသယောင်ယောင်တွေပင် ဖြစ်ကုန်လောက်အောင် ကောင်မလေးက အရမ်းကို အောက်ကျိုတောင်းပန်ပြနေတာကလည်း သူ့ဘက်က မာနတွေ တင်းနေသလိုကြီးပင် ဖြစ်လာနိုင်သည့် အခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။

ဘာဘထူး လက်ရာလား .. သက်သက် လက်ရာလားတော့ မသိ...။ နေ့လယ်က ငါးခြောက်ဆီပြန်အိုးကပ်ချက်နှင့် ကုလားပဲဟင်းသည်

ဧရုတ်သီးစိမ်းတောင့်ကို ကြက်သွန်ဖြူနှင့် ထောင်းကာ သံပရာရည် ညှစ်ဆမ်းထားသည့် အစပ်ထောင်းလေးနှင့် လိုက်လိုက်ဖက်ဖက် ရှိသည်။

ညစာကျတော့လည်း ကြက်ရင်အုံသားချက်နှင့် မြူဆွမ်းဟင်းချို၊ ဓရမ်းချဉ်သီးသုတ်လေးဖြင့် စားကောင်းအောင် သေချာချက်ထားသည် ပါပဲ။

ဒါပေမယ့်.. သူ နှုတ်မမြိန်ပဲ ဖြစ်နေတာက ဆန်းနေသည်။ ချက် ရသည့်လူတွေ စိတ်မကောင်းမဖြစ်အောင် စားမြိန်သောကိမြိန်လုပ်ပြရ.. ထမင်းပွဲထပ်ယူရနှင့် ဟန်ကောင်းနေပေမယ့် တကယ်ကျတော့ ရင်ထဲ မှာ လေးနေသည်။

"ကောင်မလေး ထမင်းရော စားပါ့မလား .."

ညနေပိုင်းကျတော့ သူ ရင်ထဲ သိမ်းမထားနိုင်တော့ပြီဖြစ်သည့် စိတ်သောကသည် အတွေးအဖြစ် သူ့ကို စတင်၍ မိတ်ဖွဲ့နေပြီ။ စက်ရုံ၏ ပြတင်းတံခါးဆောင်ကို ပခုံးဖြင့် မှီရင်း ရပ်ကာ ညနေခင်း၏ မြင်ကွင်း ကို ငေးကြည့်နေပေမယ့် စိတ်က အိမ်သို့ရောက်၏။

"မနေ့ညက .. ငါ .. ဂိုဒေါင်မှာ အိပ်မယ်လုပ်တော့လည်း သူက ဂိုဒေါင်အပြင်မှာ အိပ်မယ်တက်နဲ့ အလွန်ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်မလေး.. ခုလည်း ထမင်းစားပါ့မလား မသိဘူး .. ခက်တာပဲ .."

ဟု သူ ညည်းမိသည်။ တစ်ယောက်တည်းရှိနေသည့် အခန်းထဲမှာ လွတ်လပ်သည်။ ညည်းချင်စိတ်ပေါ်လာလျှင် အသံထွက်၍ ညည်း ..။ ဘယ်သူမှလည်း မကြားနိုင် ..။ ခုမှ သူသဘောပေါက်စပြုလာသည်။ သူ ထမင်းစားမမြိန်သည်က ကောင်မလေးကြောင့် ..။ ကောင်မလေး ထမင်းစားပါ့မလားဆိုတာကို သူ ရင်ထဲမှာ ထင်နေသည်လေ ..။

ထိုစိတ်သည် သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်လျှောက်လုံး ရှိနေပေမယ့် စိတ်ကို သူ လွတ်မပေးဘဲ ချိုးနှိမ်ဖျောက်ထားခဲ့ခြင်းသည် ဟန်ဆောင်မှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်နေသည်။

ခုကျတော့လည်း .. ကောင်မလေး တစ်နေ့လုံး မစားမသောက် ရှိနေမည်လားဟု စိတ်ထဲပူပန်နေရတာက နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်လာနေ သည်ကောလေ ..။

ခေါင်းကို ကုတ်ပစ်မိကာ ...

"ဗာဓိကတော့ .. သူများသားသမီးကို ငါ အငတ်နေအောင် ပစ် စလက်ခတ် လုပ်နေတယ်လို့ ပြောတော့မှာပဲ .. ဒီကောင်မလေးဟာ လေ.. ပိန်နဲ့နဲ့လေးနဲ့ တော်တော် ခေါင်းကြောမာတဲ့ ကောင်မလေး .. အလကားနေရင်း ငါ့ကို လာပတ်သက်နေတယ် ..။ သူ့အိမ်မှာ သူ နေပါ့ လား .. ငါ့အိမ်ကို အလကား လာနေနေတာ ဆိုးတယ် .. ခု ကြည့်စမ်း.. ငါ့မှာ .. အိမ်မရှိတဲ့လူကြီးကို ဖြစ်လို့ .. ဒီမှာ လာအိပ်နေရပြီ .."

အပြစ်တွေ နာနာဖို့နေမိသည့် အတွေးတွေပဲ ခြေကန်တွေးနေ လိုက်သည်ပါပဲ ..။

ဒါပေမယ့် .. မဟန် ..။ ဟုတ်သည် ..။ မဟန် ..။ ဘယ်နှယ်လုပ်၍မှ ကောင်မလေး အစာငတ်နေမှာကို စိတ်ထဲပူနေတာက မပျောက်နိုင်..။

"ခက်ပြီပဲ .. လေးလေးတိုး ပြောတဲ့အတိုင်း ပြောရရင် .. ဒီအခက် တွေက အခက်အလက်မြိုင်မြိုင်နဲ့ အပင်ဖြစ်နေပြီ .. ကျွတ် .. ဘာမှန်းကို မသိပါဘူးကွာ .. မာကြပ်ကြပ် အလွန်နိုင်တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့မှ .. ငါ တိုးရတယ်လို့ .."

ခေါင်းကို ကုတ်ဖွပ်ရင်း သူ ညည်းမိခိုက်မှာ ဖုန်းလေးမြည်လာ တာမို့ သူ ထူးလိုက်ရပါ၏။ လေးလေးတိုး ၏ ဟန်းဖုန်း ဖြစ်နေသည် လေ ..။

"ဟယ်လို .."

"အေး .. ဟယ်လိုလုပ်နေ .. ဒီမှာ ငါလည်း ခေါင်းမီးတောက်နေ ပြီ .. မင်း မနက်ကတည်းက ထွက်သွားလိုက်တာ .. ကောင်မလေး အိပ်ရာထကတည်းက မျက်နှာမကောင်းဘူးကွ .. ငါ့ကိုမေးတယ် .."

ကိုကြီး ရောတဲ့လေ .. ငါလည်း စက်ရုံသွားလိုက်ပြီလို့ လှိုင်းလိုက်ရတာပေါ့ .. မင်း ဘယ်အချိန်ထွက်သွားတာလဲကွ .. ငါ အိပ်ရာကနိုးကတည်း ငါ့လူမျက်နှာ မမြင်လိုက်ရဘဲ ဖြစ်နေတာလေ .. စက်ရုံကို ငါ လိုက်လာမယ်လို့ မင်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့လည်း .. အိမ်မှာပဲနေ .. ကောင်မလေးကို ချက်ပြုတ်ကျွေးဆိုလို့ ငါ့မှာ အိမ်မှာပဲ နေနေရတယ် .. ဒီမှာကလည်း မနက်စာ မစား .. နေ့လယ်စား မစားနဲ့ .. လုပ်နေတာ .. ငါလည်း စိတ်ညစ်တယ်ကွ .. ထမင်းပွဲမှာ မစားမကောင်းလို့သာ ဝင်ထိုင်တာ .. တစ်လုတ် တစ်ဆုပ်လေးပဲ စားပြီး ခြံထဲ ထွက်ဖျော်လိုက် .. အိမ်ရှေ့လှေကား ထစ်လေးမှာ ထိုင်မျှော်လိုက်နဲ့ကွာ .. ဘာတွေလဲ ငါ့လူရ .. မင်း ဥစ္စာ.. ငါ့ နည်းနည်း ရှင်းပြစမ်းပါ .. ခုဥစ္စာက .. သွန်းသစ္စာမြိုင် ခမျာ မင်းကို တကောက်ကောက် လိုက်တောင်းပန်နေတာ ငါ့အမြင် နော် ..”

လေသံက သူ့ဘက်ကို အပြစ်တင်ခြင်း ဖြားဦးတွေ အတိအလင်း လှည့်နေသည့်ကိန်း ဆိုက်နေပြီ ..။

“အလုပ်များနေလို့ပါဆိုမှ လေးလေးတိုး ရာ ..”
 “အေး .. အဲဒီစက်ရုံမှာ တမင်တကာကြီး ရှောင်နေပေါ့ ငါ့လူရာ.. ငါ့လိုလူတောင် ရိပ်မိတာပဲ .. သွန်းသစ္စာမြိုင် ပိုရိပ်မိမှာပေါ့ကွ .. မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတွေထက် ပိုလူကဲခတ် တော်တယ်ကွ .. နားလည်ရဲ့လား ..”

ဖိဟောက်နေသည့် လေးလေးတိုး ထံမှ စိတ်ညစ်သံကြီးဖြင့် ...
 “အခု .. ညနေဘက် .. ကောင်မလေး လမ်းလျှောက်ပြီး ခြံပြင်ထွက်သွားတာ .. ငါက မင့်ထွက်ဖျော်တယ် ထင်မိတယ်လေ .. လမ်းဘက်ထွက်ရပ်မျှော်ပြီ ထင်ပါရဲ့လို့ ရင်ထဲ သနားနေမိတာ သိရဲ့လား.. ငါလည်း ညစာချက်ပြုတ်နေရင်း ဒေါ်ကြီးသူစာ နဲ့ပဲ တူတူရှိနေမိတာ.. အခု .. ကောင်မလေး ခုထိ ပြန်မရောက်သေးဘူး .. ငါလည်း ကားတစ်စီးနဲ့ မြို့ထဲထိ ပတ်ရှာပြီးပြီ .. မတွေ့ဘူး .. အဲဒါ .. ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ..”

စက်ရုံကိုများ ငါ့လူဆီ ရောက်နေမလားလို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်မိတာ .. ငါ့လူ လေသံတစ်ခုနဲ့တင် ငါ သဘောပေါက်ပြီးပြီ .. သွန်းလေး ငါ့လူဆီမှာလည်း ရှိမနေဘူး .. အိမ်မှာလည်း ရှိမနေဘူး .. ကားလည်း ယူမသွားဘူး .. လူလည်း ပြန်မလာဘူး .. ကဲ .. ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ..”

ဟု ဆက်တိုက် စိတ်ပင်ပန်းစွာ ညည်းနေတော့ သူ မျက်ဝန်းမျက်ဆံပြူးရပါပြီတည်း။

ဘုရားရေ!..ကောင်မလေး အိမ်မှာ မရှိသည်တဲ့လားလေ ..။
 “လေးလေးတိုး တို့ သိပ်ပေါ့တီးပေါ့ဆနိုင်ကြတာပဲ .. လူတစ်ယောက်လုံး .. ခြံထဲက ထွက်သွားတာ .. တစ်ယောက်ယောက်လောက်ကတော့ နောက်က လိုက်သွားပေါ့ဗျ .. လေးလေးတိုး က ယောက်ျားလေးပဲ .. လိုက်သွားပေါ့ .. ဒေါ်ကြီးသူစာ က အသက်ကြီးပြီ .. အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ပေ့စေပေါ့ .. ခု .. ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ .. လူပျောက်နေပြီ .. မာမိသတ်လိမ့်မယ်ဗျ .. ခန့် ကို သတ်မှာ .. သတ်မှာ ..”

“အေး .. သတ်ရင်လည်း ခံလိုက် .. ဒီကိစ္စ .. ငါနဲ့ မပတ်သက်ဘူး နော် .. အတိအကျပဲ ငါ့လူ .. ဒီကိစ္စက .. ငါ့လူရဲ့ မျက်နှာကြောကြီး မိုင်ကုန် တင်းမာနေတဲ့ကိစ္စနဲ့ပဲ ပတ်သက်တယ် .. ဘယ်နှယ်ကွာ .. မိန်းကလေးခမျာ .. မျက်ရည်တလည်လည်နဲ့ .. ငါ့လူက မနက်မလင်းသေးဘူး .. ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သွားတာ ကောင်းသလား .. ကဲ .. ငါ ဆက်ရှာမယ် .. ငါ့လူလည်း .. လိုက်ရှာ .. ဒီနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်.. အကယ်၍ သွန်း ကို တွေ့ရင် .. ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ငါ့လူရယ် .. သူ့ကို မျက်နှာကြောအမာကြီးနဲ့တော့ ဆက်မပြောဆိုပါနဲ့တော့ .. ဈရာမော့ ခေါ်လာပါကွာ .. ငါ့လူက အိမ်ရှင်ပဲ ..”

လေးလေးတိုး သူ့ကို တကယ့်ကို တောင်းပန်ခြင်းဆိုတာ သူ သိနေသည်။ စိတ်လည်း ညစ်နေတာ သိသာနေသည်။ သူလည်း ဘာထူးမည်လည်းလေ ..။ စိတ်လည်း ညစ် ..။ စိတ်လည်းပူနှင့် ဖြစ်ရပြီ ..။

ကသောကမျော ဂျာကင်အပါး ကောက်စွပ်၍ ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့ရပါ၏။
လမ်းဘေးဝဲယာ အားလုံး ကြည့်သည်။ အရိပ်ပင် မမြင်ရ .. စက်ရုံ
ဆိုတာကလည်း မြို့နှင့် လှမ်းသည်။ မိုင်းတွင်းနှင့်သာနီးသည်နေရာ..။
ပေဘုရင်လေးတစ်ခုကို ဖြတ်ပြီးမှ ရောက်ရသည့်နေရာ ..။

ခုကျတော့ .. မြို့ထဲရောက်ရသည့်တိုင် ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရ ..။
သူ ဖျတ်ခနဲ သတိရ၍ လေးလေးတိုး ကို ဖုန်းဆက်မေးပြန်သည်။
“လေးလေးတိုး .. ဒေါက်တာအိမ်ကို ရောက်သေးလား ..”

“အဲဒီကို အရင်ဆုံး ရောက်တာ ငါ့လူ .. မတွေ့လို့ စိတ်မောလာ
ရင်း ဟိုရှာသည်ရှာနဲ့ မင်းဆီကို မတတ်သာမှ ဆက်ရတာ .. အခု ..
ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ .. မှောင်စပြုလာပြီ နော် .. ငါ သေချင်တယ်
ခန့်ရာပြည့် ကျေးဇူးရှင်ရယ် .. အဟုတ် ..”

ဟု ညည်းသံပေါ်လာတော့ သူ ဖုန်းပိတ်လိုက်ရပါ၏။ ကားနှင့်
နောက်တစ်ကျော့ မြို့ထဲပတ်ရှာ ..။ နောက်ဆုံးတော့ ဖျတ်ခနဲ သတိရ
လာမိသည်က စံကားပင်တန်းရှိသည့် ချောင်းကမ်းဘေးနေရာ ..။

ဟုတ်သည် ..။ ထိုနေရာလေးကို ကောင်မလေး တော်တော် ချစ်ပုံရ
သည်။ သူ့ကို ပြောသည့် စကားတွေထဲမှာ ပန်းစံကားပင်တန်းလေးတွေ
ပါနဲ့ဖူးသည်လေ ..။ ပျော်ပွဲစားထွက်သည့်နေ့ ..။ သူ ပန်းချီဆွဲသည့်
နေရာဆီသို့ ကားကို မောင်းလာမိရပါပြီ ..။

ကားကိုထိုးရပ် ..။ စံကားပင်တန်းသို့ သူ ပြေးမိရပြီ ..။ စိတ်ထဲမှာ
ခုကျတော့လည်း စိတ်ပူတာတွေပဲ မောက်လျှံနေသည့်အဖြစ် ..။ ရင်ထဲ
မောသွားရပါပြီ ..။

စံကားပင်တန်းမှာလည်း ကောင်မလေး မရှိ ..။ သူ ပန်းချီဆွဲသည့်
နေရာလေးမှာလည်း ကောင်မလေး၏ အရိပ်ပင် မမြင်ရ ..။

စံကားပင်တန်းသို့ သူ ခြေကုန်လက်ပန်းကျ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်
လာမိသည်။ ဘယ်ကို လိုက်ရှာရမည်ပင် မသိတော့ပြီ ..။

ခေါင်းတွေလည်း ပူထူနေပြီ ..။ စိတ်လည်း ပူနေရတာ ဆောက်
တည်ရာ ပျောက်နေသည်အထိ ဖြစ်ကုန်ပြီ ..။

“မစားမသောက်နဲ့ နေနေတာပဲ .. တစ်နေရာမှာများ မူးလဲနေ
သလား ..”

အတွေးသည် ရင်ကို ထိခိုက်စေ၏။ တခြားလူက သူ့ကို အပြစ်
တင် မြားဦးသမ်းဖို့ မလိုတော့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်မြင်
လာနေရသည့်အဖြစ် ..။ သူ .. ခုလို .. မနက်အစောကြီး အိမ်က မထွက်
ခဲ့လျှင် ..။ အိမ်ကို မပြန်ဘဲ ပေပေတေတေ လုပ်မပြုခဲ့လျှင် ..။ ကောင်
မလေး ခုလို .. အိမ်က ထွက်စရာ မရှိ ..။ သူ့ကိုလည်း မျှော်နေတာတွေ
ဖြစ်မလာနိုင်ခဲ့ ..။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း ဦးနှောက်ကတော့ တောက်လျှောက်ပြေး
နေသည်။ အလုပ်လုပ်နေသည့် ဦးနှောက်ထဲမှာ တစ်မျှင် တစ်စလောက်
များ ကောင်မလေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘယ်နေရာရှာဖို့ ကျန်နေသည်ဆို
တာ ပြန်မှတ်မိလာမည်လားဟု ကြိုးစားနေမိခြင်း ..။

ကောင်မလေး ခုံမင်မြတ်နိုးစွာ ပြောတတ်သည့် နေရာလေးတစ်ခု
ကို သူ ရုတ်ခနဲ အမှတ်ရလာသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ သူ စိတ်စောဆောင်
ရင်း အပြေးတစ်ပိုင်းမျှ ခြေလှမ်းတွေကဲ့ကဲ့ မြန်မြန် လျှောက်မိရပါ
၏။

တောပန်းချီကြီးများကို ဖြတ်သည်။ တောမြက်ရိုင်းရှည်ကြီးတွေ
ကိုလည်း ဖြတ်သည်။ သစ်ပင်တွေအောက်ဆီမှလည်း သုတ်သုတ်ရုတ်ရုတ်
လျှောက်သည်။

သူ .. ခြေလှမ်းတွေ တန့်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်၏။ ငေးခနဲကြည့်သည့်
အကြည့်သည် မျက်တောင်မခတ်နိုင် ..။ ကောင်မလေးကို သရက်ပင်ကြီး
အောက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကုတ်ကုတ်လေး ထိုင်နေတာကို သူ တွေ့လိုက်ရချေ
သည်တကား ..။

ပင်စည်ကို ကျော့မှီ၍ ထိုင်နေသည့် ကောင်မလေး၏ လက်လေးတွေက ဒူးလေးထောင်၍ ထိုင်ထားတာကို လက်ဖြင့် သိမ်းပွေထားသည်။ မှောင်ရည်ရိပ်သမ်းချိန်ထိ ဤကောင်မလေး ဤနေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း လာထိုင်နေရုံလောက်အောင် အဘယ်သတ္တိတွေက နေ့နေစေပါသတုံလဲ ...။

သူ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်မိပြန်သည်။ ခုကျတော့လည်း စိတ်ဆိုးလက်ဆိုးဖြင့် လျှောက်လာသည့် ခြေလှမ်းတွေပဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ဒီမှာ .. အမိ .. ဒါ .. ဘာသဘောလဲကွ .. ဟေ .. ဘာသဘောတွေ ထွင်နေတာလဲ .. ဒါ .. လုပ်စရာလား .. ဟင် .. လုပ်စရာလား .. ခုလို တစ်ယောက်တည်း ဒီနေရာမှာ လာထိုင်နေတာ ကိစ္စမရှိဘူး.. လေးလေးတိုး ခေါင်းမီးတောက်နေတယ်ကွ .. ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဘာဆက်နဲ့ .. ပျာနေတာပဲ .. ကဲ .. ထ .. ပြန်မယ် .. ငါလည်း မငြိမ်ရဘူး .. လိုက်ရှာရတာ ရင်မီးတောက်တယ် သိရဲ့လား .. မာမိ သိရင် .. ငါ့ကို သတ်မှာ .. ညည်း ကြပ်ကြပ်ဒုက္ခ ငါ့ကိုပေး .. ဒီမယ် .. ငါ ပြောမယ် နော် .. ထဆို ထ .. ငါ ရိုက်လိုက်ရ .. ဇက်ကျိုးကျွန်ရောမယ် .. ဘယ်လိုကောင်မလေးမျိုးမှန်း မသိပါဘူး .. ပေတိပေကပ်နဲ့ တော်တော် ပေတိပေစုတ်ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်မလေး .. ငါ ပြောရင်း စိတ်ထဲ ဒေါသတွေ အူတက်လာပြီနော် .. ငါ ရိုက်လိုက်ရ ..”

သူ ဆက်တိုက်ပြောနေချိန်မှာ ကောင်မလေး သူ့ကို မော့ကြည့်နေပါ၏။ နောက်တော့ မျက်ရည်ကျလာသည်။

“ရိုက်လိုက်ပါ ကိုကြီးရယ် .. အရိုက်ခံလိုက်ရတာကမှ တော်ပါသေးတယ် .. ခုလို .. စိတ်ထဲ အနာတရဖြစ်အောင် လုပ်နေသမျှ ကလေးခံနေရတာ ပိုဆိုးလို့ပါ .. ခုထိ .. စိတ်မပြောဘဲ .. ကလေးကို တစ်နေကုန်ရှောင်နေရက်တယ် နော် .. ခုလည်း .. အန်တီကျော့ ဆူမှာ ကြောက်လို့

လာရှာတာ မဟုတ်လား .. သိပါတယ် .. သိပါတယ် .. ကလေး ကိုစေတနာပျက်နေမှန်း သိပါတယ် .. ကဲပါ .. ရိုက်လိုက်စမ်းပါ ..”

ဟု ပြောနေတော့ သူ နောက်ဆုတ်မိပြန်သည်။ ကောင်မလေး ထရပ်လိုက်သည်က စိတ်စောပါသည်။ သူ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ယူကာ ပါးလေးပေါ် ဖျတ်ခနဲပါအောင် ရိုက်ခိုင်းနေတာဖို့ လန့်လန့်ဖြင့် နောက်ဆုတ်မိခြင်း ...။

စောစောတုန်းကတော့ ရိုက်မည်တကဲကဲ ကြိမ်းမောင်းသံတွေ ညံနေရင်း ကျားဖမ်းဆင်ဖမ်း ကြမ်းနေသည့် သူ့မှာ ခုကျတော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်ရင်းမှ ...

“ဟ .. ငါ့လက်တွေကို တရားခံ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွ .. မာမိကို သွားတိုင်လို့ရအောင် .. ငါ့လက်တွေကလည်း ပါးကို ရိုက်တယ်ဖြစ်အောင် လုပ်နေတယ်ပေါ့လေ ..”

ဟု ကြိမ်ကြိမ်ရာ လွတ်လမ်းရှာ၍ ပြောရပါ၏။ ဒါမှ .. သူ့လက်တွေကို ကောင်မလေး လွှတ်မည်လေ ..၊ ကောင်မလေး ငိုသည်။

သူ့ကို ကြည့်ကာ ...

“ကိုကြီး က သွန်း ရဲ့ အသက်သခင်ပါ ကိုကြီးရယ် .. ကလေးတစ်သက် .. ကိုကြီးကျေးဇူး မမေ့ပါဘူး .. ကိုကြီးကို တကယ့်ကို ကြည့်ကြည့်ညိုညိုလည်း ရှိရတာပါ .. ကိုကြီးနဲ့ ကလေးကို လက်ဆက်ပေးချင်တဲ့ကိစ္စကိုလည်း .. ကလေး တကယ့်ကို အားကိုးပြီး ခေါင်းညိတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာပါ .. ခုလို .. ကိုကြီးဘက်က .. အရမ်းကို စိတ်နာနေတဲ့ကိစ္စကို .. ကလေး တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကြီးရယ် .. တကယ်က .. အဲဒီလမ်းပဲ ရွေးချယ်စရာရှိလို့ .. ကိုကြီးကို .. ညာခွဲရတာပါ ကိုကြီးရယ် .. ကိုကြီး ကို .. မမဆုတ်တီ တို့ ရှေ့မှာ အရှက်ရဖို့ .. အညာခံရတာ လူသိစေဖို့ ရည်ရွယ်လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ..”

ခုလို ပြောလာတော့လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုကို လှမ်း၍ ဆွ

ပေးသလို ဖြစ်လာပြန်သည်။

“ကလေးဟာ .. ဒက်ဒီ အလိုလိုက်မှုတွေကြားမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပါ .. ဒါပေမယ့် .. ကလေးဟာ .. အမှန်နဲ့ အမှားကို အမြဲ ခွဲခြားတာလည်း တတ်အောင် ဒက်ဒီ အဆုံးအမ အောက်မှာပဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပါ ကိုကြီးရယ် .. ပြီးတော့ .. ကလေးဟာ .. အမြဲ ပြတ်သားတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်လည်း ဒက်ဒီက ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့တာပါ .. ကလေးဟာ .. ကိုယ်လိုချင်တာကို .. ရမှ .. ကျေနပ်တဲ့ သွန်းသစ္စာဖြင့် အဖြစ် အမြဲ တည်ငြိမ်ရဲရင့်တဲ့ အဆုံးအဖြတ်နဲ့ ရပ်တည်ခဲ့တဲ့သူပါ .. အခုကျတော့ .. ကိုကြီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် .. ကိုကြီးဆီက ခွင့်လွှတ်မှုတစ်ခုကို ရဖို့အတွက် မျက်ရည်ကျရင်း ညှိုးသိမ်နေတဲ့ သွန်းသစ္စာဖြင့် အဖြစ် ရှိနေတာပါ ကိုကြီးရယ် .. တစ်ချက်လေး ကလေး .. ကိုကြီးကို ညာမိခဲ့တဲ့ကိစ္စကို .. လျှော့ပေါ့ တွေးပေးလိုက်ပါလား ဟင် ..”

သူ အံ့ခဲထားရာမှ ပြုံးသည်။ မော့ကြည့်နေသည့် ကောင်မလေးကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်သည်။

“တစ်ချက်လေး ညာမိတာ .. ဟုတ်လား .. အဲဒါ .. သိက္ခာကို .. ဘယ်အထိ .. ထိခိုက်ခဲ့သလဲ .. အဲဒါ မင်း တွေးပေးဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး မဟုတ်လား .. အမြဲတမ်း မှန်ကန်တဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကိုပဲ ဆုံးဖြတ်တတ်တယ်ဆို .. အဲဒါ .. မှန်ကန်နေလို့လား .. ငါ့ကို ဆုဝတီဩဘာ လှောင်ရယ်ရယ်ခဲ့တာကို မင်းရဲ့နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့တာပါ .. အဲဒါကို .. မင်း ဘာနဲ့ပြန်ပြီး ဖျောက်ပစ်လို့ ရနိုင်မှာတဲ့လဲ .. မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လှောင်ရယ်တစ်ခုကို .. ငါက .. ပေါ့ပေါ့တန်တန် ထားလိုက်ရမှာတဲ့လား .. ငါက ခံရတဲ့သူလေ .. ပြီးတော့ .. အဲသလို .. ငါ့ကို မယုံအပ်တဲ့ သူလို့ သတ်မှတ်တဲ့သူက .. မင်း ဖြစ်နေတာကွ .. ဒီမှာ သွန်းသစ္စာဖြင့် .. မင်း ခေါင်းမာတတ်သလို .. ငါကလည်း အရမ်းခေါင်းမာတတ်တဲ့သူ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အမြဲ သိထားပါ .. ငါတို့နှစ်ယောက် .. ဖြိုင်ပြီး ခေါင်း

မာနေကြတာက .. သီးသီးသန့်သန့်ဖြစ်နေကြဖို့တော့ အရေးတကြီး လိုအပ်နေပြီ သွန်းသစ္စာဖြင့် .. မင်းရဲ့ ခေါင်းမာမှုတွေ .. မင်းရဲ့ ခံစားမှုတွေ .. မင်းရဲ့ နောက်မဆုတ်နိုင်တဲ့ အဆုံးအဖြတ်တွေကို .. ငါနဲ့ မပတ်သတ်တဲ့ မင်းရဲ့ မြဲယမုန်အိမ်ကြီးမှာ လွတ်လပ်စွာ ရှင်သန်နေပါ .. ငါကလည်း .. ငါ့ခေါင်းမာမှုကို .. ငါ့ရင်ထဲမှာ အမြဲသိမ်းထားမှာပဲ .. မင်း ရှိရာအရပ်ကို ငါ လာမပတ်သတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း သိထားပါ .. ကဲ .. လာ ..”

ကောင်မလေး လက်ကို ဆွဲ၍ ကားရှိရာသို့ လျှောက်သည်။ ကောင်မလေး မငြင်း .. လိုက်လာသည်ပါပဲ ..။

“ဒီမှာ ထိုင် .. ခဏထိုင် ..”

ကားရှေ့ခန်းမှာ ကောင်မလေးကို သူ ကားတံခါးဖွင့်၍ ထိုင်ခိုင်းတော့လည်း ကလေးလေးလိုပဲ နားထောင်ရှာသည်ပါပဲ။

သူ ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။ ကားကို ကွေ့ပတ်၍ ကားရှေ့တံခါးကို ဖွင့်သည်။

ကားမောင်းထွက်လာပြီးမှ ကောင်မလေးကို သူ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်၏။

“ငါ ပြောမယ် သွန်းသစ္စာဖြင့် .. သေချာနားထောင် .. အရှက်သည်းမှုတွေ .. ခံပြင်းမှုတွေကို အခြေခံရင်း ဖြစ်တည်ရတဲ့ ကြေကွဲမှုဆိုတာက .. အရိုးခံနှလုံးသားအတွက် ဒဏ်ရာပြင်းတယ် .. မာနကို ဖဲ့ကြေစေတယ် .. အဲဒီအခါမှာ .. အဲဒီလူရဲ့ရင်ထဲမှာ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုဟာ .. ထွက်ခွာသွားတတ်တယ် သွန်းသစ္စာဖြင့် .. ဒီတော့ .. ငါ အတိအလင်းပြောမယ် .. မင်း နားလည်ပေးပါ .. မင်း အတွက် .. ငါ့မှာ သံယောဇဉ်ဆိုတာတောင် မရှိတော့ဘူး .. ကြေကြေကွဲကွဲနဲ့ ငါ ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့အရာဟာ .. အဲဒီ သံယောဇဉ်ဆိုတာပဲ .. မင်း ရှိရမယ့်နေရာကို မင်း သိပါ .. ငါ ရှိနေတဲ့နေရာကိုလည်း .. မင်း

သိအောင် ငါ ပြောပြီးပြီ .. ကဲ .. အိမ်ပြန်မယ် .. အိမ်ရောက်ရင် ..
မင်း ထမင်းစားပါ.. မစားလို့ မရဘူး .. ဒါ .. ငါ့အဆုံးအဖြတ်ပဲ ..
မှန်ကန်တဲ့အဆုံးအဖြတ်ဆိုတာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ဆုံးဖြတ်
တတ်တာ မဟုတ်ဘူး .. ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး .. ငါ့မှာလည်း
ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ် .. ဆုံးဖြတ်တတ်တယ် .. ဒါပါပဲ .."

သူ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောနေရင်း ကားကို ပို၍ အရှိန်ဖြင့်
မောင်း လိုက်မိရပါပြီ .. ကောင်မလေး မျက်ရည်ကျနေသည်။ ဘာမျှ
သူ့ကို တုံ့ပြန်ပြောမလာ ..။

ထိုအခါကျတော့လည်း .. ကောင်မလေးထံမှ တစ်ခုခု ပြောလာ
တာမျိုးကို သူ ကြားချင်လာပြန်သည် ..။ တောင့်တမိပြန်သည် ..။

ဒါပေမယ့် .. တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာ ရှိနေ၏။

ကောင်မလေးထံမှ တိတ်ဆိတ်သော တုံ့ပြန်မှုကိုသာ သူ လက်ခံ
လိုက်ရပြန်သည်တကား ..။

သံယောဇဉ်ဆိုတာ
ရင်ထဲမှာ မကျန်ဘူးဆိုရင်
သခင်ရဲ့ နှလုံးသားမှာ
ကြေကွဲခြင်းများစွာက
(ဘာကြောင့်များ...)
နေရာယူထားကြပါသလဲကွယ်...။

ချန်ခဲ့ရချိန်မှာ
ကြေကွဲနေရပါတယ်ဆိုရင်
သံယောဇဉ်ဆိုတာ
ရင်မှာ ကျန်နေသေးလို့ပါကွယ်...။

သံယောဇဉ်ဆိုတာ
ရင်မှာ ကျန်နေသေးရင်ဖြင့်
သခင်နှလုံးသားမှာ
အချစ်ဆိုတာလည်း ရှင်သန်လာဦးမှာပါကွယ်...။
(အကျွန်ုပ်အတွက်...)
အချစ်ဆိုတာ ရှင်သန်လာဦးမှာပါ သခင်ရယ်...။။

အခန်း (၁၅)

"မာမိ ရင်ထဲမကောင်းဘူး သား .. အဲသလောက်ကြီးထိ ဘာကြောင့် ရင်ထဲမှာ မာကျောနေရက်တယ်ဆိုတာ မာမိ တွေးမရဘူး .. သွန်းလေး အပေါ်မှာ ဖြုန်းစားကြီး အချိန်တုန်းကတော့ သား စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ မာမိ စာနာပေးပါတယ် .. ဒါပေမယ့် .. ပြေသင့်ချိန်မှာတော့ ပြေကျေ ပေးသင့်တာပေါ့ သားရယ် .. သွန်းလေး ဟာ မာမိတို့ဆီကို အိမ်တိုင် ရာရောက် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလည်း လာတောင်းပန်တယ် .. ဘာကြောင့် သူ အတိတ်မေ့ဟန်ဆောင်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာတွေလည်း ရှင်းပြခဲ့တယ်.. အသိမပေးရင် မဖြစ်တာမို့ ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် တစ်ယောက်တည်း ကိုသာ သူ အသိပေး အကူအညီတောင်းခဲ့ရတာပဲ ရှိခဲ့တာပါလို့လည်း ရှင်းပြတယ် .. သူ အတိတ်မေ့တာ သိအောင် ဝန်ခံပြောပြ ရှင်းပြခဲ့ တာမို့လို့လည်း ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် က .. အလိုက်သင့် ကူညီပေး တာပါတဲ့ .. ဒီတော့ သားရယ် .. ဆုဝတီဩဘာ .. ဒေါက်တာဇော်လွင် ဦးမောင် တို့ကို .. သရုပ်မှန်ပေါ်လာအောင် သွန်း ဟာ ဒီနည်းကိုမှ မသုံးရင် .. ဘယ်နည်းကို သုံးရမှာတဲ့လဲ .. သွန်း ဟာ ထက်မြက်တယ် သား .. ဒီလောက်ထက်မြက် ပြတ်သားတဲ့ မိန်းကလေး .. ဟိုတယ်ကြီး

တစ်ခုလုံးကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကိုယ်တွယ်အုပ်ချုပ် လည်ပတ်စေနိုင်လောက် အောင် အရည်အချင်းတွေရှိတဲ့ မိန်းကလေးဟာ .. သားရှေ့မှာ သိုးသူငယ် လေးလို .. အောက်ကျို တောင်းပန်နေရှာတာပါ .. သူဟာ .. မိန်းကလေး ဖြစ်တယ် သား .. သူ့မှာလည်း မိန်းကလေးမာနဆိုတာ ရှိတာပဲ .. သားတစ်ယောက်တည်းမှာပဲ ယောက်ျားမာနဆိုတာ ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး သား .. ခုဥစ္စာက .. သွန်းလေး ခမျာ .. သားဟာ သူ့အသက်သခင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာတစ်ခုနဲ့တင် .. အရမ်းကို အောက်ကျိုတောင်းပန်နေ ရှာတာပါ .."

မာမိထံမှ ဖုန်းဝင်လာချိန်သည် ထမင်းစားအပြီးမှာ တစ်ယောက် တည်း ပန်းခြံသား ခုံတန်းမှာ ထိုင်နေချိန်ပဲ ဖြစ်ပါ၏။

"သားဆီကို သူကိုယ်တိုင် လိုက်တောင်းပန်မယ်ဆိုတာက အစ ခွင့်ပန်ပြီးမှ .. သွန်း ခမျာ သားရှိရာကို လိုက်သွားရှာတာပါ .. မာမိ ခဏစောင့်ကြည့်နေတာ သား .. သားရဲ့ လေးလေးတိုး ကို ဒီနေ့ မာမိ ဖုန်းဆက်မေးတယ် .. အခု ညမှာပဲ မေးတာ .. အားလုံး မာမိ သိရပြီးပြီ.. မိန်းကလေး တစ်ယောက်အပေါ် ဒီလောက်ထိ စိတ်နာမဆုံး လုပ်နေရ အောင် .. သွန်း က ဘယ်လောက်ပြင်းထန်တဲ့ အမှားကြီးကို ကျူးလွန် ခဲ့လို့လဲ သား .. ကျိုးကြောင်းခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကိုလည်း သား သိနေရပြီးပြီပဲ .."

"သူနဲ့ သား မပတ်သက်ချင်ဘူး မာမိ .. ဒါ .. သား ရင်ထဲက ခံစားချက်အမှန်ပဲ .. သူနဲ့ကင်းမှ ဖြစ်မယ် .. သားကို ပိပိရိုရို လိမ်ညှာ ထိမ်ချန်ထားတာဟာ ထိမ်ချန်ထားတာပဲ မာမိ .. လိမ်ညှာခြင်းဟာ လိမ် ညှာခြင်းပါပဲ .. သူ့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့သူတစ်ယောက် ကို .. သူ ထိမ်ချန်စရာ မလိုဘူး .. လိမ်ညှာစရာ မလိုဘူး .. မယုံသင်္ကာ လည်း ဖြစ်စရာ မလိုဘူး .. မာမိက မျက်မြင်မှ မဟုတ်တာ .. ကိုယ်တိုင် မကြုံရတာ .. မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ .. မျက်လုံးလေး တလည်လည် ..

အားတငယ်ငယ်နဲ့ .. မျက်ရည်တကျကျနဲ့ .. လုပ်ပြခဲ့တာတွေကို သား ခံခဲ့ရတာမျှ .. မြယမုန်ဟိုတယ်မှာ .. အားလုံးရှေ့မှာ .. သူ့အတွက် တံတိုင်း လို ဝင်ကာပြောပေးခဲ့တာ သားပါဗျ .. သူ .. ဆုဝတီဩဘာ နဲ့ ဖော်လွင် ဦးမောင် ကို ရုပ်လုံးမှန်ဖော်တဲ့ကိစ္စမှာ .. သားက အသုံးချလည်း ခံခဲ့ရ တယ် .. အရူးလုပ် ခံရတာကိုလည်း လူသိသူသိအဖြစ် ခံပြခဲ့ရတယ် .. အဲဒါကို .. သား မမေ့နိုင်ဘူး မာမီ ..! လူဆိုတာ .. အရမ်းရှက်သွားခဲ့ရ ရင် .. အဲဒီအရှက်သည်းမှုဟာ .. ရင်ကို နာကျင်နေစေတယ် မာမီ .. သူ့ကို .. ပြန်ဖို့ သား ပြောတာပဲ .. အခုလို ပြန်ခိုင်းနေတဲ့ ကြားထဲက .. သူက ခေါင်းတမာမာနဲ့ တောင်းပန်တဲ့အလုပ်ကို တွင်တွင်လုပ်နေတာ က .. ပြီးတော့ .. ပြီးတော့ .."

သူ ဆက်တိုက်ပြောနေရာမှ တစ်ချက် စကားတန့်သည်။

ရှေ့ဆက်ရမှာ တစ်ချက် ခက်နေရပါသည့်အဖြစ် ..! မတတ်နိုင် .. မာမီကို အသိပေးမှ ဖြစ်တော့မည်မို့ ..

"သူက .. မာမီတို့ စိမံတာကို နာခံပါ့မယ်တွေ ဘာတွေ လာပြော နေတာ မာမီ .. မာမီက သူ့ကို ချွေးမလေးအဖြစ် မျှော်လင့်ထားတဲ့ဥစ္စာ .. ကမ်းလှမ်းထားတဲ့ဥစ္စာကို .. သူက .. သူက .. လက်ခံနာခံပါ့မယ်ဆိုတာ ကို .. မာမီကို မပြောဘဲ .. သားကို လာပြောပြနေတာဗျ .. အဲဒါ .. မဟုတ်သေးဘူး ..! ပြီးတော့ .. သား .. သူ့ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး မာမီ - သူဟာ .. သူ့အတွက်ဆိုရင် .. ဘယ်သူ့ကိုမဆို .. လိမ်ညာဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ သူပဲ .. သူ့အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုအတွက် ဘယ်သူ့ကိုပဲ ရှေ့ထိုးပြီး ကျွေး လိုက်ရ ကျွေးလိုက်ရ .. ထိုးကျွေးပစ်တဲ့ ကျားထိုးသမားပဲ မာမီ - ကျားကွက်ရွှေ့သလို .. လူကို အကွက်ထဲ ထည့်ရွှေ့တဲ့ မိန်းမမျိုးကို - သား .. လန့်တယ် မာမီ ..! သူ့အကျင့်စရိုက်ကို ဘယ်သူက ပြင်နိုင်မှာလဲ- လူတစ်ယောက်ရဲ့ အမူအကျင့်ဆိုတာ ပြင်ခက်တဲ့ကိစ္စပါ .. သူ့ကို ဖြူဖြူ စင်စင်လေးဆိုပြီး .. သားမှာဖြင့် သနားခဲ့လိုက်ရတာ .. ရှက်များတောင်

ရှက်နေမိပါရဲ့ မာမီ .."

ဟု ပြောတော့ မာမီ သက်ပြင်းရှိက်သံကို သူ ကြားနေရပါ၏။

"မဟုတ်သေးဘူး သား .. သားလည်း မာမီကို ထိမ်ချန်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား .. သွန်းလေး သားဆီကို ရောက်ခဲ့တုန်းက .. သား ကယ်ခဲ့ တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ .. ချက်ချင်း မာမီဆီကို ရိုးသားစွာ အသိပေးခဲ့ဖူးလို့လား .. သားဆီကို မာမီဖုန်းပြောနေတုန်းက ခွေးဟောင်သံ .. မိန်းကလေးအသံကြားတုန်းက မာမီ မေးတော့ ချက်ချင်း အမှန်အတိုင်း သား ပြောခဲ့လို့လား .. လိမ်ညာခဲ့တာပဲလေ .."

အရေးထဲမှာ မာမီ က နောက်ကြောင်းတွေကို ပြန်၍ တူးဆွနေ သည်။

ဖိုးတာ ဟောင်သံ ..! ကောင်မလေးနှင့် ဒေါက်တာမြတ်မြတ်နွယ် တို့၏အသံတွေ မာမီဖုန်းထဲ ရောက်အောင် သူ့ဖုန်းဆီမှတစ်ဆင့် တိုးဝင် သွားခဲ့သည့်နေ့ကို ပြန်၍ မာမီ အစဖော်နေခြင်း ..!

"ဒါက .. သူ့အတိတ်ကို သူ ပြန်သတိရရင် .. ဒါမှမဟုတ်ရင် လည်း .. သူ့အိမ်ကို ခုံစမ်းပြီး .. သူ့ကို ပြန်ပို့နိုင်ရင် .. ကောင်မလေးကို ပြန်ပို့ပြီးမှ မာမီကို ဖွင့်ပြောမယ်လို့ သားရော လေးလေးတိုး ရော ဆုံး ဖြတ်ခဲ့ကြလို့ပါ မာမီ .. ဒါက .. သားတို့ အကျိုးအတွက် ညာရတာ မဟုတ်ပါဘူး .. ကောင်မလေးအတွက် ညာခဲ့ရတာ .. သူက ညာခဲ့ ထိမ် ချန်ခဲ့တာက ... သူ့အတွက် ထိမ်ချန်ခဲ့တာ .. သူ့အကျိုးအတွက် လိမ်ညာ ခဲ့တာ .. အတ္တပါတယ် .. မာမီ .. သား မာမီကို ထိမ်ချန်ခဲ့ .. လိမ်ညာခဲ့ တာက .. အတ္တမပါဘူး .. အရမ်းကွာခြားတယ် မာမီ .."

"ဒီမှာ သား .. သားနဲ့ မာမီ စကားရည်လုနေတာ မဟုတ်ဘူး- အဲဒါကိုတော့ နားလည်ပါ .. မာမီကတော့ သွန်းလေး ကို ချွေးမအဖြစ် မျှော်လင့်နေတုန်းပါပဲ .. ဒါပေမယ့် .. ဒီလောက်ထိ သားဘက်က .. တင်းမာ ခါးသီးနေရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ သားရယ် .. သားလည်း

မငယ်တော့ပါဘူး .. နားလည်တတ်မှာပါ .. မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးနဲ့ မသင့်တော်တဲ့သူကို ဘယ်တော့မှ မရွေးချယ်ကြပါဘူး .. တစ်သက်လုံး လက်တွဲဖော်ဖြစ်သင့်တယ်လို့ ယုံကြည်မှ ရွေးချယ်ကြတာပါ .. ဒါပေမယ့် .. သားဘက်က .. ခုထိ .. လက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် သားရဲ့ မာနက ဖြစ်တည်လာတဲ့ အတ္တရဲ့အဆုံးအဖြတ်ကို .. မာမီ ဖယ်ရှားနိုင်တော့မယ် မထင်ပါဘူး .. ကဲ .. ကဲ .. ဝှစ်နိုက် သား .. "

ဟု ပြောကာ မာမီဘက်က ဖုန်းချသွားတော့ သူ စိတ်ညစ်လာသည်။ လေးလေးတိုး ကလည်း မျက်နှာမကောင်း ..။ သူ့ကိုကြည့်သည်ကိုက သိသိသာ သာအပြစ်တင်ကြည့်တွေ့ပါ ပါနေခဲ့သည်။

ကောင်မလေးနှင့် သူ တူတူပြန်လာကြတုန်းက စိတ်အေးသွားပုံဖြင့် မျက်နှာလန်းသွားခဲ့ပေမယ့် ..။ သူ့ကို သိပ်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပင် စကားမပြော ..။ ကောင်မလေးကိုသာ ကော်ဖီဖျော်တိုက် ..။ ထမင်းစားကြဖို့အတွက် ဒေါ်ကြီးသူစာ နှင့် ဟင်းတွေဘာတွေ မီးဖိုပေါ်ပြန်တင်ကြ ..။ ပူမှ ခူးခပ်ကြ ..။ အားလုံးပြီးမှ လေးလေးတိုး သူ့ကို လာခေါ်တာပဲ ရှိခဲ့သည်။

ထမင်းစားတော့လည်း သူ့ကို ဟင်းတွေဘာတွေပင် လေးလေးတိုး ခူးထည့်ခပ်ထည့်ပေးဖော် မရ ..။ ကောင်မလေးကိုပဲ ခပ်ခပ်ထည့်ပေးနေခြင်း။ ခုတစ်ချိန်မှာတော့ ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကို ဟင်းတွေဘာတွေပင် ခူးထည့်ပေးလာဖော် မရခဲ့ ..။ ထမင်းနည်းနည်းစားပြီး အခန်းထဲ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ဝင်သွားခဲ့သည်ပါပဲ ..။

ရှေ့မှာရှိသည့် ငါးပိရည်ကိုပဲ သူ ဆမ်းစားခဲ့ကာ ဘာဟင်းမှ မယူဖြစ်ခဲ့ပဲ ထမင်းတစ်ပွဲ ပြီးခဲ့သည်ကလည်း သူပါ ..။ ခု .. တစ်ယောက်တည်း ခြံထဲဆင်းထိုင်နေချိန်မှာ မာမီထံမှ ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့ကို ပြောမရသည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် မာမီ သတ်မှတ်ကာ ဖုန်းချသွားခဲ့ပြီ ..။

သူ့ကို ဘယ်သူမှ အကောင်း မမြင်ကြ ..။ မျက်နှာပန်း မလှဘဲ သူ့မှာ ရှိရှိနေချိန်မှာ .. ကောင်မလေးကတော့ ဝိုင်း၍ သနားစရာလေး ဖြစ်နေသည်တည့် ..။

"ကျွတ်!... စိတ်ညစ်တာပါပဲ .. စက်ရုံကို သွားနေတော့လည်း... ကိစ္စက မရှင်းဘူး .. ဒီကောင်မလေး ရှုပ်နေတာချည်းပဲ .. ငါ့ဘာသာ ငါ စက်ရုံမှာ နေနေတဲ့ကိစ္စ .. သူက .. ဘာကိစ္စနဲ့ တောထဲသွားပြီး အပူဇာတ်ခင်းနေတာတဲ့လဲ .. ခု .. ကြည့်စမ်း .. ငါ့မှာ လူဆိုးကြီးကို ဖြစ်လို့ .. တော်တော် ပလီစီချောက်ချက်နိုင်တဲ့ ကောင်မလေး .. ခု .. သူလုပ်ပြနေတာတွေက ငါ့ကိုချည်း လာလာပြီး ခေါင်းမိုးကြိုးမှန်နေတော့တာပဲ .. မုန်တိုင်းမ .. "

စိတ်ထဲပေါက်ပေါက်ဖြင့် သူ မြည်တွန်တောက်တီးနေချိန်မှာ အိမ်တံခါးဆီမှ ထွက်လာသည်က ကောင်မလေး ဖြစ်နေပြန်၏။ သူ ပို၍ စိတ်ညစ်လာသည်။

သူ့ဆီ လာတော့မည်လား မသိ ..။ ထထွက်၍လည်း မမီတော့ပြီ..။ သူ အိမ်ဘက်ကို လျှောက်လျှင်လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဆုံကြမည်သာ ..။ မတတ်နိုင် ..။ သူပေစောင်းစောင်းဖြင့် ထိုင်နေရသည်ပါပဲ။ တကယ်လည်း ကောင်မလေး သူ့ထံ လျှောက်လာပါ၏။

သူ့ရှေ့ မြက်ခင်းနေရာလေးမှာ ထိုင်တော့ သူ မျက်ဝန်းမျက်ဆံပြူးကာ လက်တကာကာဖြင့် အိမ်ဘက်ကိုလည်း ကြည့်မိရ ..။ ကောင်မလေးကိုလည်း ကြည့်မိရဖြင့် ...

"ကျေးဇူးရှင်ရယ် .. လေးလေးတိုး လှမ်းမြင်ရင် .. ငါက .. ညည်းကို .. မတူမတန်ထားပြီး မြက်ခင်းပေါ်ထိုင်နိုင်နေတယ် ထင်ပါ့မယ် မမရယ် .. မာမီဆီ လေးလေးတိုး သတင်းပို့နေပါ့မယ်ဗျာ .. အပေါ်မှာ ထိုင်ပါ .. အပေါ်မှာ ထိုင်ပါ .. "

ဟု ပြောတော့ ကောင်မလေး မျက်ရည်ပဲနေရင်း မော့ကြည့်နေ

သည်။ လရောင်အောက်မှာ ဝင်းလဲ့လဲ့အသားလေးတွေ ထင်းနေသည့် ကောင်မလေး .. မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်နေသည်။

“ကိုကြီးကို တန်းညိုထိုင်တယ်လို့ အပြောခံရမှာလည်း ကလေးလန့်ပါတယ် ကိုကြီးရယ် .. ခဏပဲ နေမှာပါ.. ပြီးရင် .. ပြန်မှာပါ ..”

သူ ကြားလိုက်တော့ မဖြစ်စဖူး ရင်ထဲ တစ်ချက်ဟာ၏။ ဘာတဲ့ .. ပြန်မည်တဲ့လားလေ .. ခဏပဲ နေမည်တဲ့လား ..။

ဒါဆို .. ညကြီးမင်းကြီးများ ထပြန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား မသိ ..။ ကောက်ကာငင်ကာ ကားဖြင့် မောင်းပြန်တော့မည်ထင် ..။

ဘာကြောင့်များ သူ့ရင်ထဲ ဟာချင်ရပါသတဲ့လဲ ..။ သူပဲ .. တစ်ချိန်လုံး ကောင်မလေးကို ပြန်ဖို့ချည်း တမာန်မဲမဲ ပြောနေသည်ပဲလေ..။ ပြန်စေပေါ့ ..။

“ပြန်မလိုလား .. အေး .. ပြန်ရင် မနက်မှ ပြန် .. လေးလေးတိုး .. ကားမောင်းပို့ပေးပေစေ ..”

သူ ပြောတော့ ကောင်မလေး သူ့ကို မော့ခနဲကြည့်ပြန်၏။ အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေတာမို့ ...

“ဟ .. ဘာလဲကွ .. ငါ့ကို လူတစ်ယောက် အကြာကြီးကြည့်တာကို ငါ မနေတတ်ဘူးကွ .. ဘာလဲ .. ခေါင်းမာမာနဲ့ ဒီညပဲ ပြန်မယ်လို့ အင်္ဂါတူးမလိုလား .. ဒီမယ် .. မနက်မှ ပြန် .. လေးလေးတိုးနဲ့ မောင်းပို့ခိုင်းမယ် .. ညည်း မမောင်းနဲ့ .. ကားမောင်းတာ စိတ်မငြိမ်ရင်.. ဘာတွေညာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ် ..”

စိတ်မငြိမ်လျှင် အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ကုန်မယ်ဟု နှုတ်မှ ပြောမထွက်..။ လန့်နေသည် ..။ တကယ်ဖြစ်မှာ စိုးသည်။ နိမိတ်ဖတ်တာမျိုး ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်သည်။

ခလိုကျတော့လည်း သူ မနေသာ ..။ စိတ်တွေဘာတွေ ဓမ္မာဘဲလည်း မနေနိုင်ပြန် ..။

“ဒါက .. ငါ့ဆီက ပြန်တာမို့ .. ငါ့တာဝန် မကင်းဘူးလေ ..” ဟု ထပ်ဖြည့်၍ သူ ပြောသည်ကိုက အနေခက်တာကို ဖုံးဖိဖို့ ကြိုးစားရာ ရောက်နေပြန်သည်။

ကောင်မလေး မျက်လွှာချကာ ...

“ကလေး မပြန်သေးပါဘူး .. စောစောက ခဏနေပြီး ပြန်မယ်ဆိုတာက .. အိမ်ထဲပြန်ဝင်မယ်လို့ ပြောတာပါ ..”

ဟု ပြောတော့ သူ ရင်ထဲ တစ်ချက် လန့်ခနဲဖြစ်၏။

ကောင်မလေး နေဦးမည်တဲ့လားလေ..။ ရုတ်ခနဲ ဝမ်းသာ ..။ ချက်ချင်း ပြန်၍ စိတ်ရှုပ်သွားပြန်ကာ ...

“မင်းကွာ .. မပြန်သေးပဲကိုး ..။ ဘာလုပ်မှာလဲကွ .. ဒီလောက် အကြာကြီးနေနေတာ .. ဟိုမှာ မင်းရဲ့ ဟိုတယ်ကိစ္စ ရှိတယ်လေ ..”

“ဘာ ရှိတာပဲဥစ္စာ .. မမဆုဝတ် ကိုသာ ဘာဘာက လိမ္မော်ခြံ အိမ်ကြီးမှာ သူတို့လင်မယားကို ပြန်ပြောင်းနေခိုင်းတာပါ .. ဘာဘာ ဟိုတယ်မှာ လုပ်ကိုင်ပေးနေတာပါပဲ .. ပြီးတော့ .. ဟိုတယ်ကိစ္စက အရေး မကြီးပါဘူး ကိုကြီးရယ် .. ကလေးအတွက်က .. အရေးအကြီး ဆုံးဟာ ကိုကြီးပါ ကိုကြီးဆီက ခွင့်လွှတ်မှုကို ရဖို့ .. ကလေး .. ကြိုးစားမှာပါ ..”

ဟု ပြောတော့ သူ့ကိုယ်ကြီး ကိုင်း၍ ကြည့်သည်။ ရှေ့မှာထိုင်နေသည့် ကောင်မလေးနှင့် မျက်နှာချင်း နီးကပ်လာသည်တည့် ..။ အတော်ခွဲကြီးသည့် ကောင်မလေး ..။ ခုထိ .. ခွဲမလျှော့ ..။

“ဟ .. ဘယ်လိုလည်းကွ .. ငါ ပြောပြီးပါရောလား .. မင်း .. ငါနဲ့ ကင်းအောင်နေ .. ဒါပဲ .. အဲဒါ မမေ့ပါနဲ့ .. ကဲ .. ကဲ .. အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်မယ်ဆိုရင်လည်း ဝင် .. ညည်းနဲ့ ငါ .. ဒီမှာ စကားထိုင်ပြောစရာ

ရယ်လို့ .. ပြောစရာစကားလည်း ငါ့မှာ မရှိဘူးကွ .."

"ခု .. ပြောနေတာပဲလေ .. စကားတွေ .."

ကြည့် ..၊ စကားကပ်နေသည့် ကလေးမ ..၊ သူ့ကိုယ်ကြီး ပြန်မတ်
၍ နိုင်လိုက်ကာ ...

"ဒါက .. အေးအေးလူလူ ပြောနေတဲ့ စကားမျိုးမှ မဟုတ်တာ..
ညည်း ဘယ်လိုကောင်မလေးလည်းကွ .. ဟေ .. ပေစုတ်စုတ်နဲ့ နော်..
တော်တော် ခေါင်းမာ .."

ဟု ပြောတော့ ကောင်မလေးက အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ စာအိတ်
လေးကို ထုတ်သည်။

သူ နားမလည်သလို ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ ...

"ဘာလဲကွ .. ဘာစာအိတ်လဲ .."

"ကိုကြီး ဖတ်ကြည့်လေ .. ကိုကြီးနဲ့တူတဲ့ အခု ညနေ ပြန်လာပြီး
တဲ့နောက်မှာ .. ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ .. အခန်းထဲဝင်ပြီး ရေးထားတာ..
ကိုကြီး ဖတ်ကို ဖတ်ရမယ် .. ကတိပေးပါ ကိုကြီး ရယ် .."

မယူ၍လည်း အေးမည်ကိစ္စ မဟုတ် ..၊ စာအိတ်လေး ကမ်းပေးနေ
သည့်လက်ကို မရုပ် ..။ သူ သက်ပြင်းရှိက်ကာ စာအိတ်ကို ယူသည်။
ထိုအခါကျတော့လည်း ကောင်မလေး ပြုံးလာပါ၏။

အမြဲတမ်းလိုလို မျက်နှာလေး ညှိုးပျော့နေတတ်ကာ ..၊ မျက်ရည်
ကျကျနေတာ မြင်ရဖန်များခဲ့လေသမျှ .. ခုလို .. ကြည်ကြည်လင်လင်
လေး ပြုံးလိုက်တော့ ပါးချိုင့်လေးပေါ်နေသည့် ကောင်မလေးကို
မြင်ရတာ စိတ်ပင်ချမ်းသာ သွားသယောင်ယောင် ရှိလာပြန်သည်။

"ညည်းလုပ်တာနဲ့ .. ငါလည်း ရူးတူးတူးဖြစ်နေသလိုပါပဲကွာ.."

ဟု ဖွင့်ဟ၍လည်း မညည်းရဲ့ ..၊ မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကောင်မလေး
ကို ကြည့်လိုက်ရသည်ပါပဲ။ ကောင်မလေး သူ့ကိုကြည့်ခဲ့သည့် အကြည့်
လေး ..။

ဟုတ်သည် .. သူ့ကို ကျောခိုင်း၍ အိမ်ဘက်ကို ပြန်သွားမိလေး
မှာ ကြည့်သည့်အကြည့်လေးတွေမှာ မျက်နှာလေး ပန်းဆီရိပ်ပြေးနေ
သည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ရှက်ရိပ်ဆမ်းနေသည်။ ပြီးတော့.. ကြည့်နူး
ရိပ်လေးကိုလည်း သူ တွေ့နေရသည်ဟု ခံစားဖြစ်၏။

ကောင်မလေး အိမ်ထဲရောက်သွားတော့ စာအိတ်ကို သူ ငဲ့၍ အတန်
ကြာ ကြည့်နေမိရပါ၏။ မဖတ်ဘဲ ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်လျှင် ကောင်းမည်
လား ..၊ တောင်းပန်စာပဲ ဖြစ်မည်။ ဖြေရှင်းစာပဲ ဖြစ်မည်။

ဘာကြောင့် ထိမ်ချန်ခဲ့ရပါသည်ဟု ခုကျတော့မှ လေသံပျော့လေး
တွေ စာထဲထည့်ကာ ရေးထားတာပဲ ဖြစ်မည်။

နောက်တော့ သူ စာအိတ်ကို ကိုင်၍ ရပ်လိုက်မိပြန်သည်တည့်။
ဘာကြောင့် ဤစာအိတ်ထဲမှ စာကို ဖတ်လိုက်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်
ဆိုတာ သူ့ဘာသာ သူလည်း သေသေချာချာ မဝေခွဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေဆဲ..။
သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူ .. ဖတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် အချက်ပဲ
ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ထဲ သူ ရောက်၏။ သူ့အခန်းကလည်း ကောင်မလေးနှင့်
ဒေါ်သူစာ တို့အတွက် အခန်း ဖြစ်သွားပြီ ..၊ လေးလေးတိုး အခန်းမှာ
လည်း သွားဖတ်၍ မဖြစ် ..။ စာကြည့်ခန်းထဲ သွားဖတ်လိုက်မည်။ ဒါပဲ
ကောင်းသည်တည့် ..။

သူ .. စာကြည့်ခန်းငယ်လေးထဲ ဝင် ..။ အခန်းတံခါးကို သေချာ
ပိတ် ..။

ပြီးတော့မှ လက်ထဲမှ စာအိတ်လေးကို ဖွင့်၍ အတွင်းဆီမှ စာရွက်
ခေါက်လေးကို ထုတ်သည်။

ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ပါတကား ..၊
ထိုကဗျာလေးကို မကြာမတင်ကမှ ရေးခဲ့ခြင်းပါဟု ကောင်မ
လေး စောစောကပဲ သူ့ကို ပြောပြခဲ့သည်။

“ကဗျာတွေတာတွေရေးပြီး .. ငါ့ကို ချောတယ် ဆိုပါတော့ ..”
သူ နှုတ်ခမ်းကို မွဲတဲ့တဲ့လုပ်ကာ ကဲ့ရဲ့သလို ပြောနေမိပေမယ့်
မဖတ်ပဲလည်း နေနိုင်တာ မဟုတ် ... ဖတ်မိရသည်ပဲ ...။

သံယောဇဉ်ဆိုတာ
ရင်ထဲမှာ မကျန်ဘူးဆိုရင်
သခင်ရဲ့ နှလုံးသားမှာ
ကြေကွဲခြင်းများစွာက
(တာကြောင့်များ ...)
နေရာယူထားကြပါသလဲကွယ် ...။

ချွန်ခွဲရချိန်မှာ
ကြေကွဲနေရပါတယ်ဆိုရင်
သံယောဇဉ်ဆိုတာ
ရင်မှာ ကျန်နေသေးလို့ပါတွယ် ...။

သံယောဇဉ်ဆိုတာ
ရင်မှာ ကျန်နေသေးရင်ဖြင့်
သခင်နှလုံးသားမှာ
အချစ်ဆိုတာကလည်း ရှင်သန်လာဦးမှာပါတွယ် ...။
(အကျွန်ုပ်အတွက် ...)
အချစ်ဆိုတာ ရှင်သန်လာဦးမှာပါ သခင်ရယ် ...။

ကိုကြီးရဲ့ ...
ကလေး ...

ကဗျာလေးကို သူ မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေမိရဆဲ ...။

သူ ပြောခဲ့သည့်စကား .. ဟုတ်သည် ...။ ကောင်မလေးကို
ဤညနေ မှန်ရီဖျူဖျူမှာ သူ ပြောခဲ့သည့်စကား ..။
မင်းအတွက် .. ငါ့မှာ သံယောဇဉ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူးဆိုသည့်
စကား ...။

ကြေကြေကွဲကွဲ ငါ ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့အရာဟာ .. အဲဒီ သံယောဇဉ်ပဲ..
ဆိုသည့် စကား ...။

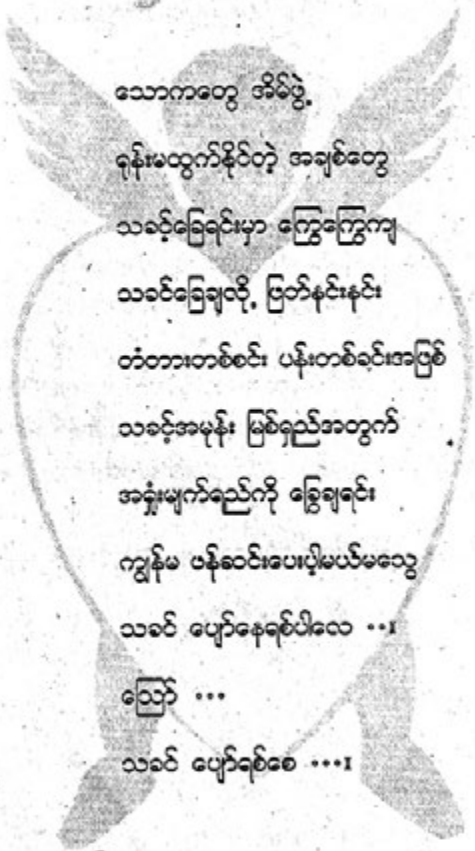
ခုကျတော့ .. ကောင်မလေးက .. ထိုစကားအကျကို ကောက်၍
ကဗျာလေး ရေးလာပြီတည့် ...။

တာတဲ့ ...။ သံယောဇဉ်ကို ကြေကွဲစွာ ချန်ခဲ့ရသည်ဆိုလျှင်ဖြင့်..။
တကယ်တမ်းကျတော့ ရင်ထဲမှာ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ကျန်နေသေး၍
ပါတဲ့လားလေ ...။

ကဗျာလေး၏ အဆုံးပိုဒ်လေးကို သူ ငေးကြည့်မိရဆဲ ..။ သူ့ရင်
မှာ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ကျန်နေသေးလျှင် .. သူ၏အချစ်တွေသည်..။
ကောင်မလေးအတွက် ရှင်သန်လာရဦးမည်ဟု ရေးထားသည့် စာသား
လေးတွေ ...။

ထိုနေ့ကို .. ကောင်မလေး မျှော်လင့်နေပါသတဲ့လား ...။

သောကတွေ အိမ်ပွဲ
 ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့ အချစ်တွေ
 သခင်ခြေရင်းမှာ ကြွေကြွေကျ
 သခင်ခြေချလို၊ ပြတ်နင်းနင်း
 တံတားတစ်စင်း၊ ပန်းတစ်ခင်းအဖြစ်
 သခင်အမုန်း၊ မြစ်ရှည်အတွက်
 အနှုံးမျက်စည်ကို ခြွေချရင်း
 ကျွန်မ ဗန်ဆင်းပေးပို့မယ့်မသေ့
 သခင် ပျော်နေရစ်ပါလေ ...
 ဩ ...
 သခင် ပျော်ရစ်စေ

အခန်း (၁၆)

“ကိုကြီး ..”

စက်ရုံမှာ သူရှိနေစဉ်ခိုက် ဖုန်းဖြည့်လာတာမို့ ကြည့်လိုက်တော့
 လေးလေးတိုး၊ ဇာနည်၊ ဖြစ်နေတာမို့ သူ ထူးလိုက်ချိန်မှာ ကြားလိုက်ရ
 သည်က ထင်ထားသလို လေးလေးတိုး မဟုတ် ..။ မထင်ထားသည့်
 ကောင်မလေး၏အသံ ဖြစ်နေတာမို့ စိတ်ညစ်သွားရသည်ပါပဲ ..။

ကြည့်ရတာ ကောင်မလေး လေးလေးတိုး ထံမှ ဖုန်းလည်း တောင်း
 လိမ့်မည် ..။ ပြီးတော့ သူ့ဟန်းဖုန်းနံပါတ်လည်း တောင်းလိမ့်မည် ..။
 လေးလေးတိုး ဆိုတာကလည်း ငြင်းမည့်အချိုး မရှိ ..။ ချက်ချင်းလက်
 ငင်း ဖုန်းလည်းပေးလိုက်မည်။ သူ့ဖုန်းနံပါတ်လည်း သံတော်ဦးတင်
 လိုက်ချေဦးမည်။

“အဲဒါပဲ .. အဲဒါပဲ .. ကောင်မလေးကို သေချာကြည့်ထား .. ဘယ်မှ
 ထွက်မသွားစေနဲ့.. ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ကြည့်နေ .. ဆိုပြီး သေချာတာဝန်
 ပေးခဲ့တာ .. ဘာကိစ္စနဲ့ .. ငါ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း ပြောပြ .. ငါ့ဆီ
 ဆက်ဖို့ ဖုန်းလေး ပေးလိုက်တယ် မသိပေါင်ကွာ .. ပြောလိုက်ရင်တော့
 ငါ့ကိုများ ငါ့လူ .. ငါ့လူနဲ့ ပါးစပ်က မချဘူး .. တကမ်းကျတော့ ..
 ကောင်မလေးလူ ဖြစ်နေတယ် .. ဘာ ငါ့လူလဲ .. သူများလူ ..”

သူသည် လောလောဆယ်မှာ နည်းနည်းတော့ ပွစိပွစိ ရွတ်တတ် ကျင့်တွေ ရင့်သန်လာသည့်လူ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာနေရပြီ။ စုလည်း မျက်လုံးကြီးပြူး၍ ငြိမ်နေရင်း အသံမဲ့စကားလုံးတွေဖြင့် လေးလေးတိုး ကို လှမ်း၍ သြဘာပေးနေခြင်းပါ။

“လေးလေးတိုး က ပြောပါတယ် .. လေးလေးတိုး ရဲ့ ဖုန်းကိုယူပြီး ဘယ်သူ့ကို ဆက်မှာလဲတဲ့ .. သွန်း မှာလည်း ဖုန်းရှိတာပဲဥစ္စာတဲ့ .. အဲသလိုပြောတော့ ကလေး က ပြန်ဖြေပါတယ် .. ကလေး ရဲ့ဖုန်းဆိုရင် ကိုကြီးက ထူးမှာမဟုတ်ဘူးလို့ .. ပြီးတော့ .. စုပြောမှာကလည်း အရေး ကြီးလို့ပါလို့ .. ကိုကြီးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ .. ဟို တစ်ခါက ပန်းချီဆွဲရင်း ပျော်ပွဲစား ကိုကြီး ထွက်ခဲ့တဲ့နေရာကို .. ကလေး သွားမှာနို့ .. ကိုကြီးကို လှမ်းပြောမလို့ပါလို့ .. အဲသလို ပြောပြတော့ လေးလေးတိုး ဖုန်းပေးလိုက်တာပါ .. ကလေး ကလည်း ငိုပြီး ပြောတာ ကိုး.. သနားမှာပေါ့.. မသနားတာဆိုလို့ ကိုကြီးတစ်ယောက်ပဲ ဒေါင်ဒေါင် လန်အောင် စိတ်ဝမ်းမာနေတာ.. အဲဒါ.. အခု ကလေး ကားနဲ့ ထွက်လာ ပြီ ကိုကြီး .. ကိုကြီး မလာမချင်း အဲဒီက စောင့်မှာပဲ .. ဒါပဲနော် ..”

ပြီးပြီ .. ဖုန်းပိတ်သွားပြီ .. သူ ဘာတစ်ခုခုမှမရှိ မပြောလိုက်ရ..။ ပြောချိန်လည်း မရှိလိုက်ရ ..။ ပြောချင်တာတွေ တရစပ်ပြောပြီးတာနှင့် ကောင်မလေး ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ သဘောက .. အခု ကားမောင်းထွက် ပြီဆိုသည့်သဘော .. သူ ခေါင်းကုတ်မိကာ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ...

“ဘယ်လိုလည်း မသိပါဘူးကွာ.. ဒီလောက် ခွဲကြီးတာတော့ ငါ လက်ဖျားခါပါရဲ့ .. အဓိကအချက်ထဲမှာ.. သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘဲ ငါ အရမ်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေတာကို သူ မခံနိုင်တာလည်း ပါမယ်..”

ဟု တွေးမိရပြန်သည်။ သူ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ လေးလေးတိုး ကို ဖုန်းဆက်မိရပါ၏။

“အေး .. ထင်တယ် .. ငါ့လူဆီက ချက်ချင်း လက်ငင်း ဖုန်းဝင်

ကိုန်းရှိတယ်ဆိုတာ သိတယ် .. ခုဥစ္စာက သူ့ကို ဖုန်းလည်း မပေးလို့ မရဘူးကွ.. ငိုနေတာ သနားဖို့ကောင်းတယ်.. သူများသားသမီး မင်း ကြောင့် မျက်ရည်စက်လက်ဖြစ်နေတာ ငါ စိတ်ချမ်းသာမယ်များ မှတ် နေလား .. ဘာကိစ္စတွေကြောင့် ဒီလောက်ထိ ငါ့လူရဲ့ရင်ထဲမှာ သံမဏိ ကာဘာကြီးတစ်ခု နှလုံးသားကို ကာထားတယ်ဆိုတာ ငါ မတွေးနိုင် အောင် ဖြစ်နေတယ် ငါ့လူ.. ပြီးတော့ သူ့စုမှာ ပြောရှာပါတယ်.. သူ.. မင်းကို ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ နောက်ဆုံး အသနားခံ ရှင်းပြဖို့ပါပဲတဲ့.. အဲသလို ပြောတယ်ကွာ.. အဲဒါနဲ့ ငါ ကတိတစ်ခုပဲ တောင်းတယ်.. မင်းနဲ့ တကယ် တွေ့ပြီး .. ပြောစရာရှိ ပြော .. ပြီးရင် .. ပြန်လာ .. ဆိုတော့ .. သူက ပြောတယ်ကွ .. သူ့ကို မင်းကိုယ်တိုင် ခေါ်လာမှာပါတဲ့ .. ဒါဆိုတော့ လည်း ငါ သူ့ကို သနားတာနဲ့.. ဖုန်းပေးလိုက်တာ.. ဒါပဲ.. ကံ .. အခု.. သွန်းသစ္စာမြိုင် ကားနဲ့ ထွက်သွားပြီ .. မင်း .. လိုက်သွား .. ပန်းချီဆွဲတဲ့ နေရာကို သူ သွားမှာပါတဲ့.. ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်ဆိုတာ မရဘူး.. သူက ငါ့လူနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ တောင်းပန်ပါရစေတဲ့ .. ဘယ်လောက်များ သွန်ပြီ ခေယယ တောင်းပန်ဦးမယ် မသိပေါင် ကွာ .. ဒေါ်ကြီးသူ့စာ ဆိုတာ ကောင်မလေး ကားနဲ့ ထွက်သွားတော့ မျက်ရည်ပဲ ကြည့်ကျန်ခဲ့ တာ .. တစ်ခုပဲ ငါ့ကို ပြောတယ် .. သွန်းလေး ဟာ .. စိတ်ထားလည်း ကောင်းတယ် .. ပြတ်သားတယ် .. ပြီးတော့ မာနလည်းကြီးတယ်တဲ့.. စု .. အရမ်းကို မျက်ရည်ကျကျနေတာ မြင်မြင်နေရတာ-ရင်ထဲ မကောင်း ဘူးတဲ့ကွာ.. ဒီမှာ ငါ့လူ.. မင်း ကယ်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးပါကွာ.. ဘာလို့ များ .. ဘာကိစ္စကြောင့်များ .. ဒီလို .. မင်း အရမ်းကြီးတင်းနေတာလဲ.. လျှော့တော့ကွာ ..”

ဟု ပြောကာ ဖုန်းကို စက်ပါပိတ်လိုက်တော့ သူ ငုတ်တုတ်ကျန်ခဲ့ ရပြန်၏။ လိုက်လည်း လိုက်သည့်နှစ်ယောက် .. ကောင်မလေးကလည်း ပြောချင်တာတွေ တန်းစီပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ လေးလေးတိုး

ကလည်း ပြောချင်တာတွေ တန်းစီပြောပြီး ဖုန်းကို စက်ပါပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့မှာ ရွေးစရာလည်း မရှိတော့ပြီ။ ကောင်မလေး ထွက်သွားပြီ ဆိုမှဖြင့် လိုက်သွားရဖို့ပဲ ရှိတော့သည်လေ။ တစ်ယောက်တည်း ဟိုမှာ ပေတိပေကပ်ဖြင့် နေကုန်နေခန်း စောင့်နေမှာ သေချာနေသည်ကိုး ...

“အဲဒါပြောတာ .. အဲဒါပြောတာ .. ခက်တယ်လို့ .. အဲဒီ အခက်တွေက အပင်ဖြစ်ပြီး အရွက်မြိုင်နေလိုက်တာ .. ငါ့ခေါင်းပေါ် ငှက်သိုက်တွေ ရှိကုန်ပြီ ..”

ဟု အပင်ပေါ် ငှက်နား အသိုက်ဆောက်သည်အထိ တွေးကာ ညည်းညည်းညူညူ ထွက်ခဲ့ရပြန်ပါ၏။

ဟုတ်သည်လေ .. ငှက်သိုက်ဆိုတာ အပင်ကြီးမှ အကိုင်းအခက်ကြားမှာ အသိုက်ဆောက်နိုင်ကြသည်ကိုးလေ ..။ သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေသည့် ဒုက္ခသစ်ပင်ကြီးက ငှက်သိုက်ဆောက်ရနိုင်လောက်အောင် အပင်လည်း မြင့် ..။ အခက်လည်း မြိုင် ..။ အရွက်လည်း စိပ်နေပြီ ..။ ဒုက္ခပင်အောက် ဒုက္ခရောက်သူ သီချင်းပင် စပ်ဖို့ကောင်းနေပြီ ..။

“ငါလည်း ဒီကောင်မလေးကြောင့် စိတ်တွေ ကသောက်ကရောက် ဖြစ်ကုန်ပါပြီ .. လူလည်း ရူးချင်လာပြီ .. ခက်တာပဲ ..”

လောလောဆယ်မှာ လျှာထဲ တောက်လျှောက် ဟီးလေးခိုနေသည်က ခက်သည်ဆိုသည့် စကားလုံးပဲ ဖြစ်နေသည်။

ကားကို တောက်လျှောက်မောင်းခဲ့ကာ .. ဖျော်ပွဲစားထွက်စဉ်က ကားရပ်ရာနေရာမှာ သူ ကားကို ရပ်၏။ ကောင်မလေး၏ ကားက ရောက်နှင့်နေပြီ ..။ ကားလေးကို မှီ၍ ရပ်စောင့်နေ၏။ သူ ကားကို ရပ်ပြီးတာနှင့် ချက်ချင်း ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် ကောင်မလေးရှေ့ ရောက်သွားရကာ ...

“နေစမ်းပါဦး? .. ဒါက ဘာသဘောလဲကွ .. ဟေ .. ဘာသဘောလဲကွ .. လေးလေးတိုး က ညည်းကို လုံးလုံး သနားနေတာဗျ .. မင်း

မျက်ရည်ကျပြလိုက်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ငါ့မှာ သံမဏိလူသားကြီးကို ဖြစ်လို့ .. မာကျောသလေးဘာလေးနဲ့ လေးလေးတိုး က ငါ့ကို ဝေဖန်နေပြီ .. ဒီမှာ .. အိမ်မှာပြောလည်း ရတဲ့ကိစ္စ .. ဘာကြောင့် ဒီကိုခေါ်ရတာလဲကွ .. ဒါ .. အလကားအချိန်ဖြန်းနေခြင်းပဲ .. ငါလည်း အလုပ်ပျက်တယ် .. သိရဲ့လား ..”

ခါးကြီးထောက်၍ သူ ပြောပြီးချိန်မှ အာခေါင်တွေပင် ခြောက်လာသည်။ ခုမှ ရေငတ်နေမှန်း သိလာရပြန်တာမို့ ကားဆီသို့ တစ်ကျော့ပြန်ကာ ရေသန့်ဘူးကြီးယူ၍ မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်ပါပဲ။ သူ ကောင်မလေးကို ကြည့်တော့ သူ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို တကောက်ကောက် ကြည့်နေတာနှင့်ပဲ တိုးသည်။

“ဘာလဲ .. ဘာကြည့်နေတာလဲ .. ပြောစရာရှိ ပြော ..”

ရေဘူးကို ပိတ်၍ သူ အော်တော့ ကောင်မလေး ငြိမ်နေသည်ပါပဲ ...။ ခုလို နှုတ်ပိတ်ကျကာ သူ့ကိုပဲ တကြည့်ကြည့် လုပ်နေတော့ သူ မနေတတ်ပြန် ..။ စိတ်လိုက်ကိုယ်ပါကြီး ကောင်မလေးရှေ့သို့ ရောက်ရပြန်သည်။ ခေါင်းခါလိုက်မိကာ ကိုယ့်ကားကိုမှီ၍ ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ကောင်မလေးကို မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်မိသည်။

ကောင်မလေးမျက်နှာက အရမ်းကို တည်ငြိမ်နေသည်။ ဟုတ်သည် ..။ အေးစက် တည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ပဲ မနေ ..။ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ထားသည့်လူတစ်ယောက်နှင့် တူတူလာနေသည်ဟု ခုမှ သူ ရိပ်စားမိလာရပါ၏။ ဤကောင်မလေး ဘာများ ဆုံးဖြတ်ထားပြီ မသိ ..။ ပြန်တော့မည်ဆိုသည့်စကား ပြောဖို့ တစ်ခုအတွက် တော့ ဤနေရာသို့ တကန်တက ရောက်လာပြီး သူ့ကို ခေါ်ပြောစရာကို မရှိ ..။

ကောင်မလေး ကားကို မှီရပ်နေရာမှ ခွာသည်။ စံကားပင်တန်း ဘက်ဆီသို့ လျှောက်တော့ သူ ပထမတော့ ရပ်နေမိသေးသည်။ နောက်

က လိုက်မသွား .. ကောင်မလေး သွားရာနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေရမည်တဲ့လား .. ဆိုသည့် စိတ်ဖြင့် ရပ်နေခြင်း ..။ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေး စံကားပင်အောက်မှာ ထိုင်၍ ချောင်းရေကို ငေးကြည့်နေ တာ ကြာလာတော့ သူ ငြိမ်ရပ်နေ၍ အချိန်ကုန်ရုံပဲ ကျန်တော့တာမို့ လိုက်သွားရပြန်သည်။

“ဒီနေရာလေးက အရမ်းအေးချမ်းတာ ကိုကြီးရဲ့ .. ပန်းနဲ့လေးတွေ ကလည်း အေးမြလှိုက်တာ.. ဒီနေရာလေးမှာ အမြဲနေချင်လိုက်တာ ကိုကြီး ရယ် .. ပန်းနဲ့လေးတွေကို ရှုရင်း .. ဟောဒီ ပန်းစံကားဖြူရဲ့ အကိုင်း တုတ်တုတ်ကြီးမှာ ပန်းနွယ်ကြီးတွေနဲ့ ဒန်းတစ်ခုကို ဆင် .. ဒန်းလေး စီးရင်း .. နေချင်တယ် .. ရင်ထဲ အေးချမ်းနေလိုက်မှာမှ အရမ်းပဲနော်..”

.. ကောင်မလေး သူ့ကို ပြောလာတော့ သူ ဘာကို နားလည်ပေးရမည် မှန်းပင် မသိနိုင်ပဲ ဖြစ်ကုန်ရပြန်၏။ သူ့ကို တကန်တက ဖုန်းဆက်၍ ခေါ်သည်။ ခု..ရောက်လာတော့လည်း ချောင်းဘေးမှာထိုင်ရင်း ပန်းလေး တွေအကြောင်း ပြောနေသည်။ ဒန်းစီးမည့်ကိစ္စတွေကို ပြောနေသည်။

နောက် .. ပြုံး၍ သူ့ကိုကြည့်ကာ ...

“ထိုင်ပါ ကိုကြီးရဲ့ .. ကိုကြီးက ပန်းချီဆရာလည်း ဖြစ်နေတော့.. စိတ်ကူးလေးနဲ့ ပုံဖော်ကြည့်ပါလား ကိုကြီး .. ဟင် .. ကလေး ဒီအပင် အောက်မှာ ပန်းပွင့်လေးတွေ ဝေနေတဲ့ ပန်းနွယ်ကြီးလေးနဲ့ ဆင်ထား တဲ့ ဒန်းလေးကို စီးနေတဲ့ ပုံလေ .. ကလေးရဲ့ ဆံပင်လေးတွေ ဖားလျား ချထားမယ် .. ကလေးရဲ့ခေါင်းမှာ တောပန်းနွယ်ပင်လေးကိုခွေပြီး ပန်း သရဖူလေး ခွေထားတာလေးကို ဆောင်းထားမယ် .. ကလေးရဲ့ အဝတ် လေးတွေက အဖြူရောင် .. ဖန်းသရဖူလေးကလည်း အဖြူရောင်.. ပြီး တော့ .. ရှေ့မှာက အဖြူရောင်ငှက်ကလေးတစ်ကောင်က လှလှပပလေး ပျံသန်းနေတယ် .. အဲဒီငှက်လေးရဲ့ အဖြူရောင်အမွှေးနုလေးတွေမှာ.. ရွှေမှုလေးတွေ ဆမ်းထားတယ်ပေါ့ ကိုကြီးရယ် .. ချောင်းရေမှာလည်း

စံကားပန်းကြော နီတချို့ ဖြူတချို့တွေက မျောနေကြမှာ .. အဲသလိုလေ.. ငှက်လေးက .. အချစ်ငှက်လေး ဆိုပါတော့ .. ကလေး လိုပါပဲ အဖြူ ရောင်လွှမ်းနေတဲ့ ငှက်ကလေးလေ .. ဆွဲကြည့်မှာလား ဟင် .. အဲဒီပုံ လေးကို .. အမှတ်တရအဖြစ် .. ကိုကြီးရဲ့ သစ်လုံးအိမ်ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ် ထားပါလား .. ဆောင်းတွင်းကာလမှာကျတော့ .. မီးလင်းဖိုထဲက ထင်း ရှူးထင်းတွေရဲ့ မီးတောက်အရောင်ကြောင့် .. လိမ္မော်ရင့်ရောင်သမ်းတဲ့ အရိပ်တွေ.. အဲဒီပန်းချီကားပေါ် လှမ်းတို့ထိ ထိုးကျနေတာကို .. ကိုကြီး.. သတိတရ ငေးကြည့်ပေးပါလား ဟင် ..”

သူ ငိုငံခနဲ ဖြစ်၏။ အကဲခတ်သလို ကောင်မလေးကို ကြည့်သည်။ စိတ်ထဲ တမျိုးကြီး ဖြစ်လာရသည်ပါပဲ ...။ သူ တွေတွေကြီး ငေးကြည့် နေတာကို မော့၍ ကောင်မလေး ကြည့်သည်။ ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင် ပြုံးသည်။ သွားတက်ဖူးလေးပေါ်အောင်လည်း ရယ်ပြသည်။

“မလန့်ပါနဲ့ ကိုကြီးရယ် .. ကလေး မျက်ရည် ချမပြတော့ပါဘူး.. မျက်ရည်က ခန်းနေပြီ ကိုကြီးရဲ့ .. ရင်ထဲမှာ ရှိနေတယ် .. ဒီမျက်ရည် ထွက်ပေါက်လေးက.. မျက်ရည်ထွက်ခွင့် မပေးတော့ဘူး .. မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ခန်းကုန်ရပြီလေ ..”

ပြောလာတော့ သူ ငြိမ်၍ ရပ်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခုခုတော့ ထူး နေပြီဆိုတာကို သူ နားလည်တွေးတောမိစ ပြုလာရပါ၏။ ကောင်မလေး က အရမ်းကို တည်ငြိမ်နေသည်လေ ..။ အေးစက်စက်ပုံလေးပင် ဖြစ် ချင်ချင် ...။

“ထိုင်ပါ ကိုကြီးရဲ့ .. ဒီတစ်ခုလောက်တော့ အလိုလိုက်ပေးနိုင် မယ် ထင်ပါရဲ့ .. အမှတ်တရပေါ့လေ ..”

အမှတ်ရ ..။ နောက်ထပ် ကောင်မလေးထံမှ ပွင့်ကျလာသည့် စကားစု ...။ ဘာကြောင့် ဤအမှတ်တရဆိုတာကို ခဏခဏ ထည့်ပြော နေရပါသတဲ့လဲ ..။ ကောင်မလေး ပြန်တော့မည်ထင် ..။ ရင်ထဲတစ်ချက်

တော့ ဟာခနဲ ဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် .. ချက်ချင်း သူ ဆုံးဖြတ်သည်။ ကောင်းသည် ..။ ပြန်သွားဖို့ ကောင်းနေတာ ကြာပြီဟု ...။

သူ .. ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကောင်မလေးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်ဖြစ်၏။ ကောင်မလေး ချောင်းရေကို ကြည့်သည်။ အပင်ကိုမော့၍ အပွင့်တွေကို ကြည့်သည်။ မျက်နှာလေး လန်းနေ၏။ ကြည့်စင်နေ၏။

“ရင်ထဲက ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး တစ်ခုကို .. ကလေး .. ဖယ်မထုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရယ် .. ချစ်ခြင်းဆိုတာ ရင်ထဲက ဖယ်ပစ်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ ..။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်ရာကို မရတဲ့အခါ .. ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခုလိုတော့ .. နှလုံးအိမ်ကို ဖိစီးတတ်တာပေါ့ .. ဒါပေမယ့် .. မရနိုင်တဲ့အရာတစ်ခုကို .. အတင်းတောင်းနေခြင်းဟာ .. ရူးမိုက်ခြင်းတစ်ခုပဲလို့ ကလေး သဘောပေါက်ပေးလိုက်ပါပြီ .. ကိုကြီး မနေညက .. ကလေးရဲ့ ကဗျာလေးကို ဖတ်ခဲ့မှာပါပဲ .. ဒါပေမယ့် .. ကိုကြီးက မပြောင်းလဲတဲ့ကိုကြီးပဲ ဆက်ဖြစ်နေတယ်လေ.. ဒီမနက် လက်ဖက်ရည်ပွဲမှာ .. ကိုကြီး ဘာမှ မပြောင်းလဲခဲ့ပါဘူး .. အေးတိအေးစက် ဆက်ဆံရေးတစ်ခုရယ်.. စိမ်းကားတဲ့ အဆုံးအဖြတ်ရယ် .. အဲဒါတွေကိုပဲ ကလေး မြင်ခဲ့ရပြီးပြီမို့ .. ဒီနေရာလေးကို.. ကလေး.. ကိုကြီးကို ခေါ်တွေ့တာပါ .. ကလေး အရမ်းစွဲလမ်းတဲ့ .. ချစ်တဲ့ နေရာလေးမှာ ကိုကြီးနဲ့ တူတူထိုင်ခဲ့ဖူးတယ် ရှိအောင် ဆိုပါတော့ ကိုကြီးရယ် ..”

အရာရာကို စိတ်လျှော့ပေးလိုက်သူတစ်ယောက်နယ် ကောင်မလေး ပြောနေတော့ သူ ရင်ထဲ ဘာကြောင့် ထိခိုက်သွားရပါသလဲ ..။ ဘာကြောင့် နေထိုင်ထိုင်မသာဖြစ်စေ ပြုလာနေရပါသလဲ ..။ သူ မခွဲခြားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အဖြေရှာရမှာ ဝန်လေးနေသည်။ ဝန်ခံပေးလိုက်ရမှာ တဲ့ဆိုင်းနေသည်။

“ကလေးသာ ပန်းချီဆွဲတတ်မယ်ဆိုရင် .. ဒီ စံကားပင်တန်းလေး ရယ် .. ကိုကြီး ပန်းချီဆွဲနေတဲ့ ပုံရယ် .. သေချာဆွဲမိမှာပါ .. ဒါပေမယ့်..”

တကယ်တမ်းကျတော့ .. ကလေးက ပန်းချီလည်း မဆွဲတတ်သလို .. အဲဒီပန်းချီကားကိုလည်း ကလေးရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာလည်း ချိတ်ထားခွင့်ရှိလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. ကလေး ကမှ ပန်းချီမဆွဲတတ်တာ .. ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကလေး ဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားဆိုတာ ရှိလာနိုင်ပါ့မလဲ .. ဘယ်လိုလုပ်ပြီး .. ကိုကြီးရဲ့ ပုံကို ဆွဲနိုင်ခွင့် ရှိလာနိုင်ပါ့မလဲ.. ဒါ .. သဘာဝပါပဲ ..။ တကယ်တော့ .. ကိုယ်ရေးဆွဲခွင့် မရှိတဲ့ ဘဝပန်းချီကားဆိုတာလည်း .. ကိုယ်ကမှ ရေးမတတ်တာပဲလေ .. ဘယ်ဖြစ်လာနိုင်ပါတော့မလဲ .. ပြီးပါပြီ ကိုကြီးရယ် .. ကလေး သဘောပေါက်ပါပြီ.. ဘဝပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ဟာ .. ဆွဲတတ်သူရဲ့လက်နဲ့ ဆုံမှ .. ဖြစ်တည်လာတာပါ .. ဖြစ်ခွင့်ရှိရတာပါ .. ကလေး ရဲ့ ဘဝပန်းချီကားဆိုတာက.. ဟင်းလင်းပြင်ကြီး တစ်ခုပါပဲလေ .. ဒါပါပဲ ..”

ပြောပြီး ကောင်မလေး သူ့ကို ကြည့်လာသည်။
“ကလေး ထပ်ပြောရပါစေ .. ကိုကြီး .. ကလေး ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလားဟင် .. အဲဒီ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဆိုတာတစ်ခုကို ရလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ကလေး ဟာ .. ပန်းချီစုတ်တံတစ်ခုကို ကိုင်နိုင်တဲ့ဘဝ .. ပန်းချီပညာတစ်ခုကို တတ်မြောက်ခွင့် ရလာတဲ့ဘဝ .. ကလေး ရဲ့ ဘဝပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဆွဲခွင့်ရလိုက်တဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ရမှာပါ .. ဒါ .. နောက်ဆုံးမေးခွန်းတစ်ခုအဖြစ် .. ကိုကြီးကို မေးပါရစေ ..”

သူ ရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ကောင်မလေး သူ့ကို အကျပ်ကိုင်နေခြင်းလား ..။ ခွင့်လွှတ်မှုတစ်ခုကို .. လေသံပျော့ပျော့လေးတွေဖြင့် ပြောကာ ရယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေခြင်းပေးလား။ သူ .. ဤမျှ မြန်ဆန်လွန်းစွာ အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်ရမည်တဲ့လား ..။ မာမိုကိုပင် သူ အပြတ်ဖြေခဲ့ပြီးပြီ .. ဤကောင်မလေးနှင့် သူ ကင်းကင်းနေမည်ဟု။ ခုကျမှ.. ကောင်မလေးကို .. ခွင့်လွှတ်ပါသည် .. ဟု ဖြေလိုက်ရမည်တဲ့လား..။ ဤမျှ အလွယ်တကူ ကောင်မလေး၏ လေသံပျော့လေးတွေ ကြားထဲမှာ

မျောပါသွားရမည်တဲ့လား ..။

“အံ့မယ်လေးလေ .. မာမိက .. မာမိသား .. သူနိုးလေး ကို ကြည့် မရဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ .. ခုကျတော့ .. ခွင့်လွှတ်ကြ .. တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် .. တပြုံးပြုံးနဲ့ တဝဲတဲဖြစ်နေကြတယ်ပေါ့လေ .. ကောင်း ပါလေ့ရှိင် .. မာမိက ပျော်နေတာပါပဲ ..”

ဟုများ မာမိ တစ်နေ့မှာ ဤသစ်လုံးအိမ်လေးမှာ ရောက်လည်း ရောက်လာ .. ပြောလည်း ပြောနှင့် ဖြစ်ကုန်တာမျိုးကို သူ ဘယ်မျက်နှာ နှင့် ပြုံးနားထောင်နေရမည်တဲ့လဲလေ ..။ ဟင့်အင်း ..။ သူ .. ကောင်မလေး ၏ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သော သရုပ်ဆောင်နေမှုအောက်မှာ ရောထွေးမျော ပါမသွားစေရ ..။ တစ်ကြိမ် ခံခဲ့ရဖူးပြီးပြီ ..။ ပြီးတော့ .. အတ္တအတွက် ညာရက်သော ကောင်မလေးကို သူ ကင်းချင်နေတာကတော့ ရင်ထဲမှာ တကယ်ရှိသည့် ခံစားချက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမယ့် ဆန်း နေသည်က .. သူ ကင်းကင်းနေချင်သည့် ကောင်မလေး သူ ရှိရာအရပ်မှ သွားလိုက်မည်ဆိုတာ ကြားလျှင်လည်း သူ့ရင်သည် ဟာခနဲ ဖြစ်ကျန် သွားသည်ချည်း။ ကောင်မလေး ကတော့ သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။ အရမ်းကို နှုတ်ပိတ်ကျနေသည့် သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် တစ်ချက်ကြည့် ပြီးမှ ကြေကြေကွဲကွဲ ပြုံးသည်။

“အေးလေ .. ဒီတော့လည်း .. ကလေး ရဲ့ ဘဝပန်းချီဟာဖြင့် .. ဆွဲလိုတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို .. ကိုယ်တိုင်ဆွဲခွင့်လည်း မရ .. ကိုကြီး ဆွဲပေးတာကိုလည်း မခံစားလိုက်ရတဲ့ဘဝနဲ့ .. အဆုံးသတ်ရတော့မှာ ပေါ့ ကိုကြီးရယ် .. ဒါ .. ကံပါပဲ .. ကံဆိုတာကို .. ဘယ်သူက .. ဖြစ်စေ ဆိုပြီးတော့ ဖန်ဆင်းလို့မှ မရတာ ..”

ခပ်ညည်းညည်း ပြောပြီးချိန်မှာ သူ့ကို ကြည့်ကာ အင်္ကျီအိတ်ကပ် လေးထဲမှာ ခေါက်ထည့်ထားရာ စာအိတ်လေး တစ်အိတ်ကို ထုတ်ယူနေ ပြန်သည်။ သူ့ကို ပြုံး၍ကြည့်သည်။

“ကိုကြီး အတွက်ပါ .. အခု မဖတ်သေးနဲ့ဦး နော် .. ခဏနေမှ ဖတ် .. ကလေး က .. ဖတ်တော့ .. ဆိုပြီး အချက်ပေးမယ် .. အဲဒီအခါကျ ရင် .. ဖတ်..။ ကံပါလေ .. ကိုကြီးလည်း အရမ်းစိတ်ရှုပ်ခဲ့ရပါပြီ..။ ကလေး ထပ်ပြီးတော့လည်း ကိုကြီးဆီက ခွင့်လွှတ်မှုကိုလည်း မတောင်း ခံတော့ ပါဘူး .. ပုတ်ထုတ်နေတဲ့ ကိုကြီးရဲ့ လက်ကိုလည်း အမိအရ အားကိုး နှိတ်ဖွယ်ဖို့ ခဲရာခဲဆစ် ကြိုးစားနေဖို့လည်း အင်အားကို လျော့လိုက်ပါပြီ.. စိတ်လျော့လိုက်ပါပြီ ..။ ကိုကြီးကို .. ကလေး.. ဘယ်တော့မှ .. ထပ်မတွေ့ တော့ပါဘူး ကိုကြီးရယ် .. ကိုကြီး ကားဆီကို အရင်သွားလိုက် နော် .. ကလေး နောက်မှ လိုက်လာမယ် .. ကိုကြီး ခေါ်သွားမှာပါလေ ..”

ဟု ပြောကာ စာအိတ်လေးကို ပြုံး၍ ကမ်းပေးနေတော့ သူ တစ် ချက် ရင်ထဲ လေးချင်၏။ ပြောနေပုံက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ဟု ခံစားဖြစ် လာသည်။

“ဘာလဲကွ .. အထဲမှာ ..”

မေးမိမေးရာ မေးမိခြင်း ..။ သူ သိနေသယောင် ရှိနေ၏။ ကဗျာ လေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ဖို့ များသည်လေ ..။

“ကဗျာလေးပါ ကိုကြီးရယ် .. ကံပါ .. ခုကျတော့လည်း ရပ်နေ လိုက်တာ .. မသွားတော့ဘူး ..”

ဟု ရပ်နေပြီဖြစ်သည့် သူ့ကို မော့၍ ရယ်ရယ်မောမောလေး ပြော နေတော့ သူ ပို၍ စိတ်ထဲ လေးလာသည်ပါပဲ။ ကဗျာစာအိတ်လေးကို သူ မယူ၍လည်း ဖြစ်မှာမဟုတ် ..။ ယူလိုက်ရရင်းမှ ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ ...

“ငါ .. ကားထဲက စောင့်မယ် .. မင်းရဲ့ကား ထွက်မှ ကားကို ငါလည်း မောင်းထွက်မှာ နော် ..”

ဟု စိတ်မချသလို ပြောတော့ ကောင်မလေး ရယ်ပါ၏။ ခေါင်း လည်း ညှိတ်သည်။ သူလည်း မြန်မြန်ပြန်ချင်ပြီဖို့ ကားရှိရာသို့ မြေလှမ်း

ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်လာမိရပါ၏။ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကောင်မလေး ထိုင်ကြည့်နေဆဲ ..။ နောက်တော့မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထရပ်တာကို သူ မြင်ရပါ၏။ ရပ်ထားသည့်ကားရှိရာသို့ ကောင်မလေး လျှောက်သွားတာ မြင်တော့မှ သူ စိတ်ထဲ တစ်ချက်အေးရသည်။ ကောင်မလေးကို သူ စိတ်မချ ..။ ခေါင်းမာသည့် ကောင်မလေး ..။ သူ့ကို အရွံ့တိုက်ကာ ချောင်းထဲ ခုန်ချတာတွေဘာတွေ ကောက်လုပ်လိုက်မှာကို သူ လန့်နေ တာ အမှန် ..။ ဖွင့်သာ မမေးခဲ့ခြင်းပါ .. စိတ်ကတော့ မချရဲ့။။ ခုလို .. ကောင်မလေးလည်း ကားရပ်ထားရာသို့ လျှောက်သွားတာ မြင်ရတော့ မှ ရင်ထဲ ပေါ့သွားရပါသည့်အဖြစ် ..။

ကားပေါ် သူ တက်သည်။ ကောင်မလေးကို နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် ကြည့်တော့ ကားပေါ်တက်နေပြီ ..။ ထိုအခါကျတော့မှ သူ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြင့် ကားမောင်းထွက်ဖို့ စက်နှိုးလိုက်မိရပါ၏။ နောက်တော့ ဖျတ်ခနဲအကြည့်က စာအိတ်လေးထက်မှာ ရောက်သည်။

ဘာတဲ့ ..။ အခု မဖတ်ပါနှင့်တဲ့လားလေ ..။ ကောင်မလေးက အချက်ပေးမှ ဖတ်ရမည်တဲ့။ ခုမှ သူ စဉ်းစားမိသည်။ ဘယ်လိုများ အချက်ပေးမည် မသိ ..။ ဖုန်းဆက်သွားမည်လား ..။

“ကိုကြီး ဖတ်တော့ ..”

ဟု ပြောလာတော့မှ သူက ဖတ်ရမည်တဲ့လား ..။ မဟုတ်သေး..။ ဒါဆို .. သူက နာခံသူဖြစ်သွားရမည်ပေါ့။ ကားကို သူ မောင်းမထွက်..။ စက်ကို ပြန်ပိတ်သည်။ စာအိတ်ကို သူ ဖွင့်သည်။ ကဗျာစာရွက်လေး က လှလည်း လှသည်တည့် ..။

သောကတွေ အိပ်ဖို့
ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့ အချစ်တွေ
သခင်မြေရင်းမှာ ကြွေကြွေကျ

သခင်မြေရင်းလို့ ခြတ်နင်းနင်း
တံတားတစ်ဝင်း ပန်းတစ်ဝင်းအဖြစ်
သခင်အမှန်း မြင်ရှည်အတွက်
အရှုံးပျက်ရည်ကို ခြေချရင်း
ကျွန်ုပ်မ ဝန်ဆင်းပေးပါ့မယ်မသွေ
သခင် ပျော်နေရင်ပါလေ ..။
ဪ ..
သခင် ပျော်ရင်ပေ။

ကိုကြီးရဲ့ ...
ကလေး ...

သူ ကဗျာလေးကို မမှိတ်မသုန် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်တော့ပြီကော့လေ..။ သူ့ကို အရှုံးပေးလိုက်ပါသည့် ကောင်မလေး၏ ရင်တွင်းခံစားချက်များစွာကို ကဗျာလေးက သူ့ကို ပြောပြနေ ပြီ။ ကဗျာလေးမှာ အောက်ကျိုးခြင်းတွေပဲ ပြည့်သိပ်နေသည်။ အရှုံးပေး ခြင်းများဖြင့် သက်ဝင်နေသည်။ ပြီးတော့ .. ရေးထားသည်က .. ကိုကြီး ရဲ့ .. ကလေး တဲ့လားလေ ..။ သူ ဤမျှ မာကျောရှင်းပြတ်ပြနေသည့် ကြားမှပင် .. ကောင်မလေးသည် .. သူ့ကောင်မလေးအဖြစ် ကဗျာ၏ အဆုံးမှာ ရေးထားနေခဲ့ ..။ သဘောက .. သွန်းသစ္စာမြိုင် သည် .. ခန့်ရာပြည့် ၏ သွန်းသစ္စာမြိုင် ပဲ ဖြစ်နေပါသည် .. ဆိုသည့်သဘော..။

ထိုစဉ်စိုက် .. ကောင်မလေး၏ ရပ်ထားနေဆဲဖြစ်သော ကားဆီမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည် ..။

သေနတ်သံပါ တကား ..။

သူ ချောက်ချားစွာ လှည့်ကြည့်မိပြီ ..။ ကသောကမျောကြီး ကား ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်မှ ပြေးပြေးလွှားလွှားနိုင်နေသည်။

ရင်ထဲမှာ ချောက်ချားနေပြီ ..။ လုံးဝ ဆိတ်ငြိမ်ကျနေသည့် ရပ်ထားသော ကားလေးကို သူ တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေမိရဆဲ ..။ ရင်သည် ဆတ်ဆတ်ခါနေ၏။ ကောင်မလေး ဘာလုပ်လိုက်ပြီဆိုတာ သူ သိနေသည်။ ဒါပေမယ့် .. သူ့နှလုံးသားက ထိုအဖြစ်ကို ချောက်ချားထိတ်လန့်စွာ အရူးအမူး ငြင်းဆန်နေသည်တည်း ..။

“ကလေး ရေ .. ကလေး ..”

သူ အော်ခေါ်နေမိသည်။ ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ ပြုံးပြုံးလေးများ ဆင်းလာမည်လားဟု မျှော်လင့်နေမိသည်။ သူခေါ်သံကို ကြားလျှင် ကောင်မလေး ဘယ်လိုမှ နေမှာမဟုတ် ..။ ဆင်းလာမည်သာ ..။ ခုကျတော့ ကားတံခါးရွက်လည်း ဖွင့်မလာ ..။ လူရိုက်လည်း မမြင်ရတော့ပြီ တကား ..။

သူ ဆောက်တည်ရာ ပျောက်နေသည်။ ခုကျတော့ နှလုံးအိမ်တစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲနေပြီလားဟု ထင်နေရသည့်အဖြစ် ..။

သူ့နှုတ်မှ .. ကလေး ရေ.. ဟု ခေါ်သံက အဆက်မပြတ် ..။ ကားနှင့် သူ နီးလာပြီ ..။ မှန်အပြည့်တင်၍ ပိတ်ထားသော တံခါးရွက်ကို သူ ဖွင့်လိုက်ချိန်မှာ ရင်ဘတ်မှာ သွေးအံလူးလူးဖြင့် ကိုယ်လေးတစ်ဖက်စောင်းနေပြီဖြစ်သည့် ကောင်မလေးကို ငြိမ်သက်လွန်းစွာ ခွေခွေလေး ရှိနေတာကို သူ မြင်လိုက်ရချေပြီ တကား ..။

သူ့မျက်စိတွေ ပြာခနဲ ဖြစ်ကုန်ရပါပြီ ..။

အဖြူရောင် ဝတ်စုံလေးကို ဝတ်ဆင်
 ရောင်စုံလွင်တဲ့ ပန်းဒန်းလေးကို စီးဆီ
 တေးဆိုနေတဲ့ ချစ်ငှက်ပျိုလေးကို ငေးရင်း
 လှိုက်မော ကြေကွဲခြင်းတွေကိုသာ
 ငိုရင်မှာ ငါနင်းအပ်
 ခွဲခွာခြင်း အလွမ်းအတိန်အတူ
 သောကမြို့တွေရဲ့ ကမ္ဘာ
 ငါထွက်ခွာသွားရချိန်မှာ
 မင်း တစ်ခါလောက်သာ
 အမှတ်တရဆိုတာလေးအတွက်
 ဆေးလေးတစ်စက်နဲ့ ရင်းနှီးရုံ
 ငိုချိတ်ပူ ပန်းချီလေး
 ရေးဆွဲပေးလှည့်ပါလားကွယ် ..။
 ဪ ..
 ရေးဆွဲပေးလှည့်ပါလားကွယ် ..။

အခန်း (၁၇)

သိမ်းကျုံးပွေ့ငင်ယူလိုက်မိချိန်မှာ အင်္ကျီမှာ သွေးတွေနစ်နေသည့် ကောင်မလေး၏ ကိုယ်လေးက ပျော့ဖတ်ဖတ်နိုင်လွန်းစွာပဲ ပါလာပါ၏။ ရင်ဘတ်နေရာကို သူ ဖိလိုက်ချိန်မှာ သွေးတွေက ဟပ်ခနဲ ထွက်ကျလာကြပါ၏။ ပူနွေးနေဆဲ သွေးများ .. သူ မျက်ရည်ကျသည်မှ ယူကျုံး မရစိတ်တွေ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ပြိုကျနေရင်းဖြင့်ပါတကား ..။

ကောင်မလေး၏ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်မှာ သိမ်းပွေ့ထားရင်းမှ...
“ကိုကြီး မှားကုန်ပါရောလား ကလေးရယ် .. ဟင် .. အမှားကြီး မှားကုန်ပါရောလား .. ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်သွားရတာလည်း ကလေးရယ်.. ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ မိုက်ရတာလဲ .. မင်း ဒီလိုလုပ်ပြီး ငါ့ကို ချွန်ရစ်ခဲ့ပြီး လက်စားချေပစ်ခဲ့တာလား ကလေး ရဲ့ .. ဟင် .. ကျိန်စာသင့်စေခဲ့ပြီလားကွ.. ငါ.. ငါ.. မင်းရဲ့ချစ်ကျိန်စာမိနေရင်း ကျွန်ခွဲရပြီ ကလေးရဲ့..”

သူ ပြောနေရင်း မျက်ရည်တွေ ဆက်တိုက်ကျလာနေသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပိတ်ကျကာ ငြိမ်ခြင်းမက ငြိမ်ကျနေသည့် ကောင်မလေး၏ နဖူးကို သူ အရူးတစ်ယောက်နှယ် နှိပ်နှိပ်နေမိသည်။ ပါးလေးကို ပုတ်၍ ခေါ်နေမိသည်။ ဇက်ကလေးလန်ကျသွားကာ သူ့လက်မောင်းလက်ဖျံထက်မှာ ဇက်တင်နေပါသည့် ကောင်မလေး ..။ နှုတ်ခမ်းက မသိမသာ ပွင့်နေ၏။ မျက်ဝန်းထောင့်ဆီမှ မျက်ရည်တွေ ခုထိ စိမ့်ကျလာနေဆဲ ကောင်မလေး ..။ ဩော် .. မျက်ရည်စက်တွေ ခန်းကုန်ပြီဟု ပြောခဲ့သည်မှာ မကြာသေးခဲ့ ..။ ခု .. ငြိမ်သက်ခြင်းတွေဖြင့် ရှိနေချိန်

မှာ နှလုံးအိမ်ဆီမှ မျက်ရည်စက်လက်တွေ စိမ့်တက်လျက်ရှိနေချေဆဲပါတကား ..။ နောက်ဆုံးအချိန်လေးတစ်ခုမှာ ကောင်မလေး မျက်ရည်တွေ ကျခဲချေသည်ထင် ..။ ထိုမျက်ရည်တို့သည် လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေသော သွေးတွေ ရပ်ဆိုင်းကုန်ချိန်မှာ အရှိန်လက်ကျန်တစ်ခုအဖြစ် မျက်ဝန်းအိမ်ဆီမှ စိမ့်ကျနေဆဲ ဖြစ်ချေလိမ့်မည် ..။

“မင်း.. မင်း.. ပြန်လာစမ်းပါ ကောင်မလေးရယ်.. ငါ မှားတာတွေ အားလုံး မင်းရှေ့မှာ ဝန်ခံလိုက်ပါ့မယ်.. ငါ.. ငါ.. မာနတွေ ရှေ့တန်းတင်ထားမိခဲ့တာပါ .. အရှက်တရားတွေကို အရေးတကြီးလုပ်ခဲ့မိတာပါ .. အဲဒီ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်မိခဲ့သမျှတွေဟာ အခုတော့.. ငါ့ကို.. နောင်တတွေဖြစ်ကုန်စေပြီ ကလေးရယ် .. မင်း .. ဒီအထိ .. ငါ့ကို .. သက်သေထူထားရစ်ခဲ့တာလား .. ဟင် .. ဟင် .. မင်းရဲ့ချစ်ပန်းတွေကို တံတားအစင်းစင်းအဖြစ် ခင်းပေးပြီး နင်းခိုင်းခဲ့တာလား.. မင်းရဲ့ပန်းချီကားလေးတစ်ချပ်ကို.. ငါ ဆွဲပြီး ဧည့်ခန်းမှာချိတ်ထားပါလို့ မင်း မှာခဲ့ရင်း.. မင်းကို လွမ်းရစ်စေခဲ့ပြီလား .. ကလေး ရယ်.. ကလေး ရယ်..”

သူတစ်ယောက်တည်း အရူးအမူး ဖြစ်နေသည်။ ဆောက်တည်ရာ ပျောက်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်က ကောင်မလေး၏ ကိုယ်ခွံနဲ့လေးကို ပွေ့ငင်ထားသည်။ လက်ဖဝါးတစ်ဖက်က သူ့ပါးတွေကို သူ ရိုက်နေမိသည်။ သူ့လက်သီးဆုပ်က သူ့ခေါင်းကို ထုနေမိသည်။ လူသူကင်းနေသည့် နေရာမှာ သူသည် ကောင်မလေး၏ ကိုယ်လေးကို ပွေ့ပိုက်ထားရင်းတစ်ယောက်တည်း အနာဂတ်ပျောက်နေသည့် လူတစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်နေပြီ။ စံကားပန်း၏ ရနံ့လေးတွေ လေနှင့်အတူ သူ့ကို တို့ထိနေချိန်မှာ သူ့ဘေးမှာ ကောင်မလေး၏ ဝိညာဉ်သည် မျက်ရည်ဝဲ၍ ရပ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်လာမိသည်။ မြင်ကွင်းကို မျက်ရည်နှင့်အတူ ကြည့်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်လာနေမိသည်။ လက်ဖြင့် ဘေးကို ဝှေ့၍ ...

“ငါ့လက်ကို လာထိလိုက်စမ်းပါ ကလေး ရယ် .. လာထိလိုက်

မင်းပါ .. ငါ .. ငါ .. မင်းရဲ့ ဝိညာဉ်လက်လေးကိုထိရင်း .. သစ္စာတိုင်ပြီး
 ပြောပါရစေ .. ငါ .. ငါ .. ပြင်လို့မရတဲ့ အမှားတစ်ခုကို .. လုပ်မိခဲ့တာ
 ပါ .. မင်း .. ငါ့ကို ဒီလောက်ထိ စိတ်လက်ရှည်ရှည်နဲ့ .. တောင်းပန်ခဲ့ပေ
 မယ့် ငါ မာနတွေနဲ့ တင်းခဲမိခဲ့လေသမျှ .. အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ..
 တကယ့်အစစ်အမှန် ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ မဟုတ်ကြဘူးဆိုတာ..
 အခု .. ငါ .. ဝန်ခံနေရပါပြီ .. မင်း မရှိတော့မှ ဝန်ခံနေရပါပြီ .. ငါ ..
 ငါ .. မင်းကို .. ချစ်နေတာပါ ကလေး ရယ် .. ချစ်နေတာပါ ..”

သူ ဆက်တိုက်ပြောနေရင်းမှ ကောင်မလေး၏ ကိုယ်လေးကို ကျစ်
 နေအောင် ပွေထားမိပြန်သည်။ ပူနွေးသော သွေးတိုက် သူ့ရင်ကိုလာ၍
 ဖိုနေစေပြီ ...။ ပေလုံးကုန်နေစေပြီ ...။ ကောင်မလေး၏ ပခုံးပေါ် မေးဖျား
 ကိုတင်ကာ သူ ကလေးလိုပဲ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုနေမိသည်။ တကယ်တော့
 အော်ငိုနေခြင်းပဲ ဖြစ်လေ၏။ လှူးလှိုမိနေအောင် ငိုနေမိခြင်း ...။ သူ့လက်
 တွေက ကောင်မလေး၏ ခေါင်းနောက်ပိုင်းကို မေးအုပ်ထားသည်။

“ငါ .. ပြန်ရချင်လိုက်တာ ကလေး ရယ် .. မင်း .. မင်း .. ငါ့အိမ်ကို
 လိုက်လာတဲ့အချိန်တစ်ခုကို ပြန်ရောက်ချင်လိုက်တာ .. အဲသလိုများ..
 အဲဒီအချိန်ကို ငါ ပြန်ရောက်ရမယ်ဆိုရင် .. မင်းကိုလေ .. ကလေး ကို..
 ဟောဒီက .. ကလေး ကိုလေ .. ကိုကြီး .. မငေါက်တော့ပါဘူးကွယ်..
 တင်းတင်းမာမာလည်း မဆက်ဆံတော့ပါဘူး ..”

သူ အရူးတစ်ယောက်လိုပင် ပြောမိပြောရာတွေ ပြောလိုက် ...။
 ကောင်မလေး၏ နဖူးလေးကို နမ်းလိုက် ...။ ဆံစလေးကို သပ်ပေးလိုက်
 ဖြင့် ရှိနေရပါ၏။ မဖြစ်နိုင်သည့် တောင့်တမှုတစ်ခုဆိုတာ နှောင်းမှရ
 လျှင် ဖြေဆည်ရာ ပျောက်နေတတ်သည်ဆိုတာ နောင်တတစ်ခုဆိုမှ
 အသိတရား ပေးအပ်၏။ ရှင်လျက်နှင့် သေရသည့်နှယ် တစ်သက်တာ
 ခံစားရချေမည်နောင်တ..။ သေသည်ထက်ဆိုးသော ခံစားမှု..။ ဘာကြောင့်
 ဆို.. မသေမချင်း ထိုနောင်တသည် သောကကိုလည်း ပေးမည်။ ကြေကွဲ

ခြင်းကိုလည်း ပေးမည်။ ဆောက်တည်ရာပျောက်နေသည့် လူတစ်ယောက်
 အဖြစ်လည်း ရှင်သန်နေရစေဦးမည်။ မသေမချင်း ချုပ်ငြိမ်းဖို့ မမြင်သည့်
 နောင်တ ..။ ကောင်မလေး၏ လက်လေးကို သူ ထွေးဆုပ်ထားမိရပါ၏။
 လက်က လက်ကောက်ဝတ်နေရာလေးမှာ မေးအုပ်မိစဉ်မှာ ...

“ဘုရားရေ!...”

သူ ရုတ်ခနဲ အသံပွင့်ကျ၏။ လက်ကောက်ဝတ် သွေးကြောနေရာ
 လေးကို သေချာအောင် သူ့လက်မက မေးတင်စမ်းမိရပြီ ...။ ကောင်မ
 လေး ...။ ဪ .. သူ၏ကောင်မလေး သွေးခုန်နေသေးသည်ကောလေ..။

“ဘုရား!.. ဘုရားရေ .. ဟေ့ ကလေး .. ကလေး .. မျက်စိလေး
 ဖွင့်ကြည့်စမ်းပါကွ ..”

ဟု သူ ကသောကမျော စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောနေသည်။ ဝတ်ထား
 သော ရုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ ကောင်မလေး၏ ဒဏ်ရာပေါ်မှာ အုပ်စည်း
 သည်။ သွေးကတော့ ထွက်နေဆဲ ...။ သူ .. ကမန်းကတမ်း ကောင်မလေး
 ၏ ကိုယ်လေးကို ဘေးဘက်ထိုင်ခုံမှာ ပြောင်း၍ချ ...။ ခေါင်းလေးကို
 သူ့ပေါင်ပေါ်တင် ...။ လက်တစ်ဖက်က ကောင်မလေး၏ ဆံစလေးကို
 သပ်ပေးမိပြီးသည့်နောက်မှာ .. ကားစက်နှိုးမိရပါပြီတည်း။

ဆေးရုံသို့ သူ သွားရမည်လေ ..။ အမြန်ဆုံးသွားရမည် ...။

“မင်း မသေပါနဲ့ ကလေးရယ် .. ငါ့ကို ချန်မထားရစ်ခဲ့ပါနဲ့ ..
 ဒီမှာ ကလေး .. ကိုကြီး ပြောနေတယ် .. အော်ပြောနေတယ် .. ကလေး
 ကို .. သိပ်ချစ်ပါတယ် ကလေးရယ် .. မင်း .. မင်း .. ကြားလိုက်စမ်းပါ
 တော့ .. ကြားလိုက်စမ်းပါတော့ ..”

သူ တကယ့်ကို .. အော်ဟစ်နေမိခြင်းပါ။ မေ့မြောနေသည့် ကလေး
 ကြားလာစေ .. ဆိုသည့်စောဖြင့် သူ မျက်စည်တွေဖြိုကျနေရင်း အော်
 ပြောနေမိခြင်း ...။ လက်က .. ကောင်မလေး၏ လည်တိုင်လေးပေါ်တင်
 သည်။ ဆံစလေးပေါ် တင်သည်။ ဖွဖွသပ်ပေးနေမိသည်။ ကလေး တစ်

ထောက်လိုလည်း ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချမိသည်။ ပြီးတာနှင့် မျက်ရည်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်ပစ်ကာ ကားကို မောင်းထွက်လာမိရပါပြီ။။

“ကိုကြီး ..”

ရုတ်ခနဲ ကြားလိုက်ရပါသည့် တိုးညှင်းညှင်းအသံလေး .. အရမ်းကို နူးညံ့နေသည့် အသံလေး ..။ ရှိုက်သံလေးတွေ ရောထွေးနေပါသည့် အသံလေး ..။ သူ .. ချက်ချင်း ကားကို ရပ်မိသည်။ ကောင်မလေးကို ပွေ့ငင်လိုက်မိကာ မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖေးမောစေမိရင်းမှ ..

“ကလေး... ကလေး သတိရလာပြီလား... ဟုတ်လား... ဒီမှာ...သေချာ နားထောင်နော် ကလေး .. အခု .. ကိုကြီးတို့ ဆေးရုံကို သွားကြမယ်... ကလေး ကို.. ကိုကြီး အဆုံးအရုံးမခံနိုင်ဘူး.. ကလေး ကလည်း ကိုကြီးကို ချန်မထားခဲ့ပါဘူးလို့ ကတိပေးရလိမ့်မယ်... အဲဒါ.. အရေးအကြီးဆုံးသော ကတိပဲ .. ကိုကြီး ဘဝအတွက် .. အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ ကလေးရယ်.. ကလေး ကို.. ကိုကြီး သိပ်ချစ်ပါတယ်... ယုံပါ .. ယုံပါ..နော်.. ကဲ.. စိတ်ကိုတင်းထား .. ကိုကြီးကို ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းကိုပဲ စိတ်ထဲထား.. ကိုကြီး တို့ မခွဲကြဘူးဆိုတာကို တွေးထား.. မင်း.. ငါ့ကို ချန်ထားခဲ့လို့ မရဘူးနော်..မရဘူးနော်.. ကတိပေးစမ်းပါကွ.. ကတိပေးစမ်းပါ..”

နဖူးလေးကို နမ်းလိုက် ..။ ပါးလေးကို ပုတ်လိုက်ဖြင့် သူ တောက်လျှောက်ပြောနေခြင်း ..။ ကောင်မလေး၏ မျက်နှာကိုလည်း မလွတ်တမ်း ကြည့်နေသည်။ မျက်တောင်လေးတစ်ချက် ခတ်ပြတာကို သူ မြင်နေရ၏။ ကတိပေးပါသည်ဟု ပြောနေခြင်းများလားလေ ..။ သူ ရင်ထဲ တင်းမခံသာ ..။ ယူကျုံးမရခြင်းကြီးစွာသော မျက်ရည်သည် အလိုလို ပြိုကျနေ၏။ တန့်မရ ဆည်မရ ..။ ထိန်းမရနိုင် ..။

ကောင်မလေး၏ လက်လေးတွေ သူ့ပါးပြင်ကို လာထိသည်။ သူ မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးနေသည်။ သူ့လက်တွေကလည်း ကောင်မလေး၏ လက်လေးပေါ် ဖေးအုပ်လိုက်မိရပါ၏။ လက်နုနုလေးကို ရင်နှစ်၍

နမ်းရှိုက်မိရပါ၏။

“တကယ် .. မမုန်းတော့ဘူးပေါ့နော် ..”

တိုးဖွဖွ မေးသံလေး ..။ သူ .. ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ လက်ဖဝါးလေးကို ထပ်၍ ဖေးအုပ် နမ်းမိသည်။

“ကိုကြီး တကယ်ကို .. ချစ် .. တာ .. ပေါ့ .. နော် ..”

မေးသံလေးက အရမ်းကို တုန်ခါနေသည်။ မျက်ရည်လည်း ကျလာနေသည်မို့ သူ မကြည့်ရက် ..။

“မောနေပါ့မယ် ကလေး ရယ် .. ကိုကြီးလေ ..”

မေးနေတာ မောမှာစိုးစိတ်ဖြင့် သူ ကောင်မလေး၏ နဖူးလေးကို ထိရင်း သူ့ရင်ထဲမှ စကားကို ထပ်၍ ဝန်ခံလိုက်ရပါ၏။ ဪ .. ချစ်ရသူတစ်ယောက်ကို .. ကိုယ့်ရင်ထဲက အချစ်တွေ ဝန်ခံခွင့်ရသည့်ဘဝသည် .. ရည်ကြာစွာ .. အတူယှဉ်တွဲနေရသည့် ဘဝမျိုးမှာ ဖြစ်တည်ခြင်းတွေဖြင့် ရှင်သန် ရှည်လျားစေချင်လှပါတီတော့သည်ကော ..။

“ကိုကြီး .. အရမ်းချစ်တာပါ .. ရင်ကိုနှစ်ပြီး ချစ်တာပါ .. ယုံကြည်ပေးပါ ကလေး ရယ် ..”

သူ ပြောတော့ ကောင်မလေး ကျုံး၍ထသည်။ ထိုင်သည်။ သူ့ကို ပြုံး၍ ကြည့်သည်။ သူလည်း မှင်တက်၍ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရပါ၏။ ကောင်မလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာပါ၏။ သူ့လက်တွေက အလိုလို ထွေးပွေ့လျက် ရှိနေရင်းမှ ..

“အရမ်း မထိုင်နဲ့လေ .. လဲသွားမှာ စိုးရတယ် ကလေး ရဲ့ ..”

ဟု စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြောချိန်မှာ ကောင်မလေး ပထမဆုံး သူ့ကို ပါးလေးပုတ်၍ ကြည့်သည်။ သူ့ရုပ်အင်္ကျီကြီး ရင်ဘတ်မှာ စည်းထားတာကို ဖြည့်သည်။ ဘလောက်အင်္ကျီဖြူလေးမှာ သွေးတွေစိုနေဆဲ ..။ မြင်မကောင်း ..။ ကောင်မလေး တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ သူ့ကို ကျောပေးပြီး ပြန်လှည့်လာတော့ လက်ထဲမှာ ပလတ်စတစ်အိတ်တစ်

အိတ် ဝါလာသည်။ လက်ကျန်သိပ်ခရိုတော့ပြီဖြစ်သည့် သွေးအိတ် .. သူ နားမလည်နိုင်ဘဲ ကောင်မလေးကို ငေးတွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်မိချိန်မှာ ကောင်မလေး သူ့လက်ကို ဖေးကိုင်လာပါ၏။

“စိတ်မဆိုးကြေး နော် ကိုကြီး .. စိတ်မဆိုးရဘူး နော် ..”

ဟု ပြောကာ ခေါင်းလေးကို သူ့ပခုံးပေါ်မှာ မှီတင်လာသည်။ သူ .. ကောင်မလေး၏ ခေါင်းလေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖေးအုပ်မိရင်းမှ...

“ကိုကြီး .. ရူးတော့မှာပါ ကလေး ရယ် .. ဖြစ်ရလေခြင်းဆိုပြီး ရင်ထဲကျနေအောင် ခံစားရတာ ..”

ဟု ညည်းမိရပါ၏။ ခုလို .. ကောင်မလေး ဘာမှ မဖြစ်တာတစ်ခု ဖြင့်ပင် သူ့ရင်ထဲမှာ အပူတွေ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်းစပြုလာနေသည်။ ကောင်မလေး မရှိလျှင် အဘယ်မျှထိ ဆိုးသည်ဆိုတာ သူ နားထည်ခဲ့ရ ပြီးပြီ ..။ ကြေကွဲနာက တစ်ကိုယ်လုံးအနံ့မှာ မွန်းထားသလို ဖြစ်ကုန်ရ သည်ပဲလေ ..။ သူ့ကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့ဖို့ရ ခက်ခဲ နေသည့် အတိုင်းအဆကို သူ ရင်နှင့်ရင်း၍ မဆန့်ရင်ကန် ခံစားခဲ့ရပြီး သည့်နောက်မှာ.. သူ ကောင်မလေးကို.. ဘယ်လိုမှ.. မဆူရက်.. မငေါက် ရက်..။ အရေးအကြီးဆုံးသည် .. ဤကောင်မလေးပဲ ဖြစ်နေတာ သူ့နှလုံး သားက သူ့ကို အသေအချာကြီး သတိပေးထားခဲ့ပြီးပြီကောလေ ..။

“ခဏထိုင်ကြရအောင် ကိုကြီး ရယ် ..”

ကောင်မလေး သူ့ကို ပြောကာ တောင်းပန်သလို ကြည့်လာပါ၏။ ကောင်မလေး၏ လက်လေးတွေက သူ့လက်မောင်းကြီးကို မလွှတ် ..။ ကိုင်ထားဆဲ ..။ တောင်းပန်သည့်သဘော ..။ သူ့ကလည်း ငြိမ်နေသည်။ ကောင်မလေး၏ လက်လေးကို ပုတ်မထုတ် ..။

“မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ ကိုကြီး ရဲ့.. ကဗျာလေးနဲ့ ကလေး ရဲ့ ရင်ထဲက ရစ်ခြမ်းတွေကို.. ကိုကြီးရဲ့ခြေရင်းမှာ ချပြလို့ အသနားခံ တောင်း ပန်လို့လည်း ထူးမလာ.. ဘယ်လိုမှ မရတော့တဲ့အခါမှာ.. ကလေး လေ..”

ငါ သေရင် အေးမှာလို့ .. စတေးမိလာတယ် .. အဲဒီမှာ.. ဆက်တွေးမိလာ ပြန်ရော .. ငါ သေသွားရင် .. ကိုကြီး ပျော်မှာလားဆိုတဲ့ အတွေး ..”

“မပြောပါနဲ့ ကလေး ရယ် .. မကြားချင်ဘူးကွာ ..”

သူ ကြားဖြတ်ပြောရင်းမှ ကောင်မလေး၏ ခေါင်းလေးကို ပခုံးပေါ် ဖေးတင်ကာ လက်ဖဝါးတွေဖြင့် ဖေးအုပ်ထားတော့ ကောင်မလေး မျက်ရည်ကျလာပါ၏။

“အဲသလို တွေးမိရာက .. ခုလို .. အကြံပေါ်လာရတော့တာပါပဲ ကိုကြီးရယ် .. မြို့ထဲကို ကားနဲ့သွား .. မုန့်တွေမှာသုံးတဲ့ (Food Colour) ဖု(တ်)ကာလာထဲက ကြက်သွေးရောင်ကို ဝယ် .. ဂျုံအနုကို ဝယ်.. အိမ် မှာ ကာလာကို ရေနဲ့ဖျော် .. ဂျုံနုလေး အနေတော် ကာလာရေနဲ့ ဖျော်ပြီး ရေခွေးနွေးနဲ့ ခဏကျို.. ပြီးတော့ ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး ဖယောင်း တိုင်မီးနဲ့ အိတ်ကိုပိတ် .. တစ်ခါတည်း ဝယ်ခဲ့တဲ့ တကယ့် သေနတ်သံ ထွက်တဲ့ ကလေးကစားစရာ သေနတ်ကိုလည်းယူ .. သွေးတုအိတ်ကို နွေးနေအောင်လို့ တမင် ထမင်းနွေးဘူးလေးတဲ လည့်ပြီးယူ .. ပြီးတော့ မှ.. ကိုကြီးကို ဖုန်းဆက် .. ဒီကို ထွက်လာခဲ့တာပါပဲ .. ကျန်တာတွေ ကတော့ ကိုကြီး သိပြီးပြီပဲလေ .. သေနတ်သံမပေးခင်မှာ အင်္ကျီကို ဓားလေးနဲ့ အရာပေးဖောက်ပြီး .. သွေးအိတ်ကိုလည်း ဖောက်ပြီး ရင် ဘတ်မှာထည့် .. သေနတ်သံလည်း ပေး .. လက်နဲ့လည်း ဖိလိုက်တော့ သွေးတုအိတ်ထဲက လျှံပွင့်ထွက် .. အင်္ကျီအိတ်ထဲက အပေါက်ထဲက ထွက်နဲ့ ဖြစ်ကုန်တာပါ .. ဂျုံဆိုတာကလည်း သွေးထင်ရလောက်အောင် အနေတော်ထည့်ထားတာမို့ (Food Colour) ကြက်သွေးရောင်နဲ့ဆိုတော့.. သွေးခွေးနွေးတွေ အင်္ကျီမှာ ပေကုန်သလို ဖြစ်ကုန်တာပါ ကိုကြီးရယ်..”

ဟု ပြောတော့ သူ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ကောင်မလေး၏ ခေါင်းကို မနာအောင် ထုမိရပါ၏။

“မင်း .. တော်တော် ဉာဏ်ကျယ်တာပဲကွ .. ငါ့မှာ ရူးမတတ်တဲ့

ဖြစ်ကုန်ရတာ .. သက်သာတယ်မှတ်သလား .. ခက်ပုံများကွာ .. ဒီလောက် ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးကိုမှ .. ငါက ချစ်နေမိတာပဲကွ .."

ဟုပြောတော့ ကောင်မလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းလေးတိုးဝင်ကာ...
“ချစ်လွန်းတော့လည်း .. လုပ်မိလုပ်ရာတွေ လုပ်မိကုန်တာပါပဲ ကိုကြီးရယ်.. ဒီအဖြစ်ဟာ.. ကိုကြီးနဲ့ ကလေး တို့ဘဝမှာ.. ဘယ်တော့မှ.. မေ့ဖျောက်လို့ မရနိုင်တော့တဲ့ .. အဖြစ်ပဲ ကိုကြီး.. ။ ကြားတဲ့လူတွေက တော့ ရယ်ကြမှာ နော် .. ဒါပေမယ့် .. ကလေး ကတော့ မရယ်ရက်ပါဘူး ကိုကြီးရယ် .. ကိုကြီး အရမ်းခံစားရတာကို သိနေရရင်း.. ရင်ထဲ အရမ်း ထိခိုက်မိရတာပါ .. သနားမိရတာပါ .. ကိုကြီးကို .. မတရား အနိုင်ယူ လိုက်သလို ဖြစ်ကုန်ပြီလို့ ခံစားရတယ် ကိုကြီးရယ် .. ကိုကြီး ခံစားနေရ တာ မြင်ရလေလေ .. ရင်ထဲမှာ မကောင်းလေလေ .. ပြီးတော့ .. ကိုကြီးက ချစ်တယ်လို့ ပြောနေတာကို ကြားနေရရင်း ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးရ.. ပျော် နေမိရပြန်ရော .. အဲသလိုရှိနေရင်းက .. တစ်ခါ .. ကိုကြီး မျက်ရည်ကျ အောင် လုပ်ပြီးမှ ရယူတဲ့ ကြည်နူးခြင်းတွေ .. အပျော်တွေပါလားဆိုပြီး ချက်ချင်း .. ကလေးကိုယ်ကို ကလေး.. မုန်းနေမိပြန်ရော .. အချစ်ဆို တာ .. အဲဒါပဲဖြစ်မှာပါ ကိုကြီးရယ် .. သိပ်ကို အံ့သြဖို့ကောင်းအောင်.. စွမ်းအားကြီးပါတယ် ..”

ကောင်မလေး ပြောနေချိန်မှာ သူ့ကတော့ မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါး ဖြင့် ဖေးမောစေရင်း တစ်ဖုံစိမ့်ဖျံ ကြည့်နေမိရပါ၏ ။ ဤကောင်မလေး မရှိလျှင် .. သူ .. ဘာဖြစ်ကုန်မည် .. ဆိုတာ သူ ရင်နှင့် ရင်း၍ သိခဲ့ရပြီး ပြီ .. ။ ဘယ်လိုမှ မခွင့်နိုင် .. ။ ဒါပဲ သူ သိနေရသည်တည်း .. ။

“စောစောကအဖြစ်ဟာ တကယ်အဖြစ်ဆိုရင်.. ကိုကြီး ရင်ကျိုးရ မှာပါ ကလေးရယ်.. မတွေးရဲစရာပဲ.. မတွေးရက်စရာပဲ .. အဲဒီ ခံစား ချက်ကို ရင်နဲ့ရင်းပြီး ကိုကြီး နားလည်လာအောင် .. အမှန်တရားတစ်ခု ကို ကိုကြီးနဲ့နှလုံးသားရှေ့မှာ ချပြနိုင်တဲ့အတွက်.. ချပြပေးခဲ့တဲ့အတွက်..

ကိုကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကောင်မလေးရယ် .. တကယ်က .. အဆိုး ဆုံးဟာ .. ကိုယ့်နှလုံးသားကို .. ကိုယ်မသိတာ .. ကိုယ့်နှလုံးသားထဲက.. ကျောတစ်ပုဒ်ကို .. ကိုယ် ပြန်မဖတ်နိုင်တာ.. အဲဒါ အဆိုးဆုံးပါပဲ .. တကယ်က .. ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ .. ကလေး .. အတွက် ရေးဖွဲ့ဖြစ် တည်နေတဲ့ ခံစားချက်တွေဟာ ကျောတစ်ပုဒ်အဖြစ် ရှိနေတာကို မမြင် တတ် .. မဖတ်တတ်အောင် မာနတိမ်တိုက်တွေက ဖုံးထားကြတာပါ..”

သူ ပြောပြီးတာနှင့် ကောင်မလေးကို မမှီတ်မသုန် ကြည့်ကာ အရေးအကြီးဆုံးသော စကားကို ပြောချမိလိုက်ရပါပြီ .. ။ ဟုတ်သည်.. သူ့ဘဝမှာ အရေးအပါဆုံးသော မေးခွန်းတစ်ခု ... ။

“မင်း .. ကိုကြီးကို .. လက်ထပ်မှာလား.. / ကိုကြီး လက်ထပ်ပါရ စေ .. လက်ထပ်ပါရစေ ကလေး ရယ် .. ခွင့်ပြုလိုက်ပါတော့ ..”

ဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောပြီးချိန်မှာ သူ့အနမ်းက ကောင်မလေး၏ နဖူးပြင်နုနုထက်မှာ သိမ်မွေ့ညင်သာ ဖေးတင်ချေသတည်း .. ။

မွှေးပျံ့သော ပန်းစံကား၏ ရနံ့က လေပြည့်နှင့်အတူ တိုးဝင်၏ ။ ချောင်းရေဆီမှ လေအေးအေးတို့ကလည်း နုနုယဉ်ယဉ် တိုက်ခတ် ၏ ။ တောအုပ်ညိုညို .. ဝါးရုံစိမ်းစိမ်းတို့ဆီမှ လေတိုးသံနွဲ့နွဲ့ကလည်း ဖြတ်တို့ နှုတ်ဆက်၏ ။

ဪ .. အရာရာသည် .. မွှေးမြဲအေးချမ်းလှချေသည်ကောလေ.. ။ အချစ်သည် .. အရာရာကို .. လှပစေနိုင်သော ခံစားချက်ကို .. ရင်မှာ ဖြစ်တည် ခံစားတတ်လာစေနိုင်စွမ်းသည်တကား .. ။

ခါတိုင်းထက်ပို၍ ပန်းတို့၏ ရနံ့က မွှေး၏ ။ ရေ၏ ရနံ့ပါသော လေက ပို၍ နု၏ ။ အေး၏ ။ တောအုပ်ဆီမှ လေတို့သည်ပင်လျှင် .. ပို၍ လတ်ဆတ်အေးမြနေစေသည့်နယ် ရှိချေသည်တည်း .. ။

သံယောဇဉ်နဲ့ ကပ်တဲ့အချစ်

တယ်တော့မှ ပြန်နိုင် ...

သစ္စာတိုင် မပျက်ပြဲစေရဲ့

ချစ်ရွက်လှေကိတ်တဲ့ သူ ပဲကိုင် ...

တုလန်းတိုင် ...

တူပြိုင်လို့ လျှောက်လှမ်းလျှင်

ဆုံးသက်တိုင် အစဉ်ရှည်လျား

ပေတ္တာစာရာပင် ...

အချစ်တွင် အကွာရာတွင်နိုင်သတဲ့

နှလုံးသာရဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်

သံယောဇဉ်ကို ဖော်ပြထား

ချစ်ပြစ်ဖျားပင် ...

ဪ ...

ချစ်ပြစ်ဖျားပင် ...

... မီးဖိုချောင်ရုံ ထွက်ခါ။

သူ ... အတားမလေးဘဲ ... ရွှေမှာ ရပ်လာပါ။
... လောဘိစားလေးဆီမှ ... ဝတ်စုံနဲ့ကို မြင်နေရသလို
... သူ့ခန်းမှာ လှည့်နေပြီ။ ... လောဘိစားလေးတော့ ရေအေးအေးနဲ့
... ဘုံဝါးစားခန်းနဲ့ မှန်တွေပေးပေးရုံလောက်ပဲ။ ... တစ်ယောက်
... သူ့ကို မကြည့်ကြ။ ... ဘာမှ မပေးပေးဘဲ။

အခန်း (၁၈)

သူ တိုးတိုးနေ၏။ ... ဘာမှ မပေးပေးဘဲ။
... ခုကျတော့လည်း အဝတ်တွေမှာ သွေးရောင်တွေ ပေပွနေရင်း
နှစ်ယောက်သား ကားထဲမှာ ထိုင်နေကြလျက် ...။ သူကလည်း ကောင်မ
လေး၏ ခေါင်းလေးကို ပံ့ပိုးပေါ် ဖေးတင်၍ လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်ထား
ကာ နဖူးလေး နှမ်းမိလိုက်။ ဆံစလေး နှမ်းမိလိုက်ဖြင့် ရင်ထဲမှာ ချမ်း
မြေ့အေးချမ်းနေရသည်ပါပဲ ...။ ဤကောင်မလေးကို သူ အဘယ်မျှထိ
ချစ်သည်ဆိုတာ စောစောလေးကပင် သူ သွေးပျက်မတတ် ချောက်ချား
နေရင်း သိခဲ့ရပြီးပြီ။ ဟုတ်သည် ...။ ကောင်မလေးသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွား
လျှင် သူ သွေးပျက်သွားနိုင်သည်။ ခုကျတော့လည်း .. သူ ချစ်ရသည့်
ကောင်မလေး.. သူ့ဘေးမှာ ရှိနေပြီ။ ဘေးမသိရန်မခ ရှိနေခြင်း ဆိုသည့်
အသိတရားတစ်ခုဖြင့်ပင်လျှင် သူ ရင်ထဲ အေးချမ်းသွားရသည်ပဲလေ။။

“မင်းနော် .. တော်တော်ဆိုး .. ရက်စက်တယ်ကွာ .. ခုထိ သွေး
လန့်စရာ မြင်ကွင်းကို လန့်နေတုန်းကွ .. မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ
သိနေရင်း ရင်ထဲက အေးသွားတာက သပ်သပ် .. လန့်ရုံနီက မကုန်နိုင်
သေးပဲ ရှိနေသေးတာကတော့ ရှိနေသေးတာပဲကွ ..”

ဟုတ်သည် ...။ ရင်ထဲ ချမ်းမြေ့သွားရသည်ဆိုပေမယ့် .. တကယ်
တမ်းကျတော့ အရှိန်အဟုန်ပြင်းသည့် လန့်ရုံနီကြီးကတော့ ရင်ထဲမှာ
ကျန်နေဆဲ။ ဘယ်နှယ်လုပ်၍ လွှင့်ခနဲ ပျောက်သွားနိုင်ပါ့မည်တဲ့လဲလေ။။

“ကန်တော့ပါတယ် ကိုကြီးရယ် .. စိတ်မဆိုးနဲ့နော် .. ချစ်တော့လည်း လုပ်မိလုပ်ရာပေါ့ ကိုကြီးရာ .. ဒါကလည်း .. လေးလေးတိုးယူယူလာပေးတဲ့ လျှိုငှက်သည်းဖိုဇာတ်လမ်းခွေတွေ .. ခုံထောက်ဇာတ်လမ်းလေးတွေ .. ကြည့်ကြည့်ရင်း .. အကြံတွေ ဉာဏ်တွေ ဟိုကဒီက.. အနီအနက် ထွက်လာတယ်ထင်ပါ ...”

ဟု ပြောတော့ သူ ရယ်မိသည်။ ကောင်မလေး၏ ခေါင်းကို ဖွဖွ ထုမိကာ ...

“အံ့မယ် .. ငါ မရှိတုန်း ညည်းလေးက .. ငါ့ကို ဘယ်လိုချော့ရမလဲဆိုပြီး စိတ်ချည်း ထိုင်ညစ်နေမယ်မှတ်တာ.. ခုကျတော့ .. လေးလေးတိုးနဲ့ ပေါင်းပြီး .. ဇာတ်လမ်းတွေတာတွေ အခန်းထဲမှာ ခွေထိုးကြည့်နေတယ် ဆိုပါတော့ ...”

ဟု ချစ်စနိုးလေးပြောတော့ ကောင်မလေးက သူ့ရင်ခွင်မှာ ကလေးလေးလို မျက်နှာလေးအပ်လိုက်သည်။ တကယ့်ကို .. အစ်ကိုကြီး ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးခွေနေတာမျိုးလေးပင် ချစ်ဖို့ကောင်းနေတော့သည်ပါပဲ။။ ဪ .. ခုကျတော့လည်း .. ကောင်မလေး၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းက ချစ်စရာလေးတွေချည်း သူ့အတွက် ဖြစ်ဖြစ်နေချေသည်တကား ...။

“လူဆိုတာ.. သိပ်စိတ်ညစ်ရင်.. ဉာဏ်ပွင့်လာတတ်တယ် ကိုကြီးရဲ့.. သိပ်ကို အခက်အခဲကြုံ .. အကျပ်အတည်းတွေရင် .. လူဆိုတာ လွတ်ပေါက်ကို ရှာမိတတ်ကြတယ်လေ.. သိတယ်မဟုတ်လား.. ကံမှာဆူးစူးရင် ဉာဏ်လေးပူးပြီးတော့ ကြံရတယ်တဲ့.. ကလေး မှာက.. ချစ်ကံမှာ စူးလိုက်တဲ့ဆူးတွေ နှလုံးပြည့် ရင်ပြည့် ဖြစ်နေတာလေ.. ဉာဏ်ကလေး ပူးပြီးတော့ ကြံသလို ဖြစ်ကုန်ရတော့တာ.. ကလေး တင့်တိုဖြစ်နေတာ မကြည့်ရက်လို့ဆိုပြီး လေးလေးတိုး ခွေတွေအထပ်လိုက် ယူလာပြီး ကြည့်နိုင်ရက .. အဲဒီမှာ ဟိုဇာတ်လမ်းကြည့် .. ဒီဇာတ်လမ်းမြင်နဲ့ ဉာဏ်လည်း ထွက်လာ.. အကြံလည်းထွက်လာတော့တာ သိလား.. တကယ်က.. ငါ

သေရင် ကောင်းမှာဆိုတဲ့စိတ်လေး တွေးလာရင်းက ဖြစ်လာရတဲ့ဉာဏ်ဆိုပါတော့ ကိုကြီးရယ်.. သူများတွေသာ ဒီအဖြစ် သိကြရင် .. ဒီကောင်မလေး ကဲလိုက်တာ.. အဲသလို ပြောကြမှာနော်.. ဒီလောက်တောင် တူးတူးခါးခါး လုပ်နေတဲ့ ကိုကြီးကို .. ဒီလောက် ခမယယလုပ်ပြီး .. အချစ်ကို ရအောင်ယူတဲ့ ကောင်မလေးဆိုပြီး.. ကဲ့ရဲ့ကြမှာ နော် ..”

ခုလိုကျတော့လည်း သူ ရင်ထဲမကောင်း .. ကိုယ့်ရင်ထဲက အချစ်ထက် ကိုယ့်မာနက ပိုမြင့်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်တကြီးဖြစ်ခဲ့မိသည်။ မာနနှင့်ခံပြင်းမှုတွေကို နေရာအမြင့်မှာ ထားမိသည်။ ကောင်မလေးကို အရမ်း ဥပေက္ခာပြုပြ.. ငေါက်ပြ..။ နှင်ထုတ်ပြနှင့် ကမ်းကုန်အောင် အကြင်နာကင်းပြခဲ့လေသမျှ .. တန်းစီကာ အာရုံထဲ ပေါ်လာကြ ..။ အနေခက်ရနှင့် ဖြစ်ကုန်ရသည်ပါပဲ ..။ ကောင်မလေး၏ ဆံစကို သူ သပ်ပေးမိသည်။ နဖူးချင်း ထိမိသည်။ နဖူးလေးကို နုနည့်ည့် နမ်းမိသည်။ ခုကျတော့ .. သူသည် သူ့ရင်ထဲက အချစ်၏ နက်ရှိုင်းမှုကို.. သိခဲ့ပြီ ..။ မာနထက်မြင့်သော အချစ်..။ ခံပြင်းခြင်းထက်မြင့်သော နေရာမှာ ညင်သာသိမ်မွေ့စွာ နူးနူးည့်ည့် နေရာယူထားနိုင်စွမ်းသော အချစ်..။ သူ့ဘဝမှာ အထွန်တရာကိုမှ အရေးပါလေသော အချစ်ကို .. သူ .. သူ .. ရင်နှင့်ရင်း၍ .. သိခဲ့ရပြီးချေပြီတကား ..။ ဤသို့သိအောင် ပြုပေးခဲ့သူသည်လည်း သူ၏ ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်လေသည်။

“တောင်းပန်တယ် ကလေး ရယ်.. အဟုတ်ပါဗျာ.. ကိုကြီးဟာလေ ကိုယ့်ရင်ထဲက အချစ်ကို မသိတတ်တဲ့ ငည့်ကြီးကို ဖြစ်နေတာ.. တော်သေးတာပေါ့.. ဒီလောက်လိမ္မာတဲ့ ကောင်မလေး ဖြစ်နေလို့ပေါ့.. ကလေး လုပ်ပြလိုက်တော့မှ ဒီကောင် ငါးရုံပြာလူး အရူးကြီးကိုဖြစ်ရ.. ရင်တွေ ကြော့ကုန်ရတော့တာ .. ကျေးဇူးတင်တယ် ကလေး ရယ် .. ကိုကြီး ရဲ့ ရင်ထဲက အမှန်တရားကို .. ကိုကြီး မြင်အောင်.. အဖြေချပြပေးလို့လေ..”

သူ ကောင်မလေး၏ ဆံစလေးကို သပ်ပေးတော့ သူ့ဆံပင်တွေ

နဖူးမှာ ပြိုကျနေတာကို ကောင်မလေးကလည်း ပြန်၍ လက်နုနုလေးဖြင့် သပ်ပေးလာသည်။ ဤကောင်မလေး သူ့ကို အဘယ်မျှထို ချစ်တာပိုသိလာရလေ ။ သူ - မာရေကျောရေ လုပ်မိသမျှ ရင်ထဲမှာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရလေပါ။

“ထကယ်တော့ ကိုကြီးရယ် .. ကိုကြီး ရင်ထဲမှာ အချစ်ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကလေး မြင်မြင်နေရတယ်လေ .. အဲဒါ ဘာလဲသိလား .. ကိုကြီးကလေး အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် အရမ်းရှိတာကြောင့်ပေါ့..။ ပြောသာပြော.. ဆူသာဆူ.. တကယ်တမ်းကျတော့ သံယောဇဉ်စိတ်နဲ့.. ထမင်းစားခိုင်း .. အလျှော့ပေးနဲ့ လုပ်ခဲ့တာပဲလေ .. ကလေး ပျောက်နေတုန်းကလည်း ရင်မီးတောက်ပြီး .. မျက်စိမျက်နှာကြီးပျက်လို့ .. လိုက်ရှာတာပဲ မဟုတ်လား .. ဟိုး သရက်ပင်အောက်မှာ ကလေး ရှိနေတုန်း ကိုကြီး လိုက်လာတာများ .. ခြေကုန်မြန်ပုံ သိလား .. ခြေကုန်သုတ်တယ်ဆိုတာ ဒါပါလားလို့ ကလေး မြင်နေရတာ.. မျက်စိမျက်နှာကြီးလည်း ပျက်လို့ .. ပြီးတော့.. အကြီးဆိုတော့ .. အငယ်ကို ဆူသလို ဆူနေတာများ.. သံယောဇဉ်တွေ ပုံအောချပြထားတာ အားလုံး သိသာနေတာပဲဥစ္စာ ..”

ကောင်မလေး ပြောတော့ သူ ရှက်ရယ်ရယ်မိသည်။ ဟုတ်သား.. ဟု ခုကျတော့လည်း ကောင်မလေး ပြောသမျှတွေ မှန်နေတာကို ဝန်ခံမိရသည်တည့် ..။ ပြီးတော့ .. ရှက်ကိုးရှက်ကမ်းကြီးလည်း ဖြစ်လိုက်သေးသည်။ ထိုနေ့က .. ကောင်မလေး သူ့ကို ကြည့်ကာ .. သူ့ရင်ထဲက အရာတွေကို ဖမ်းဆုပ်သိနေချိန်မှာ ..။ သူက မှင်ကောင်းမောင်းကောင်း ဟန်ထယ်နေခဲ့သည်ကိုးလေ ..။

“သံယောဇဉ်ဆိုတာနဲ့ ကင်းတဲ့အချစ်ရယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မရှိနိုင်ပါဘူး ကိုကြီးရယ် .. သေချာတွေးကြည့်လေ.. ချစ်တဲ့သူကို ဘယ်သူက သံယောဇဉ်ကင်းနိုင်ကြလို့လဲ .. အဲဒီသံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ ကိုကြီးရဲ့ရင်ထဲက အရာတစ်ခုကိုအားကိုးပြီး ကိုကြီးဆီက အချစ်ကို.. ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့ ကလေး

ဖြစ်ရအောင် ကြိုးစားခဲ့တာပါ.. သံယောဇဉ်ဆိုတာက.. သစ္စာတရားကိုလည်း ဖြစ်တည်စေတယ် .. ချစ်ရွက်လှေတစ်စင်းမှာ ပဲ့ကိုင်အရာဟာ သံယောဇဉ်ပါ ကိုကြီး .. အဲဒီ အချစ်မြစ်ဖျားဖြစ်တဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတာ.. ဟောဒီက ကိုကြီးရဲ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ အပြည့်ရှိနေတာ.. ကလေး မြင်ထားတာလေ .. ဒါကြောင့် .. ကိုကြီးရဲ့ မာရေကျောရေတွေကို.. မြင်တိုင်း.. အဲဒီမာကျောခြင်းတွေဟာ တကယ်မဟုတ်ဘူး.. ကိုကြီး ရင်ထဲမှာ ကလေး အတွက် အချစ်ဆိုတာရှိနေတယ် .. ရှိနေတယ်ဆိုပြီး.. ပြန်ပြန်အားပေးခဲ့ရတာ ကိုကြီးရဲ့ .. ဟောဒီက ကောင်မလေးရဲ့ နှလုံးသားကိုလေ ..”

ဟု ပြောတော့ သူ မကြားရက် ..။ သနားစိတ်ဖြင့် ကောင်မလေး၏ မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖေးဆုပ်၍ တစ်ဖိစိန်ကြည့်မိရပါပြီ..။ “တောင်းပန်တယ် ကလေး ရယ် .. မှားခဲ့တယ်ကွာ ..”

ဟု သူ ခပ်ညည်းညည်း ပြောမိသည်က ယူကျုံးမရစိတ်ဖြင့်ပါ..။ “ချစ်တယ်ဆိုရင် .. မတောင်းပန်ခင်ကတည်းက ခွင့်လွှတ်တတ်ကြပါတယ် ကိုကြီးရယ် .. ကလေး လေ .. ကိုကြီး ရင်ထဲမှာ ကလေး အတွက် အချစ်ဆိုတာ ရှိနေတယ်လို့ သိနေတာမို့.. ဒီအချစ်ကို .. ဘယ်တော့မှ အစွဲမခံဘူးဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ထားတာ .. တကယ်ချစ်နေကြပါရက်ကယ်နဲ့ ဝေးကြရတယ်ဆိုတာ .. ကာယကံရှင်တွေ ည့်လို့ပဲ ကိုကြီးရဲ့.. အရေးမခံနိုင်ပါဘူး .. ကလေး ကလည်း ကိုကြီးကို အရမ်းအားကိုးတကြီးနဲ့ကို ချစ်တာပါ .. ပြီးတော့ .. ကိုကြီးက .. ကလေး ရဲ့ အသက်သခင်လေ .. ကိုကြီး ကယ်လို့ ကလေး အသက်ရှင်ရတာ .. ကိုကြီး ဆူငေါက်ကြိမ်းမောင်းတာလေးလောက်ကိုများ .. အသည်းနာတယ်တွေတာတွေ လုပ်နေရင် ခက်ကုန်မှာပေါ့ ..”

သူနဖူးထက်မှာ ထပ်၍ပြိုကျလာပြန်သည့် သံစတွေကို လက်နုနုလေးဖြင့် ဗွဖွ ဖေးသပ်ပင့်တင်ပေးရင်း ကောင်မလေး ပြောလာတော့ ဤတစ်ကြိမ်မှာဖြင့် သူ ကောင်မလေး၏ ကိုယ်လေးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ငင်လိုက်မိရ

ပါပြီတည်း...။ သူ့လက်မောင်းတွေ ဆတ်ဆတ်ခါနေသည်။ ရင်ထဲမှာမချို...။ သူ့ကို ဤမျှချစ်သည့် ကလေးမ...။ သူ့အပေါ် ဤမျှနားလည်သည့် ကောင်မလေး...။ သူ့ကို ဤမျှအထိ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်သော မိန်းကလေးကိုမှ .. သူ .. သူ .. မာနတွေ တလူလူဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့သည်ကိုးလေ ...။

"ကလေး ပြောတယ်နော် .. ကလေး ကို လူတွေကဲ့ရဲ့ကြမယ်လို့.. အဲသလို ဘယ်အဖြစ်ပဲပါမလဲ ကလေး ရယ်.. ခု.. ကိုကြီးနဲ့ ကလေး တို့ ချစ်ခဲ့ကြပြီဖြစ်တဲ့ကိစ္စ .. လေးလေးတိုး တို့ မသိစေရဘူး.. နောက်မှ .. ရုတ်ခနဲ သူတို့ သိကြရစေမယ်.. အံ့ဩကုန်ကြစေမယ်.. ပြီးတော့.. အဲဒီအဖြစ်ဟာ .. အချစ်ဟာ .. ကိုကြီးက .. ကလေး ကို ကမ်းလှမ်းတာဖြစ်တယ်ဆိုတာ .. လူသိရင်ကြား ဖြစ်စေမယ် .. ဒါကိုတော့ .. ခွင့်ပြုရလိမ့်မယ် ကောင်မလေး .. လောလောဆယ် .. ကလေးက .. တစ်ယောက်တည်း ကားနဲ့ သပ်သပ်ပြန် .. ကိုကြီးက .. တစ်ယောက်တည်း သပ်သပ်ပြန်မယ် .. ကိုကြီး အိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ .. လေးလေးတိုး မေးမှာ သေချာတာတစ်ခုကတော့.. ကလေး နဲ့ဆုံဖို့ ကိုကြီး သွားသလား မသွားဘူးလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းပဲ .. ကိုကြီး က မှင်သေသေနဲ့ ဖြေမယ်လေ .. မသွားဘူးလို့ အလကားအလုပ်ရှုပ်တယ်လို့ .. အဲသလိုဖြေမယ်.. ကလေးက အရင်အိမ်ကို ရောက်ရမှာဆိုတော့ .. လေးလေးတိုး များ အရင်မေးနေရင် .. အဲသလိုပဲ ဖြေ.. ကိုကြီး မလာဘူးလို့ ဖြေ.. မျက်နှာလေးလည်း ငယ်ထား .. သနားစရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင်နေပြ .. ကြားလား.."

သူ ဆံစလေးကို သပ်၍ ကလေးလေးကို ကြည့်သလိုကြည့်ရင်း ပြောတော့ ကောင်မလေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဤကောင်မလေးက ဖြင့် .. သူက .. ဒါလုပ်ပါ .. ဆိုလျှင် .. ဘယ်တော့မှ ငြင်းမည့် ကောင်မလေး မဟုတ် ..။ ခုနည်း .. ဘာလို့ အဲသလို လုပ်ရမှာလဲတွေ မေးခွန်း ထွက်မလာ..။ ခေါင်းညိတ်သည်ပါပဲ ..။ ခုလောက် လိမ္မာနေတော့လည်း သူ အချစ်တိုးရ ..။ မချင်မရဲလေးဖြစ်ရဖြင့် ကောင်မလေး၏ နှာဖျားလေး

ကို ဖွဖွလေး လက်ဖြင့် ညှစ်လိုက်မိရပါ၏။
"မင်းကတော့ကွာ.. ကိုကြီး ရင်ထဲဝင်ပြီး.. ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး အပိုင်သိမ်းသွားတာပါပဲ ကလေး ရာ .."

ဟု ညည်းတော့ ကောင်မလေး မျက်ရည်ကျလာသည်။
နောက်တော့ သူ့ကို မော့ကြည့်ကာ လက်ဖမိုးလေး ကမ်းပေးသည်။
"ဟိုတုန်းကလို့.. ကလေး ရဲ့လက်ကို ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး ယူပြီး .. မျက်ရည်သုတ်ပေးလေ .."

ဟု တမ်းတစရာ ညလေးတစ်ညကို မမေ့နိုင်စွာ ဆွတ်ဆွတ်တမ်းတမ်း မှန်း၍ပင် လွမ်းနေသေးသည့် ကလေးမ ..။ ဪ .. တစ်ချိန်က ကောင်မလေး မျက်ရည်ကို သူ့လက်ဖြင့် သုတ်ပေးလျှင် အောက်ကျိုရာ ရောက်မည်ဟု ဘဝင်ခပ်ကိုင်ကိုင်ဖြင့် ရှိခဲ့ဖူးသည့် ည ..။ တကယ်တမ်း ကျတော့လည်း မျက်ရည်ကို မသုတ်ပေးဘဲလည်း မနေနိုင် ..။ ဒါကြောင့်.. ကောင်မလေး၏လက်ကိုပဲ ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူ၍.. သူ့လက်က ကောင်မလေး၏လက်ကိုကိုင်.. ကောင်မလေး၏လက်ဖြင့် ကောင်မလေး၏မျက်ရည်ကို သုတ်ခဲ့ဖူးသည့် ည ..။ ခုကျတော့လည်း ထိုအဖြစ်သည် ရယ်စရာလည်း ဖြစ်နေပြီ ..။ သူ အရမ်းကလေးဆန်နေတာလည်း ပေါ်ကုန်ပြီ ..။

"ကိုကြီးက .. ဟောဒီ ဝမ်းသာလို့ ကျလာတဲ့ မျက်ရည်လေးတွေကို .. မသုတ်ချင်ပါဘူးကွာ .. ကျပါစေတော့ .. သိပ်လှတာပဲ ကလေးရယ် .. မျက်လုံးလေးတွေက ကြည့်နူးရိပ်တွေပြည့်နေတာ .. ရှုန်းစက်နေတာပဲ သိလား .."

ဟုပြောကာ မျက်ရည်လေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းက ဖေးတင်နမ်းမိရပါ၏။
"ပြန်မယ်ဆိုတော့ .. ကိုကြီး ရဲ့ကားဆီကိုပြန်ပြီး .. အဝတ်လဲမှဖြစ်မှာ .. ကိုကြီး ဗီရိုက သော့ခတ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ.. ကိုကြီး အခန်းထဲမှာပဲ ကလေး နေနေတာဆိုတော့ .. ကိုကြီး အဝတ်လည်း အပိုယူထည့်လာတယ် .. ကလေး ရဲ့ အဝတ်လည်း ယူလာတယ် .. ဒီလို ပေပွနေတဲ့

အဝတ်တွေနဲ့တော့ အိမ်ကို ပြန်လို့မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား... လူတွေ လန့် ကုန်ကြမှာ ...”

ဟု ပြောကာ ကောင်မလေး ကားနောက်ခန်းဆီမှ ကြွပ်ကြွပ်အိတ် တစ်လုံးကိုယူ၍ သူ့လက်ထဲ ထည့်တော့ သူ ရယ်မိပြန်သည်။ ကောင်မလေး၏ နဖူးကို ထိကာ ...

“ဒါဆို .. ကိုကြီး အဝတ်တွေလည်း ပေကုန်မှာ .. ဟောဒီက .. ကောင်မလေးကို ပွေ့ငိုမှာတွေ သိထားတယ်ဆိုပါတော့ .. ဒါကြောင့် ကိုကြီး အဝတ်တွေ ပေကုန်ရင် .. ပြန်လဲဖို့လည်း ယူလာတယ်ဆိုပါတော့ .. ဒီအဝတ်တွေကိုလေ .. တော်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေး ..”

သူ နဖူးထဲ၍ သူ့လက်က ကောင်မလေး နောက်ခံကို ဖွဖပုတ်တော့ ရယ်သည်ပါပဲ။ ပါးချိုငံလေးကို သူ ငေးကြည့်မိရပါပြီ ... လက်လေးနှင့် သူ လှမ်းတို့လိုက်ချင်သည်။

“မဝံ့မရဲနဲ့ပေါ့ ကိုကြီးရယ် .. မျှော်လင့်ခဲ့ရတာပေါ့ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ .. ကောင်မလေး၏ ကိုယ်လေးကို သိမ်းပွေ့ကာ ချစ်လိုက်ရသည်မှလေ ... ကိုယ့်နလုံးသားထဲက အချစ်ကို .. ပြည့်စုံအောင် ပြောထွက်လာနိုင်မည်စကားတွေပင် ရှာမတွေ့နိုင်လောက်အောင် အချစ်ကြီး ချစ်နေမိရသည်ပါပဲ ...။

ပန်းစံကားတို့၏ရနံ့က လေပြည့်နုနှင့်အတူ တိုးဝင်လာချေသည် တည့် ...။ သည် .. ကောင်မလေးကြောင့် .. အဝတ်ရုံနေလေ့ရှိသော ခင်မိတ် .. ချစ်ခြင်းတို့၏ရနံ့ ...။ တစ်တောလုံး မွှေးသည့်နှယ်ပါ တိုကား ...။

အဖြူဆိုတာ အချစ်ရဲ့ သခင်တ
 သိမ်းပိုင်း ...။

ခင်ပန်ဖို့ ပျိုးကာဆင်
 ချစ်ဥယျာဉ် ပန်းဖြူဖွေး
 တစ်တောလုံး မွှေးချင် ...။

ပန်းဖြူလွင် ဥယျာဉ်နန်းမှာ
 စံမြန်းပါ မောင့်သခင်
 ရဲတိုက်ပင် ဖြူစင်မဆုံး
 ပုလဲကုံးနဲ့ဆင် ...။

မောင်နှလုံးသားနဲ့ တုဆစ်
 ရွှေစင်အနစ်နဲ့ လင်းလက်
 အချစ်ငှက်နဲ့ ပန်းသခင်
 မင်းသာလျှင် ရင်ခွန်နန်း
 စံကာမြန်းကာ ပျံကာသန်းကာ
 အဖြူမှာ ရွှေပုံဖြန်းပါတဲ့
 တောင်ပံများရဲ့သခင် ...။

ဪ ...
 အဖြူမှာ ရွှေပုံဖြန်းပါတဲ့ တောင်ပံများရဲ့သခင် ...။

အခန်း (၁၉)

“မင်း လုပ်ပုံ မဟုတ်သေးဘူး ငါ့လူ .. ဘယ်နှယ်ကွာ .. မမလေး နဲ့ အစ်ကိုလေးကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြီး အမြန်လာကြဖို့.. သွန်းလေး ကို ပြန်ခေါ်သွားကြဖို့ .. ပြီးတော့ အစ်ကိုလေးကို ခိုင်းတွင်းနဲ့ စက်ရုံကိစ္စ တွေအပ်ပြီး ငါ့လူကလည်း တစ်နေရာကို ခရီးထွက်ပြီး နေလိုက်မယ်ဆို တာတို့ .. မင်း .. မမလေးကို တစ်နေ့က ဖုန်းဆက်သလို .. သွန်းလေး ကို ပြန်ခေါ်တဲ့အခါ.. လူကြီးသူမလက်ထဲ အပ်တာမျိုးဖြစ်အောင် သွန်းလေး ရဲ့ ဘကြီးဖြစ်တဲ့ ဦးညွှာဘာမော် ကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပါလို့ ငါ့လူက မမလေးကို ဖုန်းနဲ့ ထည့်ပြောသလို .. အဲဒါ .. ကောင်းသလားကွ ..။ ခု.. မမလေး ဆီက ဖုန်းဝင်လာပြီ .. ဖြိုပြင်ရောက်နေကြပြီတဲ့ .. ငါ့လူရာ .. မင်း မဟုတ်သေးဘူး နော် ..”

ခေါင်းတခါခါဖြင့် လေးလေးတိုး ပြောနေရင်း သူ့ကိုလည်း စေတနာပျက်သလို မျက်မှောင်ကုတ်၍ စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ .. ရောင်စုံဘောလုံးအဖြူတွေ ..။ ပန်းတုအဖြူရောင်တွေကို စတီးလ်ပန်းနုံး လေးတွေဖြင့် တစ်ခြံလုံးနီးပါးမျှ အလှဆင်ထားပါလေသော မြင်ကွင်း ကိုလည်း ကြည့်မရသလို မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်ပြန်၏။

“လူတစ်ယောက်ကွာ.. မင်းကို ခေယယတောင်းပန်တယ်.. ခုထိ လည်း ခများ.. မပြန်ဘဲ ပေတေပြီး မင်းဆီက ခွင့်လွှတ်မှုတစ်ခုကို စောင့် နေရှာတယ် .. တောင်းပန်နေရှာတယ် .. တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒီတစ်ပတ်

အတွင်းမှာ .. သွန်းလေး ကလည်း အခန်းအောင်းနေတာ ခပ်များများ.. ငါ့လူကလည်း စက်ရုံမှာ တစ်ဖြုတ်နေ .. နောက်တော့ စက်ရုံမှာ မရှိ.. ခိုင်းတွင်းမှာ မရှိနဲ့ ဘယ်ကိုရောက်ရောက်နေတယ် မသိ .. မနက်စာ စားချိန်လေးမှာတောင်မှ သွန်းလေး ကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိ.. ပြန် လာရင်လည်း မင်းက ထမင်းတူတူမစားချင်လို့ ယောင်ပေယောင်ပေနဲ့ ခြံထဲမှာနေ .. အဲသလို လုပ်လုပ်နေတာကွာ .. ငါ့မှာ မျက်နှာပူရတယ် ကွ .. သွန်းလေး ခများ .. နောက်ဆုံးတော့ မင်း မျက်နှာချင်းကို မဆိုင် ချင်မှန်းသိပုံနဲ့ မင်း မပါဘဲ ထမင်းစားရှာတာပါပဲ ..”

လေးလေးတိုး လှေကားထစ်မှာ ထိုင်ကာ စိတ်ညစ်လက်ညစ်ဖြင့် ဟီးချည်းကွာ သူ့ကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်ပြန်၏။ သူကတော့ ပြုံး နေသည်ပါပဲ ..။ စက်ရုံမှ အလုပ်သမားတွေကိုခေါ်၍ မနေ့ကတည်းက ခြံထဲလည်း အလှဆင် ..။ အိမ်ထဲမှာလည်း နှင်းဆီဖြူတွေပန်းအိုးများ တန်းစီကာ မနက်ဘက် အရောက်လာပုံကြံဖို့အတွက် အလုပ်သမားတွေ ကို ကားပါကင်ပေးထားကာ ..။ ပန်းဆိုင်မှ ပုလွန်ခိုင်းတာဖို့ ..။ ဧည့် ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာတော့ ပန်းအစစ်တွေဖြစ်သည့် နှင်းဆီဖြူတို့၏ ရနံ့ က် ထုံဝေနေချေသည်ပါပဲ ..။ မြက်ခင်းစိမ်းထက်မှာ .. ဥယျာဉ်ဘေးမှာ.. စတီးလ်ပန်းနုံးတွေဖြင့် နှင်းဆီဖြူပန်းတု .. စံပယ်ဖြူပန်းတုနှင့် သစ်ခွဖြူ ပန်းတုတွေကို ပန်းအလှဆင်ဆိုင်မှ မိန်းကလေးတွေက သူ့စက်ရုံမှ ဝန် ထမ်းကောင်မလေးတွေ တစ်သိုက်အားဖြင့် မြန်ဆန်လွန်းစွာပဲ အလှဆင် ပေးနိုင်ခဲ့ပြီးပြီ ..။ ပူပေါင်းတွေကအစ အဖြူရောင် ..။ ပြီးတော့ .. မိုးပျံ ပူပေါင်းအဖြူရောင်တွေကလည်း ပူပေါင်းထိန်းတိုင်အဖျားမှာ အကွေး လေးတွေဖြင့် မြက်ခင်းပြင်ထက်မှာ ..။ ပြီးတော့ .. အိမ်၏ ကားအဝင် လမ်းဘေးမှာ လှလှပပ တလွင့်လွင့်ဖြင့် ရှိနေကြသည်က အဖြူရောင် ပူပေါင်းချိတ်တိုင်ထောင်လေးတွေဖြင့်ပါ ..။

“လူတစ်ယောက်ကို ပြန်ခိုင်းချိန်မှာ .. ငါ့လူက .. ခုလို .. လှလှပပ

ပွဲလေးတစ်ပွဲ လုပ်ပြသလို ဖြစ်မနေဘူးလား .. ပွဲလုပ်ပြီး နှင်တာတော့.. လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို ချွေဖွတ်တာပဲကွ ..

အရေးထဲ လေးလေးတိုး ကလည်း စကားလုံးတွေက ကဗျာဆန် နေသည်တည်း ..။ သူကတော့ ထရပ်ပြီ ..။ ခါးဆန့်ခါးချိုးလုပ်နေသည်။ သူ့ဆီကို မာမိုဖုန်း ဝင်မလာကတည်းက တော်တော်ကြီးကို မာမီ စိတ်တို နေ၍ဆိုတာလည်း ရိပ်မိနေရပြီ။ လေးလေးတိုး ဆီကိုပဲ မာမီ ဖုန်းလှမ်း ဆက်ကာ မြို့ပြင်ရောက်နေပြီဆိုတာကို ပြောခြင်း ..။ သူ .. ကောင်မလေး၏ အခန်းတံခါးရှေ့မှာ သွားရပ်တော့ စိတ်လက်ပူပုံဖြင့် လေးလေးတိုး က လိုက်လာသည်။ ကောင်မလေးကို ရက်ရက်စက်စက် ပြောတာတွေ ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေတာလည်း သိသာနေသည်ပါပဲ ..။

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား... ဒါ... ခန့် အခန်း... ခုကျတော့ သူ့အခန်း ဖြစ်နေရပြီ .. သူ့အခန်းတံခါးရှေ့ ရပ်နေရတယ် ဖြစ်နေရပြီ.. ခုကြည့်.. ကိုယ့်အခန်း သူများအခန်းလုပ်ပြီး တံခါးခေါက်ရတော့မယ် ..”

ဟု လေးလေးတိုး ကို ကြည့်ကာ မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ပြောတော့ လေးလေးတိုး သူ့ကို မေတ္တာတုံးနေပုံဖြင့် ငြိမ်ကြည့်သည်။ ထောက်ခံသံ ထွက်မလာ ..။

တံခါးရွက်ကို သူ ပုတ်လိုက်ကာ ...

“ဟေ့ .. အထဲက သခင်မ .. မာမီတို့ လာကြသတဲ့ .. မြို့ပြင်ရောက် နေပြီတဲ့.. မင်း အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ထား.. မနက်ဖြန် ပြန် .. ဒါပဲ..။ မင်းရဲ့ ဘကြီးဖြစ်တဲ့ ဦးဩဘာမော် လည်း ပါလာတယ်တဲ့.. သူများသားသမီး.. လူကြီးသူကြီးလက်ထဲ ခေါ်ထည့်ပေးတာ နော် .. လိုက်သွား ..”

သူ အသံခပ်မာမာဖြင့် ပြောတော့ အထဲမှ အသံထွက်မလာ..။ ဘယ် ထွက်လာမည်တဲ့လဲလေ.. အဝတ်အစား လဲတော့မည်ပေါ့..။ မာမီ ဘယ်နေ့ ရောက်မည်ဆိုတာ အတိအကျ သူ မသိရပေမယ့် .. သူ ဖုန်းဆက်ခဲ့ပြီး ကတည်းက .. မေမီ နောက်တစ်နေ့ ချက်ချင်းထွက်လာမည် ဆိုတာကို တော့ မှန်းထားတာမို့ ..။ ဤမနက်မှာ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်

သူ .. မနေ့ညနေကတည်းက အိမ်မှာ ပြင်ဆင်ထားပြီးခဲ့ပြီ ..။ ခုကျတော့ အိမ်လည်းလှနေပြီ ..။ မြဲလည်း လှနေပြီ ..။ အားလုံးသည် အဖြူရောင် လွှမ်းနေ၏။

“မနက်စာ .. သွန်းလေး ကောင်းကောင်း မစားနိုင်ရှာဘူးကွာ .. မင်း မျက်နှာကြီး ပုတ်သိုးသိုးလုပ်နေလို့လေ ..”

မနေနိုင်ဘဲ တစ်ချက်ဝင်ပြောသည်က ကောင်မလေးကို သူ သနား လာအောင် လေးလေးတိုး ကြိုးစားနေသေးသည်။ သူ ပရုံးတွန့်ပြကာ...

“အူချင်းဆက်တာကျလို့ဗျာ .. သူ မစားတာ သူ့ငတ်ပေါ့ .. ခန့် က .. ဝမ်းအပြည့် ဖြည့်ထားတာပါပဲ .. ကဲ .. မာမီလာရင် .. ဆူသံပူသံ ကြားရမှာ သေချာတယ် .. ချွေးထွက် သက်သာအောင် ရေလေး ပြေးချိုး ထားလိုက်ဦးမယ် .. ရေချိုးထားတော့ လူက အေးနေမယ်လေ .. အဆူခံ တဲ့အခါ .. နည်းနည်းတော့ ချွေးသက်သာတာပေါ့ ..”

သူ ပြောကာ ရေချိုးခန်းဝင်သည်။ ပြီးတော့ လောလောဆယ်တော့ သူ့အိမ်ခန်းဖြစ်နေသည့် စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်ကာ တံခါးပိတ်ထားလိုက် ရသည်ပါပဲ ..။

အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ဝတ် ..။ စိတ်လိုလက်ရ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်နေရာလေးမှာပင် အဖြူရောင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို ထိုး..။ သေသေသပ်သပ် သူ ခေါင်းဖြိုးကာ မှန်ထဲမှာ ထင်နေသည့် ကိုယ့်ပုံ ကို ပြန်ကြည့်ကာ ကြည်နူးနေမိရသည်ပါပဲ ..။ တစ်ပတ်အတွင်း သူ စီစဉ်ထားခဲ့သည့်ကိစ္စ ..။ အားလုံး အဆင်တပြေ ဖြစ်နေသည်တည်း..။ အဝတ်အစားကအစ အားချင်းချုပ်ခိုင်းခဲ့ခြင်း။ ထို့အတွက်လည်း ချုပ်ခ က ငါးဆပေးရသည်။ ကိစ္စမရှိ ..။ အားလုံး သူ ပေးခဲ့သည်ပါပဲ ..။

ရေမွှေးတွေဘာတွေပင် သူ ဆွတ်လိုက်မိသေးသည့်အဖြစ် ..။ အပြင် မှာ ကားသံကြားရပြီ ..။ အိမ်ကို အလှဆင်ထားသမျှ မြင်ရင်း မာမီယမှ အံ့ဩသံတွေကိုလည်း သူ ကြားနေရပါ၏။ တစ်ထပ်တည်းပဲလေ ..။

ဧည့်ခန်းဆီမှ မာမိအသံကို သူ ကြားနေရသည်ပေါ့ ...။
 "အံမယ်လေးလေး.. အိမ်ကိုများ အလှဆင်ထားလိုက်တာ.. မင်္ဂလာ ဆောင်ပွဲ ကျနေတာပဲ .. လုပ်ရက်ပါ တော်ရယ် .. သွန်းလေး ကို ပြန်ထည့် မယ်ကိစ္စ .. ပွဲကျင်းပရသတဲ့လား .. ငါ့နယ် နော် .. စိတ်ဆာလာပါရဲ့.. ဘယ်မလဲ အဲဒီ ငနာလေး .."

တော်တော်မေတ္တာရှိနေသည့် မာမိအသံပါ..။ သူတစ်ယောက်တည်း ခပ်တိုးတိုး ရယ်မိသည်ပါပဲ။ ရင်ထဲမှာ ပျော်နေသည်။ အံမယ်..။ မဆိုး...။ ခုကိစ္စကလည်း တစ်မျိုးတော့ ပျော်ဖို့ကောင်းသည်။ လူတွေက ပြောကြ တာရှိသည်လေ ...။ ချစ်သူကို ခိုးပြေးရတာက လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကြီး ထက်ပင် ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားကာ ပျော်ဖို့ကောင်းသည်တဲ့ ...။ ခုဥစ္စာက.. ခိုးပြေးတာလည်း မဟုတ်..။ ဒါပေမယ့်.. စိတ်လှုပ်ရှားကာ ပျော်ဖို့ကောင်း နေတာတော့ အမှန် ...။ သူ .. ခပ်တိုးတိုးလေး သီချင်း ညည်းမိရပါ၏။ နောက်တော့မှ .. ထူးထူးဆန်းဆန်း သီချင်းတွေဘာတွေပင် ညည်းတတ် နေသည့် သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့ဩသွားမိရကာ ရယ်မိပြန်၏။ အချစ်ဆိုတာ.. ရင်ထဲမှာ အပျော်တွေချည်း စီးကူး ပျံ့နှံ့နေစေတတ်ချေသည်တကား...။

"ရေချိုးပြီး အခန်းအောင်းနေတယ် မမလေး .. သူ့ကို ခုမှာသိလို့ ရှောင်နေတာဖြစ်မှာ .. သွန်းလေး ခမျာလည်း မနက်ကတည်းက ကော်ဖီ လေးဘာလေး သောက်ပြီး အခန်းထဲကကို မထွက်တော့တာ .. တံခါးပါ ပိတ်ထားရှာတယ် မမလေးရယ် .. တစ်နေ့ တစ်နေ့ .. ခန့်လေး က လည်း .. မျက်နှာကြီး စူပုတ်ပြီး ဆက်ဆံတာ .."

ကြည့်ရတာ .. မာမိကို စာကြည့်ခန်း တံခါးနားအထိ တစ်ယောက် တည်း ခေါ်ခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ အတို့အထောင်ကိစ္စကို လေးလေးတိုး စိတ် ရောကိုယ်ပါ လုပ်နေ၏။

"ရိုင်းရဲလိုက်တဲ့ သား .. သူ့အစား ရှက်ပါရဲ့ .."
 "ဟုတ်တယ် မမလေး.. တကယ်ရိုင်းတာ.. သွန်းလေး ကို ပြန်ခေါ်

မသွားပါနဲ့ဗျာ .. သနားပါတယ် .."
 လေးလေးတိုး ကတော့ ခုထိ သူ့အပေါ် မေတ္တာတုံးကာ .. ကောင်မ လေး အပေါ် သနားနေတာပဲ ရှိနေသည်တည့် ...။
 တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ပုတ်သံ ပေါ်လာ၏။

"ကဲ.. အထဲကကျေးဇူးရှင်.. အပြင်ထွက်စမ်းပါရှင်.. ဒီမယ်.. မင်း ကမှ ဒီလောက်ထိ ဆင့်ဖင်ငှားပြီး ကြီးကျယ်နေတာကို မာမိ ကြည့်မရ တဲ ဖြစ်နေတယ် နော် .. ဒီနေ့ပဲ သွန်းလေး ကို ပြန်ခေါ်သွားမှာ .. မင်း ဒက်ဒီကို ထားခဲ့မယ်.. ခရီးထွက်မယ် မဟုတ်လား.. ထွက် .. မျက်ခွက် ကို ကြည့်ချင်စိတ်တောင် ပျက်တယ် .."

"ဒေါ်ကြီးသူဇာ ခမျာ သေချာချက်ပြုတ်နေတာပါ .. ထမင်းတော့ စားပါ မမလေးရယ် .. ဟိုကောင့် ကြည့်မရပေမယ့် .. ခရီးပန်းလာတာမို့ နားနားနေနေ.. တစ်ရက်နေ.. နှစ်ရက်နေတော့ နေပါဦး မမလေး ရယ်.."

မီးဖိုထဲမှာ အလုပ်များနေသည့် ဒေါ်ကြီးသူဇာ နားမှာ မနေ..။ မာမိ ဘေးမှာ ရှိနေရင်း ချက်ချင်း မပြန်ဖို့ တောင်းပန်နေသည်ကိုက ကောင်မ လေး ပြန်မပါသွားအောင်ဆိုတာ သူ သိသည်ပေါ့ ...။

"ကဲ .. အထဲက ခန့်ရာပြည့် .. ထွက်ခဲ့စမ်း .. ခုမှ .. ပန်းလျှီးကွယ် လျှိုး .. မြေလျှိုးမိုးပျံ့တွေလုပ်ပြီး ကိုယ်ယောင်ဖျောက်မယ် မကြံနဲ့ .. နားရွက်ဆွဲပြီး ကုပ်ပိုးတောင် အုပ်ချင်နေသကွယ် .."

မာမိ ပြောနေတော့ သူ တံခါးရွက်ကို ဖွင့်လိုက်ရပါပြီ။ တံခါးရွက် ပွင့်သွားသည်နှင့် သူ့ကို မြင်တော့ မာမိ အမ်းခနဲ ဖြစ်၏။ နားမလည် သလို သူ့ကို ငေးခနဲတော့ တစ်ချက်ကြည့်သည်။ မာမိဘေးမှာ ရပ်နေ သည့် လေးလေးတိုး လည်း မှင်မှင်တက်တက် သူ့ကို ကြည့်နေ၏။ သူ့ကို ခုလို ရှိုးမိုးအပြည့်နှင့် မြင်ဖူးကြတာ သိပ်မရှိခဲ့ ...။ သူ့ကိုယ်တိုင်က လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ဟိတ်ဟန်မများဘဲ နေထိုင်တတ်သူ ...။ ခုက .. အတော်ကြီးကို ရှိုးပြည့်နေသည်ကိုးလေ ...။

“ဒက်ဒီရော မာမီ ..”

“မင်းကို မေတ္တာပျက်နေလို့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကျန်ခဲ့တယ် .. ဒါနဲ့.. နေ့စမ်းပါဦး .. ဒါက ဘာသဘောလည်း ဟင် .. သွန်းလေး ကို ပြန်ခိုင်း တဲ့ကံစွဲ .. မင်းက ဘာကံစွဲနဲ့ အဖြူရောင် တစ်ဆက်နဲ့ မေတ္တာပျက် အောင် လုပ်ပြနေရတာတဲ့တုံး .. ငါ ထုလိုက်ရ .. ဟယ် ..”

ထုလိုက်ရ .. ဟယ် .. ဆိုရာမှာ ဟယ်သံထွက်ချိန်မှာ သူ့ဘိုကေလေး မာမီ ဆောင့်ဆွဲရာလက်အတိုင်း ခေါင်းပါ ထိုး၍ ပါသွားရပါပြီ ..။

“ဟာ .. မာမီကလည်း ရှိုးပဲ့ကုန်ပြီ ..”

သူ ကိုယ်ကို ပြန်မတ် ..။ လက်ချောင်းဖြင့် ဆံပင်ကို ပြန်သပ် ..။ နောက်တော့ ဘီးကို ပြေးယူ၍ ပြန်ပြီးနှင့် လုပ်နေတော့ မာမီ မျက်မှောင် ကုတ်၍ ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီ စာကြည့်စားပွဲပေါ် တင်ထားတဲ့ .. အဲဒီနံရံကို မှီထောင်ထား တဲ့မှန်က သိပ်မကြာသေးဘူး မမလေး .. ခန့်လေး ဝယ်ထားတာ.. မှန် တွေဘာတွေကအစ ဝယ်ပြီး .. ရှိုးထုတ်နေတာလေ ..”

အတို့အထောင်လုပ်သည့်နေရာမှာ တုတ်ထိုးမြေကော်အလုပ်ပါ တော်သည့် လေးလေးတိုး ဖြစ်နေသည်။

“ဟာ.. ခန့် အခန်းကို ဟိုကောင်မလေး အပိုင်ယူထားတာ.. ကိုယ့် မျက်နှာတောင် မှန်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းဖြိုးရတာရနဲ့ .. မှန်တစ်ချပ် ဝယ် တာများ စည်းစိမ်ကုန်တာကျလို့ .. ထောင်နေပြန်ပြီ လေးလေးတိုး ရာ.. တုတ်ထိုးမြေကော်လုပ်ပြီး ကျင်းထဲ ထည့်ချင်နေတာ သိတယ် နော်..”

သူ ပြောတော့ လေးလေးတိုး ငြိမ်နေ၏။ မာမီလည်း စိတ်ကုန်ပုံ ဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပြီ ..။

“ချက်ချင်းပြန်မယ် ဆိုပေမယ့် .. အိုပါတင်းလေးဖျော်.. ကိတ်မှန် လေးလောက်တော့ လောလောဆယ် ချဦး .. မောင်တိုး .. လုပ်ခဲ့ ..”

ဟု ပြောတာမို့ လေးလေးတိုး သူ့ကို ပေစောင်းပေစောင်းကြည့်

ပြီး မီးဖိုဘက်သို့ ထွက်၏။

သူ .. ကောင်မလေး၏ အခန်းတံခါးရှေ့မှာ ရပ်သည်။

ထောင့်ချိုးလေးဆီမှ ကြည့်ရတာမို့ ..။ ဧည့်ခန်းကို မြင်နေရသည် ပါပဲ ..။ ဧည့်ခန်းမှာ လူစုံနေပြီ ..။ လောလောဆယ်တော့ ရေအေးဖန်ခွက် တွေ.. အိုပါတင်းဖန်ခွက်နှင့် မှန်တွေတော့ ရောက်လာပြီ..။ တစ်ယောက် မှ သူ့ကို မကြည့်ကြ ..။ သူ တံခါးရွက်ကို ခပ်ဖွဖွခေါက်သည်။

“ကလေး ရေ .. တံခါးဖွင့်တော့ ..”

သူ တိုးတိုးခေါ်၏။ နောက်တော့မှ .. တံခါးကို တုံးခနဲပါအောင် ထုကာ ...

“ဟေ့ .. ဒီမှာ အမျိုးစုံလင် ရောက်နေပြီ .. ထွက်ခဲ့တော့ .. အထုပ် အပိုးပြင်ထားပြီးပြီ မဟုတ်လား ..”

ဟု သူ့ကို အာရုံလှမ်းစိုက်အောင် အော်ရပြန်ပါ၏။ ထိုအခါကျ တော့လည်း အားလုံး သူ့ကို အမြင်ကပ်ကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လာကြ ပြီ ..။ ခြေထောက်ဖြင့် တံခါးကို တစ်ချက် ဒုန်းခနဲပါအောင် ထိပစ်လိုက် ရင်းမှ ...

“ထွက်ခဲ့လေကွာ ..”

ဟု စိတ်မရှည်သည့်လူစတိုင် ဖမ်း၍ အော်တော့ တံခါးရွက်လေး ပွင့်လာသည်။ မသိမသာလေး ပွင့်လာခြင်း ..။ သူ အခန်းထဲ ဝင်လိုက် ကာ တံခါးရွက်ကို နှေ့ပိတ်လိုက်မိရပါပြီ။ လှလိုက်သည်ကောလေ ..။ အဖြူရောင် ပိုးဂါဝန်ရှည်လေးနှင့် ကောင်မလေး ..။ ပုလဲလုံးလေးတွေ ကို နှင်းဆီပွင့်လေးတွေပုံဖော်၍ ကပ်သီ ဒီဇိုင်းဆင်ထားပါသည့် ဝတ်စုံလေး နှင့် သူ၏ ကောင်မလေး ..။ ထူထဲရှည်လျားသော ဆံနွယ်နက်နက်လေး တွေကို ဖားလျားလေးချထားသည်။ ပုလဲလည်ဆွဲလေးက လှပသော ဒီဇိုင်းလေးဖြင့် လည်တိုင်မှာ ဖေးတင်၏။ ပုလဲတစ်ဆင်စာသည် သူ ရွေးချယ်ဝယ်ထားခဲ့ရာ ရတနာ ..။ ဝတ်စုံလေးသည်လည်း နာမည်ကြီး

ကော်ဆိုင်မှာ သူ တစ်ယောက်တည်း အရင်သွားကာ .. ကတ်တလောက်
 စာအုပ်ထဲမှာ သူ ရွေးချယ်ခဲ့ရာဖြစ်လျက် ..။ ထိုစက်ဆိုင်သို့ ကောင်မလေး
 ကို နောက်တော့မှ သွားစေကာ ကိုယ်တိုင်းပေးစေခဲ့ခြင်း...။ ဖိနပ်လေးက
 အစ အဖြူရောင်လေး ..။ ဖိနပ်ကိုတော့ ကောင်မလေးပဲ သွား၍ ရွေးချယ်
 ဝယ်ခဲ့ခြင်းပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ဝယ်၍ မဖြစ်သည်ကိုးလေ ..။ ခြေတိုင်းဆို
 တာက မမှန်လျှင် အခက်ဖြစ်ချေသည် မဟုတ်ပါလား ..။ ကောင်မလေး
 ၏လက်မှာက သေချာပုံဖော်ထားပါသည့် အဖြူရောင်နင်းဆီတုနှင့် နွယ်
 လေးတွေ ခွေပတ်ထားရာ ခေါင်းဆောင်းပန်းခွေဝိုက်ဝိုက်လေး ရှိနေပါ
 ၏။ လက်နုနုမှာ ပုလဲလက်ကောက်နှင့် လက်စွပ်လေး ရှိနေသည်။
 ပုလဲနားဆွဲရှည်လေးကလည်း တလှုပ်လှဲလဲ ..။ သူ .. မျက်တောင်မခတ်
 ငေးကြည့်မိရာမှ ကောင်မလေး၏ နဖူးလေးကို ဖွဖွလေး နှမ်းမိသည်။
 “အပြင်မှာ မာမိတို့အားလုံးက.. ကိုကြီးကို ကြည့်မရပြုမရနဲ့ ဖြစ်
 နေကြပြီ ကောင်မလေးရေ ..”

ဟု ရယ်သံလေး တိုးတိုးဖြင့် ပြောတော့ ...

“ကိုကြီး ပြောသလို အားလုံး လိုက်လုပ်ရတာ နော်.. လူကြီးတွေကို
 ကလေး ညာတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ကိုကြီး ရှင်းပြရလိမ့်မယ် သိ
 လား..။ ခုလည်း.. ရှိုးအပြည့်နဲ့ ဘယ်လိုထွက်ရမှန်းကို မသိဘူး.. လေးလေး
 တိုး နဲ့ ဒေါ်ကြီးသူဇာ ရှေ့မှာလည်း အရင်ရက်တွေတုန်းက မျက်နှာငယ်
 လေးနဲ့ ကလေး နေနေပြခဲ့ရတာ သိလား.. ကိုကြီးကို ကြောက်နေရသလို
 လိုတွေ ဘာလိုလိုတွေ.. အားငယ်နေသလိုတွေ လုပ်ပြခဲ့ရတာ ရှင် ..”

ခေါင်းလေးမော့၍ ခပ်တိုးတိုး ပြောတော့ သူ ရယ်သည်။ နဖူးလေး
 ကို လက်ဖြင့် တို့၍ ...

“ချစ်လို့ .. အားလုံး လိုက်လိုက်လုပ်ခဲ့ .. နားထောင်ခဲ့ပြီးမှ ..
 ခုမှ .. ဘာကြောက်ပါပြီလဲ .. မာမိ တို့က စိတ်မဆိုးကြပါဘူးလေ ..
 စိတ်ဆိုးကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး .. ပျော်ကြမှာပါ .. ရုတ်တရက်တော့ အံ့ဩ

ကုန်ကြမှာ သေချာတယ် .. အဲဒါ .. အမှတ်တရကွ .. ပျော်စရာ ငွေ
 စရာဆိုတာ .. အခု ရောက်တော့မှာ .. လာ ..”

ဟု ပြောကာ ကောင်မလေး၏လက်ကို သူ ဆွဲသည်။ ရှက်ရိပ်
 ဆမ်းလျက် အနေခက်နေသော မျက်နှာလေးလောက် ချစ်ဖို့ကောင်းတာ
 မရှိ ..။ မချင့်မရဲဖြင့် ပါးနုနုလေးကို လက်လေးဖြင့် တစ်ချက်တို့၍ ...
 “အရပ်လေး နော် ..”

ဟု ပြောမိရသေးသည်။

“လာဆို လာကွာ .. ဟေ့ .. ကြာတယ်ကွ .. လာ ..”

ဟု စိတ်မရှည်သည့် လေသံတွေကို မြှင့်၍ မာမိတို့ ကြားအောင်
 သူ တမင်အော်ပြန်သည်။ ကောင်မလေး အားနာစိတ်ဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်း
 ကို လက်ဖြင့် လှမ်းပိတ်တော့ ရယ်မိသည်။ လက်လေးကိုလည်း သူ့လက်
 တွေက ဖေးအုပ်ထားမိရသေးသည်တည်း ..။

“ဓဏ ..”

ခုမှ သတိရတာ ကောင်မလေးကို လက်ကလေးပြု၍ အခန်းထဲမှ
 သူ ထွက်ခဲ့ရပါပြီ။ တံခါးကို အတွင်းမှ ချက်ချ၍ ပြန်ပိတ်ဖို့ မျက်ရိပ်
 လည်း ပြခဲ့ရသေးသည့်အဖြစ် ..။ သူ ထွက်လာတော့ အားလုံး သူ့ကို
 စိတ်လက်ကုန်ခန်းနေကြသည့် အကြည့်တွေဖြင့် ကြည့်နေကြပါ၏။
 အထူးသဖြင့် တူမအတွက် မျက်နှာပျက်နေသည့် အန်ကယ် ဦးဩဘာ
 ဖော် ကို မာမိရော ဒက်ဒီရော ကြည့်ရမှာ ဝန်လေးနေကြတာကို သူ
 ရိပ်မိနေရသည်ပါပဲ။ ဒက်ဒီဆိုတာ သူ့ကို ကြည့်ကိုမကြည့်ဘဲ မျက်နှာ
 ကြီး တင်း၍နေသည်။

သူ စာကြည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်။ ဖဲသားဖြူဖြူနုနုဖြင့် ထုပ်ပတ်ထားရာ
 ပန်းချီကားကို ပွေ့ပိုက်၍ ထွက်လာရပြန်သည်။ ဤပန်းချီကားကို ဤ
 ရက်အတွင်းမှ သူ ရေးဆွဲနေခဲ့ခြင်းသည် ဤနေ့အတွက်ပဲ ဖြစ်လေသည်။
 ကောင်မလေး ၏ အခန်းတံခါးကို သူ ထပ်၍ ခေါက်ကာ ...

"ဟေ့ အထဲမှာ တစ်ယောက်လည်း တံခါးပိတ်နေတော့မှာလား ကွ"

ဟု အော်တော့ တံခါးလေးလည်း ပွင့်အလာ .. သူလည်း ကောင်မလေး လက်ကိုဆွဲ၍ ခေါ်လာလိုက်ရပါသတည်း ..။

အခန်းဘက်ကို စုပြုံ၍ ကြည့်နေကြသည့် အကြည့်တွေတိုင်းသည် ကောင်မလေးအတွက် အားနာ စိတ်မကောင်းဖြစ် ..။ စိတ်ထိခိုက်ကြ..။ သနားကြ..။ ကောင်မလေးကိုယ်စား ခံပြင်းကြ..။ သူ့ကိုကျတော့ မေတ္တာ တုံးကြဖြင့် ရှိနေကြလေသမျှ ခုလို.. ရုတ်ခနဲ .. အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဆင်တူ ဖြင့် လှလှပပ နှစ်ယောက်သား ရှိနေကြတာကိုမြင်တော့ အမ်းခနဲ ဖြစ် ကုန်ကြ ..။ အံ့ဩကြ ..။ နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်ကြဖြင့် စုပြုံရှိကုန်ကြ ပါသတည်း။ သူ.. ကောင်မလေးကို ယုယုယယခေါ်လာသည်။ ဧည့်ခန်း ရှိ စောင်းကောက်ကြီး တင်ထားရာ ကျွန်းစီရီပုဂ္ဂေမှာ ရပ်သည်။ ပန်း ကနတ်ထွင်းစီရီ၏ မျက်နှာပြင်ထက်မှာ ပန်းချီကားကို ထုပ်ပတ်ထား ရာ ဖဲသားနှင့်အတူ ထောင်၍တင်သည်။ နောက်တော့မှ ဖဲသားကို သူ ဖယ်၏။ ဤပန်းချီကားကို သူ၏ကောင်မလေးပင် မမြင်ရသေး ..။ သူ ဆွဲနေတာကိုလည်း အသိမပေး ..။ ခုမှ .. မြင်ရချေတော့မည် ..။

ပန်းချီကားကို အားလုံး ငေးခနဲ ကြည့်ကုန်ကြပါပြီ ..။ ပန်းဒန်းလေးမှာ ကောင်မလေး ထိုင်နေသည်။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ လေးနှင့် ကောင်မလေး ..။ ပန်းဒန်းကြီးလေးမှာ ရှိနေသည်ကလည်း အဖြူရောင်ပန်းပွင့်များ ..။ အဖြူရောင်ငှက်လေးတစ်ကောင်က ရွှေမှု ဆမ်းထားသော အတောင်လေးကိုဖြန့်၍ ကောင်မလေး၏ခေါင်းထက်မှာ ပျံ့ဝဲနေသည်။ အဖြူရောင်ပန်းသရဖူလေးကို ဆောင်းထားရာ ကောင်မလေးကို ရွှေမှုလေးတွေက ဖြန့်ကြဲဆမ်းထားသည့်နှယ် ရှိ၏။ ပန်း စံကားပင်၏ ကိုင်းတံမှာ ပန်းဒန်းလေးသည် ပန်းပင်တစ်ပင်နှင့်အတူ..။ ပန်းတွေနှင့်အတူ ရှိနေလျက် .. ထိုပန်းဒန်းစီးနေသည့် ကောင်မလေး၏

ကိုယ်ထက်မှာလည်း ငှက်လေး၏တောင်ပံဆီမှ ဖြန့်ကြဲရာ ရွှေမှုလေး တွေ ဖေးကပ်တချို့ ရှိနေကြချေသတည်း ..။ ကောင်မလေး၏ အကြည့် က ပန်းချီကားထက်မှာ မခိုတ်မသုန် ရှိနေ၏။ သူ .. ကောင်မလေးကို ပြုံး၍ ငုံ့မိုးကြည့်ကာ ...

"ချောင်းကမ်းဘေးနေရာလေးမှာ ကလေး ပြောခဲ့တဲ့စကားလေး တွေကို .. ကိုကြီး ပုံဖော်ထားတာလေ .. ဒါ .. ကိုကြီးရဲ့ ချစ်ခြင်းဆေး စက်တွေနဲ့ ရေးဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားပါကွယ် .. အဖြူရောင်ဆိုတာ အချစ်ရဲ့ သင်္ကေတလေ .."

သူ ပြောပြီးတာနှင့် ကောင်မလေး လက်ထဲမှာ ရှိနေပါသည့် ပန်း သရဖူရွှေလေးကို ယူမိသည်။ ပုလဲကလစ်လေး တစ်ဖက်စီ ညှပ်ထား ကာ ဖားလျားဝေနေသည့် ပိုးသားဆံ့မျှင်တို့၏ အရှင်သခင် ကောင်မလေး ၏ ခေါင်းထက်မှာ သူ ဖွဖွလေး ဖေးတင် ဆောင်းပေးမိရပါ၏။

နောက်တော့.. သူ .. ကောင်မလေး၏ ရှေ့မှာ ဒူးတစ်ဖက်ထောင်..။ ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၍ တော်ဝင်မင်းသမီးလေးရှေ့မှာ တော်ဝင်မင်းသား တစ်ပါးမှ ရှိနေသည့်ဟန်ဖြင့် ရှိသွားရာမှ ...

"ကလေး ရေ .."

ဟု မော့ခေါ်မိစဉ် ကောင်မလေး၏ နက်မှောင်အရည်လဲ့နေသည့် မျက်နှာဝန်းလေးတွေက ရွှန်းလဲ့စွာ သူ့ကို ငုံ့မိုးကြည့်နေသည်။ ကြည့် နူးခြင်းလည်း ပါသည်။ အေးချမ်းခြင်းလည်း ရှိသည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ လည်း ပြည့်သိပ်နေသည်။ ဪ .. ပြီးတော့ .. အားလုံးရှေ့မှာ ရုတ်တရက် ကြီး အသိပေးသလိုရှိနေသည့်အဖြစ်အတွက်လည်း အနေခက်ရင်း ရှက် သွေးဖြန်းနေတာလည်း ရှိနေသည်။ အဓိက .. သူ .. အမိအရမြင်ရသည် ကဖြင့် .. ကောင်မလေး၏ ချစ်ခြင်းများ ပြည့်သိပ်နေသည့် မျက်ဝန်းလေး ပဲ ဖြစ်ပါချေ၏။

သူ .. ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်တွင်းမှ ကတ္တီပါဘူးနီလေးကို ထုတ်၍

ပုလဲကို စိန်ရသည့် လက်စွပ်လေးကို ထုတ်သည်။ ကောင်မလေး၏ လက်အတိုင်းကို ယူ၍ သူ ရွေးချယ်ဝယ်ခဲ့ရာ လက်စွပ်လေး ...။

“မင်း .. ကိုယ့်ကို .. လက်ထပ်ပါလား ကလေး ..”

ဟု မော့ပြောနေချိန်မှာ ကောင်မလေး မျက်ရည်ကျလာသည်။ ရယ်လည်း ရယ်သည်။ အားလုံးကိုလည်း ရှက်ရည်ရိပ်ပြေးနေသည့် မျက်နှာလေးဖြင့် တစ်ချက် ခိုး၍ ကြည့်သည်။ အားလုံး အံ့သြနေခြင်း တွေ ထင်ကျန်နေဆဲ ဖြစ်နေပေမယ့် ကြည့်နူးပျော်ရွှင်သည့် မျက်နှာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြကာ လက်ခုပ်ပိုင်းတီးကြတာကိုလည်း ကောင်မလေးရော.. သူရော .. ကြုံနေကြရပြီ ...။

သူသည် .. ကောင်မလေးကို .. ချစ်လွန်း၍ .. ခုလို .. အားလုံးရှေ့မှာ လက်ထပ်ခွင့်ပန်ခြင်းဆိုတာကို ဖြစ်တည်စေခဲ့ရပြီ။ သူ၏ နှလုံးသား၏ ဆန္ဒ ..။ သူ၏ ဘဝ .. ဆန္ဒ .. ဤနေ့မှာ ဖြစ်တည်ရချေသည်ကောလေ...။

ကောင်မလေးကို သူ မော့ကြည့်နေဆဲ ..။ သူ့မျက်ဝန်းဆီမှ အေးချမ်းသိမ်မွေ့သည့်အကြည့်တွေက တောက်လျှောက် မမှိတ်မသုန်ရီ၏။ ကောင်မလေးကလည်း မျက်ရည်ဝဲနေရင်း .. ရယ်သံတိုးတိုးလေး ဖြစ်တည်နေရင်း .. သူ့ကို ကြည့်နေသည်မှ .. အရမ်းကို အပြစ်ကင်းစင်သည့် ကလေးလေးတစ်ယောက် နှိုင်းမရအောင် ပျော်နေသည့်ဟန်လေး ဖြစ်နေသည်။ ဤမျှအထိ သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးသော ကောင်မလေးနှင့် သူ ကြုံဆုံရ၍ .. ကံကြမ္မာကို သူ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ကောင်မလေး၏ လက်လေး သူ့ရှေ့မှာ ရောက်လာပါ၏။ သူ .. တယုတယ ကိုင်လိုက်ကာ လက်သူကြွယ်လေးမှာ ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်ချိန်မှာ အားလုံး ဝိုင်း၍ လက်ခုပ်တီးကြ ပျော်ကန်ကြသည်ပါပဲ ...။

အားလုံးကို ခုလို ရုတ်တရက် ပျော်အောင် သူရော ကောင်မလေးရော ပူးပေါင်းကြိုကြတာကို ရိပ်မိကုန်ကြသည်မို့လည်း ရယ်မောကြ...။

“ဟန်ကောင်းပါ ..”

ဟု လေးလေးတိုး ၏ အပျော်ဆုံး အသံကျယ်ကြီးလည်း ကြားကြရ ...။

မာမိမှ ဒက်ဒီပခုံးကို လက်ဖြင့်ဖေးကိုင်ကာ ခေါင်းလေးမို့၍ သားနှင့် ရွေးမလောင်းလျာလေး စုံတွဲကို တစ်မိမိနှင့် ပြုံးကြည့် ..။ ဒက်ဒီကတော့ ရယ်၍ ...

“အာဂ .. ဖေ့သားပဲ ဟေ့ ..”

ဟု ပြောနှင့် ဆူညံကုန်ကြသည်ပါပဲ ...။ အန်ကယ်ဦးဩဘာ မှာ ကြည့်နူးစိတ်ဖြင့် တူမကို ငေးကြည့် ..။ သူ့ကိုကြည့်နှင့် ရှိနေချိန်မှာ ..။

မျက်နှာကြက်မှာ အဖြူရောင်ပူပေါင်းတွေ ချိတ်ဆွဲထားရာဆီမှာဖြင့် .. အဖြူရောင်ငှက်လေးတစ်ကောင်ကလည်း တောင်ပံလေးဖြန့်၍ ရှိနေသည့်ပုံလေး သူ အလုပ်သမားတွေဖြင့် ..။ အလှဆင် ကောင်မလေးတွေ စီမံခိုင်းခဲ့လေသမျှ ...။

အိတ်ကပ်ထဲမှ ခလုတ်လေးကို ယူ၍ စက်ခလုတ်လေး နှိပ်လိုက်တော့ ငှက်ရုပ်လေး ပျံပဲနေလျက် ..။ တောင်ပံလေးနှစ်ထပ်ဆီမှ ကပ်ထားသော ရွှေဝတ်မှုအိတ်လေး ပွင့်ထွက်လာကာ .. ရွှေရောင်အမူနီနုနုလေးတွေ ဧည့်ခန်းမှာ ဝဲလွင့်ချေသတည်း ..။ အားလုံး ပျော်မဆုံး ရယ်မောကြ ..။ လက်ခုပ်တီးကြ ..။ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲမှာ ပြေးလာကြ ..။ ပွေ့ဖက်နမ်းကြဖြင့် ရှိနေချိန်မှာ ...။

သူ .. ကောင်မလေးကို လက်လေးဆွဲထားရင်း ခံနေလိုက်ရပါပြီ...။

“အချစ်မှာ .. ဒက်ဒီသားကတော့ .. စံချိန်တင်သကွယ့် ..”

ဟု ဒက်ဒီ ပြောနေချိန်မှာလည်း ကောင်မလေး သူ့ကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်ဝဲနေသည်ပါပဲ။ သူ .. ပြုံးလိုက်ကာ စောစောက ပန်းချီကားနှင့် စိထပ် ထုတ်ပတ်ထားရာ မှန်ဘောင်လေးတစ်ခုကိုလည်း ဖိရိုလေးမှာပင် ပန်းချီကားမှန်ဘောင်နှင့်အတူ ယှဉ်၍ ထောင်လိုက်ရပါ၏။

“ကိုကြီးကို .. ကဗျာလေးတွေ ရေးပေးတဲ့ .. ကလေးကို .. ဒီကဗျာ

လေး .. ဒီနေ့မှာ .. ကိုကြီး အပ်နှင်းပါရဲ့ ကလေးရယ် ..”

ဟု တိုးဖွဖွ ပြောမိရပါ၏။ ကဗျာလေးကို ကောင်မလေး ဖတ်နေသည်။ အားလုံးလည်း အပျော်တွေနှင့် ဖတ်နေကြပြီ။ သူ .. ကောင်မလေးကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိရင်း .. ကောင်မလေး၏ မျက်နှာထက်မှာ ဖြတ်ပြေးသွားကြပါသည့် ပျော်ရွှင်ခြင်းများ .. ကြည်နူးခြင်းများ .. သူ့အပေါ် အားကိုးမြတ်နိုးခြင်းများနှင့်အတူ .. သူ့ကို ပို၍ပို၍ ချစ်ရပါသည့် အကြည့်များစွာတို့ကို မလွတ်တမ်းကြည့်နေမိရပါသတည်း။

အဖြူရောင် ငှက်လေး ..၊ ဩော် .. ရွှေမုံလေးတွေနှင့် ဆမ်းထားသော ငှက်လေး ..။ ရွှေမုံအိတ်လေး ရင်မှာရှိနေရင်း .. ခုထိ .. ရွှေမုံလေးတွေ ကြုံချရာနေရာမှာ သူ ကောင်မလေး၏ လက်လေးကို တစ်သက်တာ အတွက် ဆွဲကိုင်ထားရင်း ရှိနေရပြီ။ အချစ်ဆိုတာ အဘယ်မျှထိ အေးချမ်းမှုတွေကို သယ်ဆောင်အပ်နှင်းနိုင်စွမ်းတာ .. အဘယ်မျှထိ .. တန်ဖိုးကြီးမားတာ .. အဘယ်မျှထိ အရေးပါတာ .. သူ .. နှလုံး သားကိုရင်း၍ .. သိရခြင်းပါ ..။

ကောင်မလေးသည် .. သူ၏ .. ချစ်ခြင်းများဖြင့် ဖြစ်တည်ရာ .. အချစ်ငှက်လေး၏ အရှင်သခင် ..။ ဩော် .. ရွှေဝတ်မှုများ ပျံ့ပဲကြုံချရာ တောင်ပံလေးတစ်စုံ၏ အရှင်သခင် ..။

သူ၏ အဖြူရောင် နှလုံးသားရဲတိုက်မှာ နေရမည့် မိန်းကလေး ..။ သူသည် .. ကောင်မလေးကြောင့် .. အသက်ရှင်နေရသူတစ်ယောက်အဖြစ် .. လူ့ဘဝမှာ ရှင်သန်သွားရမည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ဆိုတာ .. သူ့နှလုံးသားက သစ္စာဆိုနေကြချေသည်တကား ..။

သူ့အကြည့်က ကောင်မလေး ငေးကြည့်နေရာ ကဗျာလေးဆီသို့ သက်ရောက်၏။ သူ၏ နှလုံးသားကဗျာတစ်ပုဒ် ..။

ဩော်.. အဖြူမှာ ရွှေမုံဖြန့်ပါတဲ့ တောင်ပံများရဲ့ သခင်.. အတွက်.. သူ .. ရေးဖွဲ့ရာ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ..။

ထိုကဗျာလေးသည် .. သူ ချစ်သော ကောင်မလေး၏ နှလုံးသားသို့တိုင် .. စိမ့်ဝင်သွားကြချေပြီဆိုတာ .. ကောင်မလေး၏ မျက်ရည်ရစ်ဝဲနေသော မျက်ဝန်းအကြည့်နုနုလေးတစ်ခု ..။ သူ့လက်အနံ့ကို အားကိုးယုံကြည်လွန်းစွာ ဖေးယူ၍ .. နဖူးပြင်နှင့် ထိတွေ့စေလိုက်ပါသည့် ကောင်မလေး၏ နဖူးနုနု၏ အထိအတွေ့ ..။

ထိုအရာတို့ဖြင့်ပင် .. သူသည်လည်း .. ကြည်နူးစွာ .. သိနေရချေသည် ..။

သူ .. တယုတယနိုင်စွာ ကောင်မလေး၏ ဆံစလေးကို ဖေးသပ်ပေးမိလိုက်သည်မှ .. သိမ်မွေ့ညင်သာလွန်းစွာဖြင့်ပါ ..။

အဖြူဆိုတာ အချစ်ရဲ့သင်္ကေတ
သိမ်းပျံ့ ခင် ...။

စင်ပန်ပို့ ပျိုးကာဆင်
ချစ်ဥယျာဉ် ပန်းဖြူဝှေး
တစ်တောလုံး ဖွားချင် ...။

ပန်းဖြူလွင် ဥယျာဉ်စန်းမှာ
စံမြန်းပါ မောင့်သခင်
ရဲတိုက်ပင် ဖြူဝင်မဆုံး
ပုလဲတုံးနဲ့ဆင် ...။

မောင်နှလုံးသားနဲ့ ထုဆပ်
ရွှေဝင်အနစ်နဲ့ လင်းလက်
အချစ်ငှက်နဲ့ ပန်းဆာခင်

မဟူရာ (လွိုင်ကော်)

မင်းသာလျှင် ရင်ခွန်နန်း
 စံတာပြန်ကာ ပျံတာသန်းကာ
 အဖြူမှာ ရွှေပုံပြန်ပါတဲ့
 တောင်ပံများရဲ့ သခင် ...။
 ဝေ့သံ ...
 အဖြူမှာ ရွှေပုံပြန်ပါတဲ့ တောင်ပံများရဲ့ သခင် ...။ ။

မျှဝေခံစားခြင်း၊ များစွာဖြင့် ...

မဟူရာ (လွိုင်ကော်)
 (၂-၁၂-၂၀၁၄)

အမှတ်-၉၀၊ အုန်းတောလမ်း
 ဒေါ်ဥဒူရပ်ကွက်၊ လွိုင်ကော်မြို့၊
 ကယားပြည်နယ်။
 ဖုန်း-၀၈၃-၂၁၃၂၃